

Giới thiệu Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert

Phương Tinh xuyên, mang theo hai căn nhà kho xuyên!

Người khác xuyên qua là mang theo Bá Vương Khí, Phương Tinh nhưng là chỉ muốn làm ruộng!

"Ta chỉ muốn tại này thời đại nhàn nhả sống sót!"

Sở hữu Kiều Thê Mỹ Thiếp, thuận tiện giáo mấy cái đệ tử, nỗ lực để bọn họ bò lên trên, tốt cho mình làm chỗ dựa!

Nhưng ai có thể tưởng đệ tử có chút vô căn cứ, lại có thể là

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ca phát đạt!

Phương Tinh rất vui mừng, là một người người làm công, hẳn lại có thể nhận thưởng đánh vào Mĩ Quốc năm ngày bơi.

"Có thể đổi thành tiền sao?" Phương Tinh ngồi ở nhỏ hẹp trong căn phòng đi thuê, chan chứa chờ mong đợi đầu bên kia điện thoại đáp lại.

"Xin lỗi tiên sinh, không thể!"

Phương Tinh tâm không chết tiếp theo hỏi: "Vậy ta có thể nhường cơ hội này cho người khác sao?" Hắn đã nghĩ kỹ, cùng phân xường cái kia tiểu Lưu vẫn giắc mơ ra ngoại quốc du lịch, chỉ cần giảm giá 50%, nhất định sẽ đồng ý.

"Xin lỗi, không thể! Lần này nhận thưởng là cùng CMND móc nối, cho nên chỉ có thể là người trong cuộc có cái quyền lợi này."

"Thảo!"

Ba ngày sau, New York thành phố.

Theo phía trước hướng dẫn du lịch, Phương Tinh lười biếng đi ở phía sau, bên trái chính là New York cảng, năm phun ra nuốt vào lượng đạt tới hơn trăm triệu tấn Đại Cảng.

Tám tháng Lưu Hỏa, cảng bên ngoài dừng gần như chiếc thuyền lớn, những kia xe vận tải như ong thợ giống như, đem cái kia bằng kho hàng lớn bên trong hàng hóa kéo đến cạnh thuyền.

"Oa! Kho hàng thật nhiều, thật lớn à!" Một người phụ nữ trung niên chỉ vào cái kia một mảnh kho hàng cả kinh kêu lên, lập tức lại bị cái kia lộ thiên xếp chồng sân phơi cùng Container sân bãi cho kinh ngạc đến ngây người.

Bờ cái trước nam tử khoe khoang giải thích: "Nơi này là Mĩ Quốc to lớn nhất cảng, đồ ăn, đồ dùng hàng ngày, các loại công nghiệp sản phẩm, đều là ở trong này nhập xuất cảng, địa phương này, ít nói gì hơn triệu tấn đồ vật."

Lúc này một chiếc ướp lạnh xe từ bến tàu bên kia hướng về kho hàng mở ra, đuôi xe có một cái to lớn điểm đen, thoáng như hắc động. Hơn nữa cái điểm đen này từ mặt bên nhìn lại, lại có thể là trực tiếp vượt qua mặt biển, không biết cái kia một con liên lạc với nơi nào.

Hắc động tại chỗ dần dần khuếch đại, tất cả xung quanh đều bị thôn phệ vào trong.

"À! Có quý, chạy mau!" Người phụ nữ kia cái thứ nhất phát hiện cái này dị trạng, nàng lấy cùng mình mập mập thân hình không hợp nhanh nhẹn, hướng về hướng ngược lại chạy như điên.

"Chạy mau!" Bến tàu người và lữ hành đoàn người đều đang chạy trốn chết, Phương Tinh cũng không ngoại lệ.

Hắc động khuếch trương tốc độ càng lúc càng nhanh, rất nhanh sẽ đem toàn bộ kho hàng khu cần nuốt, tiếp theo chính là lộ thiên xếp chồng sân phơi

"Ca chính là chạy cự ly ngắn kiện tướng, các người chờ.Ạch" rơi vào đội ngũ phía sau cùng Phương Tinh mới sắp chạy ra, có thể hắc động liền đến

Vĩnh Lạc thời kì, Bắc Bình —— là địa danh không được hài hòa, sau đó liền vẫn gọi Bắc Bình! !

Nguyên Lại Bộ chủ sự Phương Hồng Tiệm chết già, mới sắp vào táng.

Làm một vị bị hoàng đế bãi quan gia hóa, Phương Hồng Tiệm bất quá là mới sắp ba mươi lăm tuổi, liền âu sầu mà chết. Vì hấn lễ tang, con một Phương Tinh thực sự là thuần hiếu, lại có thể đem chủ trạch đều bán, mới đem đám ma làm biết tròn biết méo.

Tuy nhiên ngay ở xong xuôi tang sự, một người trong cuộc đầy kiêu kỳ tới cửa.

Chờ bên trong nhân mã ý cảm công văn cùng tín vật sau khi đi, lập tức liền đến chuyển nhà trong Phương phủ truyền tới rít lên một tiếng

"Người tới đây mau! Thiếu gia ngất đi rồi!"

Ba năm sau

Giữ tang ba năm, đây là mỗi người con có hiếu đều nên làm ra việc, có thể chuyển ra Phương phủ, đến Bắc Bình vùng ngoại ô một cái trang tử nhỏ thượng Phương Tinh lại rất hạnh phúc, bởi vì hấn vẫn ở vào ngày ngộ đại đột bên trong, không cần đi tuần thủ cái nào rườm rà quy củ.

Này cái trang tử nhỏ có hơn 300 mẫu đất, mướn hơn bốn mươi gia đình. Thổ địa vẫn tính là màu mỡ, chỉ là lòng người có chút bất ổn.

Một cái ba tiến trong trạch viện, lúc này một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi chính chỉ huy hai cái tôi tớ đỡ bỏ những kia giữ tang đồ vật.

"Phương quân gia, thiếu gia tỉnh táo! Thiếu gia tỉnh táo!"

Một cái ăn mặc màu xanh áo ngoài nha hoàn đầy mặt kích động chạy tới, trong tay nàng bung một cái bát, trong bát tất cả đều là sữa bò, không để ý nam nữ khác biệt, nín chặt người đàn ông trung niên tay áo, liền hướng hậu viện mang.

Phương Kiệt Luân khoe miệng khê run rẩy, tay bụng trái tím, vội vàng rồi cùng nha hoàn chạy về phía sau đi.

Chủ viện một căn phòng ngủ bên trong, Phương Tinh tỉnh, hấn miễn cưỡng di động trở nên cứng thân thể, kinh sợ nhìn này cỗ kính căn phòng.

"Ta đây là ở đâu? Ta không phải ở New York cảng bên ngoài sao?"

Nhìn trắng xám nhỏ gầy cánh tay, sờ nữa mò một đầu tóc dài, Phương Tinh hậm hực.

"Thiếu gia, thiếu gia thật sự tỉnh táo sao? Tiểu Bạch, ngươi nếu như dám gạt ta, ta ta "

Một loạt tiếng bước chân sau, một người đàn ông trung niên liền xông tới, khi hấn nhìn thấy dựa vào giường mà ngồi Phương Tinh sau, nước mắt kia liền đổ rào rào rơi xuống dưới.

"Thiếu gia! Ô ô ô!"

Nhìn quỳ trên mặt đất khóc thét hai cái cỗ trang nam nữ, Phương Tinh chấn kinh.

Ca chẳng lẽ là xuyên qua?

Hơn nữa còn là thiếu gia?

Phương Tinh con ngươi đảo một vòng, liền giả bộ 'Hiền lành' nụ cười, run rẩy vươn tay ra hư phù nói: "Các ngươi đứng lên, ta có chút choáng."

Người đàn ông trung niên kích động sau khi đứng dậy, mau mau đỡ Phương Tinh, sau đó nói: "Thiếu gia, ngươi hôn hôn trăm trăm quá ba năm, đương nhiên muốn choáng à!"

Phương Tinh trong lòng mừng thầm: "Nhưng ta thật giống quên rất nhiều chuyện à!"

"Thiếu gia, chỉ cần ngươi tỉnh lại là tốt rồi, quên mất những chuyện kia ta tới nói cho ngươi."

Nửa ngày sau, Phương Tinh nghe một mối, Phương Kiệt Luân cùng Tiểu Bạch cũng nói một mối, liền liền để hấn nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường, Phương Tinh vuốt trên người mình áo ngủ, trong lòng khuấy động không ngớt.

Bộ thân thể này chủ nhân cũ ở cùng loại với si ngốc ba năm sau, tuy rằng mỗi ngày có sữa bò cùng canh gà, thậm chí thường thường còn có canh sâm, có thể rút cuộc đi theo cha của hấn đi, tiện nghỉ từ New York cảng truyền tới Phương Tinh.

Vĩnh Lạc năm, Phương Tinh biết là vị kia Vĩnh Nhạc Đại Đế niên hiệu, có thể hiện nay Đại Minh Kinh Thành ở Nam Kinh, lúc này Bắc Kinh vẫn là gọi Bắc Bình.

Nguyên chủ vốn là bị thương với phụ thân mất, hơn nữa lễ tang ngày cuối cùng, cư nhiên bị người từ hôn, kết quả trong nhất thời không chịu nhận có thể, liền hãm vào trong cơn hôn mê.

"Ta lại có thể là thiếu gia? Ha ha ha ha!" Phương Tinh kích động giơ lên gầy tay phải, đã nghĩ cần một cái, nhìn chính mình có phải là đang nằm mơ.

"Ồ! Đây là vật gì? Ta không có hình xăm à!"

Ở Phương Tinh cánh tay phải thượng, một cái thuyền mỏ neo đồ án rất là bắt mắt, Phương Tinh dụi mắt, một cái liền cắn lên đi.

"Gào! Đau quá à!"

Hôn hôn trầm trầm bên trong, Phương Tinh cảm giác mình tiến vào một cái không gian khổng lồ bên trong, mà bên trong không gian này chất đầy đồ vật. Từng dãy kho hàng, lít nha lít nhít Container

"Ta đi! Đây là địa phương nào?"

Phương Tinh có chút sợ hãi, chân tay co cống đi tới một cái cửa kho hàng, đưa tay đẩy một cái, môn liền mở ra.

Đây là một Kho Lạnh, bên trong khối trắng mênh mông, chính chính tề tề chất đồng khối lớn thịt bò.

Phương Tinh cầm lấy một khối thịt bò, sáu tháng khí trời bên trong, đông đến cứng rắn thịt bò để hần tay tê dại một hồi.

"Nơi này bằng làm sao còn không thay đổi đây?" Phương Tinh cảm thấy rất kinh ngạc, sau đó lại đi một cái khác kho hàng, trong này thả chính là gạo, hơn nữa còn là Thailand gạo thơm.

Liên tục xem hơn mười kho hàng sau, Phương Tinh đoán mò, hần đi tới bên cạnh một gian phòng làm việc bên trong, có thể càng to lớn hơn chán kinh tới.

Trong phòng làm việc trên bàn bày đặt một ly coffee, hần duỗi tay lần mò, cái kia coffee lại có thể là nóng.

"Ngọa Tào!"

Vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ Phương Tinh mới vừa mắng một tiếng, kết quả chính mình liền lại xuất hiện ở chạm trở trên giường gỗ.

"Này sẽ không là ảo giác chứ?" Phương Tinh không chút do dự lần nữa kẹp chặt cái kia thuyền mỏ neo một cái.

"Ta lại đi vào! Ha ha ha ha!" Đứng này quảng đại trong không gian, Phương Tinh đắc ý chống nạnh cười to.

Sau đó, Phương Tinh liền kiểm tra mang đồ vật ra vào năng lực, quả nhiên, một ý nghĩ sau khi, hần liền có thể mang đồ đi ra ngoài, cũng có thể mang đồ đi vào.

Phương Tinh run rẩy xem trong tay tú lạnh thịt bò, "Ca phát đạt! Ca phát đạt!"

Mà ở hần không thấy địa phương, còn có một mảnh kho hàng cùng quầy hàng, những Khối lập phương đó tên chữ biểu hiện chúng tới nơi.

P/s: Cầu vote 9-10 ở cuối chương.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hiền lương thực đức vị hôn thê

Ngày thứ ba, Phương Tinh là có thể run run rẩy rẩy, căn cứ Tiểu Bạch đỡ xuống giường.

Tiểu Bạch không có tên tuổi, nàng sáu tuổi bị bán vào Phương phủ, mười tuổi liền gặp phải Phương phủ đại biến. Lúc đó bởi Phương Tinh hôn mê, mà Phương phủ chủ trách người mua lại thúc giục đến gấp, cho nên căn cứ đại quân gia Phương Kiệt Luân làm chủ, nguyên ý đi người đều có thể phân phát thân khê.

Tiểu Bạch không có gia, cũng không muốn đi, cho nên hãy cùng đến cái này Trang Từ, tiếp theo hầu hạ Phương Tinh.

"Thiếu gia, người cẩn thận một chút." Tiểu Bạch đứng sau lưng Phương Tinh hư đỡ, một gương mặt non nớt thượng tất cả đều là lo lắng.

Phương Tinh khoát tay, đỡ một cây hoa quế, nhìn về phía trước cái kia bao la bát ngát thổ địa, đột nhiên hô một tiếng: "Ta Phương Tinh cũng là địa chủ!"

Hơn 300 mẫu thổ địa, lúc này mới vào đầu mùa hạ, những gia nông dân không phân biệt nam nữ ở trong đất lao động, mà không người chăm nom con cái liền mang tới điền một bên, tùy ý bọn họ chơi đùa.

Quế hoa thụ rất lớn, ngăn trở bắn về phía Phương Tinh ánh nắng mặt trời, hân hưng trí bừng bừng nhìn cảnh tượng trước mắt, mãi đến tận bị một cái tin cho đánh thức.

"Thiếu gia, người không nhìn tới xem Trương gia tiểu nương tử sao?" Tiểu Bạch lại đây đỡ Phương Tinh, cần môi dưới, có chút do dự nói ra lời nói này.

"Trương gia tiểu nương tử?" Phương Tinh một trận choáng, quay đầu trách cứ: "Cái gia tiểu nương tử không phải cùng ta từ hôn sao? Còn đi tìm nàng làm chi? Chẳng lẽ người muốn cho thiếu gia ta đi mất mặt!"

Tiểu Bạch trên mặt tất cả đều là kinh hoàng, làm bộ đã nghĩ quỵ xuống, Phương Tinh đang một tay nắm lấy người nàng, bởi thân thể chưa hề hoàn toàn khôi phục, suýt chút nữa liền bị dẫn đi, hân cau mày nói: "Người làm cái gì vậy? Mau đứng lên, có chuyện tốt nói."

"Vâng, thiếu gia." Tiểu Bạch bật người dậy, chỉ vào mặt phía bắc ba căn phòng nhỏ nói ra: "Thiếu gia, ở người cùng Trương gia từ hôn sau khi, Trương gia tiểu nương tử liền cãi nhau với trong nhà, nàng tự mình xin mời trục xuất khỏi gia môn, theo chúng ta tới đây, vẫn ở tại nơi ấy."

Phong kiến lễ giáo hại chết người à! Nếu như chính mình không tỉnh lại, cái gia tiểu nương tử chẳng phải là cả một đời đều bị hủy!

"Đi, đi ta đi xem xem." Tinh tràn gà mờ Phương Tinh đồng học không kiềm chế nổi kích động trong lòng, muốn đi xem đối với mình tình thâm không đối Trương Thục Tuệ.

Khoảng cách không xa, cái này cũng là xuất phát từ an toàn suy xét, một cái độc thân nữ nhân ở tại nơi như thế này, nếu là không có người chiếu cố, nói không chắc sớm đã bị người cho hại.

Tiểu Bạch đỡ Phương Tinh tới cửa, Phương Tinh ho khan, nhưng lại không biết nên nói như thế nào, liền liền hướng về Tiểu Bạch nháy mắt.

Xã hội phong kiến thực sự là tốt! Có việc một cái ánh mắt liền giải quyết.

Tiểu Bạch nhẹ giọng kêu: "Tiểu nương tử, tiểu nương tử, thiếu gia nhà ta tới."

Phương Tinh tỉnh lại tin tức đã bị Phương Kiệt Luân xem là tiếp nối phương tiện lan rộng ra ngoài.

Ngẫm lại cũng là, một cái Trang Tử thượng nhiều người như vậy, có thể chủ nhân lại ba năm si ngốc, thời gian dài, khó tránh hội nhân tâm pháp phóng.

Trong phòng không có động tĩnh, ngay ở Tiểu Bạch muốn đề giọng to hô một tiếng thời điểm, một thanh âm vang giong truyền tới, "Tiểu lang quân quang lâm, còn đợi chút."

Thanh âm này như trong ngọn núi thanh tuyền, bên trong vùng rừng rậm bách linh điệu, để Phương Tinh rất là say mê.

Tiểu Bạch tiến đến Phương Tinh bên tai nói ra: "Tiểu nương tử còn đang mặc y phục, bằng không cũng quá thất lễ."

Phương Tinh mất diếc tai ngo, chỉ muốn nhìn một chút cái này một lòng theo chính mình mà tới bé gái là như thế nào.

Thiếu thời, một cái nhẹ tiếng bước chân vang lên, Phương Tinh nhìn chăm chăm cửa, mãi đến tận một bé gái cúi đầu đi ra.

Trương Thục Tuệ ăn mặc một thân nhu váy, trên đầu chỉ có một cây trâm gỗ cắm ở dây đặc trên mái tóc đẹp, tuy rằng cúi đầu, có thể Phương Tinh như cũ nhìn thấy dài dài lông mi, vênh cao mà khéo léo lỗ mũi

Vóc dáng rất khá, da dẻ rất mềm mại. Phương Tinh lên lút hấp lưu từng ngậm từng ngậm nước, làm cái vãi, "Tiểu nương tử khổ cực."

Trương Thục Tuệ lông mi nhẹ nhàng rung động, nhỏ giọng nói ra: "Có thể nhìn thấy tiểu lang quân tỉnh lại, Thục Huệ không khổ cực."

Thực sự là hiền lương thực đức à! Phương Tinh ánh mắt từ Trương Thục Tuệ trên đầu xem vào trong, liền xem đến trong nhà bày ra một vài chiếc bàn con cùng ghế đầu nước sơn,

Còn có một bàn trà, trên bàn trà bày ra kim khâu may vá.

Phương Tinh nhìn vẫn ở cúi đầu Trương Thục Tuệ, cô hòng đột nhiên làm ách, nửa buổi mới nói nói: "Tiểu nương tử cao thượng, hết thấy đều chờ thân thể ta khôi phục lại nói, ta sẽ không làm Trần Thế Mỹ."

"Trần Thế Mỹ? Trần Thế Mỹ là ai?" Trương Thục Tuệ bất quá là mới mười bảy tuổi, hơn nữa lại sống một mình ba năm, cho nên khó tránh có chút ngạc nhiên chính mình vị này 'Phu quân', lúc này mới lớn mặt ngẩng đầu hỏi.

Lớn cỡ bàn tay khuôn mặt nhỏ, ngũ quan linh tú, đem cái Phương Tinh cho xem ngốc, mãi đến tận Trương Thục Tuệ không chịu nổi loại này nóng hừng hực ánh mắt, một lần nữa cúi đầu sau mới tỉnh táo.

"Àch! Chính là người bạc bẽo." Phương Tinh nghĩ đến vừa nãy Trương Thực Tuệ cái kia ánh mắt trong suốt, khó tránh có chút chột vật, liền ho khan nói: "Người cẩn thận, ta ngày mai trở lại thăm người."

Nhìn Phương Tinh có chút trì độn bóng lưng, Trương Thực Tuệ đứng tại chỗ, vành mắt đều đỏ.

Ba năm à! Đổi lại là phổ thông bé gái, hài tử đều có thể chạy.

"Thiếu gia, người thật muốn cưới Trương tiểu nương tử sao? Có thể nàng đã bị Trương gia trừ tộc đấy!" Tiểu Bạch đỡ Phương Tinh, cẩn thận dè dặt nhắc nhở.

Phương Tinh đã thấy ở cửa bảo vệ Phương Kiệt Luân, hần cười nói: "Chẳng lẽ người hi vọng nhà người thiếu gia là cái không chịu trách nhiệm tiểu nhân?"

"Không!" Tiểu Bạch cảm giác mình thăm dò có chút mạo muội, may là đáp án là chính mình thích nhất, "Thiếu gia, Trương tiểu nương tử đối với người chính là tình thâm nghĩa trọng, người cũng không thể phụ lòng nàng, ta, ta "

Minh Sơ thoại bản đã bắt đầu thịnh hành, đặc biệt ở hôm nay Cao Hoàng Đế xa Bắc Bình, những gia nghèo kiệt hủ lậu văn nhân có không ít là dựa vào đồ chơi này ăn cơm, cho nên Tiểu Bạch nhìn qua rất nhiều đại đoàn viên kết cục thoại bản, đối với trong thoại bản ái tình không ngừng hâm mộ.

"Thiếu gia." Phương Kiệt Luân ngăn cản Phương Tinh, hần thấp giọng nói: "Thiếu gia, Trịnh Tùng Đào lại tới cửa tới."

"Trịnh Tùng Đào là ai?" Phương Tinh mới tỉnh táo không mấy ngày, đối với những người này không lớn quen thuộc.

Phương Kiệt Luân sắc mặt rất khó nhìn, nhưng nhìn đến Phương Tinh dần dần bình thường thân thể sau, lộ ra một nụ cười vui mừng, "Thiếu gia, Trịnh Tùng Đào chính là bản địa Thuế Trưởng."

Thuế Trưởng? Phương Tinh mấy ngày nay bù lại không ít tri thức, hần nói ra: "Chúng ta muốn giao bao nhiêu thuế ruộng?"

"Thiếu gia!" Phương Kiệt Luân dậm chân nói: "Ngài là cử nhân à! Chúng ta đây chỉ có hơn 300 mẫu đất, dựa theo triều đình nha không, dựa theo chúng ta này khu vực đối với cử nhân quy củ, là miễn thuế!"

Tiểu Bạch cũng hừ nói: "Đúng, thiếu gia, từ khi người cái kia sau khi, cái kia Trịnh Tùng Đào mỗi tháng đều tới thúc giục lương."

Ngoa Tào! Phương Tinh làm chục triệu địa chủ giai tầng bên trong một thành viên, vốn là muốn hưởng thụ một phen ưu đãi, hưởng chi

"Ta là cử nhân?" Phương Tinh giác đến dưới chân của chính mình lơ mơ, mây trắng sắc trời cũng theo lay động lên.

"Đúng vậy!" Tiểu Bạch kiêu ngạo nói: "Lão gia quy tiên trước một quãng thời gian, ngài liền trúng cử người, đây chính là ngay lúc ấy dẫn tới náo động."

"Vậy ta không nên nộp thuế?" Phương Tinh không dám xác định.

"Liền không nên nộp thuế!" Phương Kiệt Luân cùng Tiểu Bạch đều nghĩa chính ngôn từ nói ra.

Phương Tinh nghĩ đến Minh triều thân sĩ giai tầng rất nhiều đặc quyền, tự tin tăng nhiều, phát tay làm người vĩ đại hình, "Đi, chúng ta sẽ đi gặp vị này Thuế Trưởng."

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chủ nhục Thần tử cùng bông tuyết văn thật bò

Nhà chính bên trong, một người đàn ông trung niên chính gập không kiềm được mặt: "Mã Đức! Cái kia thằng nhãi con chết không có, chết sớm sớm đầu thai, miễn cho lão gia ta còn muốn tới cửa thúc giục lương."

Đứng ở phía sau nam tử một cái tôi tớ nịnh nọt nói: "Lão gia, năm nay là năm thứ ba, bằng hần Phương Tinh lại là cử nhân, tuy nhiên không có chết cử nhân còn có thể miễn thuế ruộng."

Người đàn ông trung niên vỗ về chòm râu, hài lòng nói: "Đúng là như thế, triều đình không biến đổi à! Chúng ta phải thông cảm một phen, giống loại này

chiếm hớ xí không đi ỉa gia hỏa, nên từ bỏ hần công danh!"

Dựa theo Đại Minh luật, cử nhân cũng đến nộp thuế, bất quá ở Hồng Vũ năm sau, tình huống như thế liên tiếp. Người đọc sách chính giữa một chuỗi liên, mọi người một mắt nhắm một mắt mở liên miên.

Đương nhiên, đây chỉ là ở người có được đồng ruộng không nhiều tình huống, nếu như hơn một nghìn mẫu, cái kia quan trên mặt liền rất khó áp đi xuống.

Chính nói qua, tiếng bước chân truyền tới, nam tử lập tức liền ngồi nghiêm chỉnh, làm làm ra một bộ uy nghiêm tướng mạo.

Một trận ho khan sau, một cái nhìn có chút suy yếu người trẻ tuổi bị chen chúc đi vào, nhìn thấy Trịnh Tùng Đào sau, hần hơi vừa chấp tay, sau đó liền cau mày nhìn Trịnh Tùng Đào ngồi ở trên chủ vị.

Chính là là Chủ nhục Thần tử, Phương Kiệt Luân chỉ tay Trịnh Tùng Đào, quát: "Thật là to gan! Lại dám ở Phương gia ta không coi ai ra gì!"

Trịnh Tùng Đào giật mình một chút, sau đó nhìn kỹ chính ngửa đầu nhìn nóc nhà Phương Tĩnh, một lúc lâu, Trịnh Tùng Đào đứng dậy, thử dò xét nói: "Chính là Phương Hiếu Liêm ngay mặt?"

Phương Tĩnh cũng không cúi đầu, chỉ là nhẹ giọng ngâm nga nói: "Hở xuống đồng bằng bị chó khinh, chân chân là đáng hận! Ta làm đi tin bạn cùng trường, cầu một cái công đạo!"

"Oành!" Nghe nói như thế, Trịnh Tùng Đào mặt đều đỏ lên, hần vội vàng loáng đến bên cạnh, nhưng lại chạm ngã cái ghế, trong nhất thời vô cùng chật vật.

Phương Tĩnh cúi đầu, tựa như cười mà không phải cười nhìn Trịnh Tùng Đào, ngón tay ngoài cửa, thần nhiên nói: "Môn là ở chỗ đó, cho người mười tức, bằng không người sẽ chờ ta thiếp mời đưa đến nha môn nơi đó đi!"

Vèo! Không tới năm tức, nhà chính bên trong đã mất đi này thân ảnh của hai người.

"Khắc khắc!"

Phương Kiệt Luân cùng Tiểu Bạch đều bị lần này biến hóa cho kinh ngạc đến ngây người, mãi đến tận Phương Tĩnh ở bên cạnh ho khan hai tiếng, này mới thanh tỉnh lại.

"Thế nào? Thiếu gia ta lợi hại không?" Phương Tĩnh dương dương tự đắc khép lại trong tay quạt giấy, vò vò bụng, nói ra: "Ta đói."

"Thiếu gia, ngài muốn ăn cái gì? Ta lập tức liền dẫn dò dưới bếp." Tĩnh lại Phương Tĩnh ra sức chần nhíp trước kia Phương Kiệt Luân không bắt được Thuế Trưởng, trong nháy mắt, Phương Kiệt Luân liền khôi phục một quán gia nên có tố chất.

"Phương quán gia, người đi làm đi." Là một người quán gia, chẳng những là người trong Phương phủ là đều quy Phương Kiệt Luân quản, hơn nữa trong ruộng việc cũng là của hần, cho nên Phương Tĩnh tự giác anh mình đuổi đi ăn cần quán gia.

Phương Tĩnh ngồi ở trên ghế, bắt chéo hai chân, gõ lên bàn, phân phó nói: "Tiểu Bạch."

"Nô tì ở đây." Tiểu Bạch càng thêm kính cẩn, để Phương Tĩnh có loại mất đi một cái tiểu đồng bọn bị thương.

"Khắc khắc, gọi nhà bếp trước đừng nhúc nhích, chờ ta đi qua."

Tiểu Bạch lắng nghiêm một chút, sau đó liền chạy chậm đi nhà bếp.

Chờ Tiểu Bạch chân trước vừa đi, Phương Tĩnh lập tức liền chui vào trong không gian. Nhìn những kia lượng lớn vật tư, hần cuối cùng chọn khối nặng năm cân bông tuyết văn thịt bò, sau đó mới thoả mãn đi ra.

Vùng đất này đều là ta nha!

Uể oải đi về rừng, nông dân về nhà, cái kia mấy tiểu hài cao hứng phấn chấn lú lú rú rú, mặt mũi bay lên khói bếp, những này để Phương Tĩnh không khỏi say mê ở trong đó.

Trong phòng bếp có hai người, một cái là đầu bếp chính Hoa Nương, một cái là làm việc vặt tiểu tử Xuân Sinh.

Hoa Nương bộ dạng đầy mặt dữ tợn, nhìn có chút hung ác, bất quá đang nhìn đến Phương Tĩnh sau, cái kia thịt béo run lên trên mặt bài trừ chân thành nụ cười, "Thiếu gia, ngài muốn ăn chút gì?"

"Phốc!" Phương Tĩnh đem thịt bò ném ở trên thớt, nói ra: "Vậy này khối thịt bò chia làm năm phần, lượng phân đưa đến chỗ của ta, một phần đưa đến Trương tiểu nương từ nơi nào đây, lượng phân để cho người cùng quán gia."

"Ồ! Đây thịt bò thật là béo à!" Hoa Nương cầm lấy thịt bò,

Mê say nhìn những kia bông tuyết hoa văn, chớp mắt liền chắc chắn nói ra: "Thiếu gia, vậy ta đem nó cho thêm giờ gia vị hầm, lại cho ngài xứng chút ít

món ăn, ngài thấy có được không?"

"Không, ta muốn ăn nấu, bày phần thực, ạch! Chính là hơn nửa thực, tuyệt đối đừng làm lão."

Nói đùa gì vậy! Đây chính là cùng thịt bò, tuy rằng không phải nước Nhật sản, có thể hương vị cũng không kém nơi nào, kiếp trước Phương Tinh chính là liền nghe một cái tư cách đều không có. Nếu như bị Hoa Nương cho hầm, cái kia chẳng phải là phung phí của trời sao!

"Được được được, lập tức liền tốt." Hoa Nương cũng muốn thử một chút mới khẩu vị, liền liền quát: "Xuân Sinh, mau mau nhóm lửa, lớn hơn một chút, nếu như đem thịt bò nấu hư hỏng, vậy ta tối nay liền đem ngươi hầm, đưa cho thiếu gia ăn!"

Nhìn thấy Xuân Sinh lập tức liền nhóm lửa, không có chút nào dám bán hạ giá, Phương Tinh lúc này mới thoả mãn gật đầu, sau đó đối với vẫn biết vâng lời Tiểu Bạch thuyết nói: "Tiểu Bạch, đỡ thiếu gia ta trở lại."

Tiểu Bạch lập tức liền đỡ Phương Tinh, thiếu nữ mùi thơm ngát quanh quẩn ở Phương Tinh trong mũi, hơn nữa xúc tu ôn nhuận, để Phương Tinh trong lòng mừng lớn.

Trở lại phòng ngủ mình bên ngoài, bất quá là chờ mười phút, liền nhìn thấy Xuân Sinh đầy mặt mồ hôi bụng hai cái đĩa tới.

Ồ! Không dao nữa làm sao ăn à? Phương Tinh nghĩ đến chỗ sơ hở này, sau đó liền đi tìm tiểu đao.

Có thể chưa kịp hẳn đi tìm, thả ở trên cái đĩa hai cái đi ngoài đao liền rơi vào trong mắt của hắn.

Này! Này không phải xem nhẹ cổ đại nhân dân lao động sao!

Thiếu niên người chính là khẩu vị đại thời điểm, hơn nữa đi qua ba năm ngây ngô đại đột, Phương Tinh trong dạ dày cơ hồ đang gầm thét muốn thịt ăn.

Còn lại một khối nhỏ hơn một chút đặt ở một cái khác cái đĩa bên trong, Phương Tinh nói với Tiểu Bạch: "Này một khối là của ngươi."

Tiểu Bạch sợ hãi nói: "Thiếu gia, ta không dám"

Phương Tinh mới nghĩ đến hiện tại là vạn ác xã hội cũ, liền hẳn cau mày nói: "Thiếu gia ta chỉ huy bất động ngươi sao! Mau mau ngồi xuống bắt đầu ăn."

Chờ Tiểu Bạch nom nớp lo sợ sau khi ngồi xuống, Phương Tinh mới dùng chiếc đũa ngăn chặn thịt bò, dùng tiểu cắt một mảnh nhỏ đưa vào trong miệng. Nhẹ nhàng một nhai, cái kia phong phú nước quả ngay ở đầu lưỡi vị giác thượng nổ bung, thật là đẹp vị à!

Mà Tiểu Bạch cũng bị này mỹ vị thịt bò cho dẫn tới quên tôn ti, nàng ngốc thiết thịt bò, hít mất hương thụ.

Ăn xong bữa cơm này, Tiểu Bạch khuôn mặt nhỏ má hồng, mau chóng thu thập bộ đồ ăn, còn ngâm một chén trà lên.

Chờ đến tối, Phương Tinh tắm gội sau khi, nằm ở trên giường hưởng thụ Tiểu Bạch phục vụ.

Nhẹ thở dốc liền ở phía sau, cái kia khăn lông một chút xiu ở trên mái tóc dài lau chùi, Tiểu Bạch động tác có chút lớn, không cẩn thận vậy vừa nẩy hơi có quy mô nụ hoa sẽ chạm được Phương Tinh sau đầu.

Cảm giác này có thể thực là không tồi à!

Lau khô tóc, Phương Tinh nằm ở trên giường chuẩn bị ngủ, có thể chờ một lúc sau, đèn bị Tiểu Bạch thổi tắt diệt, sau đó tắt tắt tốt tốt một trận còi quân áo thanh âm, một bộ run rẩy thân thể liền tập hợp lại đây.

Thiếu nữ thân thể mang theo mùi thơm cùng mềm mại, để Phương Tinh có chút thay lòng đổi dạ, bất quá nghĩ đến Trương Thực Tuệ, Phương Tinh liền kìm nén nói ra: "Tiểu Bạch, trở lại chính mình ngủ."

Nửa buổi không đáp lại, sau đó mới nghe Tiểu Bạch ủy khuất nói: "Thiếu gia, trước kia vẫn luôn là ta ở cùng ngươi ngủ, ta không đi."

Tiểu yêu tinh! Phương Tinh nghĩ đến một cái danh từ —— Thông Phòng Nha Đầu!

Vạn ác xã hội cũ à! Như vậy nhỏ muội chi, lại có thể liền bị an bài thành Thông Phòng Nha Đầu!

Trách không được Phương Tinh có hai người nha hoàn, có thể cũng chỉ có Tiểu Bạch mới tiến phòng ngủ, hóa ra là như thế à!

"Cái kia ngươi hãy thành thật điếm!" Trong lòng gây rối Phương Tinh đáng thẹn lùi bước.

"Xi xi!" Dán vào Phương Tinh Tiểu Bạch cười, vẫn là loại kia che miệng tiếng cười.

"Không cho cười!" Nếu không là nghĩ đến Tiểu Bạch mới mười ba tuổi, Phương Tinh đã sớm hóa thân làm sói đói, nhào tới.

Tiểu Bạch không cười, chỉ là ở nói thầm: "Thiếu gia, ngài ngày mai còn đến xem Trương tiểu nương tử sao?"

Phuong Tinh chính đếm cừu, nghe vậy liền không nhận được nói: "Đương nhiên muốn đi, vậy cũng là nhà người thiếu gia vị hôn thê!"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Người nghèo cùng tình thâm nghĩa trọng

Phuong Tinh tỉnh, hần cảm thấy thân thể có chút gánh nặng, một cái sờ soạng, liền truyền tới thiếu nữ ngậm khe.

"Thiếu gia, lại ngủ một hồi mà!" Nói qua Tiểu Bạch còn xoay xoay. Sáng sớm, hỏa khí mười phần tiểu Phuong Tinh lập tức liền bắn lên tới.

"Đừng!"

Lạnh lạnh một cái tát sau, Tiểu Bạch mơ mơ màng màng xoa chính mình tiểu cặp mông, mau mau lên.

Có chút chật vật sau khi rời giường, Phuong Tinh mút đỉnh bình trà chuốc một bụng trà nguội nước, sau đó mới ở Tiểu Bạch hầu hạ hạ, mặc quần áo từ tế.

Chờ Tiểu Bạch bung nước, cho Phuong Tinh rửa sạch sẽ mặt sau, liền lên một cảnh liễu.

"Đây là làm gì?" Phuong Tinh cảm bị bong bóng trứng cảnh liễu, nhìn trái, nhìn phải, cuối cùng vẫn là Tiểu Bạch làm mẫu một lần, mới biết là cổ đại bàn chải đánh răng.

Gian nan đem liễu con nhai thành sợi hình, Phuong Tinh bất đắc dĩ hỏi: "Sẽ không có bàn chải đánh răng sao?"

"Phốc!" Tiểu bạch đánh răng rất chăm chú, cái kia cảnh liễu sợi đột xuất sau, rồi cùng bàn chải đánh răng công năng giống nhau. Nàng phun ra nước súc miệng sau khi, nghe răng nhếch miệng, lộ ra một cái lóe men quang hàm răng, cười nói: "Thiếu gia, trong thành thì có bán lông mao lợn bàn chải đánh răng, chỉ là quán gia nói quá đắt, không cho mua."

Thời đại này lông mao lợn là vật tư chiến lược, giá cả đương nhiên không rẻ.

Phuong Tinh nhúm muối nước phun ra đi, xem trong tay tàn hoa bại liễu, lắc đầu nói: "Ngày mai không cần cái này."

"Cái kia lấy cái gì?" Tiểu Bạch dùng ánh mắt suốt hỏi Phuong Tinh.

"Ngày mai à! Thiếu gia thì có bàn chải đánh răng," Phuong Tinh nghĩ đến trong kho hàng có không ít đồ dùng hàng ngày, chắc hẳn bàn chải đánh răng là có đi.

Nghĩ đến ngày hôm qua cái kia mỹ vị thịt bò, Tiểu Bạch vui rạo rục nói ra: "Thiếu gia, ngày hôm qua thịt bò là ai đưa người? Còn nữa không?"

Phuong Tinh sững sờ, chợt liền nghĩ đến vấn đề này, hần trầm ngâm chốc lát, nói ra: "Nhà người thiếu gia có một cái thường thường ra biển bằng hữu, những kia hải ngoại đồ vật không hiếm lạ."

Lấy cơ này tạm thời có thể dùng, bất quá theo thời gian kéo dài, Phuong Tinh phải lại nghĩ một lý do.

"Người khác hỏi người, người liền nói là có người đưa tới, biết không?" Phuong Tinh nói xong cũng đến trong sân, nhìn cái kia gần như cây đại thụ, tinh thần đột nhiên rung lên, liền bắt đầu vòng quanh sân chạy bộ.

Chờ Phuong Kiệt Luân tới thỉnh an thời điểm, liền nhìn thấy Tiểu Bạch chính mấy vòng

"Thứ năm vòng, thiếu gia, cổ vũ!" Tiểu Bạch múa may nắm đấm, hô khẩu hiệu, để Phuong Kiệt Luân sầm mặt lại, liền quát: "Làm sao nói chuyện với thiếu gia!"

"Phuong quân gia." Nhìn thấy Phuong Kiệt Luân sau khi, Tiểu Bạch thì có chút khiếp, nàng cúi người chào, khoe mắt liếc thờ hồng học Phuong Tinh.

Làm Phuong Tinh chạy đến nơi đây thời gian, Phuong Kiệt Luân vội vàng ngăn cản hần, đau lòng nói ra: "Thiếu gia à! Ngài lúc này mới tỉnh lại không bao lâu, phải chú ý bảo dưỡng à! Nếu không ta đi vào thành cho ngài mua viên nhân sâm trở về? Gọi dưới bếp hầm con gà mái già, bảo chúng để ngài sinh long hoạt hổ, chỉ là này liền không muốn dẫn vật đi!"

Theo Phương Kiệt Luân, thiếu gia nhà mình vậy cũng là Sao Văn Khúc, sao có thể cùng những kia vũ phu đường như chạy nhanh à!

Phương Tinh cũng không được, hấn cảm thấy bộ thân thể này mới sắp bắt đầu khôi phục, sau đó mỗi ngày rèn luyện đều là không thể thiếu.

Chờ thờ dốc hơi nghỉ sau, Phương Tinh mới khoát tay nói: "Người không hiểu, sinh mạng ở cho vận động, ta nếu như mỗi ngày đều nằm, sớm muộn chính là cá thể yếu mệnh!"

Không để ý Phương Kiệt Luân khổ khuyên, Phương Tinh lau cái mặt, sau đó liền hỏi: "Cái kia Trương tiểu nương tử hiện tại chính là lẽ loi một mình?"

"Chính là." Nói đến Trương Thực Tuệ, liền Phương Kiệt Luân đều là một mặt kính nể cùng cảm kích, hấn nói ra: "Thiếu gia, Trương tiểu nương tử chính là vì người bất cứ giá nào, ngài xem có phải là "

"Chọn ngày đi!" Phương Tinh loạng choạng loạng choạng đi bên trong, sau đó lại gọi Tiểu Bạch tới thu thập đồ vật của chính mình.

"Chọn ngày?" Phương Kiệt Luân đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo liền đầy mặt cuồng hỉ, nước mắt kia liền ba ba hạ xuống, ở trong viện lẩm bẩm nói: "Lão gia, thiếu gia cũng là biết mộ thiếu ngã, ta, ta thực sự là cao hứng à!"

Chờ Phương Tinh kiểm kê tài sản của chính mình,

Uể oải phát hiện chỉ có năm mươi ba lượng sau khi, đi ra liền nhìn thấy lão lệ tung hoành Phương Kiệt Luân.

Nhìn thấy Phương Tinh đi ra, Phương Kiệt Luân xông lên nói ra: "Thiếu gia, quay đầu ta liền chọn cái ngày tốt, dù sao người nhà họ Trương đều không tiếp thu tiểu nương tử, đến lúc đó chúng ta còn tỉnh những kia rườm rà việc, trực tiếp đem tiểu nương tử khiêng đi vào."

Phương Tinh nhìn Phương Kiệt Luân, cuối cùng hai người đều là ngượng ngừng.

Nhắc tới cũng là đáng thương, ở Phương Hồng Tiệm bị hỏi tội mất chức sau khi, Phương gia những kia thân thích liền biến mất không còn tăm tích, hơn nữa hiện tại Phương gia là tuổi trẻ Phương Tinh chủ sự, còn si ngốc ba năm.

Chính là là ba năm không đi lại, bằng hữu đều sẽ biến thành người lạ, cho nên không chỉ là Trương Thực Tuệ vấn đề, mà là toàn bộ hôn lễ đều không có khách vấn đề.

Bất quá Phương Tinh nghĩ lại, liền nói nói: "Tốt như vậy tiểu nương tử, coi như là đơn giản chút, sau đó ta bù đắp nàng chính là."

"Ai! Vậy ta liền đi tìm người xem như xem như ngày tốt." Phương Kiệt Luân nhìn thấy thiếu gia nhà mình lại có thể có thể đuổi có thể khuất, nhất thời tuổi già an lòng, hùng hục liền đi.

"Đi, đi với ta nhìn tiểu nương tử." Ăn xong một trận Phương Tinh không thể nào thỏa mãn bữa sáng, thẳng này liền cau mày, mang theo Tiểu Bạch đi ra ngoài.

Đáng tiếc không có gia đình à! Phương Tinh cảm thấy rất tiếc nuối, nếu như vừa ra khỏi cửa sau người hãy cùng hai cái đại hán, cái kia bức * cách, tuyệt đối lỗ cọt.

Đến cái kia ba căn phòng nhỏ, Phương Tinh lại có thể nhìn thấy một bà vú già chính đang nấu nước.

"Đây là quán gia an bài, nói là tiểu nương tử tổng là ngài vị hôn thê, không thể thiệt thòi nàng." Tiểu Bạch cảm thấy Phương quán gia thực sự là quá anh minh thần võ.

"Được!" Phương Tinh chiếc quạt xếp vừa thu lại, liền đẩy cái kia bà vú già kinh hoàng ánh mắt, tiến nhà chính.

Nhà chính bên trong, Trương Thực Tuệ chính viết chữ, nhìn thấy Phương Tinh sau khi đi vào, nàng đứng dậy hành lễ, sau đó cau mày xin mời Phương Tinh ngồi xuống.

"Thiếu gia, các người còn không đại hôn đây, này có thể không phù hợp quy củ!" Tiểu Bạch ở Phương Tinh bên tai, nói ra Trương Thực Tuệ cau mày nguyên nhân.

Nha! Nguyên tới vẫn là cái phong kiến lễ giáo người bị hại à! Phương Tinh vội ho một tiếng, sau đó cup mắt nói: "Là ta càn rỡ."

Trương Thực Tuệ bất quá mới mười bảy tuổi, ở hiện đại chỉ là cái không hiểu chuyện tiểu la ly, có thể ở trong này, cũng đã là độc thân quá ba năm thành thực nữ tính.

Phương Tinh liếc mắt nhìn tiểu la ly cái kia cúi đầu e thẹn, đứng dậy nói ra: "Ta chỉ là tới thăm người một chút, quán gia đã đi chọn ngày, đến lúc đó khắc khắc!"

Còn lại, ở Trương Thực Tuệ cái kia mặt đỏ bừng thương ngừng, Phương Tinh có chút chật vật nói ra: "Vậy ta trước hết đi."

Mới vừa đi tới cửa, Phương Tinh lại nghĩ tới cái việc, liền quay đầu lại hỏi nói: "Ngày hôm qua thịt bò ăn ngon không?"

"Ăn ngon." Vẫn là cái đầu, có thể trên mặt đỏ ửng tiêu tan chút.

"Vậy thì tốt." Phương Tinh cười khan nói: "Ta nào còn có không ít đồ vật, đến lúc đó gọi người cho người đưa tới."

Trương Thục Tuệ thấp giọng nói: "Từ ta bị trừ tộc bắt đầu, cũng đã là tiểu lang quân người, hết thấy đều bằng tiểu lang quân làm chủ."

Ta đi! Phương Tinh bay ra phòng nhỏ, đi một khoảng cách sau, mới tra hỏi Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, Trương tiểu nương tử tới thời điểm, trên người mang món đồ gì?"

"Không mang." Tiểu Bạch khâm phục nói ra: "Lúc đó Trương tiểu nương tử liền ăn mặc một thân quần áo trắng, đây là cho lão gia tận hiếu đây!"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Thân như phu thê hồ bằng cầu hữu

Sau khi trở về, Phương Tinh tìm có xua đi Tiểu Bạch, sau đó liền biến mất ở tại chỗ.

Kho hàng như cũ, trong phòng làm việc cái kia ly coffee vẫn còn đang bốc hơi nóng, hết thấy đều là như cũ, thời gian phẳng phát ở trong này mất đi tác dụng.

Phương Tinh thẳng đến những Container đó, đối phó những kia tem dán khóa, Phương Tinh lấy thủ đoạn bạo lực, mở ra hơn mười cái thùng chứa hàng sau, hần mới từng cái kiểm tra.

Những này Container bên trong, có một hòm là nội y, điều này làm cho Phương Tinh cảm thấy thất vọng, sau đó nhìn xuống, đệ nhị trong rương lại có thể là công cụ, nhìn thấy hải quan giấy niêm phong, đại khái là lỗi ra đến một cái nào đó lạc hậu quốc gia.

Quả vật, đồ uống, chén nước, đồng hồ tay, cỡ lớn cầm máu dán sát

"Thật nhiều đồ vật à! Tất cả là của ta!"

Phương Tinh lại như là cái cần cù ong thợ, phân mấy lần từ trong kho hàng mang ra tới không ít đồ vật.

"Tiểu Bạch!"

Nhìn nâng vẩy bay chạy vào Tiểu Bạch, Phương Tinh cảm giác mình sa đoạ, lại có thể sai khiến nha đầu như vậy dễ chịu.

Tiểu Bạch nhìn những kia chất đóng đồ vật, cặp mắt kia đều trừng lớn, miệng nhỏ mở ra, "Thiếu gia, những thứ đồ này là từ đâu tới?"

Phương Tinh ngồi ở trên ghế, uống một ngụm trà nước, làm bộ không thèm để ý nói ra: "Bất quá là chút hải ngoại đồ vật, gọi quản gia nhật mấy thứ cầm bán, đổi lấy tiền cho tiểu nương tử đặt mua một phần đồ cưới."

Tiểu Bạch cầm lấy một cái plastic lược, yêu thích không buông tay thưởng thức, nghe vậy liền vui rạo rực đi ra ngoài.

Chờ Phương Kiệt Luân thờ hồng học chạy vào sau, Phương Tinh một mặt ghét bỏ nói ra: "Quản gia người xem một chút, tùy ý chọn mấy thứ đồ bán, thuận tiện cho Trương tiểu nương tử đặt mua một phần đồ cưới."

Phương Tinh là có chút ghét bỏ, trước mắt chồng thả ở đồ trên bàn, bất quá là chút inox cốc giữ nhiệt, hộp hóa trang mà thôi, ở bên trong thế giới kia, những thứ đồ này chỉ là bình thường nhất hàng hóa.

Có thể Phương Tinh chứng mất đồ vật, lại làm cho Phương Kiệt Luân con người đều trừng lớn, hần cầm lấy một cái hộp hóa trang người, thí mấy lần cũng không đánh mở, mãi đến tận Phương Tinh nhắc nhở hần theo cái kia công tác thời gian, hần mới nhìn thấy bộ mặt thật.

"Nha! Đây là cái gì?"

Làm Phương Kiệt Luân xem đến trong gương xuất hiện một cái tiểu lão đầu thời gian, tay run lên, suýt chút nữa liền đem hộp hóa trang cho đập.

"Thiếu gia, này đây là cái gương sao? Làm sao như vậy rõ ràng, là nhà ai mà?" Phương Kiệt Luân ở vượt qua sơ kỳ chấn kinh sau, liền bắt đầu cân nhắc vật này có thể đáng bao nhiêu tiền.

"Mà?" Phương Tinh nghĩ đến hiện đang sử dụng vẫn là gương đồng, hẳn cũng nghĩ đến vật này giá tiền.

Một già một trẻ, hai người nháy mắt mập mờ, đem chính ở bên cạnh cầm một cái hộp hóa trang chảnh choẹ Tiểu Bạch cho ném ở một bên, đi đi ra bên ngoài.

Phòng ngủ bên ngoài là một cái sân nhỏ, gieo mấy cây cây, trên mặt đất tất cả đều là dùng phiến đá lát thành, Phương Tinh có chút bận tâm trời mưa có thể hay không bị trượt chân.

Phương Kiệt Luân lén lút đi tới nói: "Thiếu gia, vật này có thể đem người chiếu hiện rõ từng đường nét, chính là bảo vật à!"

Phương Tinh chỉ vào mở ra hộp hóa trang nói ra: "Phía dưới còn có hai tầng, có thể bày ra không thiếu nữ người sự vật."

Chờ Phương Kiệt Luân biết rõ sau khi, hẳn vỗ một cái bắp đùi của chính mình, vui vẻ nói: "Thiếu gia, vật này quá quý giá, ta chuẩn bị từng cái từng cái bán đi, liền nói là thiếu gia bằng hữu từ ngoài biển mang về."

Ai nha! Phương Tinh đánh giá chính mình đại quân gia, cảm thấy thẳng này lại còn biết tiếc không nỡ bán đạo lý, thật là một nhân tài à!

"Đồ vật đưa hết cho người, chính người nhìn làm, bắt quá Trương tiểu nương tử đồ cưới ngược lại phải nắm chặt!"

Đại địa chủ Phương Tinh khoát tay, bước quan bộ, loạng choạ loạng choạng đi bên ngoài.

Còn chờ Phương Tinh đi ra tiểu viện, một cái thanh âm dồn dập truyền tới, cùng nhau còn có lão đảo tiếng bước chân.

"Đức Hoa huynh, Đức Hoa huynh, tiểu đệ tới xem người!"

Ta đi! Phương Tinh không hiểu ra sao đứng ở nơi đó, nhìn một cái vóc người tầm trung nam tử mập mập chạy vào.

Người này ăn mặc một thân nguyệt sắc trường sam, một con 'Mái tóc' phong tao dùng một cái màu hồng phấn dây cột tóc tùy ý một bỏ,

Nhìn hơi có chút danh sĩ phong thái. Chỉ là mặt có chút béo, hơn nữa còn hiện ra bóng loáng.

Hơn nữa thẳng này vừa nói chuyện, cái gì danh sĩ phong thái cũng không thấy.

"Đức Hoa huynh, người chính là không nhận ra tiểu đệ? Tiểu đệ là Trần Tiêu à! Chúng ta trước kia chính là được xưng Bắc Bình Nhị Hổ, thân như phu thê bình thường quan hệ à "

Nam tử lúc nói chuyện, trên mặt ngũ quan đều chen đến cùng nhau, hơn nữa thỉnh thoảng còn hèn mọn nhú nhú mày.

"Đức Hoa là ai?" Phương Tinh buồn bực không thôi, chẳng lẽ mình đã có chữ viết sao? Hơn nữa còn là nát tặc Đức Hoa.

Phương Đức Hoa? Người sao không gọi Lưu Đức Hoa đây!

"Trần thiếu gia, thiếu gia nhà ta vừa mới tỉnh lại, hơn nữa có chút không lớn nhớ kỹ chuyện trước kia, còn cố gắng tha thứ."

Nghe tới Trần Tiêu thanh âm sau, Phương Kiệt Luân lấy cùng tuổi tác hẳn không tương xứng nhanh nhẹn, cùng Tiểu Bạch cùng nhau, bay nhanh đem cái kia đồng đồ vật tất cả thu vào giường lớn hạ, sau đó mới thân nhiên lại đây giải thích thiếu gia nhà mình tình huống.

"Thật sự?" Trần Tiêu cực kỳ bi thương nhìn Phương Tinh.

"Thật sự." Phương Tinh chỉ vào đầu của chính mình, cười khổ nói: "Ta cũng mới tỉnh lại không mấy ngày, chuyện trước kia đều quên sạch sành sanh, may là còn có trung thành tuyệt đối lão gia nhân ở bên người, bằng không ta đã sớm đi gặp cha ta."

Nói qua Phương Tinh chỉ chỉ bên cạnh Phương Kiệt Luân, mà Phương Kiệt Luân cũng phối hợp bày ra một mặt trung phó đáng đáp.

Trần Tiêu mặt béo phì run lên, bài trừ một tia bi thống, sau đó nói: "Đức Hoa huynh, người yên tâm, có tiểu đệ ở đây, bảo chứng có thể cho người một lần nữa gọi chúng ta năm đó phong thái!"

Phong thái em gái người à!

Phương Tinh đến lúc này, biết thẳng này là chính mình trước kia bạn xấu, bắt quá xem ở hẳn nghe tin gấp gấp phần thương, Phương Tinh cũng quyết định tha thứ hẳn.

Một phen giảng giải sau, Phương Tinh thể mới biết, nguyên lai phụ thân của Trần Tiêu trước kia cùng Phương Hồng Tiệm là cùng năm, hơn nữa còn là cùng nhau thi đậu tiến sĩ.

Chỉ là đến mặt sau, Phương Hồng Tiệm bị liên lụy đến Kinh Thành một vụ án bên trong, bị ngay tại chỗ cách chức, tốt đang không có bị tịch thu gia.

Chờ Phương Hồng Tiệm sau khi chết, cái kia vụ án đều còn ở lên men bên trong, cho nên Trần Tiêu một gia đình cũng không dám tới cửa.

"Nói như vậy, vụ án kia hiện tại đã kết thúc?"

Ngồi ở trong phòng khách, Phương Tinh uống Tiểu Bạch thượng nước trà, có chút chột dạ hỏi.

"Hôm trước thánh chỉ hạ." Trần Tiêu một mặt táo bón biểu tình hướng về phía Nam Kinh phương hướng chấp chấp tay, sau đó nói: "Đức Hoa huynh, lệnh tôn chỉ là bị liên lụy, bây giờ vụ án này đều kết thúc, người cũng nên yên tâm đi?"

Phương Tinh một mặt thổn thức nói ra: "Cuối cùng là từ trong con ác mộng tỉnh lại, sau lần đó ta lúc này lấy vừa làm ruộng vừa đi học làm gốc, như có nhân hạ, liền dạy đồ hải tử, cũng coi như là một cái kết."

Trần Tiêu đồng tình nói ra: "Đức Hoa huynh tài hoa tiểu đệ là biết đến, chỉ là làm tôn có liên quan vụ án, bị mất Đức Hoa huynh tiền đồ, thực sự là đáng buồn phục đáng tiếc a!"

"Rầm!" Nói qua, thăng này chiếc quạt xếp mở ra, nhẹ nhàng lung lay.

Phương Tinh thế mới biết, nguyên lai bởi vì Phương Hồng Tiệm nguyên nhân, mình đã không tham ngộ thêm khoa cử.

Này thật đúng là một tin tức tốt à!

Đối mặt ở bên cạnh hầu hạ Tiểu Bạch một mặt bi thương, Phương Tinh giác đến vận may của chính mình thật không tệ.

Hắn làm sao cái gì bắt cổ khoa cử à! Nếu như thật đi thi, không thể nói được viết một tờ giấy trắng đi ra, sau đó lấy tội khi quân bị kéo đến Ngõ môn trăm thù

"Ủm! Thơm quá à!" Trần Tiêu lỗ mũi co gập, cùng chó con gần như theo hương vị chuyển hướng cửa.

"Đức Hoa huynh, tiểu đệ hôm nay chính là mang theo lễ vật tới, người huynh đệ ta uống một chén?"

Đây là một kẻ tham ăn!

Da mặt cũng dấy!

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Phát tài!

Trần Tiêu cuồng ngời, mãi đến tận nhìn thấy Xuân Sinh bưng một cái khay lớn lại đây, hắn thân bắt do kỷ đứng lên, chờ Xuân Sinh đem cái khay để lên bàn sau, con người đều suýt chút nữa đứng lên đi.

Mâm lớn bên trong bày ra một tảng lớn bị nấu đến kinh ngạc thịt bò, vừa thượng còn bày đặt một cái đi ngoài đao.

Trần Tiêu không cần thầy dạy cũng biết cầm lấy tiểu đao, cắt một miếng thịt bò, dùng dao găm cắm lên, không thể chờ đợi được nữa nhét vào trong mồm.

"Được! Non nót! Non nót! Mỹ vị à!"

Phương Tinh nhìn Trần Tiêu đáng vẻ đó, trong lòng đối với hai người dĩ vãng giao tình có càng sâu giải.

Thời đại này nếu như không phải thông gia tốt, như vậy người tới nhà người khác đi làm khách đến quy củ, bằng không truyền đi, người sau đó liền không cần làm người.

Mà Lâm Duệ bởi ngu si quá lâu, dù cho có Tiểu Bạch cái này trung phó thường thường giúp hắn bồi bổ, tuy nhiên cảm thấy có chút suy yếu, liền thịt bò liền thành hắn lựa chọn bồi bổ phương thức.

Trần Tiêu đem thịt bò nuốt xuống, nhìn thấy Xuân Sinh ngồi đứng nghiêm một bên, liền quát: "Rượu, mau tới rượu à!"

Xuân Sinh xem Phương Tinh một chút, lập tức đi hầm rượu.

Một hồi sau, Xuân Sinh mang theo cái vò nhỏ lại đây.

Mở ra phong khẩu, mùi rượu phát ra, Trần Tiêu say mê nói ra: "Thực sự là rượu ngon à!"

Lúc này Phương Tinh cũng bắt đầu ăn, hẳn ăn chính là Tiểu Bạch cái kia một phần.

Ngay ở trước mặt Trần Tiêu, nếu như Phương Tinh làm ra để Tiểu Bạch ngồi cùng bàn mà ăn cơm cử động, hẳn lo lắng sẽ khiến cho hoài nghi, cho nên liền lặng yên cho Tiểu Bạch một khối thịt bò, làm cho nàng cùng Xuân Sinh chính mình đi nhà bếp làm.

Phương Tinh nghe này cổ mùi rượu, nhìn lại một chút trong bát rượu màu sắc, bung lên tới mân một cái.

Ngọa Tào! Mùi của rượu này cay quá à!

Uống nhàn nhạt rượu, Phương Tinh cảm giác mình hơi say, thế nhưng đầu óc tỉnh táo, nằm ở một loại vi diệu trạng thái.

Đưa đi Trần Tiêu sau khi, Phương Tinh liền bắt đầu theo lệ tân bộ, đương nhiên, Tiểu Bạch là nhất định phải theo.

Dọc theo Trang Từ đường trong tân bộ, những kia trên đường Nông Hộ nhìn thấy Phương Tinh sau đều là tránh sang ven đường đi, chờ hẳn đi qua mới dám tiếp theo đi.

Những ngày tháng này thật sự rất tiêu sái à!

Chỉ là loại này tiêu sái đến cách vách Điền Trang thời gian liền hóa thành hư không.

"Bọn họ làm sao như vậy lười nhác, hơn nữa xuyên tót như vậy quần áo?"

Nhìn thấy cách vách Điền Trang người ăn mặc chỉnh tề, hơn nữa làm việc cũng là lười biếng, Phương Tinh có chút khó chịu.

Tiểu Bạch chu mỏ nói: "Thiếu gia, bên kia nghe nói là một gia đình giàu có Trang Từ, người ta không thiếu tiền, hơn nữa lòng dạ cực kỳ tốt, cho nên những này Nông Hộ đều quá như thần tiên vậy ngày."

Phương Tinh ngẩn ra

Đây là vạn ác xã hội phong kiến sao?

Đây là vạn ác địa chủ ông chủ sao?

Về đến nhà, Phương Tinh liền dao động đi Tiểu Bạch, sau đó một con chui vào trong kho hàng.

Đáng tiếc tìm nửa ngày, Phương Tinh tuyệt vọng phát hiện, trong kho hàng quần áo đều là hiện đại kiểu dáng, xuyên không ra đi à!

Thời đại này kỳ trang dị phục không phải là cái gì đáng giá để xướng cá tính, mà là Xã Tinh bệnh! Phù Thuận Thiên có một hạng công tác chính là đá kích người như thế.

Sau khi ra ngoài, Phương Tinh ngọt ngào ở trong sân chạy vài vòng, mãi đến tận đầy mặt hơn hờ Phương Kiệt Luân chạy vào.

"Thiếu gia, thiếu gia, bán đi!"

Phương Tinh dừng bước, Tiểu Bạch lập tức liền lấy ra hũ cân cho hẳn lau mặt.

"Quần gia, món đồ gì bán đi?"

Phương Tinh tuy rằng muốn tiếp nhận trong nhà công việc, có thể thời đại này đều là nam chủ ở ngoài, nữ chủ bên trong, hẳn còn chưa kết hôn, cho nên những việc này vụ còn phải muốn Phương Kiệt Luân tới làm.

Phương Kiệt Luân lén lén lút lút nhìn chung quanh, sau đó còn cảnh giác nhìn Tiểu Bạch, mãi đến tận Phương Tinh vội ho một tiếng sau, mới nói nhỏ: "Thiếu gia, cái kia cái hộp bán đi!"

"Ồ!" Phương Tinh bỗng cảm thấy phấn chấn, "Bán bao nhiêu?"

Phương Kiệt Luân duỗi ra ba ngón tay đầu, Phương Tinh đều có thể thấy rõ ràng móng tay khe trong bùn.

"Ba mươi lượng?"

"Thiếu gia "

Phuong Kiệt Luân cảm thấy đáp án này là đối với mình trung thành tuyệt đối si nhục.

Phuong Tinh trong mắt loé ra kinh hi, "Chẳng lẽ là ba trăm lượng?"

Phuong Kiệt Luân giậm chân một cái, vui vẻ nói: "Là 340 lượng!"

Ngoa Tào!

Phuong Tinh cảm thấy có chút choáng, phải biết hiện tại một lượng bạc cơ hồ có thể mua bốn tạ gạo, tám chín trăm cân à!

"Đây là cái thứ nhất!"

Phuong Kiệt Luân thoả thuê mãn nguyện nói ra: "Thiếu gia, cái thứ nhất là bán thảo, chờ danh tiếng mở ra sau khi, ta chiếc hộp này à! Ít nhất phải bán 360 lượng!"

Phuong Tinh choáng một chút, sau đó nói: "Quản gia, đi trước cho Trương Tiểu Thư mua một chút đồ cưới, sau đó sẽ xử lý đồ còn dư lại."

Thứ tốt không thể cùng nhau tiến lên, nhất định phải tiếc không nỡ bán.

Hơn 300 lượng bạc, đối với Phuong gia trang tới nói chính là một trận mưa đúng lúc.

Có tiền Phuong Tinh tùy ý phân phó nói: "Quản gia, cho Nông Hộ nhóm mua chút vải dệt, không cần quá đắt, mỗi gia theo đầu người tới, một người một bộ!"

Phuong Kiệt Luân có chút chần chờ nói: "Thiếu gia, chúng ta không phải là cách vách Trang Từ, không tất muốn làm như thế à!"

Thiếu gia à! Người chính là cái bại gia tử!

Phuong Tinh sờ sờ lỗ mũi, ôn hòa mà kiên quyết nói: "Quản gia, ta khôi phục cũng là một chuyện tốt chứ?"

"Đương nhiên là chuyện tốt, ta "

Phuong Kiệt Luân minh bạch, thiếu gia đây là ở mời mua lòng người, thuận tiện chúc mừng chính mình khôi phục.

"Lão nô lập tức đi làm ngay."

Chờ quản gia sau khi đi, Phuong Tinh lập tức liền chui vào trong không gian.

Không gian này thời gian xem ra thực sự là đình trệ, Phuong Tinh đối với trong phòng làm việc cái kia ly coffe còn ở bốc hơi nóng đã không có cảm giác mới lạ.

Mà cái này cao ốc văn phòng địa phương còn rất nhiều, bất quá Phuong Tinh hiển nhiên cũng không có tìm kiếm đồ vật nghĩ cách.

Bao la bát ngát kho hàng cùng hàng hóa, cùng với những kia xếp lên Container, chỉ là những thứ đồ này đều rất khó từng cái tìm kiếm.

Phuong Tinh lại mở mang ba cái thùng chứa hàng, một cái sắp xếp chính là Apple điện thoại di động, đồ chơi này thì tương đương với là phế phẩm. Mà mặt khác hai cái lại cho Phuong Tinh một niềm vui bất ngờ, lại có thể là Dao Cự.

"Atlanta đao triển lãm?"

Ở hai người này trong ngăn kéo, đủ loại Dao Cự đều có, có nước Nhật katana, Đường Dao, trường kiếm, thậm chí còn có song diện rìu

Vậy đại khái là chờ tới đây tham gia đao triển lãm, thuận tiện tiêu thụ Dao Cự đi.

Chà chà!

Phuong Tinh cảm thấy có chút đáng tiếc, ở cái này Vinh Nhạc Đại Đế thống trị niên đại, trừ phi người là có lượng lớn hỏa khí, bằng không tốt nhất vẫn là thành thành thật thật sống đời của mình.

Ở thử đao bị cắt đứt tay ngón tay sau, Phuong Tinh chỉ lấy một thanh đoản đao cùng một cây đường đao đi ra.

"Thiếu gia, ngài ngón tay dán vào chính là món đồ gì à?"

Tiểu Bạch vừa tiến đến liền nhìn thấy Phuong Tinh tay trái ngón cái thượng đồ vật.

Ta có thể nói cho người đây là cầm máu dán sát sao?

"Thiếu gia ta đùa giỡn."

Mà treo tại phòng ngủ đầu giường thanh đoản đao đó cũng đã từng thấy máu.

Giời ạ! Thật là sắc bén à!

Buổi tối thiếu gia ta muốn uống rượu!

Buổi tối Lâm Duệ ăn chính là nhân sâm hầm gà, thời đại này nhân sâm vẫn không có như vậy có tiếng, cho nên giá cả ngược lại có thể tiếp thu.

Mà gà nhưng là Phương Tinh chính mình từ bên trong đây ra ngoài đồng gà.

Hết cách rồi, Trang Tử bên trong gà đều là đẻ trứng gà, mà những kia gà trống còn phải muốn đánh tiếng kêu, dư thừa đã sớm cho Phương Tinh bù thân thể.

Thịt gà có chút sai, bắt quá cái này cũng là không có cách nào.

"Thơm quá à!"

Tiểu Bạch ở bên cạnh hầu hạ, nghe trong không khí hương tửu, cảm giác mình đều muốn uống một hớp.

"Mao Đài chính là thơm à!"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tân hôn và văn nhân

Một trận loa tay, vừa nhắc kiểu nhỏ.

Hôn lễ có chút vắng vẻ, chỉ có phụ thân của Trần Tiêu Trần Gia Huy một cái tân khách, hơn nữa còn chủ trì Phương Tinh hôn lễ.

"Phu nhân."

"Tướng công."

"Thật mềm da thịt à!"

" "

Đêm động phòng hoa chúc, làm dán vào đại đồ chữ hỷ cửa sổ chiếu ra đệ nhất mặt màu trắng thời gian, nến đỏ cũng dập tắt.

Dài dài lông mi rung động, Trương Thực Tuệ lên lút mở mắt ra, một luồng gánh nặng hô hấp đánh vào trên mặt của nàng, làm cho nàng có chút bối rối.

"Thù Huệ."

Cặp kia tay lại chăm chú, tiếp theo nóng rực liền dính sát.

"Phu quân."

Giường lại bắt đầu lay động, Tiểu Bạch ở bên ngoài nghe thanh âm, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, cảm thấy cả người nóng bỏng.

Bữa sáng rất đơn giản, nhưng cũng thật không đơn giản.

Gạo thơm nhấm chè hạt sen, thịt cua bánh bao hấp, kho cá hồi

Mới vừa ngồi xuống, Phương Tinh lấy ra một chiếc chìa khóa đưa cho Trương Thục Tuệ, "Thục Huệ, sau đó đồ vật của ta đều muốn căn cứ người tới bảo quản."

Trương Thục Tuệ mặt rất đỏ, nàng cúi đầu đáp: "Vâng, phu quân."

Hành động này cho Trương Thục Tuệ rất lớn tin nhiệm cùng an ủi, đây là đem mình riêng tư đều giao cho ý của nàng, cho nên chờ Phương Tinh gọi Tiểu Bạch cũng ngồi xuống cùng nhau ăn thời gian, nàng chỉ là cười cười.

Tiểu Bạch có chút u oán xem Phương Tinh một chút, làm bồi giường nha đầu, cũng là sau đó Di Nương, có thể Phương Tinh lại không chịu động nàng, nói là nàng còn nhỏ, phải đợi lớn lên chút.

Tiểu Bạch tối hôm qua lên lút sờ sờ trên người chính mình, cảm thấy đã rất quen.

"Ăn cơm."

Làm chủ một gia đình Phương Tinh đệ nhất đưa giáp mảnh cá hồi cho Trương Thục Tuệ.

Trương Thục Tuệ chi tiết kẹp chặt một miếng, sau đó giữa lòng mảy màng lòng.

"Ăn ngon không?"

Thời đại này cũng không có cái gì Hải Sản phẩm cho nội địa người ăn, cho nên Trương Thục Tuệ có chút mê hoặc nói: "Phu quân, con cá này tốt béo à!"

"Đây là cá biển, chờ sau này ta gọi người làm đồ biển cho các người ăn."

"Cá biển?"

Trương Thục Tuệ có chút giật mình, nàng tốt xấu xuất thân không kém, kiến thức cũng không tính nông cạn, cho nên biết chút ít đồ vật.

Vào lúc này vận chuyển điều kiện hạ, Hải Sản phẩm vận đến nội địa, trên căn bản liền có mùi, cái kia sợi đại dương mùi tanh có thể khiến người ta buồn nôn.

Có thể cái này cá thịt ăn lên nhưng là ngọt lành màu mỡ, vào miệng là tan.

Cơm nước xong, Phương Tinh dùng chìa khóa mở ra chính mình thả ở đầu giường ngăn tủ.

"Thù Huệ, sau đó này tiền bên trong người xem đó mà làm."

"Àch!"

Trương Thục Tuệ có chút lơ mơ, trong rương bày ra chính tề bạc trắng thỏi, còn có một tờ khế đất.

"Đây là Trang Tử khế đất, sau đó người nhiều quản một chút, cũng làm cho quản gia nghỉ một chút."

Đi Từ Đường tế bái

Sự tình thuận lợi gom sau, Phương Kiệt Luân liền mang theo cả đám người tới chúc mừng thiếu gia nhà mình tân hôn niềm vui.

Phương Tinh ngồi tại trung gian, bên trái là Trương Thục Tuệ, bên phải là đứng Tiểu Bạch, ngược lại cũng có chút khí thế.

"Cung Hạ Thiếu Gia đại hôn niềm vui!"

Phương Tinh gật gù, sau đó đứng dậy nói ra: "Chào mọi người tốt lành, Phương gia trang ngày chỉ biết càng ngày càng tốt."

Làm gia chủ, có thể đang không có hài tử tình huống, Phương Tinh còn phải bực tức bị người gọi là thiếu gia.

Quay về Trương Thục Tuệ gật gù, Phương Tinh rồi cùng Tiểu Bạch rồi đi.

Mọi người xem màn này, trong lòng đều là mừng mình.

Xem ra sau này Trang Tử thượng là Thiếu Phu Nhân nói xem như à!

Trương Thục Tuệ nhưng không có một tia khó chịu, nàng trước gọi một đứa nha hoàn đi nâng dậy Phương Kiệt Luân, hòa ái nói ra: "Kiệt Luân thúc đức cao vọng trọng, sau đó Thù Huệ còn nhiều hơn thường xuyên mời ích mới là."

"Lão nô không dám."

Phương Kiệt Luân biết sau đó vị này Thiếu Nãi Nãi chính là mình Người lãnh đạo trực tiếp, cho nên không dám thất lễ.

Trương Thục Tuệ tươi cười rạng rỡ nói ra: "Kiệt Luân thúc nói quá lời, ngài chính là Phương gia trung phó, phu quân đã nói, sau đó Kiệt Luân thúc chính là nhà ta Định Hải Thần Châm,

Còn nhiều nỗ lực."

Trần an được Phương Kiệt Luân, Trương Thục Tuệ sắc mặt không thay đổi, nhìn phía dưới nông hộ cùng tới nói ra: "Mọi người đều khổ cực, tôi nay đều đi lĩnh gạo."

Lĩnh gạo? Mọi người đều có chút không mò ra, thế nhưng nghe ý tứ đều biết là phát đồ vật, trong nhất thời dưới đáy thì có chút âm ỉ lên.

"An tĩnh!"

Phương Kiệt Luân nhìn thấy lần thứ nhất gặp Thiếu Nãi Nãi liền ra chỗ sơ suất, nhất thời liền dựng râu tròng mắt quát một tiếng, sau đó lại xông tới đá một đại hán một cước.

"Tân Lão Thất, kêu la nữa liền đem người gạo cho vợ của người nhi!"

Đại hán vò vò cái miệng, cười đùa nói: "Thiếu Nãi Nãi nhân từ, có thể cho vợ ta cũng giống nhau à!"

Bên cạnh lập tức liền cười vang lên, cả đám người đều nói là Tân Lão Thất bị chính mình người vợ mang theo gây cán bột đuổi theo đây Trang Từ chạy trốn chuyện xấu.

Lúc này Trương Thục Tuệ ho nhẹ một tiếng, lập tức nha hoàn sẽ đưa tới một chén hoa cúc trà, sau đó mọi người đều nghiêm túc đứng.

Uống một hộp hoa cúc trà, Trương Thục Tuệ thân nhiên nói: "Phu quân nếu đem Trang Từ cho ta quản, lớn như vậy gia trước kia là như thế nào, tạm thời nên cái gì dạng, đều đi lĩnh gạo đi, mỗi gia dựa theo nhân khẩu tới, một người năm cân gạo thơm."

Năm cân gạo, vẫn là gạo thơm. Tuy rằng không biết cái này gạo thơm tốt bao nhiêu, có thể thời đại này liền mì đều là mỹ thực thời điểm, gạo liền đáng quý.

Lúc này cái kia Tân Lão Thất kêu lên: "Thiếu Nãi Nãi, liền mới vừa sinh ra ồ đều xem như sao?"

"Đều xem như." Trương Thục Tuệ gật đầu nói.

"Ăn bát từ người cái này gốc hàng! Mau rút về nhà mang bao vải đi!"

Phương Kiệt Luân bay lên lại là một cước, sau đó mọi người đều tán.

Bọn người sau khi đi, Phương Kiệt Luân mới nói nói: "Thiếu Nãi Nãi, cái này Tân Lão Thất cũng không phải vô có quỷ rồi, hán người này có chút gốc, trong nhà Thất Huỳnh Đệ, hán bài lão yêu."

Ý tứ trong lời nói này Trương Thục Tuệ lập tức liền minh bạch.

Một nhà Thất Huỳnh Đệ, này thức ăn đến khó khăn đến mức nào à!

Nhóc con mới lớn, ăn chết lão tử.

Người lão yêu này dự đoán từ nhỏ đã có chút ăn không đủ no đi.

"Bất quá gốc người có gốc phúc, hán ngược lại cơ duyên xảo hợp học tập một thân võ nghệ, có thể người luyện võ sức ăn lớn, hán đã bị trong nhà cho phân ra tới, ta đang chuẩn bị tiến cử cho thiếu gia, ngài xem "

Hộ viện sao? Trương Thục Tuệ gật gù, "Chờ phu quân trở về ta sẽ nói nói."

Phương gia trang đường đất thượng, Tiểu Bạch đi sau lưng Phương Tĩnh, một chiếc khăn đều phải bị nàng cho xả hư hỏng.

Nhân dịp cái nóng mùa hè, địa lý lúa mì vụ xuân đã thu hoạch, lúc này chỉ nhìn thấy nông hộ ở cây ruộng bón phân, chuẩn bị gieo trồng đậu nành.

Đây là đường địa biện pháp, nếu như vẫn gieo trồng tiểu mạch, như vậy địa lực hao tổn quá to lớn.

Lão đảo đi tới Điền Trang bên cạnh, cách vách chính là gia đình giàu có Trang Từ, trung gian dùng một con đường lớn ngăn cách.

"Thiếu gia, bọn họ tốt lắm à! Đều không xuống hạt đậu."

Tiểu Bạch nhìn mấy người mặc hoa lệ nam tử chính xua đuổi lười biếng Nông Hộ, thì có chút khinh thường.

"Đừng nói lung tung!"

Phương Tinh nhìn thấy gần như nam tử chen chúc một người trẻ tuổi đi tới, vội vàng ngừng Tiểu Bạch.

Mấy người ăn mặc rất đơn giản, có thể khí thế lại bất phàm.

"Thái Thuận, Khổng Tử nói, Quân Tử Chi Đạo, ám nhưng mà ngày chương trình, tiểu nhân chi đạo "

"Thái Thuận, ta Đại Minh ngày càng "

"Thái Thuận, nơi này trừ phân bón hôi không nói nổi, mà đến trang thượng nghị ngại đi."

"Ừm! Thực sự là thú chết! Nhớ ta chờ uyên bác chi sĩ, lại nghe người dân đen thú, trí thức quét rác à!"

Gần như nam tử đều lấy tay áo che, nhìn về phía Phương Tinh trong ánh mắt đều mang theo xem thường.

Tiểu Bạch có chút kinh hoảng, chỉ lo chọc giận này mấy cái nhìn rất có khí thế nam tử.

Phương Tinh nhìn đứng ở chính giữa người trẻ tuổi kia, cười ha ha, mọi người đều cho rằng hắn sẽ nói ra cái gì cao thâm đạo lý tới.

"Thúi em gái nguoi à!"

Bầu không khí cứng lại, tiếp theo gần như người đàn ông trung niên liền không nhận được muốn bảo nổi.

"Hương Dã Tiểu Tử, cũng biết chúng ta lai lịch?"

"Bất hấn đi gặp quan!"

Người trẻ tuổi kia bận tới mắt mà vẫn thông dong nhìn tình cảnh này, cũng không có ngăn cấm ý tứ.

Phương Tinh không chút hoang mang vỗ bên eo Đường Dao, sau đó lười biếng nói ra: "Thấy nguoi muội quan! Một đám không phân ngũ cốc rác rưởi!"

Gần như nam tử bị tức đến đỏ bừng cả khuôn mặt, mắng cái gì chúng ta uyên bác chi sĩ, sao có thể cùng nguoi loại này nông thôn dã phu bình thường ngây ngô đại đột.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Ta khinh bỉ các nguoi

"Coong!"

Phương Tinh rút đao, gần như nam tử đều sợ đến cắn chặt ngón tay, một người trong đó quay đầu muốn gọi người.

"Bạch!"

Sáng như tuyết ánh đao lướt qua, vừa thượng một cây đại thụ cành cây bị chém đứt hạ xuống.

"Đao tốt!"

Người trẻ tuổi kia mắt lộ kinh ngạc đi tới, gần như nam tử đều không ngăn trở.

"Nguoi đao này là lai lịch ra sao?"

Phương Tinh thu đao vào vỏ, thân nhiên nói: "Giống như ta, đều là ở nông thôn đồ vật."

Người trẻ tuổi cúi người nhặt lên trên đất cành cây, nhìn cái kia mụn nhọt nơi giống cây, khen: "Quả thật là đao tốt!"

Chém quá sai người đều biết, gặp phải một mụn nhọt thời điểm tốt nhất tránh đi.

Có thể Phương Tinh này một đao lại có thể đem mụn nhọt chặt đứt, hơn nữa giống cây chính tề.

"Có công danh?"

Người trẻ tuổi lộ ra cân nhắc nụ cười.

Nhìn cái này nhỏ hơn mình vài tuổi người trẻ tuổi, không cần Phương Tinh nói chuyện, Tiểu Bạch liền ở phía sau kêu lên: "Thiếu gia nhà ta là cử nhân."

"Cử nhân? Không sai."

Phương Tinh nhìn tuổi còn nhỏ, như vậy liền nói rõ hẳn rất thông minh.

Người trẻ tuổi hai tay ôm ngực, cân nhắc hỏi: "Vậy ta hỏi một chút ngươi, ta Đại Minh dời đô một nghị làm sao?"

Đại Minh mấy năm gần đây đối với dời đô đến Bắc Bình tranh luận rất lớn, Chu Lệ thật giống vì thế đều giết người quá.

Phương Tinh quay về trong thành chấp chấp tay nói ra: "Chuyện tốt."

"Không làm người người! Không làm người người! Này như thế nào cho phải việc?"

Một cái chòm râu rất dài nam tử chỉ tay Phương Tinh, chuẩn bị quát mắng.

Phương Tinh thân nhiên nói: "Thiên Tử thủ biên giới, Quân Vương chết xã tắc, đây mới là ta Đại Minh tranh tranh thiết cốt!"

"Được!"

Ngay ở gần như nam tử tức giận đến cả người phát run thời điểm, người trẻ tuổi không khỏi vỗ tay khen hay, hẳn mắt lộ ra hết sạch nhìn Phương Tinh, "Đã có di hiền à!"

Phương Tinh khinh thường nhìn mấy cái đọc sách đọc gốc gia hỏa, "Ta Đại Minh ở ngoài hoạn chỉ có thể là phương Bắc, mà Kinh Thành cách xa ở phương Nam, một khi sinh biến, xin hỏi mấy vị uyên bác chi sĩ, người phương nào chống cự?"

"Ta Đại Minh có Cửu Biên, hẳn tướng như mây, giáp sĩ như mưa, Man Tộc an dám nhòm ngó?"

"Cử tất cả Bình có thể, tại sao sinh biến!"

Phương Tinh nhìn những này 'Uyen bác chi sĩ, lắc đầu quát: "Ngu xuẩn!"

Ngươi lại dám mắng chúng ta là ngu xuẩn?

Phương Tinh không chờ những người này phản kích, liền rút đao ra mà nói: "Ta Đại Minh tự mình Thái Tổ Cao Hoàng Đế lập quốc tới nay, khu trừ Thất lỗ, mà Đường Kim Thánh Thượng như cũ lo lắng phương Bắc, chẳng lẽ bọn họ không so với các ngươi này bày ngu xuẩn thông minh?"

Nhìn thấy mấy người này chỉ là đang cười lạnh, Phương Tinh cũng nói đến thích thú, phần thanh ước số cũng bùng nổ.

"Ta Hoa Hạ có hướng tới nay, họa ngoại xâm không dứt, có thể to lớn nhất họa ngoại xâm trước giờ đều là đến từ chính phương Bắc, hiện tại không dự định trước, chẳng lẽ muốn chờ đến Nhai Sơn sau khi trở lại kiểm điểm sao?"

Lần này không ai dám lên tiếng, thế nhưng vẻ mặt của mọi người đều có chút quái, nhìn về phía Phương Tinh trong mắt mang theo xem người chết hương vị.

"Ta Đại Minh đã đem Đại Nguyên chạy tới Bân Tích Chi Địa, tại sao nguy cơ?"

Một cái nhìn lão luyện thành thực nam tử nói ra: "Ngươi nói phương Bắc ở ngoài hoạn, Tần triều chính là diệt với phương Bắc? Cái kia Hán triều chính là diệt với phương Bắc? Tùy Triều chính là diệt với phương Bắc?"

Lời của nam tử vừa ra, mấy người đồng bạn đều gõ nhịp khen hay.

Trong tay người trẻ tuổi kia thường thức cành cây, cũng đầy hứng thú chờ Phương Tinh hồi đáp.

Các ngươi những này cận bã, coi khinh ta diễn đàn lặn dưới nước công lực đi!

Phương Tinh ha ha cười nói: "Nói các ngươi là ngu xuẩn còn không tự biết, vậy ta liền tới cho các ngươi học một lớp đi."

"Thủy Hoàng Đế hùng tài đại lược, đáng tiếc bị chết quá sớm, bằng không Đại Tần thiên hạ có thể kéo dài tính mạng mấy trăm năm."

"Cho tới Hán triều, chẳng lẽ các ngươi vong ngã người Hán đã từng tạo ngộ sao?"

Sương mù mờ mờ một đám người đều cho rằng Phương Tinh ở chuyện giật gân, có thể khi bọn họ nghe một cái danh từ sau, đều có chút ửng ửng.

"Đề hai chân!"

"Mà Tùy Triều,

Nếu như không có ba chinh Cao Câu Lê, các ngươi cho rằng hội vong sao?"

Nhìn thấy mấy người có chút muốn biện bác ý tứ, Phương Tinh nói tiếp: "Liên nói chúng ta trước một cái triều đại, Tống Triều, đó là một lập triều liên trực diện dị tộc phương Bắc người Bình Phong, vì sao có thể kiên trì lâu như vậy? Cuối cùng mất nước nguyên nhân ở chỗ nào? Các ngươi biết không?"

Nhìn thấy gần như nam tử đều là hậm hực hậm hực biểu tình, Phương Tinh cảm thấy cũng đã ghiền, liền cười lạnh nói: "Đông Hoa Môn ở ngoài lấy Trang Nguyên xướng ra giả chính là ân huệ? Ha ha ha ha!"

Nhìn Phương Tinh rời đi bóng lưng, gần như nam tử đều giận không kiềm được quay về bóng lưng quát mắng, thậm chí còn uy hiếp muốn niệm phong Phương gia trang, có thể Phương Tinh đáp lại chính là không quay đầu lại một ngón giữa.

Ta khinh bỉ các ngươi!

"Đông Hoa Môn ở ngoài xướng tên chính là ân huệ "

Người trẻ tuổi biểu tình có chút nghiêm nghị, không để ý đến tuổi này đại gia hỏa, trực tiếp liền bước nhanh hướng đi hệ ngựa địa phương.

Cảm thấy sáng khoái lâm li Phương Tinh qua đi thì có chút hối hận, cảm giác mình quá mức kích động, đến lúc đó thật bị người đem Trang Tử phong sao chính?

"Không có chuyện gì, ta là có tiền, có rất nhiều lương thực."

Lúa mì vụ xuân thu gặt sau khi, nông hộ nhóm hoạt liền thoải mái chút, chỉ là hạ hạt đậu mà thôi.

Khí trời rất nóng, đáng thương Tần Tức Phụ còn phải ăn mặc chỉnh tề nghênh tiếp chính mình phu quân.

"Sau đó không cần như thế chú ý, chúng ta là muốn sống hết đời người, tùy tiện một điểm."

Trương Thục Tuệ phúc thân rất ưa nhìn, đem thiếu nữ yếu điệu dáng người đều triển lộ không bỏ sót, có thể trên mặt cái kia một tầng chi tiết hẳn lại làm cho Tần Mạnh suyết chút nữa tự chụp mình một cái tát.

"Ngươi chờ một lát à!"

Nhìn Phương Tinh vội vàng đi ra ngoài, Trương Thục Tuệ không khỏi che miệng cười.

Có thể chờ mấy phút, hẳn lại trở về, trong tay còn bưng cái chậu gỗ.

Chờ Phương Tinh đến gần, Trương Thục Tuệ kinh dị phát hiện trên chậu gỗ ở bốc lên khói trắng.

Đem chậu gỗ để lên bàn, Phương Tinh lau đi mồ hôi trên mặt, cười nói: "Mau mau ăn đi, tiêu tránh nóng khí."

"Phu quân, đây là đâu tới?"

Trong chậu gỗ quả táo đỏ hồng hồng, nho thủy linh linh, hơn nữa dưới đáy còn có chút khối băng, khiến người ta vừa thấy liền không nhịn được muốn cắn một cái.

Trương Thục Tuệ xuất thân Thứ Nữ, nhưng lại là gốc rễ cũng đỏ, cho nên không ai dám ngược đãi nàng, cũng coi như là cơm ngon áo đẹp vượt qua chính mình thời thiếu nữ.

Có thể ở loại này mùa, lại có thể có thể nhìn thấy lớn như vậy, phẩm tướng mạo tốt như vậy quả táo, hơn nữa lại còn có nho, này ra ngoài Trương Thục Tuệ dự liệu.

Phương Tinh cầm lấy một quả táo, ở trong tay vuốt nhẹ một chút, liền cắn một cái cái hồ, nhất thời bị nước cùng lạnh buốt cho chinh phục.

"Mau mau ăn, ngươi phu quân ta là Trương Thiên Sư sư đệ, Cách không thủ vật bất quá tầm thường."

Nhìn thấy Phương Tinh ăn sáng khoái lâm li, Trương Thục Tuệ cũng không nhịn được cầm lấy một chùm nho, ngọc thủ nhẹ xé, đem cái kia phần thịt quả đưa vào trong miệng.

Lạnh buốt mà ngọt ngào nước trái cây lập tức liền dồi dào khoang miệng, ở này nóng bức giữa hè, có thể khiến người ta cảm thấy tâm thần thoải mái.

"Tiểu Bạch, người cũng tới."

Trương Thục Tuệ biết rõ Tiểu Bạch ở Phương gia địa vị, cho nên cũng không lay động cái gì thiếu nể nể phở.

Tiểu Bạch có chút quần bách đứng tại chỗ, mãi đến tận Phương Tinh vẫy tay với nàng, lúc này mới đỏ mặt lại đây.

"Ăn đi, ăn đi, có rất nhiều, đủ nhà chúng ta ăn cả một đời."

Chờ ăn xong hoa quả sau, Phương Tinh được nha hoàn hầu hạ rửa tay, sau đó cảm thán chính mình sa đọa tốc độ nhanh chóng.

Nhìn thấy Trương Thục Tuệ còn có chút hoài nghi lo lắng, Phương Tinh liền dứt khoát nói ra: "Ta có người bạn tốt kinh doanh hải ngoại chuyên làm ăn, cho nên những thứ đồ này sẽ không thiếu, sau đó khác biệt ngạc nhiên."

Lời dối muốn nói chính mình cũng tin tưởng, người khác mới sẽ bị lừa.

Phương Tinh ánh mắt rất chăm chú, Trương Thục Tuệ không tự chủ được gật đầu, này một khối nàng không chuẩn bị bước chân.

P/s: kinh sử ta không thông, con tác nó dẫn chứng sử ta chịu không dịch được...

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lợi hại Tân Lão Thất

Nông nhân thời tiết, Trang Tử bên trong người đều bắt đầu đi ra tản bộ, hô nhi gọi nữ, trong nhất thời cho Phương gia trang tăng thêm không ít sinh khí.

Phương Tinh kiếp trước chính là cái Thao Thiết, có cơ hội này đương nhiên sẽ không bạc đãi chính mình dạ dày. .

Bữa sáng ăn xong, Phương Tinh mang theo bình màu đen đồ uống, một bên uống, đi sang một bên Tân Lão Thất gia.

Trang Tử thượng nhân gia họ đều là tập trung, mà Tân Lão Thất gia dễ tìm nhất, bởi vì có cái lư nước mũi bé gái.

Tân Lão Thất nhìn thấy Phương Tinh tới, hoảng đến vội vàng ôm lấy con gái, sau đó gọi tức phụ nhi Hi Muội đi rót nước.

Phương Tinh uống một hộp Coca, đánh nấc cục sau nói ra: "Không cần bận bịu vượt quá, ta tới chính là muốn nhìn người một chút võ nghệ, ở cửa tới một chuyến?"

Tân Lão Thất có chút quần bách đứng cửa, trong tay trống trơn có chút không thích ứng.

Phương Tinh nhìn ở trong mắt, liền từ trong túi lấy ra mảnh Chocolate, xé toang đóng gói sau, liền nhét vào hàm răng không dài tề bé gái trong miệng, đưa với nàng cười.

Chocolate thơm ngọt thuận hoạt trong nháy mắt liền bắt được đại nữ tư tưởng, nàng đem nước mũi hút một cái, ăn hết sức thơm ngọt.

Quay đầu lại, Phương Tinh nhìn có chút chân tay luống cuống Tân Lão Thất, liền hừ nói: "Còn chờ cái gì đây?"

Từ khi Trương Thục Tuệ chuyển cáo quản gia sau, Phương Tinh trước hết điều tra một chút, kết quả phát hiện Tân gia ba hầu như là Phương gia lão nhân sau, lúc này mới tới xem một chút.

Tân Lão Thất mặt đỏ tư tưởng trưởng nói ra: "Thiếu gia, ta không đao."

"Ai nha a! Còn có thể chơi đao?"

Phương Tinh không chút do dự đem bên eo Đường Đao nhỏ ra, ném cho Tân Lão Thất.

Chỉ là ở ném thời điểm, Phương Tinh không ném được, chệch hơn một thước.

Nhưng là ở Phương Tinh cho rằng đao này hội rơi xuống đất thời điểm, Tân Lão Thất nhưng là quát khẽ một tiếng, thân thể xoay một cái, một cái

nghe người lộn mào sau khi, lại nổi lên thân thời gian, trong tay đã cầm Đường Dao.

"Được!"

Này một tay rất kinh diễm, đặc biệt đang không có chuẩn bị tình huống. Cho nên Phương Tinh trong lòng đã xác định một nửa, hấn ôm lấy đại nữ, nói ra: "Bắt đầu đi."

Hi Muội có chút thấp thòm nhìn mình phu quân, nàng biết là chính mình một gia đình quan trọng nhất ngày, nếu như có thể thành công thu được thiếu gia coi trọng, như vậy một gia đình liền không cần lại như thế gian nan.

Ánh đao lập tức liền quyền đầy toàn bộ trước cửa, nhìn ra Phương Tinh trợn mắt há mồm.

Này gọi ả nếu như đến đời sau, quả thực cao thủ cao thủ cao cao thủ phải hay không!

Một bộ đao pháp trêu chọc hạ xuống, Tân Lão Thất không thờ gấp, chân không mềm đứng ở nơi đó, phản đao trong tay, khí thế trầm ngưng.

Này có chút tông sư hương vị à!

Phương Tinh nửa buổi mới hoàn hồn, hấn không có biểu tình thân đại nữ vậy có chút bản trên mặt một cái, đều mang vang, sau đó đem đại nữ đưa cho Hi Muội liền đi.

"Ngày mai toàn gia đều chuyển tới chủ trạch đi."

Đây chính là thành?

Hi Muội cao hứng không biết làm sao bây giờ, nàng lao ra hô: "Ngươi còn không mau cho thiếu gia dập đầu!"

"À! Nha!"

Tân Lão Thất này mới phản ứng được, mau mau quỳ xuống, hướng về phía Phương Tinh bóng lưng dập đầu, đem trên đất bụi bặm đều giơ lên tới.

"Thiếu gia, ngươi đao."

Phương Tinh không quay đầu lại khoát tay, "Cho ngươi."

Hi Muội nhìn ngơ ngác trượng phu, trong lòng đau xót, vội vàng dựa vào ôm lấy đại nữ công phu che giấu đi.

"Đại nữ à! Cái mông của ngươi như vậy bản, đem thiếu gia quần áo đều làm bẩn! Còn có ngươi mặt, ôi! Mau mau, ta mang ngươi tẩy đi, thiếu gia lại có thể cũng có thể hôn được?"

Phương gia trang gần nhất đại sự chính là cái kia có chút ngây ngô ngốc Tân Lão Thất Thành thiếu gia hộ vệ, toàn gia đều chuyển tới chủ trạch trong nhà, ăn ngon, uống rượu đi.

Chỉ cần Phương Tinh vừa ra chủ viện, Tân Lão Thất tất nhiên sẽ theo sau lưng, trong tay đỡ Đường Dao, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang.

Chỉ là mới ra chủ viện, một con ngựa liền ngăn trở đường đi.

Phương Tinh có chút không nhịn được nói: "Nhà ai ngựa? Lại không theo tiếng ta liền lòi đi à!"

Thời đại này ngựa chính là chạy băng băng, ngựa chính là Maserati,

Cũng là tượng trưng cho thân phận.

"Đức Hoa huynh, tiểu đệ chính là tới chúc mừng."

Đầu ngựa hơi động, liền lộ ra cái kia mở bóng loáng sáng bóng mặt.

Lần trước Phương Tinh kết hôn tới chính là Trần Gia Huy, Trần Tiêu thắng này có người nói là nằm trên giường không nổi, có thể từ Trần Gia Huy trên mặt ẩn nộ tới xem, quả nửa là gây rắc rối.

Quả nhiên, đi vào, Trần Tiêu trước hết cùng Trương Thực Tuệ xướng cái béo ầy, đem lễ vật một bức tranh chữ đưa lên, sau đó liền cười hi hi nói: "Chị dâu, hôm nay ta nhưng là phải ở này quýt cơm à!"

Trương Thực Tuệ đương nhiên là hiền lương thực đức gạt đầu, sau đó đi nhà bếp an bài bữa trưa.

Đến thư phòng, ngồi xuống sau, Trần Tiêu thì có chút ngượng ngùng nói: "Đức Hoa huynh, tiểu đệ hôm kia cùng Trang Hoa đấu một hồi, kết quả lưỡng bại câu thương, bỏ mất hôn lễ, là tới thỉnh tội."

Phương Tinh cười nói: "Ngày đó chỉ có thức phụ đến, ta liền biết tiểu tử ngươi khẳng định là gặp xui."

"Ta không gặp xui!" Trần Tiêu đắc ý nói: "Tiểu tử kia đá mấy đá, nhưng ta đem con mắt của hắn đều đánh ra đen khuyền, gần nhất có thể không nghe nói hắn dám ra ngoài, chắc hẳn là trên mặt còn người không nhận ra đi."

Hỏi một chút, Tần Mạnh mới biết, nguyên lai vị này phụ thân của Trang Hoa là nơi ở Thái Bộc tự Thiếu Khanh Trang Bích.

"Hóa ra là cái nuôi ngựa."

Phương Tinh lập tức liền yên tâm, nhưng hắn nhưng lại không biết Thái Bộc tự Thiếu Khanh là Tử Phẩm quan.

Trần Tiêu cũng không có tim không có phổi kêu la muốn ăn mới mẻ hàng, bù đắp chính mình mâm cỗ.

Chụp thịt, chè dương canh, bầu dục cừu non xào

Liên tiếp việc nhà món ăn sau, mới mẻ hàng liền đến.

Nhìn trước mắt khổng lồ con cua, Trần Tiêu có chút không dám tin tưởng hỏi: "Đức Hoa huynh, đây là vật gì? Thấy thế nào khá giống là nhên nhện đây!"

"Cua đế vương!"

Phương Tinh lấy ra đoản đao, một đao liền chém xuống một chân, dùng chiếc đũa đâm ăn.

Trần Tiêu đầu tiên là lảng nghiêm một chút, nhìn thấy Phương Tinh ăn mặt mày hơn hớn, lập tức liền bắt đầu.

"Quả nhiên là mỹ vị!"

Đây là Đại Minh ăn con cua vẫn là phương Nam tương đối nhiều, ở phương Bắc, đối với thức ăn thủy sản không phải rất thích, thích ăn nhất chính là thịt dê.

Nâng hai đò Đê vương phúc khí, trên thảo nguyên lúc này đã là nghe 'Minh' biến sắc, cho nên lượng lớn thịt dê có thể tiến vào Bắc Bình.

"Uống rượu!"

Rượu Mao Đài vừa mở ra, nhất thời cái kia sợi hương vị liền để Trần Tiêu thêm chảy nước miếng.

"Đức Hoa huynh, nâng cốc cho ta đi."

Phương Tinh giờ cao bình rượu nói ra: "Đây chính là cuối cùng mấy bình, Kiến Trung, tỉnh chúng ta điểm uống."

Trần Tiêu chữ là 'Kiến Trung', để Phương Tinh cảm thấy có chút lạ quai.

"Tur!"

Chén rượu không lớn, Trần Tiêu một cái liền giết chết, sau đó chớp miệng, tha thiết mong chờ nhìn Phương Tinh chai rượu trong tay.

Bữa cơm này vẫn ăn đến năm giờ chiều nhiều, cơm chiều đều muốn bắt đầu.

"Đức Hoa huynh, tiểu đệ này liền trở về."

Trần Tiêu lớn miệng, trong tay còn ôm roi mắt nhãn hiệu bình rượu, hắn cảm thấy chỉ bằng trong bình rượu hương khí cũng có thể làm giấc mộng tốt.

"Về cái rắm!"

Phương Tinh nhìn thấy hắn bước đi đều đánh lúi lúi, lập tức liền gọi tới Phương Kiệt Luân, an bài thăng này ngủ ở khách phòng.

"Tân Lão Thất!"

"Thiếu gia."

Tân Lão Thất tốc độ rất nhanh, từ Ngoại Viện một lần khói liền chạy đến thư phòng.

Phương Tinh cảm thấy có chút choáng váng đầu, hắn xoa huyết thái dương nói ra: "Ngươi đi một chuyến Trần gia, nói cho Trần gia thức phụ, liền nói Kiến Trung ở ta này ngủ."

P/s: /dap, con tác viết sai chính tả tên gọi quá, mà lỗi này QT không sửa được phải sửa tay.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Trương Thái Thuận tới chơi

Sau giờ ngộ Phương gia trang rất an tĩnh, chỉ có gió nhẹ lướt qua đại địa thanh âm.

Phương Tĩnh ngồi ở trong thư phòng, lấy tay nâng quai hàm ở ngủ gật.

Chính mơ thấy chính mình quyền đánh giặc Oa, chân đá Mông Cổ thời gian, một bước chân dồn dập thanh âm đánh gãy này giấc mộng tốt.

"Thiếu gia, thiếu gia, có cái gọi là Trương Thái Thuận người bãi phòng người."

Bị cắt đứt mộng đẹp Phương Tĩnh rất khó chịu, chỉ là khiêng giờ tay nói ra: "Mời đến tới."

Dù cho còn còn ở trong đầu có tác dụng, có thể Phương Tĩnh như cũ gắng gượng tinh thần, dùng tay xoa xoa mặt, bãi làm ra một bộ nhân văn đã hạc đáng đáp tới.

"Ha ha ha! Đức Hoa huynh, tiểu đệ hữu lễ."

Phương Tĩnh tay còn che ở trên mặt, nghe được thanh âm này có chút quen thuộc, liền từ trong tay liếc mắt nhìn.

Một thân áo bào gấm người trẻ tuổi nhìn tinh thần sáng láng, trên đầu mang lam công tinh xảo khăn vấn đầu, chính chiếc quạt xếp hợp ở trong tay, ôm quyền hành lễ.

"Người là "

Phương Tĩnh trên mặt bị xoa đỏ lên, hần cảm thấy người trẻ tuổi này có chút quen mắt.

Người trẻ tuổi cười nói: "Tiểu đệ Trương Thái Thuận, mấy ngày trước đây cùng Đức Hoa huynh ở Trang Từ bên cạnh buổi lời nói, giặt này mình à! Cho nên hôm nay tiểu đệ mạo muội tới trước tiếp, thất lễ."

Người này tuy rằng tươi cười rạng rỡ, vừa vận thượng lại mang theo lăm liết không thể xâm phạm khí tức, vừa nhìn liền không phải người bình thường gia con cháu.

Phương Tĩnh vỗ một cái trán, nha một tiếng nói: "Ta nghĩ tới tới, cách vách Trang Từ chính là nhà người chứ?"

Đây là Phương Tĩnh ở đánh hỗn, muốn đem ngày đó chính mình bác bỏ mấy vị văn nhân sự tình cho hỗn đi.

Cái kia ngôn luận tuy rằng rất hả giận, có thể ở bây giờ phần lớn người phản đối dôi dôi điều kiện tiên quyết, truyền đi là phải đắc tội người.

Hai bên hàn huyên ngồi xuống, Tiểu Bạch phụng dâng trà thơm sau, Trương Thái Thuận đánh giá một chút thư phòng, liền nói nói: "Đức Hoa huynh, cái kia xem người nói không đại thống khoái, cho nên hôm nay lại đây, vẫn là muốn thỉnh giáo một chút liên quan với ta triều dôi dôi việc, còn huynh vui lòng chỉ giáo."

Lời này rất khách khí, nhưng lại mang theo chút không cho cự tuyệt hương vị.

Thật lớn khí thế!

Phương Tĩnh trong nháy mắt liền đem người này thân phận đoán một chút, cuối cùng cảm thấy hần là nào đó vị quan viên, hơn nữa là cùng dôi dôi việc này có liên lụy quan chức con trai.

Phương Tĩnh muốn cự tuyệt, có thể lại nghĩ đến vị kia Vĩnh Nhạc Đại Đế chấp chính thời gian còn rất dài, cuối cùng chỉ phải giả vờ than thở: "Hừ ừ làm hại quốc à!"

Trương Thái Thuận mỉm cười nghe.

Tư thế này rất cao lớn thượng, nhường ra thân bình thường Phương Tĩnh có chút hâm mộ.

Phương Tĩnh dùng tay nhúng nước trà, ở trên bàn họa một vòng, đại khái cùng Đại Minh quốc thổ phạm vi gần như. Sau đó lại họa một cái tuyến, cuối

cùng cang làm Kim Lăng điểm ra tới, dương đứng đầu nhìn Trương Thái Thuận.

Trương Thái Thuận cau mày dùng quạt giấy gõ bắt tay tư tưởng, một lúc lâu mới nói nói: "Đức Hoa huynh ý tứ là xa?"

"Chính giải!"

Phương Tĩnh cang làm Bắc Bình vị trí điểm ra tới, nói ra: "Nếu như ta triều không đòi đô, vậy ta cảm đảm bảo đảm, không ra năm mươi năm, Cửu Biên tất nhiên thối nát."

Phương Tĩnh trên nét mặt mang theo lo nước thương dân, một mặt vì ta Đại Minh nguyên ý bất kể nhảy vào nước sôi lửa bỏng kiên định, có thể trong lòng hẳn quả thật cũng là rất tán thành đòi đô.

Nếu như không đòi đô, không thể nói được chính mình còn chưa có chết, trên thảo nguyên những Man Tộc đó sẽ giết tới Bắc Bình tới, đến lúc đó hẳn có thể trốn đi nơi nào?

Trương Thái Thuận dùng quạt giấy chỉ vào Kim Lăng vị trí, hơi nghi hoặc một chút nói ra: "Đức Hoa huynh, ta triều nếu như không đòi đô, coi như là phương Bắc báo hiệu, có thể Kinh Thành cũng có thể thông dong triệu tập đại quân trợ giúp à!"

Từ Kim Lăng, cũng chính là phương Nam triệu tập đại quân trợ giúp, cái này luận điệu ở trước mắt cũng là rất có thị trường.

Phương Tĩnh nhìn thấy Tân Lão Thất ở cửa lác lác, một mặt cảnh giác, liền cười nói: "Đó chỉ là mong muốn đơn phương thôi!"

Dù sao cũng là còn trẻ, Trương Thái Thuận trên mặt có chút chân kính, có chút dồn dập hỏi: "Đức Hoa huynh, lời này giải thích thế nào?"

Phương Tĩnh có chút buồn tè, cho nên cũng bắt quân bất cố nói ra: "Từ Kim Lăng đến Bắc Bình, một đường mấy ngàn dặm, đợi viện quân đến thời điểm, phương Bắc đã sớm thối nát."

"

"Cái kia Thái Thuận, ta đi trước thay quần áo, đợi chút à!"

Chờ Phương Tĩnh sáng khoái trần trẻ xong việc sau, liền phát hiện Tân Lão Thất chính canh giữ ở nhà vệ sinh bên ngoài, cảnh giác nhìn cửa lớn bên kia.

"Thiếu gia, cái kia Trương Thái Thuận mang hai người tùy tùng, có chút ý nghĩa."

Tân Lão Thất một tay đỡ Đường Dao, một bên cho Phương Tĩnh nói qua chính mình phát hiện.

Có chút ý nghĩa?

Cái kia chính là cao thủ đi!

Phương Tĩnh từ trong hà bao lấy ra viên Bạc Hà đường, trong miệng nhét vào một viên, ném cho Tân Lão Thất hai viên.

"Tôi này cho đại nữu ăn."

Loạng choạng loạng choạng tiến thư phòng, Phương Tĩnh nhìn thấy Trương Thái Thuận còn ở 'Bản đồ' thượng viết họa. Nghe tiếng bước chân sau, hẳn đem trên bàn nước tích làm loạn, xoay mặt nói ra: "Đức Hoa huynh, từ vừa này phân tích của ngươi bên trong, tiểu đệ cảm thấy ngươi đối với Đại Minh Cửu Biên cũng không coi trọng, đúng không?"

Phương Tĩnh không có khoa cử áp lực, cho nên rất dễ dàng nói ra: "Cửu Biên có chuyện là sớm muộn, cuối cùng chôn vùi ta Đại Minh cũng tất nhiên là Cửu Biên."

Chà một chút, Trương Thái Thuận liền đầy mặt sắc mặt giận dữ đứng lên, cái kia con mắt híp, thần nhiên nói: "Đức Hoa huynh, còn chỉ rõ."

Phương Tĩnh đánh ợ hơi rượu, một luồng Rượu Mao Đài hương khí liền bay ra, sau đó mới thông thả nói ra: "Cái gọi là Cửu Biên, bất quá là trông cửa chó, nếu như ta Đại Minh quân chế không rất nhanh thức thời, sớm muộn cùng Ngươi Mông Cổ một cái đức hạnh, này không phải lấy người ý chí làm đi chuyện."

Lấy tay quạt phien bên mép, Phương Tĩnh nhìn thấy Trương Thái Thuận vẫn là tức giận mang theo suy tư, liền nói nói: "Ngươi còn trẻ, trở lại nhiều đọc sách sử, nhìn những Vương đó triều là làm sao từ hưng thịnh chuyển thành suy bại."

"Lấy sử làm gương, có thể biết hưng suy à!"

Mới Đại Thiện Nhân trách trời thương người nói ra.

Hiện nay Đại Minh Bình Phong cường thịnh, đánh thảo nguyên man tử tè ra quần, có thể dùng không một trăm năm, thậm chí dùng không năm mươi năm, vị kia sủng hạnh Vương Chấn Minh Anh Tông sẽ ở Thổ Mộc Bảo chôn vùi Đại Minh cuối cùng sĩ khí. Từ nay về sau, Đại Minh Bình Phong liền cũng không còn đại quy mô đã tiến vào thảo nguyên.

Trương Thái Thuận trên mặt sắc mặt giận dữ rất thần kỳ biến mất, hần một lần nữa ngồi xuống, nói cười riu rít phảng phất vừa nãy là một người khác.

"Đức Hoa huynh, vậy người xem ta Đại Minh quân chế chính là có cái gì tai hại."

Cái đề mục này quá lớn, hơn nữa Phương Tinh cũng không dám nói lung tung, sợ bị vị kia Vĩnh Nhạc Đại Đế cho chém đầu, cho nên hần liền phụ diễn nói: "Hoa Hạ trong sử sách, riêng mình có đại hán cùng Đại Đường lấy cường vong."

Điểm này Trương Thái Thuận là tán thành, cho nên ánh mắt của hần có chút cực nóng nhìn Phương Tinh, đem hần nhìn ra có chút sồn cả tóc gáy.

"Khắc khắc!" Phương Tinh ho khan nói: "Có Tổng một khi, quân sĩ địa vị có thể nói là các triều đại thấp nhất, có thể người biết Tổng Triều vì sao còn có thể kiên trì lâu như vậy sao?"

Trương Thái Thuận có chút hồ đồ nói ra: "Đại khái là bởi vì văn nhân quản trị xuất chúng đi."

Tổng Triều văn nhân quản trị đúng là 'Xuất chúng', trực tiếp là cùng sĩ phu chung thiên hạ.

Phương Tinh liếc chéo Trương Thái Thuận một chút, chỉ vào hần nói ra: "Người không thành thật."

Trương Thái Thuận kêu oan nói: "Đức Hoa huynh, tiểu đệ đúng là là lời nói tự đáy lòng à!"

Phương Tinh lười biếng nói ra: "Tổng Triều bắt quá là ý vào mở mang đại dương chỗ tốt, quốc khó dồi dào, cho nên mới có thể đang không có Trường Thành bảo vệ cho, hơn nữa quân sĩ địa vị thấp bất lợi trong hoàn cảnh, kiên trì đến Nam Tống, thậm chí Nam Tống còn kém điểm liền đem Người Mông Cổ lòi chết."

"Đây chính là có tiền chỗ tốt à! Nhưng ta Đại Minh đây?"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Trắng như tuyết phấn

Bắc Bình một cái rộng lớn phủ đệ trong thư phòng, ban ngày vẫn là thần thái phi dương Trương Thái Thuận quay về dưới trướng một người đàn ông trung niên nói ra: "đây chính là vị kia Phương Đức Hoa kiến giải, Trình Sư Phó có gì chỉ giáo?"

Ánh đèn chiếu sáng lên Trình Sư Phó cái kia mờ trong trầm tư mặt, hần nghe vậy liền thông thả ung dung nói ra: "Cái kia Phương Đức Hoa có thể nói ra Cửu Biên sớm muộn muốn thối nát, còn có trước Tổng lợi và hại, liền nói rõ hần không phải loại kia đọc chết thư người, đúng đấy! Ta Đại Minh Cửu Biên à "

Ngâm nga vài câu sau, Trình Sư Phó ngẩng đầu lên nói: "Kỳ thật bệ hạ càng lo lắng chính là "

Trương Thái Thuận nghĩ đến Phương Tinh câu nói kia: "Kỳ thật dự đoán là lo lắng lâu ở phồn hoa nơi, con cháu cùng bách quan sớm muộn hội văn dốt võ dốt."

"Kim Lăng phồn hoa, năm rộng thảng dài sau khi, ta Đại Minh trung khu hội biến chất."

Trình Sư Phó sau khi nói xong, liền nhìn thấy Trương Thái Thuận một mặt chán động.

Bởi vì Phương Tinh còn có một đoạn văn

"Bất quá coi như là chuyển tới Bắc Bình, cũng bất quá là trì hoãn một chút thời gian mà thôi, không ở chế độ thượng làm ra điều chỉnh, ta Đại Minh tương lai "

Này ánh mắt

Tinh rượu Trần Tiêu lo lắng về nhà bị khắc, cho nên ôm cái kia còn còn lại điểm bình rượu liền chạy, sắp đi Phương Tinh còn để hần mang một đại bao lễ vật, tất cả là chút vật hiếm có.

Một gia đình sau khi ăn cơm tối xong, an vị ở bên ngoài hóng gió, Tiểu Bạch còn thân thiết cầm quạt tròn cho Phương Tinh quạt người.

Trương Thục Tuệ nhìn này nhìn nấy một màn, trong lòng không khỏi thở dài một hơi, sau đó đem một viên cắt ngoài da nhỏ đưa đến Phương Tinh bên mép.

Liền cái kia ngón tay ngọc nhỏ dài, Phương Tinh ăn hết, sau đó nói: "Trang Tử thượng gần nhất thế nào?"

Trương Thục Tuệ cười nói: "Vẫn được, chỉ là có chút lười nhác."

Cười duyên dáng, mặt mày cong cong, cái này đã từng tư tưởng như nước lạnh bé gái rốt cục khôi phục tươi sống.

Phương Tinh cười nói: "Quá lười không thể được, như vậy đi, người tổ chức một chút, để những kia nông hộ mỗi gia đều ra người đi chinh lý nương mắng, dọn dẹp Trang Tử bên trong vệ sinh, dựa theo mỗi người mỗi ngày ba cân bột mì phân phát."

Tiểu Bạch vừa nghe liền cố không được tôn ti, giành nói: "Chính là thiếu gia, nhà chúng ta tuy rằng mới thu tô người, tuy nhiên chịu không được như thế dằn vặt à!"

Lương thực vụ chiêm đã thu gặt hoàn tất, nên cho chủ nhà địa tô cũng giao, có thể những kia mới mạch bây giờ đều ở trong kho thóc, là muốn cung cấp trong đại viện một gia đình ăn à!

Trương Thục Tuệ cũng là tán thành Tiểu Bạch cái nhìn, dưới cái nhìn của nàng, mặc dù là những kia lương thực ăn không hết, nhưng ai biết lúc nào sẽ có thiên tai à!

Quốc người có một cái truyền thống, vậy liền là đào sâu động, rộng tích lương.

Phương Tinh nhìn thấy thế tiếp đều nhất trí phản đối với mình, liền cười nói: "Đặt tim về trong bụng đi, ta nói rồi, coi như là khắp thiên hạ đều đói bụng, nhà chúng ta cũng sẽ không thiếu lương."

Tiểu Bạch lập tức liền thu hồi phản cao thấp tư tưởng, mà Trương Thục Tuệ thủy chung vẫn còn có chút hoài nghi lo lắng.

Phương Tinh cũng không nói nhiều, tân hôn không lâu, buổi tối vừa không có cái gì giải trí phương tiện, liền một đêm lẫn lộn.

Sáng ngày thứ hai, Phương Tinh cứ theo lẽ thường ở trong đại viện rèn luyện thân thể, sau khi chính là đi rửa ráy.

Trương Thục Tuệ trước kia còn theo rồi giường, có thể sau bị Phương Tinh mệnh lệnh nhất định phải ngủ tới hừng đông. Chờ nàng sau khi tỉnh lại, liền nghe phía ngoài Tiểu Bạch đang kinh ngạc thốt lên nói: "Thiếu gia, nơi này có thật nhiều gói to nha!"

Trương Thục Tuệ vội vàng liền đi ra, mới vừa tới cửa, liền xem đến trong sân chồng rất cao một tầng, hơn nữa dựa vào nắng sớm, nàng nhìn thấy những kia gói to mặt trên còn viết viết cong vẹo đồ vật.

"Đây là cái gì?"

Trương Thục Tuệ dùng đầu tay mò gói to, cảm thấy rất mềm mại.

"Đây là bột mì."

Phương Tinh một bên dùng khăn lông lau tóc, một vừa đi tới nói ra.

"Nhiều như vậy?"

Tiểu Bạch mở ra miệng nhỏ, cảm thấy nơi này phần nên đủ Trang Tử bên trong người ăn một tháng trước đi.

Trương Thục Tuệ từ trong con mắt kinh tỉnh lại, liền hỏi: "Phu quân, những này bột mì là từ đâu tới?"

Phương Tinh không cho là đúng nói: "Đây là ta người bạn kia đưa tới,

Thù Huệ, lần này Trang Tử thượng xuất lực người, hay dùng cái này bột mì phát, bất quá nhớ kỹ đem những này gói to lưu lại, ta hữu dụng."

Trương Thục Tuệ ngăn chặn trong lòng kinh ngạc, gật đầu nói: "Phu quân, có những này bột mì, ta hôm nay rồi cùng quản gia thương nghị."

Mà Tiểu Bạch thì là có chút hấp tấp cắt bỏ một cái túi, sau đó móc ra một cái bột mì, hô: "Thiếu gia, cái này bột mì tốt trắng à!"

Phương Tinh khinh thường nói: "Đây là đem cám lúa mạch cùng mạch mầm đều đánh hết, tầng ngoài cũng tinh gia công quá, nào có chúng ta chính mình ăn ngon."

Đây chính là bên trong gân phần, đi qua gia công sau, nhìn bột mì trắng như tuyết, mà Phương gia phần thì là nhìn có chút ảm đạm.

Trương Thục Tuệ nhìn thấy như thế trắng phần, cũng là không nhịn được nói ra: "Phu quân, nếu không chúng ta lưu gần như túi chứ?"

Phương Tinh không nhịn được nói: "Ta một cái các lão gia sao quan tâm chuyện như vậy, theo người, theo người!"

Nhìn Phương Tinh mang theo Tân Lão Thất đi ra ngoài, lại như là cái thiếu gia đường như, Trương Thực Tuệ không khỏi hé miệng cười.

"Tiểu Bạch, người đi đem quần gia mời tới."

Phương Tinh lại đến Trang Tử bên trái, bên này cũng có một nhà Nông Trang, bất quá nhìn có chút bụi bặm, mấy cái lão nông ở trong đất nhô cò, hình ảnh có chút nặng nề.

"Nơi này không nhỏ à!"

Phương Tinh có chút ăn vị, bên này thổ địa lại có thể so Phương gia trang phải lớn hơn.

Tân Lão Thất tập hợp lại đây, cảm phần sục sôi nói ra: "Thiếu gia, nhà này chính là Phủ Thuận Thiên Tri Sự Lý Đức Chính, cái tên này nhất định là cái Đại Tham Quan!"

"Chớ nói nhảm!"

Phương Tinh biết 'Chu lột da' năm đó lực uy hiếp vẫn còn, lúc này quan trường còn chưa giống mấy chục năm sau như vậy tham hủ hoành hành.

"Bất quá cũng không phải kẻ tốt lành gì!"

Một cái tông bát phẩm Tri Sự, lại có thể liên có thể làm đến mấy trăm mẫu thổ địa, chà chà!

Xoay người lại, Phương Tinh dùng quạt giấy chỉ vào Trang Tử mặt sau nói ra: "Đi, chúng ta đến bờ sông đi xem xem."

Nơi này Trang Tử vì sao đáng giá, cũng là bởi vì mặt sau có một dòng sông. Con sông này tồn tại để Phương gia trang chờ Trang Tử đều không lo khô hạn ư.

Con sông này khoảng chừng có rộng ba mươi mét, nước sông bình tĩnh, hai bờ sông dương liễu là lút, buông xuống tới liễu con thậm chí đều vào trong sông, dẫn tới mấy con cá nhỏ ở bên cạnh đùa bỡn.

Phương Tinh không hiểu cá, bất quá này cũng không trở ngại hẳn gọi Tân Lão Thất trở lại tìm túi lưới tới.

Chờ Tân Lão Thất sau khi đi, Phương Tinh liền dứt khoát cởi áo ngoài đi, ống quần kéo lên, hưng trí bùng bùng đi tới nước cạn nơi, đưa tay đến tảng đá dưới đáy đi mò con cua.

Nước sông hơi lạnh, Phương Tinh hai tay từ tảng đá dưới đáy mò vào đi, cảm thấy một cái đồ vật đang lù lù lại, nhất thời liền trong lòng vui mừng.

"Đức Hoa huynh!"

"Ồ!"

Phương Tinh chính bắt được cái kia đồ vật, có thể trên bờ một tiếng gọi, đề động tác của hắn hoãn một chút.

"Mịa nó!"

Phương Tinh bắt tay lấy ra, không để ý kẹp chặt tay trái mình ngón trỏ con cua, nhìn về phía trên bờ.

Trương Thái Thuận đứng ở trên bờ, gió nhẹ thổi qua, có chút thiếu niên phong lưu hương vị. Hắn ngạc nhiên chỉ vào Phương Tinh tay trái, "Đức Hoa huynh, đó là cái gì?"

Phương Tinh cứng rần chống đỡ này lên bờ, đặc ý nói: "Đây là con cua, nhiều mò mấy cái trở lại, buổi trưa có thể làm một món ăn."

"Nấu ăn?"

Vị này Trương Thái Thuận đại khái là mười ngón không dính mùa xuân nước thiếu gia, hắn dùng quạt giấy che khuất nửa bên mặt nói ra: "Đức Hoa huynh, vật này có thể ăn sao?"

Người phương bắc lúc này còn không ăn nhiều cua, cho nên không quen biết cũng là bình thường.

Chương 12: Tà thuyết mê hoặc người

Chờ Tân Lão Thất mang theo túi lưới chạy tới thời điểm, liền nhìn thấy Phương Tinh đi chân đất, một điểm hình tượng đều không có cùng Trương Thái Thuận đứng trên bờ, chính cong lên cái mông đang sờ con cua động đây.

"Ai nha! Cẩn chặt ta tay!"

Trương Thái Thuận cao hứng phần chân bắt tay móc ra, sau đó nhìn chính kẹp chặt tay mình chỉ con cua, đắc ý nói: "Đức Hoa huynh, tiểu đệ trình độ cũng không kém chứ?"

Phương Tinh có chút hậm hực nhìn mình tay không, nói ra: "Được, nếu muốn quýt com ăn, vậy thì nhanh lên mò cá, buổi trưa làm món canh cá."

Sau một canh giờ, Phương Tinh cùng Trương Thái Thuận quần áo hầu như đều ướt đầm, hai người mang theo túi lưới, dương dương tự đắc dẹp đường hồi phủ.

Ở tiền vào chủ viện thời điểm, Phương Tinh ở ngoài cửa nhìn thấy hai cái đại hán, rất buh hân đại hán.

Có thể này hai cái đại hán lúc này chính tròn mắt lú lờ nhìn Trương Thái Thuận quần áo, như gặp quỷ mị.

Đáng thương ồ!

Phương Tinh quay đầu nhìn xem chính một mặt không dễ chịu Trương Thái Thuận, đưa tay ôm lấy bờ vai của hắn, nói ra: "Thái Thuận, văn võ chi đạo, khi nắm khi buông, ngươi còn nhỏ, không muốn quá sớm mất đi chính mình khoái lạc."

Trương Thái Thuận lắng nghiêm một chút, sau đó ân một tiếng, theo Phương Tinh về phía sau viện.

Lúc này hậu viện không phải là ai cũng có thể đi vào, đến cấm kỵ.

"Ngươi còn là một em bé, cấm kỵ cái gì! Mau mau theo ta vào trong rửa ráy, xong việc đổi bộ quần áo."

Phương Tinh cảm thấy oa nhi này đại khái là từ nhỏ đã bị gia trưởng cho quản hết sức nghiêm, cho nên một điểm thơ ấu lạc thú đều không có, này bắt tài theo chính mình ở trên bờ sông ngoạn náo nửa ngày.

Khi thấy Trương Thục Tuệ sau, Trương Thái Thuận làm lớn mặt đỏ, mau mau tiếng kêu chị dâu.

Có thể Phương Tinh lại lăm lăm liệ liệ nói ra: "Thù Huệ, vị này chính là Trương Thái Thuận, mau mau chuẩn bị lượng bộ quần áo, chúng ta muốn rửa ráy."

Trương Thục Tuệ đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền phúc thân về phía sau, sau đó nha hoàn liền đi ra.

Nhà tắm rất sơ sài, liền một gian nhà gỗ, trung gian bày lượng thùng gỗ.

Nằm ở trong thùng gỗ, Phương Tinh thích ý nói ra: "Thái Thuận, đợi thêm nửa tháng, ta này nhà tắm sẽ phải cao đẳng thứ."

Hắn chuẩn bị làm chút xi-măng đi ra, sau đó sẽ chế tạo một cái ao, bên trong phô chút tảng đá lớn, ngắm lại liền cảm thấy mỹ à!

Trương Thái Thuận ánh mắt phức tạp nhìn Phương Tinh,

Ở cái này thời đại, trừ phi là quan hệ sát đến có thể cấm đối phương lượng đao mức độ, bằng không không có ai sẽ tùy tiện như vậy.

Rửa ráy đi ra, Phương Tinh liền hưng trí bùng bùng mang theo Trương Thái Thuận đi nhà bếp.

Hoa Nương vừa nhìn thấy Phương Tinh, gương mặt béo phì kia đều cười run lên.

"Thiếu gia, hôm nay muốn ăn cái gì?"

Phương Tinh nhìn một chút bếp bếp, nói ra: "Hoa Nương, ta tới làm hai cái món ăn."

Hoa Nương vừa nghe liền hoảng, gấp vội vàng khuyên nhủ: "Thiếu gia, ngài chính là Sao Văn Khúc, sao có thể xuống bếp à! Mà lại cái Khổng Thánh Nhân không phải nói sao, cái gì Từ Viên nhà bếp."

"Quân tử xa nhà bếp."

Trương Thái Thuận cũng có chút giật mình, ở hiện nay người đọc sách bên trong, có cách tình cái điều kiện này còn muốn xuống bếp, dự đoán toàn Đại Minh liền này một vị.

Phương Tinh không cho là đúng nói ra: "Cái gì quân tử xa nhà bếp, đó chỉ là nam nhân làm lừa dối nữ nhân, đem lão phu tử nói bừa một mạch mà thôi, không thể coi là thật."

Nhìn thấy Hoa Nương vẫn còn có chút không tình nguyện, Phương Tinh liền cười nói: "Nhà người thiếu gia không phải là những Ngụy quân tử đó, cái gì quân tử xa nhà bếp, người như vậy coi như là thi trúng trạng nguyên, đi ra cũng chỉ là một Mễ Trùng (*ăn rồi chờ chết) mà thôi."

Nói qua Phương Tinh liền thành thạo phá tan bụng cá, đem những kia con hoang dọn dẹp sạch sẽ, cuối cùng chính là con cua, dọn dẹp rơi lá phổi sau, cùng cá cùng nhau luộc canh.

Rất nhanh, mùi thơm nồng nặc liền phát ra, Trương Thái Thuận giác đến trong bụng mình có chút trống rỗng, hần liếm liếm làn môi, đẩy ra Xuân Sinh, nhét vào mấy cái củi lửa vào trong.

"Khắc khắc khắc!"

Bếp hạ nhất trận bản thủ xấu xa, Phương Tinh vừa vận đem canh cá thịnh đi ra, nhìn thấy mặt mày xám xịt Trương Thái Thuận, không khỏi cười to nói: "Tiểu tử, lửa không phải là như thế đốt."

Trương Thái Thuận không phục chỉ chỉ lòng bếp, hần cảm thấy Phương Tinh tuyệt bích không biết nấu lửa.

Bộ Lại chủ sự con trai, thiếu niên thành danh người đọc sách, có thể làm cái canh cá coi như là không sai, còn có thể nhóm lửa?

Phương Tinh cười không nói, chỉ là dùng Thiêu Hỏa Côn đem lòng bếp phía dưới đâm không, sau đó ngọn lửa liền liếm đi tới.

"Người muốn trung tâm, lửa muốn rộng ruột."

Trương Thái Thuận ngồi xổm ở bên cạnh, có chút ngần ra nhìn cái kia ngọn lửa rùng rục.

"Xuân Sinh, nắm lửa ép tiểu chút, ta muốn nổ hạt lạc."

"Xi xi xì!"

Không ít dầu cũng vào trong nồi, sau đó rót vào lạc, chờ dầu ôn đủ sau khi, Phương Tinh tùy ý phiên xào một chút.

"Lên nồi đi!"

Lên nồi sau hạt lạc lấy chút muối một bạn, đây chính là cùng nhau nhắm rượu thức ăn ngon à!

Còn lại món ăn mới là Hoa Nương tay nghề, Phương Tinh vỗ vỗ tay, mang theo Trương Thái Thuận đi phòng khách.

Có khách ở đây, Trương Thục Tuệ cùng Tiểu Bạch ngay ở thiên sảnh ăn cơm.

Chờ món ăn tề sau khi, Phương Tinh tự mình đưa nửa bát lạc cùng một bát canh cá đi qua, sau đó mới lại đây.

Trương Thái Thuận biểu tình có chút cổ quái, Phương Tinh sau khi thấy liền cười nói: "Cái gọi là đại trượng phu, cũng không phải ở trên thân của nữ nhân chiếm được, tôn trọng nữ nhân, cái này cũng là một loại tu dưỡng, Thái Thuận, người còn nhỏ, khác biệt học tập những kia sĩ phu, đều là chút hủ nho."

Này đã là Phương Tinh lần thứ ba dùng loại này thái độ khinh bỉ tới nói người đọc sách, Trương Thái Thuận do dự một chút hỏi: "Đức Hoa huynh, có thể nữ nhân chung cuộc là dựa vào nam nhân mà sống à!"

"Nói bậy!"

Phương Tinh liếc chéo Trương Thái Thuận nói ra: "Mẹ người chẳng lẽ không phải nữ nhân?"

Trương Thái Thuận trên mặt có chút ầm nộ, có thể Phương Tinh nói tiếp: "Cõi đời này, có thể toàn tâm vì người, cũng chỉ có cha mẹ chính mình, còn nữ nhân dựa vào nam nhân mà sống, cái kia bất quá là đại thê cho phép, cũng là nam nhân vì chính mình này điểm đáng thương lòng tự ái làm ra việc ngốc."

"Người đi phố phường nhìn qua chưa?"

Trương Thái Thuận gật đầu.

"Vậy người xem đến có nữ nhân một mình khởi động một cái gia chưa?"

Trương Thái Thuận vẫn là gật đầu, sau đó đắm chiêu nói ra: "Đức Hoa huynh, tiểu đệ biết, không phải nữ nhân dựa vào nam nhân mà sống, mà là nam

nhân cần như vậy, đúng không?"

Phương Tinh một mặt trẻ nhỏ dễ dạy, sau đó chỉ vào hạt lạc nói ra: "Tối, ném thử ta làm món ăn."

"Đây là vật gì?"

Hạt lạc thơm giòn để Trương Thái Thuận có chút mê muội, có thể loại thức ăn này hắn chưa từng gặp.

Phương Tinh ngần ra, sau đó gượng cười nói: "Đây là ta hái ngoài một vị bằng hữu đưa, ăn đi."

Ăn cơm trưa xong, Trương Thái Thuận còn chưa đi, hắn cùng Phương Tinh đi tới thư phòng, đi vào liền nói nói: "Đức Hoa huynh, tiểu đệ là tới thỉnh giáo."

Phương Tinh ngáp một cái, khoát tay nói: "Ngươi nói."

"Ngày đó ta nghe Đức Hoa huynh nói, ta Đại Minh cuối cùng cũng là chạy không thoát loạn trị tuần hoàn, ta hôm nay liền muốn thỉnh giáo, đây là vì sao?"

Trương Thái Thuận thái độ rất là kính cẩn, Phương Tinh uống một ngụm trà nước, nói ra: "Món đồ này ta cũng chỉ là lời truyền miệng, ngươi cũng đừng coi là thật."

"Lương thực, tiền, quan trị."

Phương Tinh sau khi nói xong, liền khép miệng không nói.

Lời này cũng không dám nhiều lời, nếu như bị Trương Thái Thuận tiểu tử này lộ ra đi, Phương Tinh cảm giác mình quá nửa là cũng bị lấy "Tà thuyết mê hoặc người tội danh cho loạn còn đánh chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Quạt cường tiểu tử

Vẫn là Bắc Bình bộ kia trong đại viện.

"Trình Sư Phó, vì sao hắn sẽ đem lương thực cùng tiền đặt ở vị trí đầu nào đây? Ta triều tự mình Thái Tổ mở mang tới nay, quan trị mới là cốt lõi à!"

Trình Sư Phó có chút mê man nói ra: "Thuế ruộng là các đời trọng yếu, có thể Sư gia cho rằng, quan trị mới là hồng mắt bắt đầu, hôn quân càng là, vị kia Phương Đức Hoa à!"

"Phu quân, vị kia Trương Công Tử là nhà ai?"

Tự mình từ sau khi thành hôn, Trương Thục Tuệ nụ cười liền càng ngày càng nhiều, hơn nữa khuôn mặt cũng là trong trắng lộ hồng, để dưới đèn Phương Tinh có chút rục rạc rục rịch.

Ban đêm rất nhàm chán, Tiểu Bạch ở ngủ gà ngủ gật, Trương Thục Tuệ ở làm hà bao. Hà bao thượng cái kia một đôi uyên ương đã có một con.

Phương Tinh không sao cả nói ra: "Đại khái là bị giam đến quá lâu một tiểu tử chưa ráo máu đầu, liền con của cũng không nhận ra."

Trương Thục Tuệ nha một tiếng, trong mắt có chút thận trọng.

"Ngủ, ngủ."

Phương Tinh đoạt lấy hà bao, sau đó đem đèn khế thổi, liền ôm Trương Thục Tuệ tiến phòng ngủ.

Trương Thục Tuệ có chút ngượng ngùng hô khẽ nói: "Tiểu Bạch ở đây."

"Cái kia con nhóc, ta mặc kệ nàng."

"Ngạch ngạch ngạch!"

"Chết tiệt gà trống, liền đem các người cho băm đi băm đi ăn!"

Trên giường cơ thể giao triền, Trương Thục Tuệ mơ mơ màng màng mở mắt ra, sau đó liền nhìn thấy Phương Tinh chính mục quang lấp lánh nhìn chăm chăm nàng.

"Ta đi chạy bộ."

Phương Tinh vô cùng đại nghị lực xuống giường, sau đó ở Tiểu Bạch hầu hạ rửa mặt súc miệng.

"Thiếu gia, cái này bàn chải đánh răng thật là tốt dùng."

Tiểu Bạch cũng theo đánh răng, miệng đầy bong bóng, nhìn thật nhiều đáng yêu.

Phương Tinh dùng súc súc miệng, ào ào sau một lúc, phun nước ở trong bồn hoa, sau đó tinh thần hăng hái bắt đầu ở trong sân chạy làm.

"Một, hai một, một, hai một "

Tập thể hình hoàn tất, Phương Tinh làm ra một cây đường đao tới, đáng tiếc múa mấy lần không hề có cảm giác gì, chỉ phải thuận tay ném cho Tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch, nỗ lực luyện đi, đến lúc đó thiếu gia ta phải nhờ vào người bảo hộ."

Phương Tinh mặt dày vô sỉ đi, vừa đi còn vừa ăn bánh gatô, cùng vừa tới Tân Lão Thất sẽ cùng sau, hai người bắt đầu theo lệ dò xét.

Sáng sớm Phương gia trang bên trong có chút vắng lặng, trong ruộng việc đã không nhiều.

Dọc theo tuyến đường trong đạo bước, Phương Tinh thoả mãn nhìn thấy cái kia mảnh khói bếp Miêu Miêu.

Từ khi Phương Tinh ra lương đổi công sau, Phương gia trang người cũng bỏ được ăn điểm tâm.

Thời đại này phần lớn người là không ăn điểm tâm, coi như là làm công việc dùng thể lực, nhiều nhất cũng chính là uống điểm cháo loãng, bầu nước tiểu liền xong việc đồ vật.

Phương Tinh lại như là cái dò xét lãnh địa mình lãnh chúa, nhìn thấy những kia bé thò lò mũi bung cùng đầu mình không chênh lệch nhiều bát, ngồi xổm ở cửa ngõ ngà ngổn nghiêng ăn mì mận nhọt hoặc mì sợi, trong lòng cảm giác thành công cũng đừng đề cao bao nhiêu.

"Thiếu gia, ăn sao?"

"Thiếu gia, tới nhà của ta ăn chút đi, nhà ta làm mì sợi."

"Thiếu gia, này nương máng đều chỉnh gần như, chúng ta còn có hoạt làm gì?"

Phương Tinh phát phát tay nói ra: "Vô nghĩa! Trang Tử thượng những kia góc còn không quét dọn sạch sẽ đây, đều tiếp theo cho bọn thiếu gia làm trâu làm ngựa đi, đừng nghĩ thoái mái!"

"Ha ha ha ha!"

Một đám các tráng hán ở bên ngoài cười rất chất phác, liền trong nhà nuôi chó đều đi theo chó sủa inh ỏi lên.

Nông Hộ nhóm đều cùng Phương gia ký khế, tử tử tôn tôn đều là người của Phương gia. Hiện tại cái này chủ nhà tâm địa tốt, cũng bỏ được cho Nông Hộ nhóm thức ăn, cho nên mọi người đều cảm thấy những ngày tháng này là càng ngày càng tốt quá.

"Vậy là ai gia?"

Nông Hộ nhóm đều tập trung ở tại Trang Tử phía tây, hơn bốn mươi gia, nhìn có chút quy mô.

Nhưng là ở tới bên cạnh, có một gia cư nhiên không có khói bếp.

"Thiếu gia, đây là Mã gia, cô nhi quả mẫu, năm kia từ phương Nam chạy nạn lại đây, quân gia nhìn không đành, liền để mẹ con bọn hán ở trong thôn trang ở lại."

Tân Lão Thất xem ra đối với Trang Tử thượng sự tình như lòng bàn tay.

Phương Tinh cau mày nói: "Chẳng lẽ cái kia con trai là cái hết ăn lại nằm? Bằng không làm sao không tổ chức bữa ăn tập thể?"

Tân Lão Thất lắc đầu nói: "Không phải, cái kia Mã Tô mới mười lăm tuổi, có người nói là người đọc sách, cho nên nàng nương không cho hắn làm việc, chỉ là mỗi ngày đọc sách."

"Sách! Vậy bọn họ dựa vào cái gì sống qua?" Phương Tinh cảm thấy có chút khó mà tin nổi.

Tân Lão Thất lặng lẽ cười nói: "Cái kia Lưu thị khéo tay, thường thường làm chút kim khâu may vá đến trong thành đi bán, cũng là nuôi sống con trai."

"Quân tử bằng phẳng."

Ngay ở chủ tớ hai người đang nói nhà này người thời điểm, cổng tre mở, một cái ăn mặc có miếng vá thiếu niên áo xanh đi ra, trong tay còn cầm quyển sách, xem cái kia thư bị mài mòn đáng đáp, quá nửa là đọc lâu lâu.

Thiếu niên màu da có chút tái nhợt, có thể trên mặt tất cả đều là quật cường tâm ý, chính đây Phương Tinh xem.

Phương Tinh ho khan nói: "Cái kia Mã Tô đúng không?"

Thiếu niên khom người nói: "Chính là tiểu tử, đa tạ Phương Công Tử đối với ta mẫu tử chăm sóc."

Ai nha! Tiểu tử rất thông minh mà!

Phương Tinh thường thức nói ra: "Tiểu Mã à! Nha không, Mã Tô, có thể có đi khoa thi dự định?"

Hai mẫu tử này chỉ là tạm trú ở Phương gia trang, không tính là Tien Tịch, có thể đi tham gia khoa cử.

Mã Tô ngửa đầu, tự tin nói ra: "Tiểu tử tự nhiên là muốn đi, mà chờ sang năm đi."

Phương Tinh có chút lơ mờ, thời đại này hài tử đều như thế hiểu chuyện sao?

Phương Tinh xem trong khi liếc mắt, liền nhìn thấy một người đàn bà trung niên chính y bên cạnh cửa, có chút lo lắng nhìn nơi này.

Nhà gỗ, ở trong này nhà gỗ mùa đông rất khó nhìn, cho nên Phương Tinh nói ra: "Lương thực đủ ăn sao?"

Cho dù là tạm trú người, Phương Tinh cũng cảm giác mình tất yếu quan tâm một chút.

Mã Tô cảnh giác xem Phương Tinh một chút, nói ra: "Đa tạ Phương Công Tử quan tâm, đủ ăn."

Thôi, một đôi cô nhi quả mẫu, nhìn thấy ngoại nhân lại như là chim sợ cành cong, Phương Tinh cũng không tính toán với hắn, chỉ là đối với sau người Tân Lão Thất nói ra: "Quay lại để quản gia an bài một chút, đem Mã Tô an bài tiến dọn dẹp người trong."

"Không được!"

Phương Tinh sững sờ, xoay người lại nhìn về mặt quật cường Mã Tô, liền cau mày nói ra: "Chẳng lẽ ngươi là cảm giác mình khinh thường cùng những Nông Hộ đó làm bạn? Vẫn là nói ngươi cảm thấy thư bên trong tự có Thiên Chung Túc!"

Mã Tô cái cổ cứng lên, "Nghèo giả không bị của bố thí!"

Phương Tinh hít thở sâu một hơi, quát: "Bề trên ở thượng, ngươi còn có tâm sự vò vẹt? Trước đem chính mình lão nương nuôi lại nói!"

"Đọc sách đều đọc ngốc!"

Phương Tinh thờ phỉ phỉ đi, Lưu thị lo lắng đi tới, nhìn con mình trong mắt quật cường, thấp giọng nói: "Ôn nhi, chớ để lưu ý, Phương Công Tử là người tốt."

Đúng đây, Phương Tinh từ khi sau khi tỉnh lại, 'Đức chính' cũng là không ít, đây Trang Tử người đều ở vui mừng chính mình cùng đối với chủ nhà.

Tân Lão Thất nhìn thấy Phương Tinh sinh khí, liền cười khúc khích nói: "Thiếu gia, quản gia lúc đó để tiểu tử này ký khế, có thể hắn chết sống đều không vui đây!"

Phương Tinh một cái tát vỗ vào trên đầu của hắn, không vui nói: "Người ta đây là chí tôn cao xa, đương nhiên sẽ không bán thân."

Về đến nhà, không bao lâu treo ngoài cổng chính tập trung liền vang lên, đây là ở triệu hồi những Nông Hộ đó tới dọn dẹp vệ sinh.

Chương 14: Ta môn học vấn này trên đời riêng mình có

Nhàn nhả ngày bao giờ cũng trôi qua rất nhanh, làm Phương Tinh nhìn thấy Mã Tô xuất hiện ở dọn dẹp Trang Tử trong đám người thời gian, hần gật gù, gọi hần lại đây.

Mã Tô cúi đầu, cầm trong tay cái chổi, kì kèo mè nheo đi tới Phương Tinh trước mặt.

Phương Tinh nhìn trên người hần áo đơn, liền hỏi: "Cảm giác mình mất mặt sau?"

Mã Tô trước gật đầu, lại lắc đầu, "Không, ta minh bạch ý của ngài, ta là nên chăm sóc tốt mẹ của chính mình, bằng không cái kia thư liền trắng đọc."

"Trẻ nhỏ dễ dạy!"

Phương Tinh tán thưởng vỗ vỗ bờ vai của hần, nói ra: "Tối nay đến ta thư phòng tới, ta nhìn ngươi một chút kiến thức như thế nào."

Thật sự?

Mã Tô kinh hi ngẩng đầu, phải biết Phương Tinh chính là thiếu niên trứ danh, nếu như không phải chịu đến Phương Hồng Tiệm liên lụy, có lẽ hần lúc này cũng sớm đã làm quan.

Nếu như có như thế một cái lão sư giáo dục chính mình, như vậy khoa thi năm hội càng to lớn hơn.

Bất quá Phương Tinh lời kẻ tiếp đề Mã Tô có chút không rõ.

"Ta sẽ không dạy ngươi khoa thi việc, Tứ Thư Ngũ Kinh cũng không nói chuyện, nếu như ngươi đối với tập học tập có hứng thú, vậy liền tới đi."

Phương Tinh xoay người rời đi, hần hi vọng Mã Tô có thể theo tới.

Ở cái này xa lạ thời đại bên trong, Phương Tinh bao giờ cũng có chút cảm giác nguy hiểm. Mà có thể khắc chế cảm giác nguy hiểm, cũng chỉ có lớn mạnh thực lực của chính mình.

"Nếu như giáo gần như người đồ đệ, chờ bọn hần đi lên con đường làm quan sau khi "

Mã Tô ngờ ngác đứng ở nơi đó, vẫn ở bên nghe Phương Kiệt Luân có chút hâm mộ nói ra: "Còn không mau mau đi? Thiếu gia đây là muốn dạy đồ đệ đây!"

"Chính là ta còn không làm xong đây."

Mấy ngày nay hoạt là theo thiên xem như, nếu như về sớm, đừng nói là ba cân bột mì, một lượng đều không có.

Nghĩ đến ngày hôm qua ăn sủi cảo, Mã Tô trong lòng có chút khó nói xấu hổ.

Ta sa đoạ sao?

Phương Kiệt Luân cười nói: "Nhanh đi, theo thiếu gia còn có thể thiếu đồ vật của ngươi?"

Phương Tinh đến thư phòng, nha hoàn dâng nước trà, kèm với ánh nắng sáng sớm, khiến lòng người bên trong sinh ra mọi âm thanh này đều tĩnh nhàn nhả.

Trong tay vô ý thường thức cái chặn giấy, Phương Tinh vẫn đang suy nghĩ chính mình nên đi như thế nào phía dưới đường.

Ăn no chờ chết?

Như thế cũng không sai, có thể chính mình không quyền không thế, một khi bị quyền quý nhìn chăm chăm, đoạt sản đều là nhẹ.

Có thể khoa cử con đường này đã không thể đi, cũng đoạn tuyệt chính mình tiền đồ.

Đang muốn, trong lúc vô tình giương mắt liền nhìn thấy có chút câu thúc Mã Tô, Phương Tinh liền chỉ vào đối diện nói ra: "Ngồi đi."

Nhìn thấy Mã Tô không ngồi, Phương Tinh cũng không lưu tâm nói ra: "Ngươi muốn học cái gì? Tứ Thư Ngũ Kinh cũng đừng nghĩ."

Mã Tô nghe vậy thì có chút không phục nói ra: "Vậy ngài có thể dạy ta cái gì?"

Phương Tinh ngó nhìn trên bàn cái kia mấy quyển chính mình biên soạn ra tới đích thực giáo tài, tươi cười rạng rỡ nói ra: "Ta có thể dạy ngươi qua thể học tập, để ngươi không làm kẻ ngu si."

Mã Tô có chút khó chịu nói ra: "Chính là ta cũng không ngu ngốc à!"

Phương Tinh chỉ chỉ bầu trời, thần bí khó lường hỏi: "Ngươi biết vì sao lại sét đánh sao? Ngươi biết vì sao lại trời mưa sao?"

"Ngươi biết đạo địa long vì sao lại vườn mình sao?"

Liên tiếp vấn đề để Mã Tô có chút đáp ứng không xuể, hần gãi gãi cái gáy, có chút ngang ngược nói ra: "Vậy ngài biết không?"

Phương Tinh cười đắc ý, "Ta đương nhiên biết."

"Vậy ta học tập."

Có thể học lấy bức này học vấn cao thâm, Mã Tô cảm giác mình không nên bỏ qua.

Phương Tinh thoả thuê mãn nguyện nhìn cái này có chút phản nghịch tâm lý ỏ, nói ra: "Chỉ nói không luyện, đó là nghĩ kỹ năng, hôm nay ta liền để ngươi mở mang mắt."

Mã Tô nhìn Phương Tinh tìm tới một quả trứng gà luộc, sau đó rất nhuần nhuyễn đem trứng gà lột xác, tron bóng trứng gà liền bày ra trên bàn.

"Đây là "

"Đây là ly thủy tinh."

Mã Tô tròn mắt lên, trong lòng khiếp sợ không gì sánh nổi.

Lúc này đã có Lưu Ly, bắt quả trong suốt qua rất kém cỏi, nếu như Phương Tinh trong tay cái thủy tinh này chén bị người nhìn thấy,

Đại khái hội gọi ra cùng nhau Huyết Ấn.

Phương Tinh cầm trứng gà ở ly thủy tinh mặt trên tỷ thí một chút, sau đó lại gọi tới nha hoàn, rót một ly nóng nước vào trong.

Chờ cái chén bên ngoài vuốt đều nóng bóng sau, Phương Tinh rót nước sạch sẽ, sau đó đem so miệng chén thô một đoạn trứng gà thả ở trên miệng cốc, ngẩng đầu tra hỏi Mã Tô: "Ngươi cảm thấy này quả trứng gà có thể chính mình xuống sao? Hơn nữa còn là hoàn hảo không chút tổn hại lạc đến trong cốc đi."

Mã Tô lắc lắc đầu, còn chìm đắm ở cái này trong suốt ly thủy tinh bên trong.

"Gõ gõ gõ!"

Phương Tinh đánh bàn, để Mã Tô nhìn kỹ trứng gà.

"Lại đây một điểm"

Mã Tô tập hợp đến trước cái bàn, nhìn thấy ly thủy tinh nội bích thượng bắt đầu ngưng kết bọt nước.

Tiếp đó, chuyện kỳ quái phát sinh, để Mã Tô dùng sức xoa con mắt của chính mình.

"Trứng gà, trứng gà làm sao chính mình xuống?"

Mã Tô cảm giác mình ba quan đã bị lật đổ.

Trứng gà xuống tốc độ không nhanh, nhưng lại rất ổn định.

"Phốc!" một tiếng sau, trứng gà đã rơi xuống đáy ly.

Mã Tô nhìn con gà kia trứng, dồn dập hỏi: "Phương Công Tử, cái này là huyền thuật sao?"

Phương Tinh không hề tức giận, chỉ là nhàn nhạt sắp xếp cái bức, "Không, đây là khoa học."

"Khoa học là cái gì?" Mã Tô hồ đồ hỏi.

"Khoa học chính là có thể giải thích trên trời vì sao lại sấm sét vang dội, mưa như trút nước, cũng có thể giải thích Địa Long vườn mình, trên căn bản cõi đời này sẽ không có khoa học giải thích không thể đồ vật."

Phuong Tinh vuốt ve cũng không tồn tại chòm râu, một bộ thành khăn giáo dục linh hồn kỹ sư đáng đáp.

Mã Tô có chút khó khăn nói: "Chính là ta ba ngày còn phải đi vào trấn học tập một ngày, thời gian có chút eo hẹp."

Thời đại này khoa cử chính là người nghèo duy nghiêng người con đường, cho nên Phuong Tinh không chuẩn bị đoạn tuyệt Mã Tô con đường này, hân bình tĩnh nói: "Nơi này của ta có chút qua lại bút ký cùng bộ sách, rảnh rồi chính ngươi chép một phần trở lại, không nên hỏi ta, tự học."

Phuong Tinh một mặt không dễ chịu, Mã Tô lập tức liền khom người nói ra: "Vâng, tiểu tử biết."

Ở trong thôn trang ai cũng biết một chuyện, vậy liền là Phuong Tinh bởi vì chịu đến cha mình liên lụy, đã không tham ngộ thêm khoa cử.

Mã Tô trong lòng có chút tiếc nuối, hân cảm thấy Phuong Tinh là cờ nào loang lỗ đại tài, đáng tiếc lại bị liên lụy với bậc cha chú, trách không được hiện tại liền Từ Thư Ngũ Kinh đều không tình nguyện đề cập.

Chờ Mã Tô sau khi đi, Phuong Tinh duỗi lưng, hô: "Tiểu Bạch."

Tiểu Bạch thần kỳ chạy vào, mang theo vấy động tác nhìn đặc biệt có hương vị.

"Thiếu gia, ngài gọi ta?"

Cái kia chớp mắt to để Phuong Tinh có trong nháy mắt thất thần, lập tức hân liền nói nói: "Nói cho Hoa Nương, buổi trưa ta muốn ăn mì lạnh."

Mì lạnh rất tốt lắm, đem mì sợi ở trong nồi luộc hơn nửa thực, sau đó lấy ra tới dùng nước giếng bành một chút, hơn nửa đồ gia vị, chính là một trận mỹ vị.

Phuong Tinh lấy ra một cái bình thủy tinh, đồ vật bên trong nhìn có chút kỳ quái, như là dầu ngâm cái gì.

Lão Can Ma (tương ớt tàu) à! Vang dội toàn cầu thức ăn mỹ vị.

"Tới tới tới, đây là gà xé phay cây ớt, thêm một điểm càng ăn ngon."

Mì sợi nhìn có chút trắng toan toát, chờ dầu cây ớt xuống một quấy, nhất thời cái kia màu đỏ cũng làm người ta khẩu vị mở ra.

"Phu quân, đây là cái gì?"

Trương Thực Tuệ nhìn Phuong Tinh trong chén cây ớt, có chút tò mò hỏi.

Phuong Tinh trên mặt hiện lên một tia cười xấu xa, xúi giục nói: "Thù Huệ, ngươi thêm một điểm thử xem, bảo chứng để ngươi khẩu vị mở ra."

"Tiểu Bạch, ngươi cũng tới."

Phuong Tinh dùng chiếc đũa lựa chút cây ớt tương, bỏ vào Tiểu Bạch trong bát, sau đó khích lệ nói: "Thử một chút, bảo chứng ngươi buổi chiều còn muốn muốn."

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Số Ả rập

Phuong Tinh ở trong thôn trang đi dạo lung tung, cầm trong tay rẽ cành liễu vô ý tư quật, sau người Tân Lão Thất có chút buồn bực, hôm nay thiếu gia làm sao có chút giống là con gà trống đầu bại đây?

Dò xét một vòng sau, nhìn muốn đến muộn giờ cơm, Phuong Tinh lại ngênh ngang trở lại.

Trương Thực Tuệ cùng Tiểu Bạch miệng đều rất đỏ, nhìn kiểu điểm ướt át, lời kéo người ta sinh ra du sơn ngoạn thủy muốn * nhìn về.

Chỉ là hai người phụ nữ đều nghiêng đầu đi qua, không phản ứng Phuong Tinh.

"Khắc khắc! Thiếu gia ta khát!"

Phương Tinh đường hoàng bệ vệ ngồi ở trên bàn, ánh mắt hướng lên trời.

Tiểu Bạch oan ức đứng dậy đi bên ngoài.

Chờ Tiểu Bạch vừa đi, Phương Tinh liền mài đến Trương Thục Tuệ bên cạnh, chấp chấp bờ vai của nàng nói ra: "Thù Huệ, cái kia cây ớt việc cũng là ta có ý tốt "

bữa trưa ở Trương Thục Tuệ cùng Tiểu Bạch gọi thẳng miệng yêu thương trong thanh âm kết thúc, cho dù là Phương Tinh tìm tới Bạc Hà đường, có thể hai người phụ nữ vẫn là đồ bưng cả khuôn mặt

Trương Thục Tuệ con mắt một đỏ, Phương Tinh vừa nhìn liền hoảng, vội vàng liền lấy ra khăn tay.

Cơm chiều có chút vắng vẻ kết thúc, Trương Thục Tuệ rất sớm rửa mặt lên giường.

"Nói, nhà người Thiếu Nãi Nãi tại sao lại sinh khí à?"

Ở sân bên trong góc, Phương Tinh chính 'Ép hỏi' Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch ủy ủy khuất khuất đứng, nhìn lên Phương Tinh một chút, đem bộ ngực nhỏ ưỡn ra phía trước rất.

"Thiếu gia, người bắt nạt Thiếu Nãi Nãi."

"Ta bắt nạt nàng?"

Phương Tinh cảm giác mình thực sự là chết oan.

Tiểu Bạch chu mỏ nói: "Người sau ở thiếu nãi nãi đáy chén thả một đồng cái kia cái gì Mù-Tạc, này không phải bắt nạt người là cái gì?"

Phương Tinh sờ sờ lỗ mũi, cười khổ nói: "Ta là đang nói đùa à!"

"Có thể như người vậy Thiếu Nãi Nãi rất không cao hứng đây."

Phương Tinh có chút ngộ, đó là lão bà à! Không phải bạn xấu, làm sao có thể đem những Mù-Tạc đó đặt ở nàng đáy chén đây!

Nghĩ đến buổi trưa Trương Thục Tuệ cái kia một mặt

"Được, thiếu gia ta biết."

Phương Tinh cảm giác mình nên kiểm điểm một chút, cho nên ngày hôm sau hẳn liền ân cần

"Phu quân, người mau đi ra à!"

"Đừng, mắc cỡ chết người!"

"Ủm! Chớ lộn xộn, nhẹ chút "

Tiểu Bạch liền cư trú ở bên cạnh trong sương phòng, đi ra rửa mặt nàng nghe âm thanh này nhất thời liền mặt đỏ tai hồng cứng lại ở đó.

Chờ Phương Tinh sáng khoái tinh thần ra nội viện sau, Tiểu Bạch mới lén lút lui vào đi.

"Cái này phu quân, thực sự là "

Trên giường Trương Thục Tuệ chính hoạt động tay chân của chính mình, vừa nãy Phương Tinh không chút lưu tình cho nàng đến ngựa giết gà, bẻ cho nàng các đốt ngón tay có chút cay cay.

Nguyên lai không phải như thế à!

Cho rằng Phương Tinh ở ban ngày cái kia cái gì tiểu bạch kiểm đồ, nàng giác đến tâm tư của chính mình có chút không thuần khiết.

Nho nhỏ mâu thuẫn tan thành mây khói, Phương Tinh đến thư phòng, nhìn thấy Mã Tô đã mang theo một cái thịt khô ở cửa chờ , vừa thượng Tân Lão Thất chính nháy mắt mập mờ ở đùa hấn.

"Cuốn xéo!"

Phương Tinh một cước đá vào, nhìn vui cười Tân Lão Thất có chút bất đắc dĩ nói: "Người cái này lưu manh, cho người nghỉ, đi về nhà mang đại nữu."

Tân Lão Thất do dự một chút, hần giắc đến chức trách của chính mình chỗ đang ở, không thể tự tiện rời đi.

Phuong Tinh không quản hần, chỉ là làm bộ muốn đá người.

Chờ Tân Lão Thất sau khi đi, Phuong Tinh mang theo Mã Tô tiến thư phòng.

Chờ Phuong Tinh ngồi xong sau, Mã Tô phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, Phuong Tinh chặn đều không ngăn được.

"Bái kiến lão sư."

"Mịa nó! Làm cái gì vậy đây!"

Phuong Tinh lập tức đem hần xách lên, sau đó nói: "Nơi này của ta không thịnh hành dập đầu, mau mau dừng lại."

Mã Tô có chút khó xử đem thịt khô đưa qua, "Lão sư, theo lý ta nên cầm sáu lễ tới trước, chỉ là đệ tử nhà nghèo "

"Người đến là được."

Phuong Tinh 'Tuổi già an lòng' nói ra.

Thời đại này quan hệ thầy trò có thể không thể so tầm thường, chú ý chính là một cái tôn sư như cha.

Chờ Mã Tô kính quá trà sau, Phuong Tinh lấy ra một cây bút lông, một tờ mở ra quyển vở, còn có ba quyển sách.

"Thúc tu liền không cần, ta không thiếu tiền."

Nhìn thấy Mã Tô muốn tranh chấp, Phuong Tinh rên một tiếng, sau đó nói: "Đây là ta cho đồ vật của ngươi, sau đó tốt học tập, ta môn học vẫn này, cõi đời này còn không ai học được, muốn nỗ lực!"

"Vâng, lão sư."

Cùng ngày tiết 1, Phuong Tinh sẽ dạy số Ả rập.

"Ngươi tới xem một chút, trước kia chúng ta con số viết pháp có phải là rất phiền phức, hơn nữa nhìn còn rất tối nghĩa."

Mã Tô gật đầu, chỉ là có chút mê hoặc nói ra: "Chính là lão sư, hiện tại mọi người đều ở dùng loại này tính toán viết pháp à!"

Phuong Tinh khinh thường nói: "Đây là số Ả rập, ngươi biết là làm sao tới sao?"

Không chờ Mã Tô hồi đáp, Phuong Tinh nói tiếp: "Ồ hơn bốn nghìn năm trước kia, ta Hoa Hạ Lão Tổ Tông cũng đã phát minh tính toán, hơn nữa tính toán viết pháp rất tân tiến."

Nói qua Phuong Tinh liền trên giấy viết dựng lên, tiếp theo là lượng dựng thẳng, ba dựng thẳng

"Đây chính là chúng ta Lão Tổ Tông tính toán viết pháp, sau thông qua con đường tơ lụa truyền tới Cổ Ấn Độ, cũng chính là hiện tại Mogul đế quốc, bọn họ sớm nhất tính toán viết pháp rồi cùng cái này gần như, sau liền tiến hóa thành bộ đáng này."

Lão sư tốt bác học à!

Mã Tô chìm đắm ở học tập bên trong, bất tri bất giác, đã đến bữa trưa thời gian.

"Lão sư, đệ tử cáo lui."

Mã Tô chuẩn bị về nhà, trong nhà mẫu thân khẳng định là đã làm tốt cơm nước, chờ hần trở lại ăn.

Phuong Tinh có chút chưa hết thòm thèm nói ra: "Sau đó buổi trưa ngay ở lão sư trong nhà ăn cơm, thiếu không ngươi cái kia một cái."

Mã Tô nhìn Phuong Tinh lười biếng đáng đáp, ánh mắt lại không hăng hái đồ.

Chờ đến xế chiều sau khi tan học, Mã Tô vội vàng chạy về nhà, lại phát hiện trong nhà nhiều ít thứ.

Lưu thị có chút bất đắc dĩ chỉ vào cái kia cái bàn nói ra: "Đây là lão sư ngươi người nhà đưa tới, ta chán cũng không ngăn nổi, còn có gạo và mì tạp hóa, đều ở trong phòng bếp đây."

Mã Tô vuốt trên bàn cái kia mới tinh ngon đèn, cổ họng khô sấp nói ra: "Nương, lão sư là cái không nổi người, ta hội khỏe mạnh với hần học tập."

Một tuần giáo ba ngày, đây chính là Phuong Tinh dạy học thời gian, một mặt là chấp nhận Mã Tô đi vào trấn học tập chế nghệ, mặt khác hần cũng

không muốn khổ cực như vậy.

"Đức Hoa huynh, bệ hạ hạ chi, muốn ở Bắc Bình chờ lựa thân thủ nhanh nhẹn thiếu niên, có người nói là đi qua chọn sau khi, sẽ đưa đến Ứng Thiên Phủ đi."

Cuối hè khí trời vẫn là rất nóng, Trần Tiêu một bên quạt cây quạt, một bên than thở nói: "Hoàng Thái Tôn thiếu niên oai hùng, bệ hạ để những người này sung làm tùy tùng, gọi là ấu quân, hành vũ việc."

Phượng Tình có chút hoảng hốt, hẳn nhớ tới vị kia Hoàng Thái Tôn.

Chu Lệ đối với mình con trai cả không hài lòng, vô cùng bất mãn, nhưng hẳn lại đối với Chu Chiêm Cơ người cháu này vừa lòng phi thường, liền đường như cha của hẳn Chu Nguyên Chương, tương tự là đối với mình tôn tử Chu Doãn Văn giống nhau.

Cho nên Chu Chiêm Cơ rất sớm liền được phong làm Hoàng Thái Tôn, điều này cũng đặt vững Chu Cao Sí Thái Tử địa vị.

Bằng không hai vị kia mắt nhìn chăm chăm gia hỏa không phải là dễ chọc.

Chỉ là vị này Chu Chiêm Cơ ở trên sách sử không thể nào lấy lòng, mấu chốt là người này chết quá sớm, truyền ngôi vị hoàng đế cho tuổi nhỏ con trai, kết quả bị Vương Chấn cơ hồ đem giang sơn cho hủy.

"Hi vọng hẳn có thể sống dài lâu một chút đi."

P/s: dù, đúng chất khựa chém gió...

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nửa sự tình nghĩa

Sáng sớm, trong thư phòng.

"Thấy không? Dùng con số như này có phải là rất tốt liệt ra biểu thức số học, hơn nữa còn rất trực quan."

Phượng Tình dùng số Ả rập liệt ra một cái phép cộng biểu thức số học, sau đó tính toán ra tới.

Mã Tô nhin xuống khiếp sợ trong lòng, vội vàng chính mình liệt ra một cái biểu thức số học, sau đó

"Ba thêm chín bằng mười hai à!"

Nhìn thấy Mã Tô nụ cười trên mặt, Phượng Tình cảm giác mình quá lợi hại.

"Đức Hoa huynh, tiểu đệ có thể vào không?"

Trương Thái Thuận? Phượng Tình ngạc nhiên đáp: "Mời đến."

Cửa bị đẩy ra, Trương Thái Thuận quen cửa quen nẻo lùi vào tới, xem đến trên bàn sách vở cùng Mã Tô sau, hẳn cười nói: "Đức Hoa huynh, chẳng biết có được không để tiểu đệ cũng nghe một chút?"

Phượng Tình một mặt không tình nguyện nói ra: "Thôi, hữu giáo vô loại, nếu là ngươi có thể học tập vào trong, vậy ta cũng nhận lấy ngươi người học sinh này."

Mã Tô có chút ngang ngược nhìn một thân phú quý trang phục Trương Thái Thuận.

"Thiếu gia, đây là ngài đồ vật."

Lúc này bên ngoài tiến tới một cái đại hán, hẳn đầu tiên là quét thư phòng một chút, sau đó giao đồ trong tay cho Trương Thái Thuận.

Chờ đại hán sau khi rời khỏi đây, Trương Thái Thuận đem đồ vật trong tay triển khai, là một bức họa.

"Đức Hoa huynh, đây là Vương Thúc Minh xuân son đọc sách đồ, tổng cộng ba bức, xem như tiểu đệ thúc tu."

Phương Tinh nhìn trên hình ảnh kia núi cao cùng Đại Thụ, dù cho hắn không có cái gì giám thưởng lực, có thể vẫn cảm thấy có thể cho rằng Truyền Gia Bảo.

Cho tới thu đồ đệ

"Khắc khắc!"

Phương Tinh chậm rãi nói: "Thái Thuận, ta biết ngươi ở Bắc Bình thời gian không lâu, chúng ta coi như là lẫn nhau học tập đi."

Thằng này là lo lắng Trương Thái Thuận bậc cha chú là loại kia cổ già, nếu như biết mình giáo Trương Thái Thuận tập học tập, không thể nói được hội đánh tới cửa, cho nên liền dứt khoát không nói thu đồ đệ từ việc.

Liền học sinh tăng cường đến hai người, hơn nữa Trương Thái Thuận còn phải từ đầu học tập, Phương Tinh chỉ phải nặng giáo một lần số Ả rập.

"Này không phải Đại Thực con số sao?"

Nhìn thấy Phương Tinh thành thạo viết con số, Trương Thái Thuận có chút lờ mờ.

Đại Thực chính là giai đoạn trước đối với Ả rập gọi chung là, cho nên Phương Tinh chỉ nói là nói: "Loại này tính toán phương pháp đơn giản trực tiếp, cá nhân ta cảm thấy Đại Minh nên học tập loại này viết pháp, đối với quốc đối với gia đều là một chuyện tốt."

Sau đó Phương Tinh sẽ dạy thêm phép trừ, cái này ngược lại đơn giản, hai cái 'Học sinh' đều là người thông minh, không mấy lần liền dần dần tìm thấy môn đạo.

"Ngày mai dạy các ngươi nhân chia pháp."

Phương Tinh không đuổi theo tra hỏi Trương Thái Thuận làm sao biết chính mình đang dạy Mã Tô, chỉ là đơn giản bố trí đêm qua, để bọn họ hậu thiên trở lại.

Buổi tối, Trương Thái Thuận đem học tập thành quả đưa cho vị kia Trình Sư Phó xem, kết quả những kia thêm dấu trừ để Trình Sư Phó nhìn ra sương mù mênh mông, không biết nguyên do.

"Trịnh Hòa ba lần Tây Dương, cho nên ta đối với Đại Thực tính toán pháp cũng có chứng kiến thức, chính là những ký hiệu này cũng không phải Đại Thực, chẳng lẽ vị kia Phương Đức Hoa "

Mấy cây mỡ bò đại nên đem thư phòng chiếu hiện rõ từng đường nét, Trương Thái Thuận rõ ràng nhìn thấy Trình Sư Phó trên mặt xoắn xuýt.

"Phương Đức Hoa khoa cử khiến người ta kinh diễm, có thể lại không nghĩ rằng, người này lại có thể tập học tập như vậy "

"Thiên tài sao?"

"Phương Hồng Tiệm chỉ là bị liên lụy bãi quan, cho nên "

Phương Tinh cũng sẽ không quản bị người xoắn xuýt, hẳn lúc này chính ở trên tầng cây, toàn thân đều khoác một tấm lụa mỏng, còn mang găng tay.

"Thiếu gia, phải cẩn thận à!"

"Phu quân, chúng ta đi mua có được hay không?"

Phương Tinh không phản ứng phía dưới, hẳn tóm lấy cái kia tổ ong, sau đó liền nhìn thấy một chuỗi ong rùng lao ra.

Đối với xâm nhập què hương của chính mình kẻ địch, ong rùng nhóm đương nhiên sẽ không khách khí.

"Ong ong ong!"

Người trước ngã xuống, người sau tiến lên ong rùng nhóm nhắm phía Phương Tinh, nhưng lại bị lụa mỏng ngăn trở.

"Ha ha ha! Lão từ quả nhiên là thiên tài!"

Phương Tinh cười to, dùng túi lưới sắp xếp cư trú tổ ong, sau đó hệ ở trên lưng.

Ở ong rùng nhóm tập kích quấy rối hạ chậm rãi tuột xuống.

Cây hạ Trương Thục Tuệ cùng Tiểu Bạch đều bị ong rùng bức đến bên cạnh, hai người khắp mình màu trắng lụa mỏng, nhìn Miêu Miêu xuất trần.

Phuong Tinh vừa bước lên mặt đất, lập tức liền hô: "Đi nhanh lên à!"

Ba người ở ong rùng trụi hạ dần dần đi xa, để lại đầy mặt đất tiếng cười.

Làm Mã Tô cùng Trương Thái Thuận đi tới Phuong gia thời điểm, liền nhìn thấy Phuong Tinh chính nhà bếp, trưng dầu ong nhộng.

Chen tách Hoa Nương, Trương Thái Thuận nhìn trong chảo dầu côn trùng, cổ họng bắt đầu khởi động mấy lần, hỏi: "Đức Hoa huynh, đây là vật gì?"

"Ong nhộng, ăn thật ngon."

Phuong Tinh xem hỏa hầu gần như, mau mau liền sinh rút lửa, sau đó dùng muôi vớt —— inox muôi vớt đem ong nhộng vớt lên.

"Đi, chúng ta đến thư phòng đi ăn."

Ở Trương Thục Tuệ cùng Tiểu Bạch minh xác cự tuyệt tham dự hân ăn lông uống máu sau, Phuong Tinh chỉ phải một mình hưởng thụ một trận mỹ vị ong nhộng.

"Điều này có thể ăn sao?"

Trương Thái Thuận cùng Mã Tô đều có chút lờ mờ, mà khi Phuong Tinh biến ma thuật giống như lấy ra một bình rượu để sau, Trương Thái Thuận đầu tiên phản bội.

"Đức Hoa huynh, tiểu đệ cảm thấy đi, cõi đời này sẽ không có không thể ăn đồ vật."

Trương Thái Thuận nịnh nọt nói.

Mà khi Phuong Tinh đem nắp bình vặn mở sau, liền thẳng nhóc Mã Tô đều co rúm lỗ mũi, kêu lên: "Lão sư, ta cảm thấy cái này ong nhộng vẫn là có thể ăn một chút."

"Mẹ trứng! Hai cái tửu quý!"

Phuong Tinh cười mắng, nhưng lại không có chút nào đau lòng, từ lần trước hân ở trong không gian cười xe đạp tìm tới cái kia trong nước kho hàng bến tàu sau, hân liền không nữa lo lắng vật tư vấn đề.

Cho đến cái kia cái cùng New York bến tàu cách xa nhau mười triệu dặm Hoa Quốc bến tàu làm sao cùng lúc bị hắc động hút đi vào, vấn đề này Phuong Tinh chỉ là hơi hơi nghĩ một hồi liền từ bỏ.

Sống ở lập tức đi! Đây chính là Phuong Tinh hiện nay duy nhất nghĩ cách.

"Thí một cái?"

Trương Thái Thuận rất giáo hoạt giúp một con ong nhộng cho Mã Tô, có thể Mã Tô cũng không phải ngu ngốc, đương nhiên không mắc bẫy, liền hai người hẹn ước cùng nhau ra tay.

"Xoạt xoạt!"

Rất lạnh lạnh vị, sau đó chính là

"Không sai à!"

"Hừm, có một phen đặc biệt hương vị."

Ở ném qua con thứ nhất sau, hai người liền đem Phuong Tinh phiết ở một bên.

Phuong Tinh một mình uống chút rượu, hí mắt nhìn Trương Thái Thuận tưng ăn.

Cái tên này xuất thân rất tốt, cho nên ở lễ nghi phương diện tuyệt đối là không hề tỳ vết.

Ăn xong một trận 'Dã vị', Trương Thái Thuận liền dò hỏi: "Đức Hoa huynh, sau lần đó còn có chí với khoa cử sao?"

Phuong Tinh lắc lắc đầu, liền lời giải thích cũng không muốn nói.

Mã Tô nghe Trương Thái Thuận sau, không khỏi tròn mắt nhìn, nghĩ thầm giáo viên của ta cũng đã là tình cảnh như thế, người lại còn cầm cái đề tài này tới đâm hân.

Trương Thái Thuận ngừng lại, nói ra: "Đức Hoa huynh, tiểu đệ trong nhà có chút phương pháp, cũng có thể đem cái kia cho thủ tiêu đi."

Mã Tô há to mồm, trong mắt lộ ra vẻ mừng rỡ, hân không thể Phuong Tinh lập tức liền đáp ứng.

"Không cần, ta đối với quan trường có chút chán ghét, không muốn sớm chiều ở vào trong lòng run sợ bên trong. Thái Thuận, lòng tốt của ngươi ta chân thành ghi nhớ."

Phương Tinh không chút do dự cự tuyệt, hần nếu như đáp ứng mới là chày gỗ.

Hiện tại khoa cử bát cổ hương vị đã rất dày, dựa theo hần hiện tại trình độ đi thi, chắc chắn sẽ trở thành thứ hai giấy trắng anh hùng.

Trương Thái Thuận cười cười, cũng không có miễn cưỡng, chuyển khẩu nói gần nhất một chút mới mẻ việc.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Làm sao mới phát tài?

"Mười chín thêm 103 bằng bao nhiêu?"

Trong thư phòng, Phương Tinh cầm trong tay Giới Xích, không có hảo ý nhìn Trương Thái Thuận cùng Mã Tô, sẽ chờ bọn họ hồi đáp sai lầm sau, có thể một sinh sự uy.

Mã Tô tự tin đáp: "Lão sư, tương đương với 122."

"Ba mươi bảy thêm 366 đây? Há?"

Nếu ở Mã Tô trên người không tìm được lỗ hổng, Phương Tinh không chút do dự đem mục tiêu chuyển hướng Trương Thái Thuận.

Trương Thái Thuận ngánh một chút, Phương Tinh trong lòng tiểu nhân đã đã tại cuồng tiếu, "Cho ngươi ba giây, không, là ba tức!"

Hắc tuyến theo Trương Thái Thuận cái trán chảy xuôi hạ xuống, có thể Phương Tinh trong tay Giới Xích nhưng là một cái uy hiếp khổng lồ, hần chỉ phải buông tha cho giấu dốt dự định.

"Bằng 403."

"Ai!"

Phương Tinh tiếu nuối cây thước để lên bàn, bắt đầu để bọn họ đọc thuộc lòng phép nhân khẩu quyết.

"Từ cái đến một, một, hai đến hai "

Buổi chiều sau khi tan học, Trương Thái Thuận đứng dậy, có chút tiếu nuối nói: "Đức Hoa huynh, tiểu đệ ngày mai đem xa đi đến Ứng Thiên Phủ, chẳng biết lúc nào mới lần nữa có thể thụ giáo."

Khoảng thời gian này tới, Trương Thái Thuận ở Phương Tinh nơi này học lấy đồ vật có thể nói là ngũ hoa bát môn, có thể làm hần khiếp sợ nhất chính là toán học.

Ở Phương Tinh dẫn dắt hạ, Trương Thái Thuận mới phát hiện toán học là ảo diệu như vậy, lớn đến một cái quốc gia, nhỏ đến một người bình thường, toán học đều đang yên lặng phát huy tác dụng.

Có thể hiện nay Đại Minh toán học có chút không đứng đắn, đã hoàn toàn bị nhấn chìm ở bát cổ văn bên trong, trở thành tạp học tập bên trong tạp học tập.

Còn có vật lý, hóa học, cùng với địa lý, để Trương Thái Thuận cảm giác mình trước kia học tập đồ vật đều là như vậy nông cạn.

"Đức Hoa huynh có không đến Ứng Thiên Phủ du lịch đây?"

Trương Thái Thuận ánh mắt lấp lánh, đầy cõi lòng chờ mong nhìn Phương Tinh, kỳ vọng hần có thể đến Ứng Thiên Phủ đi định cư.

Mã Tô trên mặt hiện lên một vệt âm u, hần lo lắng cho mình hội mất đi vị này 'Đại tài cuộn cuộn' ân sư.

Phương Tinh ánh mắt ở giữa hai người đi dạo , trong lòng âm thầm đặc ý đồng thời, lại sắp xếp làm ra một bộ 'Bọn ta há lại là rau củ người' hình tượng nói ra: "Thời, Thái Thuận, ta nhưng là càng yêu thích nhân văn đã hạc sinh hoạt, ngược lại phụ lòng người một tâm ý."

Mã Tô mừng rỡ, mà Trương Thái Thuận nhưng là cảm giác sâu sắc thất vọng, lập tức khom người nói: "Đức Hoa huynh, tiểu đệ chuyến này nhiều nhất ba tháng, ở học tập bên trong như gặp đến vấn đề khó, còn Đức Hoa huynh nhiều giáo dục."

Phương Tinh sững sờ, hỏi: "Nhưng chúng ta làm sao liên hệ?"

Thời đại này không phải là thông tin nhanh gọn thời đại, một khi phân biệt, vào rất nhiều thời điểm liên đại diện cho từ nay bất vô âm tín, cho nên mới phải xuất hiện nhiều như vậy cáo biệt phụ xướng.

Trương Thái Thuận vỗ vỗ tay, lập tức một cái thân cao rất cao người trẻ tuổi đi tới.

Người này cúi đầu phục tùng đứng bên cạnh cửa, cẩn thận nghe Trương Thái Thuận bàn giao.

"Đức Hoa huynh, người này gọi là Đinh Hiểu, sau đó thư của ta liền căn cứ hẩn tới chuyển giao."

Phương Tinh cùng Mã Tô đều là lần thứ nhất nhìn thấy loại tình cảnh này, trong nhất thời thì có chút ngốc.

Đinh Hiểu khom người nói: "Xin mời thiếu gia yên tâm, cũng xin mời Phương Công Tử yên tâm, tiểu nhân thì ở cách vách Trang Tử thượng, một gọi liền đến."

Trương Thái Thuận đi, tạm thời mất đi tên này thông tuệ học sinh để Phương Tinh có chút thất vọng, bất quá khi hẩn biết được Mã Tô cũng muốn đi tham gia Viện Thí sau, nhất thời thì có chút không bình tĩnh.

Không có biểu tình nửa ngày sau, ở Mã Tô lo lắng bên trong, Phương Tinh mới nói:

"Đi thôi đi thôi, mẫu thân của người cái kia tự có sự mẫu của người chăm nom."

Mã Tô đeo túi xách, mang theo Phương Tinh cho cuộc thi công cụ, ngồi trên Tân Lão Thất đuổi xe ngựa đi vào thành.

Lúc này Bắc Bình còn ở xây dựng rầm rộ, thi công tương lai Tử Cẩm Thành, cho nên có chút đoạn đường là Cẩm Hành.

Đến Viện Thí trường thi, Tân Lão Thất đưa bao bọc cho Mã Tô, cười ngậy ngậy nói: "Tiểu Mã, người mà đi, ta ngay ở trường thi đối diện chờ người."

Mã Tô gật đầu, tiếp lấy bao bọc, đi theo dòng người đi vào trường thi.

Đến chỗ ngồi của mình, Mã Tô mở ra bao bọc,

Nhìn bên trong tỉ mỉ chuẩn bị đồ vật, không khỏi cặp mắt toả nhiệt.

Sáng sớm, Phương Tinh dò xét một vòng sau khi trở lại, liền nhìn thấy Trương Thục Tuệ ở lật xem lịch thư.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, gần như luồng ánh sáng từ Trương Thục Tuệ bên mặt xẹt qua. Chuyên chú bên dưới, cái kia bạch ngọc giống như sống mũi, thanh tú miệng nhỏ, để cái này buổi sáng nhiều mây phần yên tĩnh.

"Phu quân."

Trương Thục Tuệ hơi ngẩng đầu, khóe miệng hiện lên một vẻ ôn nhu mỉm cười.

"Thù Huệ, người xem cái này làm gì?"

Trương Thục Tuệ hé miệng cười nói: "Cũng không biết là xảy ra chuyện gì, năm nay Viện Thí muộn lâu như vậy."

"Ai biết được."

Phương Tinh nằm ở trên giường đất, lười biếng nói ra: "Bất quá Trang Tử thượng người có chút lười nhác, ta chuẩn bị giúp bọn họ tìm chút sống."

"Cái gì hoạt?"

Trương Thục Tuệ cho tới bây giờ đều cảm thấy nông canh mới là căn bản, cho nên chỉ cần trang thượng thu hoạch cũng còn tốt, năng liền cảm thấy đầy đủ.

Phương Tinh ngồi dậy, đếm trên đầu ngón tay nói ra: "Người xem à, Trang Tử thượng người trừ hai mùa ở ngoài, trên căn bản sẽ không có bất kỳ thu vào, những ngày tháng này cũng quá căng thẳng, đến cho bọn họ tìm tài nguyên à!"

Kỳ thật không chỉ là Nông Hộ nhóm cần tài nguyên, Phương Tinh cũng muốn à!

Tuy rằng hộp hóa trang bán ra mấy bộ, có thể hiện nay Bắc Bình còn không phải Kinh Thành, hơn nữa Phương Tinh lại không có quan hệ võng, cho nên tiêu thụ tình huống có chút không được tốt.

Có thể làm cái gì?

Phương Tinh ánh mắt bên ngoài cửa sổ đi dạo, khi hắn nhìn thấy cái kia chậu hoa bên trong nhô ra lượng chiếc lá thời gian, trong lòng hơi động, liền nói: "Nếu không liền loại cây ớt đi."

Hiện nay Đại Minh vẫn không có cây ớt cái này thực vật, ẩm thực thượng nhiều là dùng thù du các loại đồ vật tới tăng thêm cay vị.

Nếu như Phương gia trang có thể gieo trồng cây ớt, vậy có phải chính là một cái tài nguyên đây?

Còn có rau cải trắng!

Rau cải trắng nếu như chọn dùng cắt vào hầm phương pháp, có thể để cho nó bảo trì đến năm thứ hai dùng ăn.

Hơn nữa còn có đồ chua à!

Nghĩ đến đời sau tư mật đạt nhóm dùng đồ chua thân di, Phương Tinh liền cảm thấy thật sự là quá buồn cười.

Hiện tại Đại Minh, rất nhiều nơi đều có đồ chua, đây là Hoa Hạ truyền thừa đã lâu một hạng sinh hoạt kỹ năng.

Mà nếu như chỉ là chua xót đồ chua, mùi vị đó sẽ có hay không có chút chỉ một đây?

Nghĩ đến trong kho hàng những kia cây ớt, cùng với trên bệ cửa sổ cái kia bồn 'Bồn hoa', Phương Tinh không khỏi hắc hóa.

"Loại cây ớt, loại rau cải trắng, chần heo."

Phương Tinh đánh nhịp định ra Phương gia trang tương lai đại kế toán, bất quá nghĩ đến những kia xuyên qua đồng nghiệp nhóm sôi nổi phương pháp, Phương Tinh cảm giác mình thực sự là yếu nỏ.

Nói làm liền làm, Phương Tinh lập tức gọi tới quản gia, cũng triệu tập Phương gia trang hết thầy Nông Hộ.

Tối om om một bọn người đứng ngoài cổng chính diện, để đứng cửa Phương Tinh có chút áp lực, hắn vội ho một tiếng, nói ra: "Mọi người chắc hẳn đều nghe nói chút động tĩnh chứ?"

Đang gọi người trước, Phương Tinh để quản gia tán chút tin tức đi ra ngoài, cái này cũng là nhắc lên mọi người hứng thú một loại phương pháp.

Theo Phương Tinh 'Đức chính' không ngừng, Nông Hộ nhóm đối với vị này chủ nhà cái nhìn cũng là càng ngày càng tốt, cho nên mọi người trên mặt đều lộ ra chờ mong biểu hiện.

"Không sai, ta phải cho mọi người nói một chút chúng ta Trang Tử bước kế tiếp phát tài đại kế toán!"

Ong ong ong!

Vừa nghe đến phát tài đại kế toán, cấp dưới đều mặt lộ vẻ vui mừng, bắt đầu xi xào bàn tán.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chuẩn bị qua mùa đông cảm heo

"Tất cả câm miệng! Cẩn thận nghe thiếu gia nói chuyện."

Phương Kiệt Luân nhìn thấy trường hợp có chút âm âm, liền quát một tiếng.

Thanh âm dần dần trầm thấp xuống, mọi ánh mắt đều tập trung vào Phương Tinh trên người, để hắn cảm thấy cuồng hống có chút phát khô.

Nghĩ đến nhiều người như vậy đều sẽ dựa vào chính mình mà sống, Phương Tinh bình tĩnh nói ra: "Các người đều biết, hàng năm mùa đông rau dưa sẽ đoạn tuyệt, cho nên, ta quyết định, từ hôm nay năm bắt đầu, Phương gia trang đem lượng lớn gieo trồng rau cải trắng, còn có cây ớt."

Loại rau cải trắng ngược lại rất dễ hiểu, tuy rằng một mùa đông xuống, những kia cất vào hầm rau cải trắng đều chỉ còn dư lại món ăn tư tưởng, có thể cũng coi như là có chút màu xanh lá à!

Có thể cây ớt là món đồ gì?

"Thiếu gia, cây ớt là món đồ gì?"

Có nhân mã thượng liền hỏi.

Phương Tinh thuận tay lấy ra một cái cây ớt, chỉ vào cái kia đồ tươi địa phương nói ra: "Đây chính là cây ớt, so cái gì cây thù du đều cay, so cây thù du đều thơm, tất cả mọi người gia đều muốn gieo trồng, cùng rau cải trắng cùng nhau, trước phòng sau nhà, hết thầy đất trồng đều cho ta đủ loại."

"Có thể là cái này cây ớt thật sự so cây thù du được không?"

Có người liền cảm thấy việc này không nhất định dựa vào.

Phương Kiệt Luân mắt nhìn chăm chăm nhìn đoàn người, một khi có ai dám quấy phá, hấn phát thệ, nhất định sẽ đem cái kia người nhà cho đuổi ra ngoài.

Trường hợp an tĩnh lại, mọi người đều có chút không sao cả, bởi vì chính là Phương Tinh, hạt giống cũng là Phương Tinh, thất bại mọi người coi như là làm không công một hồi mà thôi.

Thời đại này khí lực đáng giá sao?

Nhìn thấy mọi người đều không có dị nghị, Phương Tinh tự đắc tiếp tục nói: "Còn có một cái, hết thầy Nông Hộ đều phải phải nuôi lợn, có thể nuôi bao nhiêu xem như bao nhiêu!"

Nói xong Phương Tinh không nhìn tới những kia ngạc nhiên mặt, nói ra: "Mọi người không muốn lo lắng mùa đông cám heo, nơi này của ta đã có sắp xếp."

Phương Tinh ở cùng quản gia thông gió thời gian liền bị hỏi vấn đề này.

Mùa đông, là vào lúc này gia súc nhóm gian nan nhất mùa, không có đồ ăn, không có màu xanh lá đồ ăn, đây là vấn đề lớn.

Bất quá Phương Tinh lại biết một chút tri thức.

"Gần nhất ta xem mọi người cũng không chuyện gì à! Mà loại rau lại hoa không bao nhiêu thời gian, cho nên đều động thủ tới, phát động người cả nhà đi ra ngoài đánh cám heo, trở về ta dạy cho các người làm qua mùa đông cám heo."

Làm gia chủ, làm Phương Tinh làm ra quyết định sau, tất cả mọi người đều phải muốn không hơn không kém đi chấp hành, bằng không hấn có thể sử dụng các loại quyền lợi, bao quát

"Ta không thích tự thiết lập Hình đường, nào sẽ để ta cảm thấy sinh mạng mất đi kính nể."

Mở mang xong 'Công nhân đại hội' sau, Phương Tinh trở lại chủ trong viện, như thế cùng Trương Thục Tuệ giải thích.

Mà Trương Thục Tuệ là lo lắng Nông Hộ nhóm hội bằng mặt không bằng lòng, dù sao chăn heo cần cần nhân thủ, mà mùa đông chính là heo dễ dàng nhất sụt ký thời điểm, cần đồ ăn tẩm bổ.

Mọi người mới sắp ăn cơm no, cái nào thừa bao nhiêu đồ ăn đi cho heo ăn à!

Trương Thục Tuệ đến xem quá Trang Tử thượng chăn heo mấy gia đình kia, phần lớn là gầy trơ cả xương, cho nên nàng mới lo lắng không ai nguyện ý cho heo ăn.

Phương Tinh tiếp lấy Tiểu Bạch đưa qua nước trà, uống một hớp sau nói ra: "Không cần lo lắng, ta sẽ để bọn họ nhìn thấy chỗ tốt."

Nghe hấn nói như vậy, Trương Thục Tuệ cũng thả xuống.

Chăn heo như thế nào đi nữa cũng thiết thòi không đi nơi nào, đại không coi như là đem tiền tồn tiền Tiền Trang bên trong thòi.

"Cái kia cây ớt phu quân, ngài chuẩn bị dùng tới làm chi đây?"

Trương Thục Tuệ nghĩ đến cây ớt, nàng trước kia bị Phương Tinh buộc ném qua, cảm thấy hương vị so cây thù du đúng là tốt hơn nhiều, có thể trong nhà cũng dùng không nhiều như vậy à!

Phuong Tinh thương thức nàng thanh ti, cân nhắc nói ra: "Người chờ xem trọng, đến lúc đó những kia cây ớt ta tất cả thu, bảo chúng có thể kiếm món tiền lớn."

Sáng ngày thứ hai, làm Phuong Tinh lần nữa đi dò xét thời gian, phát hiện Trang Tử bên trong trừ loại rau cùng lão nhân, tất cả đi ra ngoài.

"Thiếu gia, những người kia đều đi ra ngoài tìm cám heo."

Phuong Kiệt Luân có chút ưu sầu lo lắng nói ra.

"Rất tốt."

Phuong Tinh cảm giác mình có thể rơi xuống thực nơi chính là một hiện tượng tốt.

Về đến nhà, Phuong Tinh liền trốn vào trong thư phòng, nhìn không ai sau, liền chui tiến trong kho hàng.

Ở một cái lộ thiên xếp chồng sân phơi bên trong, Phuong Tinh tìm tới chồng chất như núi màng ni lông mỏng, tìm tới một cái xe đẩy, tháo xuống gần như đại quyển sau , trong lòng hơi động, nhân hòa màng ni lông mỏng liền cùng nhau xuất hiện ở trong thư phòng.

"Oành!"

Làm cái kia gần như quyển màng mỏng sau khi xuất hiện, nhất thời liền đập phiến thư đồ trên bàn, tùm la tùm lum.

"Tân Lão Thất!"

Một tiếng gọi sau, Phuong Tinh vỗ một cái trán, hần quên Tân Lão Thất đã đi vào thành bởi thi.

"Mạng của lão tử thật là khổ à!"

Tới đến trên đời này, Phuong Tinh cảm giác mình đã đủ may mắn, có thể bởi vì chính mình Nông Hộ còn phải lại được một tra tội, ngẫm lại đều có chút tự tưởng một mối.

Chờ đến xế chiều, Phuong gia trang người già trẻ lớn bé đều trở về, mỗi người trên lưng đều là tràn đầy cám heo.

"Tới tới tới, mỗi gia ra một cái lao lực, thiếu gia muốn dạy mọi người làm qua mùa đông cám heo."

Quần gia cầm cái thanh la đầy Trang Tử kêu gào, không lâu lắm một lần sóng trắng hán đều tập trung vào Trang Tử góc tây bắc, nơi này đến chủ trạch chính giữa đều rất không.

Phuong Tinh dưới chân là gần như đại quyển màng ni lông mỏng, hần chỉ vào trên đất vẽ ra vạch trắng nói ra: "Tất cả mọi người cùng nhau động thủ , dựa theo cái này tuyến đào hầm, đào ba mét độ sâu."

"Ba mét?"

Mọi người đều có chút lơ mỳ, Phuong Tinh mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, có chút tức giận chết lấy ra một cái thước cuộn, trực tiếp đối xuất hiện ở nhỏ bé, gọi nhân mã thượng khởi công.

"Muốn nhiều đào một chút, có thể bảo đảm hết thầy heo cùng súc vật đều có thể ở mùa đông nuôi béo mập khỏe mạnh. "

Phuong Tinh ở quanh thân dò xét, thấy có người lười biếng liền lên đi một cước.

Đào hầm đối với mọi người tới nói chỉ là chút lòng thành, hơn nữa ở bên cạnh đã lũy thế mấy cái bếp to, Hoa Nương chính mang theo hơn mười người vợ ở lo liệu mọi người bữa tối.

Trong nồi lớn lẫn lộn chính là khối lớn thịt heo, hơn nữa hương vị rất là nồng nặc.

Hoa Nương nhìn dùng băng gạc bao bọc đồ gia vị, có chút đau lòng nói ra: "Thiếu gia thực sự là quá không biết cách sống, có thịt coi như là không sai, lại còn bỏ được thả những này quý báu đồ gia vị."

Mà bên cạnh bếp to thượng, gần như người tức phụ chính bánh nướng.

"Phía này phần tốt trắng à! Hơn nữa thiếu gia lại có thể bỏ được thả dầu! ?"

Một cô vợ nhỏ nhắc lên một cái thùng nhựa, đem bên trong dầu thực vật cũng vào trong nồi, lập tức bánh rán dầu vị liền bay tới đào hầm bên kia đi.

Nhìn thấy mấy cái tuổi trẻ tiểu tử đều ở hướng tới bên kia nhìn xung quanh, Phuong Kiệt Luân mắng: "Đều mau mau làm việc, lười biếng người tới nay chỉ có bánh khô người ăn, khác biệt muốn ăn thịt ăn canh."

Khi sắc trời bắt đầu âm ỉm sau, Phương Tinh liền gọi ngừng, hần bàn giao Phương Kiệt Luân nói: "Đều cho bọn họ cùng người nhà ăn no, mỗi người tôi thiếu một chén canh thịt, còn khô dầu, buông lời xuống, quán đủ."

Phương Kiệt Luân về mặt đau khổ đáp ứng, chỉ là có chút đau lòng.

Quay đầu lại, tiếng nói của hần có chút yếu ớt: "Mỗi gia mỗi hộ, đều vội vàng đem trong nhà còn ở lại người gọi tới, thiếu gia nói, mỗi người một chén canh thịt, khô dầu quán no."

Àm!

Bầu không khí trong nháy mắt liền nổ, mọi người xem Phương Tinh về chủ viện bóng lưng, mồm năm miệng mười truy hỏi Phương Kiệt Luân.

"Phương quán gia, người không chính là đang gạt chúng ta chứ?"

" "

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Người đọc sách đào hầm

Theo Phương Tinh quyết định, Phương gia trang bên trong hô nhi gọi nữ, chỗ ăn cơm cũng đánh tới cây đuốc, những hài tử kia nhóm đều ở vây quanh bếp to bên cạnh chuyền động, thừa dịp Hoa Nương không chú ý thời điểm, liền mau mau đưa tay đi thu một điểm khô dầu hạ xuống.

"Làm vậy nha! Tốt như vậy thức ăn, thiếu gia thực sự là đọc sách đọc ngốc!"

Hoa Nương một bên lái nhái, một bên làm bộ không nhìn thấy những hài tử kia nhóm mờ ám, chỉ là bắt chuyện người cầm chén đánh canh.

Canh thịt nóng bỏng, hơn nữa bên trong còn có chút ớt đỏ, nhẹ nhàng miệng vừa hạ xuống, nhất thời cảm thấy cả người đều ở toả nhiệt, thoải mái cực.

Hơn nữa mỗi người trong bát lại còn có thể tìm tới một cục thịt béo, đây thực sự là niềm vui bất ngờ à!

Ăn khô dầu, uống canh thịt, ở cây đuốc chiếu rọi xuống, Phương Tinh cái này thiếu gia danh tiếng xem như triệt để lên.

Toàn bộ Phương gia trang đều là một đêm ngủ ngon, sáng ngày thứ hai, chính ăn điểm tâm Phương Tinh nhìn thấy tiến vào Tân Lão Thất.

"Trở về?"

Phương Tinh có chút bất ngờ hỏi.

Tân Lão Thất cúi đầu nói: "Thiếu gia, chúng ta tối hôm qua sẽ trở lại, bắt quá hơi trễ, Mã Tô ở bên ngoài cho ngài đập đầu mới trở lại."

"Khái cái gì đầu à!"

Phương Tinh trong miệng nói qua, nhưng trong lòng lại ngây ngất.

Đây mới là Tôn Sư Trọng Đạo à!

Chính nói qua, cửa Tiểu Bạch đi vào, "Thiếu gia, Mã Tô tới."

Mã Tô thần thái có chút mệt mỏi đi tới, đầu tiên là khom người thăm hỏi sư phụ sư mẫu, sau đó mới nói mình cuộc thi tình huống.

Phương Tinh khoát tay nói: "Những này đều không cần nhiều lời, nên người bên trong người ở giữa."

Mã Tô cảm ra bản thân tối hôm qua mặc viết ra bài thi nội dung đưa cho Phương Tinh, chán chứa chờ mong Phương Tinh có thể đưa ra ý kiến.

Phương Tinh không hề liếc mắt nhìn, trực tiếp nói: "Bát cổ là gông cùm xiềng xích, mà khoa cử chỉ là thay đổi xuất thân một loại công cụ, tuyệt đối đừng cho rằng những thứ đồ này có thể ở người sau đó sinh hoạt cùng trong công việc đưa đến tác dụng gì."

Đây là giáo dục, cho nên Mã Tô lập tức liền cúi đầu đồng ý.

Phương Tinh nói xong giáo dục sau, tiếp theo liền vui rạo rức nói với Tiểu Bạch: "Đi, nói cho Thiếu Phu Nhân, liền nói chúng ta tiếp theo đào hầm, bắt quá mỗi người phát hơn một quả trứng gà."

Đây là tại vì Mã Tô cuộc thi trở về chúc mừng, không đợi Mã Tô kinh hoàng, Phương Tinh liền lôi kéo hắn đi đào hầm địa phương.

Dọc theo đường đi đều có thể nhìn thấy những gia nông hộ ở chốc lấy đào móc ra thổ trở lại, Phương Tinh hỏi: "Mã Tô, người biết những này thổ lấy về có thể làm gì sao?"

Mã Tô lắc lắc đầu, có chút mờ mịt nói ra: "Lão sư, ta không biết."

Phương Tinh lắc đầu khẽ thở dài: "Người không có thể ngồi đây giếng nhìn trời, tuyệt đối đừng học tập những gia hủ nho, nếu như người thành loại gia không phân ngũ cốc gia hóa, ta chuyện thứ nhất chính là đuổi người ra khỏi sư môn, hiểu chưa?"

Phương Tinh đối với Nho gia ý kiến rất lớn, dù cho hắn cũng là người được lợi đồng dạng không thay đổi ước nguyện ban đầu.

Mã Tô cúi đầu thụ giáo, Phương Tinh lại chỉ chỉ phía trước nói ra: "Người cũng đi, không muốn người đi đào hầm, nhưng làm vách động gỗ thực, gỗ bình tông không thành vấn đề đi!"

"Vâng, lão sư."

Mã Tô rất ngoan ngoãn bỏ đi ở ngoài vậy, từ Tân Lão Thất trong tay tiếp lấy một cái mộc chùy liền xuống đến đáy hồ.

Đáy hồ chính là hai cái đại hán, có chút nhỏ gầy Mã Tô xuống sau dẫn tới một trận kinh ngạc. Phải biết, từ khi Mã Tô bãi sư Phương Tinh sau, những này Nông Hộ đều cảm thấy tiểu tử này đi số may.

Nông Hộ nhóm tâm tư rất đơn giản, có thể có thời gian cũng sẽ có chút trò đùa dai dường như phát tiết, liền Mã Tô liền gặp xui.

Phương Tinh đi đến cạnh hồ, nhìn dưới đáy Mã Tô một mặt quật cường dùng mộc chùy đánh đầm bầy ra ở trên vách hồ tẩm ván gỗ, không có biểu tình nói với Phương Kiệt Luân: "Không cho giúp hắn, người khác làm sao làm ra, hắn liền làm sao được!"

Phương Kiệt Luân lão kiêu hãnh hơi run lên nói ra: "Chính là thiếu gia, Mã Tô chỉ là người thư sinh à!"

Thời đại này học sinh cơ hồ đều đại diện cho tay trái gà không chặt ý tứ, cái miệng chính là "chi, hồ, giả, dã".

Phương Tinh vỗ vỗ tay, nhìn dần dần nóng bỏng mặt trời, lắc đầu nói: "Ngọc bát trác bát thành khí,

Hơn nữa ta cũng không hy vọng hắn sau này khi quan còn phải cần nhờ sư gia mới có thể làm việc."

"Cho ta nhìn kỹ."

Bàn giao hoàn tất sau, Phương Tinh trở về chủ viện.

Trương Thực Tuệ chính thu xếp buổi tối tiệc rượu, tuy rằng Phương Tinh miệng rất cứng, nhưng lại lên bộ trí chúc mừng phương thức.

"Phu quân, mỗi người một quả trứng gà, này có thể là đại thù bút à!"

Thời đại này trứng gà chính là hàng xa xỉ, nông gia muốn ấp trứng, hoặc là cầm trên chợ bán ra, đổi lấy một điểm tiền mua chút gia dụng.

Phương Tinh không cho là đúng nói ra: "Chờ thanh để dành thức ăn xây tốt sau, để nông hộ nhóm đều nuôi gà, mỗi gia đều nuôi."

Cho tới trong kho hàng những Ngô Bắp đó, Phương Tinh có chút kiêng kỵ, hắn lo lắng cái này ngoạn ý hội gọi ra người khác mơ ước.

Còn có khoai lang, đồ chơi này tùy tiện tìm mảnh đất liền có thể gieo xuống, khoai lang dây mây còn có thể cho heo ăn.

Chỉ là hiện nay Phương Tinh giống nhau cũng không dám lấy ra thử nghiệm, chỉ ít ở hắn có cảm giác an toàn trước không dám.

Mã Tô ở đáy hồ làm việc, vừa thượng hai cái đại hán một bên âm dương quái khí nói chuyện, một bên đem khó nhất gỗ địa phương tặng cho hắn.

"Phốc phốc phốc!"

Gỗ đang tiếp tục, rất nhanh, Mã Tô liền cảm thấy lòng bàn tay một trận đau đớn, hắn biết, đây là nổi bóng.

"Ngũ cốc cũng không phân biệt được hủ nho!"

Nghĩ đến lời của lão sư, Mã Tô cắn răng, dùng sức chụp vỗ hổ tường, mãi đến tận bữa trưa.

bữa trưa rất phong phú, lại có mì sợi.

Hoa Nương hung thần ác sát để những người kia đi rửa tay, miễn cho làm bẩn bát đĩa.

"Còn có canh thịt à!"

Cái kia cỗ mùi thịt tung bay đi ra ngoài, tất cả mọi người đều hấp lưu ngum nước, đứng xếp hàng chờ đợi đồ ăn.

Một đại bát mì sợi gọi lên canh thịt, lại gọi lên một điểm dầu cây ớt, Nông Hộ nhóm đều ăn phản phật phản phật.

Mã Tô không muốn cây ớt, có thể giám công Phương Kiệt Luân lại sắc mặt cổ quái nói ra: "Tiểu Mã, thiếu gia nói, người nhất định phải ăn cây ớt."

Người vĩ đại đã nói, không cay không cái kia cái gì, Phương Tinh rất tán thành, cho nên đã nghĩ bồi dưỡng một chút chính mình đệ tử khẩu vị.

Mã Tô lòng bàn tay đã khác biệt mài hồng, hần run run rẩy rẩy bung chén lớn ngồi xổm bên cạnh, nhìn trong chén kia nhô ra nhiệt khí, con mắt có chút đỏ lên.

Bất quá thời đại này lão sư chính là thiên, hần để người làm gì thế người phải làm gì.

Ăn xong mì con, nghỉ ngơi nửa canh giờ, đây là Phương Tinh quy củ.

Mã Tô cảm chén hoàn trở về, đang có chút vẻ chán ngán thời điểm, Trương Thực Tuệ tới, những Nông Hộ đó nhóm đều cúi đầu.

"Người đưa bé này, làm sao như vậy không cẩn thận."

Trương Thực Tuệ để Mã Tô mở ra hai tay, nhìn những kia bị mài hồng bông máu, không khỏi cau mày nói ra.

"Sư mẫu."

Mã Tô con mắt càng đỏ, hần hất đầu qua một bên đi, không cho Trương Thực Tuệ nhìn thấy chính mình lúng túng.

"Ai! Sư phụ người là nghĩ như thế nào ta cũng không biết, bất quá bao giờ cũng vì muốn tốt cho người đi."

Trương Thực Tuệ một bên lải nhải, một bên dùng một loại màu tím nước thuốc cho lòng bàn tay của hần tiêu độc, cuối cùng mới là đắp lên thuốc mỡ.

"Chịu không được cũng đừng cứng rắn chống đỡ à! Sư mẫu giúp người nói đi."

Mã Tô mạnh miệng nói ra: "Không, sư mẫu, ta có thể được."

Một buổi sáng, Mã Tô liên kinh nghiệm khá nhiều, hần ở những này Nông Hộ trung gian, lại như là một cái khác loại, mà khác loại thường thường là muốn bị gạt bỏ.

Sau nửa canh giờ, không dùng người gọi, Nông Hộ nhóm liền tự giác cầm lấy công cụ tiếp theo mở mang làm, mà Mã Tô liền ở trong đó, trầm mặc xuống tới đáy hồ.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chờ đợi

Ba ngày sau, làm toàn bộ công trình toàn bộ hoàn thành sau, Mã Tô cảm giác mình hoảng hốt là sống lại một lần.

Lưu thị nhìn bị râm đen con trai, nước mắt không ngừng được chảy xuôi, mà khi nàng nhìn thấy con trai trong lòng bàn tay đã bắt đầu đóng vảy bông máu sau, cơ hồ là thân thể đều mềm.

Làm Lưu thị đời này con trai duy nhất, nàng tin tưởng phu tử tông tử tín điều, hiện nay nàng lôi kéo đại con trai lại có thể cùng bên ngoài Nông Hộ một cái dạng, để trong lòng nàng sinh ra một chút oán giận.

Mã Tô rửa mặt, nói với Lưu thị: "Mẫu thân, ngài đừng lo lắng, ta này không phải khỏe mạnh sao."

Lưu thị hai mắt đầm lệ mê man nói ra: "Chính là giáo viên của ngươi tại sao phải nhường ngươi "

"Mẫu thân cần trọng lời."

Đôi mắt Lưu thị ngạc nhiên, Mã Tô không chút do dự nói ra: "Mẫu thân, lão sư động tác này bao hàm thâm ý, ta cũng có chút ngộ."

Phượng Tinh lúc này chính cửa đại viện, trước người đứng gần như hùng hải tử.

"Thiếu gia, đây là chúng ta lên núi hái được trái cây, còn không bỏ được cho nhà các đệ đệ muội muội ăn đây."

Một cái dưới chân ăn mặc một đôi lộ ra ngón cái giày vải hải tử kiều ngạo nói.

Phượng Tinh cảm thấy trong lòng ấm áp dễ chịu, hần tiếp lấy loại này không biết tên quả dại, cũng không sợ trúng độc, liền nhét vào trong mồm.

"Như thế nào, ăn ngon chứ?"

Hùng hải tử nhìn thấy Phượng Tinh ăn chính mình mỹ thực, mỹ bong bóng nước mũi đều suýt chút nữa đi ra.

"Hừm, rất ngọt."

Phượng Tinh ăn xong trái cây, biến ma thuật giống như từ môn phòng nơi lấy ra một cái rương hoa quả tối, mỗi hùng hải tử đều phát hai cái, liền cái kia cần bị ca ca của chính mình cống lấy Nữ Oa cũng có.

"Đều mau mau đi về nhà, nhớ kỹ trước ở trên bờ sông đem trên người rửa sạch sẽ, bằng không về nhà nhưng là phải chịu khổ nha!"

Phượng Tinh cười híp mắt đưa đi mấy đứa trẻ, sau đó từ thùng giấy bên trong lấy ra một cái rần quả, răng rắc một tiếng liền kẹp chặt một ngụm lớn.

Mà chờ đến buổi trưa thời gian, những kia đi lấp sắp xếp thành để dành thức ăn người vợ nhóm đều hâm mộ nói qua buổi sáng cái kia mấy đứa trẻ vận khí tốt.

"Cái kia quả trái cây nhìn lại như là Vương Mẫu Nương Nương Bàn Đào, nhà ta lão nhị rất hiểu thuận, người trong nhà mọi người ăn vào, ăn ngon thật à!"

"Thiếu gia thực sự là người nhân từ à! Chúng ta gặp phải như vậy chủ nhà thực sự là phúc khí đại đi."

"Phải a, nếu như ai dám Động thiếu gia một đầu ngón tay, lão nương ta xé hần!"

" "

Mã Tô cũng ở hiện trường, hần một bên đem những kia thanh để dành thức ăn dùng dao cầu trát thành ngăn ngăn, một bên nghe những này nông phụ, trong lòng nhưng là có chút lĩnh ngộ.

"Dân chúng sẽ không quản ngươi là cái gì Đại Minh vẫn là Đại Đường cầm quyền, hần chỉ biết quan tâm cuộc sống của chính mình, chỉ có làm dân chúng sinh hoạt tốt sau khi, bọn họ mới sẽ thả mắt đến xem thiên hạ."

Phượng Tinh dùng một loại phương thức khác để Mã Tô nhìn thấy kho bả thực mà biết lễ tiết, áo cơm đủ mà biết vinh nhục.

Hiệu quả như thế này so cái gì sách vở đều hữu hiệu, Mã Tô cảm giác mình đối với những Thánh Nhân đó lời nói lý giải càng thêm khắc sâu.

"Khoảng thời gian này cảm giác như thế nào?"

Ngày mai sẽ là Viện Thí ra kết quả thời gian, Phượng Tinh cùng Mã Tô đứng thanh để dành hần bên cạnh, nhìn những Nông Hộ đó chính đem màng mỏng bao trùm ở mặt trên, cuối cùng chính là dùng thổ che lại, lấy ngăn cách trong ngoài không khí trao đổi.

Mã Tô con mắt rất sáng, "Lão sư, ta trong khoảng thời gian này học lấy như thế nào cùng người chung sống, làm sao tổ chức người đi làm việc đến đề cao hiệu suất, còn biết nguyên lai việc nhà nông cũng có nhiều như vậy ảo diệu."

Phượng Tinh thoả mãn gật đầu, nhưng hần vẫn là gõ nói: "Như thế vẫn chưa đủ, ngươi còn cần cười những này Nông Hộ nghĩ cách, biết bọn họ lưu ý cái gì, thích gì, chán ghét cái gì."

"Mà những này chính là ngươi sau đó thi hành biện pháp chính trị cơ sở, hiểu chưa?"

Mã Tô minh bạch, hần nhìn xoay người rồi đi Phượng Tinh, cảm giác chưa bao giờ có phong phú cùng an toàn.

Ngày hôm sau sáng sớm, Phượng Tinh cùng Trương Thực Tuệ rất sớm liền lên, cùng Tiểu Bạch cùng nhau ăn sáng xong sau, liền bên ngoài chờ đợi.

Không lâu, Lưu thị cùng Mã Tô cũng tới.

"Đa tạ."

Lưu thị cảm kích là thật tư tưởng thật sự, nàng phi thường rõ ràng, nếu như không có Phương Tinh chống đỡ, không thể nói được mẹ con các nàng đều cạn lương thực hồi lâu.

Hơn nữa Phương Tinh tuy rằng không giáo Mã Tô chế nghệ, nhưng lại đem bút ký của chính mình tất cả cho Mã Tô, này thì tương đương với là một vị cử nhân, thậm chí là chuẩn tiến sĩ ở văn bản giáo dục Mã Tô.

Phải biết nếu như không phải gia biến, Phương Tinh năm đó chính là trúng cử tiếng hô rất cao thiên tài à!

"Chị dâu khách khí, mau mời ngồi."

Trương Thục Tuệ mỉm cười đứng dậy, dùng thích hợp nhất thái độ nghênh tiếp Lưu thị.

"Lão sư."

Mã Tô tâm tình có chút thấp thòm, hấn lo lắng cho mình không có thi đậu tú tài, nói như vậy, hấn cảm thấy xấu hổ đối với mẫu thân cùng lão sư.

Phương Tinh cảm nhận được tâm tình của hấn, liền thân nhiên nói: "Xem ra tâm tính tu vi của ngươi còn chưa đủ, vậy liền mà đi giúp bọn họ đào nương đi."

Hầm trì bên cạnh còn cần đào rãnh nước, bằng không Phương Tinh lo lắng trời mưa hội nước vào, cho nên còn có chút người ở nơi đó làm việc.

"Phu quân!"

Trương Thục Tuệ có chút dờ khóc dờ cười nhìn Phương Tinh, có thể Mã Tô lại khom người nói ra: "Vâng, lão sư."

Mã Tô đi, Phương Tinh cũng nhắc lên cần câu đi Trang Tử mặt sau bờ sông câu cá, đem nơi này giao cho Trương Thục Tuệ.

Trương Thục Tuệ quay đầu, có chút khó xử nói ra: "Chị dâu, việc này thật sự là có chút "

Có thể Lưu thị ở trải qua con trai mình khuyên bảo sau, nhưng là cười nói: "Thiếu Phu Nhân không cần khách khí, ta hiểu công tử dụng tâm"

Mã Tô gần đây lượng com ăn rất lớn, nếu như không phải hấn tham gia công trình sau, mỗi ngày đạt được ba cân bột mì, như vậy Lưu thị vẫn đúng là không nuôi nổi con trai của chính mình.

Trương Thục Tuệ mấy người dâng nước trà sau, mới uyển chuyển nói ra: "Chị dâu, Đức Hoa nâng ta chuyển cáo ngài một chuyện."

Lưu thị gật đầu nghe.

"Đức Hoa nói, nếu như Mã Tô đậu tú tài, đệ nhất không cho thu quà mừng, đệ nhị không cho thu đầu hiến thổ địa cùng nô bộc."

Trương Thục Tuệ thực sự là quá khó xử, làm lão sư, có thể Phương Tinh lại muốn bóc lột học sinh hưởng thụ khoa cử thành công chỗ tốt, đây thực sự là quá không đứng đắn à!

Lưu thị ngẩn ra, lập tức liền nói nói: "Ta nghe lão sư hấn."

Bất kể nói thế nào, Lưu thị thủy chung tin tưởng Phương Tinh sẽ không hại chính mình con trai, hơn nữa tôn sư như cha, nếu là Phương Tinh an bài, như vậy nàng cũng chỉ có được.

Đậu tú tài, Mã Tô gia xem như miễn trừ lao dịch, hơn nữa còn miễn trừ trong nhà lương thuế, có thể thu nhận nô bộc, thi đến tốt, còn có thể từ nha môn lĩnh một chút thuế ruộng, xem như quốc gia ở nuôi người.

Mà mấu chốt nhất chính là, tú tài phạm tội, bình thường là không thể dùng hình, trừ phi người trước từ bỏ hấn học tịch.

"Nhìn thấy quan phụ mẫu có thể không bá, miệng nói Lão Phụ Mẫu có thể, nếu như có chuyện muốn tìm nha môn, chi cần rộng bằng hai đốt ngón tay tờ giấy, mặt trên viết chữ trị sinh nào đó nào đó nào đó có thể "

Mã Tô một bên đào kênh rạch, một bên nghĩ tú tài các loại chỗ tốt, có thể dần dần, trong mắt của hấn cũng chỉ có cái kia cái cuộc trộn bùn thổ, lòng không có việc khác.

"Bùm bùm "

Một trận pháo ở Phương gia trang bên ngoài truyền tới, chính đào kênh rạch Nông Hộ nhóm đều cho rằng là nhà ai ở làm việc mừng.

Mà khi những kia ăn mặc nha dịch quần áo người đi tới sau, mọi người đều ngây người, đầu tiên là muốn là ai phạm tội, có thể dần dần, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Mã Tô trên người.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Cùng lớp người quê mùa 1 lên đào kênh rạch tú tài công

Mã Tô còn chìm đắm ở trong thế giới của mình, hần thậm chí đều tìm tới dùng ít sức bí quyết, một cái cước xuống, cái kia bùn đất liền bé ngoan bị đào lên.

"Vị nào là Mã công tử?"

Tới báo hi trừ nha dịch ở ngoài, còn có mấy cái đồ rãnh rỗi, vừa nãy pháo chính là bọn họ thả,

Nhìn thấy Mã Tô còn đang đào kênh, Phương Kiệt Luân mau tới trước, khẽ quát: "Tiểu Mã, nha không, là tú tài công, mau mau tiếp tin mừng à!"

Hần chính là Mã Tô?

Mấy cái báo hi người đều sùng sốt, này giới ạ tú tài công lại có thể cùng một đám lớp người quê mùa cùng một chỗ đào kênh rạch, việc này nói ra ai sẽ tin à!

Mà ở trong thâm trạch nghe tiếng pháo Trương Thực Tuệ thì là doanh doanh đứng dậy, quay về Lưu thị nói ra: "Chị dâu, chúc mừng người."

Lưu thị ngây người như phỗng ngồi ở chỗ đó, trong miệng tự lẩm bẩm: "Thực sự là bên trong sao? Sẽ không là cách vách chứ?"

"Đệt! Pháo như vậy vang, còn để ta làm sao câu cá à!"

Phương Tĩnh đem cần câu đưa cho Tân Lão Thất, sau đó thân nhiên liền đi phía trước.

Chờ Phương Tĩnh đến thời điểm, vừa vặn Mã Tô tỉnh lại, hần tiếp theo tin mừng, trên mặt bấp thịt đang run rẩy.

Một đứa bé hơn mười tuổi, lại như là có người nói cho hần: Người oa nhi này số may à! Lại có thể thi được thế giới năm trăm cường công ty lớn, hơn nữa vừa đi chính là bát sắt, đặc quyền nhiều.

"Khắc khắc!"

Chính đáng Mã Tô nhìn tin mừng, chịu đựng buồn vui thời gian, Phương Tĩnh một tiếng ho khan truyền tới, hần lập tức liền khom người nói: "Lão sư, thượng ngưỡng tổ tông ân đức, dựa vào lão sư thành khẩn dạy bảo, đệ tử may mắn trúng tuyển, "

Cái kia mấy cái báo hi thế mới biết thân phận của Phương Tĩnh.

Cái tên này nhìn như là cái nông thôn đồ rãnh rỗi, lại có thể là tú tài công lão sư?

Phương Tĩnh quay về Phương Kiệt Luân ngoắc ngoắc tay, chờ hần tiến lên sau nói ra: "Đem chuẩn bị tiền mừng lấy ra, mang theo bọn họ đi chủ trạch."

Phương Kiệt Luân lúc này mới nghĩ đến chính sự, hần đem hệ bên hông túi tiền coi xuống tới, hào không đau lòng một người một bó to tiền mừng, để cái kia mấy cái báo hi người đều mừng tí mắt.

Thời đại này đi báo hi, người có tiền đương nhiên là sẽ phái tiền thưởng, có thể xem Mã Tô xuất hiện ở bảng thời kỳ còn cần đào kênh rạch đáng đáp, bọn họ vừa nãy cũng đã tuyệt tiền mừng hi vọng.

Có thể tú tài công vị lão sư này lại cho bọn họ một niềm vui bất ngờ, lại có thể bút tích không nhỏ.

Phương Tĩnh vỗ vỗ Mã Tô bờ vai nói ra: "Đi, mang theo bọn họ cho mẫu thân của người báo hi đi."

Mã Tô chà xát con mắt, ân một tiếng sau, coi như trước hướng về chủ trạch đi đến.

Phương Tinh xoay người lại đối với mấy cái báo hi nói ra: "Làm phiền mấy vị, đợi xong việc sau, còn uống một chén rượu mừng."

"Không dám, không dám."

Mấy tên cũng không dám khinh thường Phương Tinh, có thể làm tú tài công lão sư, thân phận kia cơ hồ đều là miêu tả sinh động.

"Quán gia."

"Thiếu gia."

Phương Tinh nhìn những Nông Hộ đó trên mặt các loại biểu tình, thần nhiên nói: "Người khổ cực một chút, Trang trong khai mở tiệc, mỗi gia mỗi hộ đều muốn tới."

"Vâng, thiếu gia."

Phương Kiệt Luân biết chính mình thiếu gia là không khuyên nổi, cho nên liền rõ ràng đáp ứng, sau đó liền đi thương lượng với Hoa Nương làm sao làm.

Bọn người ứng phó sau khi đi, Phương Tinh nhìn những gia hân mộ cùng đến Nông Hộ, câu nói kia liền cũng lại không nói ra được tới.

Những người này đều là nô tịch, thoát tịch đối với bọn họ tới nói chính là sấm sét giữa trời quang, bằng không Phương Tinh vẫn đúng là muốn giúp lớp học, để những hải tử kia nhóm đều tới học tập.

Bất quá tuy rằng không thể học tập Tứ Thư Ngũ Kinh, có thể có vài thứ vẫn là có thể học tập đi.

"Tất cả về nhà gọi người đi, một nhà già trẻ đều tới ăn, từ sớm ăn vào muộn!"

Phương Tinh để những Nông Hộ đó nhóm vui mừng khôn xiết, đem vừa này đối với Mã Tô hân mộ đều quên, chỉ nhớ rõ một gia đình cũng không cần tổ chức bữa ăn tập thể, hơn nữa dựa theo chủ nhà tính cách, thức ăn mặn quá nửa là thiếu không.

Chờ Phương Tinh trở lại chủ trạch sau, Hoa Nương đã đưa tới hơn mười nữ nhân, chuẩn bị chấp nhận những gia lâm thời lũy bếp to làm cơm.

Này loại công việc tuy rằng khổ cực,

Có thể mọi người đều là làm ra mừng tí mắt, không gì khác, bởi vì xong việc sau còn lại cơm nước các nàng có thể cầm đi về nhà.

Vây quanh chủ trạch bên ngoài, các gia các hộ đều đem bàn băng ghế đưa đến. Bọn nhỏ ở cái lộn, các nam nhân ngồi xổm ở một bên, cười híp mắt nói qua Phương gia trang gần nhất ngày thật tốt.

Chủ trong nhà, Mã Tô đang cùng Lưu thị tương đối nước mắt rùng rùng, mà Phương Tinh cùng Trương Thục Tuệ đều tránh đi, để đôi này kinh nghiệm nháp nhô mẩu từ phát phát tiết cảm xúc.

"Phu quân, người trước kia trúng cử thời điểm, cũng giống như Mã Tô sao?"

Trương Thục Tuệ có chút đa sầu đa cảm kéo Phương Tinh cánh tay hỏi.

Phương Tinh cười khan nói: "Không thể nào, ta lúc đó chính là rất bình tĩnh, còn ra đi dạo một vòng."

Trở về lấy đồ vật Tiểu Bạch nghe vậy liền không nhịn được cười, nàng chính là nhớ kỹ chính mình thiếu gia lúc đó đều vui mừng ngốc, nếu không là ngay lúc đó lão gia bầm hấn người trong, tính toán phải diện.

Phương Tinh một cái mắt phiêu ném qua, Tiểu Bạch cắn môi dưới, nâng váy nín cười chạy.

"Cái kia cái gì! khí trời thật không tệ à!"

Phương Tinh có chút :'(, hấn ở nguyên chủ trong bút ký từng thấy lúc đó trúng cử sau tâm tình cùng biểu hiện, một chữ: Điên cuồng!

Có thể đây là một chữ sao?

Bầu không khí chính là đầm ấm thời điểm, Phương Tinh đang chuẩn bị làm những gì

"Mã đồng học có ở đó không?"

"Tiểu Mã, Tiểu Mã!"

Phương Tinh tay mới vừa nâng một mặt e then Trương Thục Tuệ cầm, có thể bên ngoài lại truyền tới một trận náo động, để hấn hậm hà hậm hực buông tay ra.

"Đứng lại, các ngươi là ai?"

Tân Lão Thất thanh âm che lại những kia động tĩnh.

"Ngươi trước tránh một chút."

Phương Tinh chờ Trương Thục Tuệ sau khi đi, mới cau mày đi ra tiểu viện.

Chủ trách là Phương gia tư nơi bí mật mới, bình thường người biết lễ phép đều sẽ ngoài cổng chính cùng Tân Lão Thất chào hỏi, có thể nghe thanh âm bên ngoài, thật giống là lên chút xung đột.

"Chúng ta là tới cho Mã đồng học chúc, ngươi này điều Nô, còn không mau mau đi bẩm báo?"

Một cái ăn mặc nho sam nam tử đang dùng quạt giấy chỉ vào Tân Lão Thất quát.

"Đứng đứng đứng, mau mau đi bẩm báo, bằng không cẩn thận ngươi sai sự khó giữ được!"

" "

Phương Tinh đi ra đứng dịp thấy Tân Lão Thất đầu đầy mồ hôi đang lùi lại, liền vội ho một tiếng.

"Ngươi là ai?"

Nho sam nam tử thu hồi quạt giấy, dùng xem kỹ mục chỉ nhìn Phương Tinh.

Phương Tinh nhìn này gần như nam tử, trong đó to lớn nhất lượng tóc mai đều có chút hoa râu, tuy nhiên là một mặt khinh cuồng đáng đáp.

"Chư vị chính là có việc?"

Phương Tinh biết mà còn hỏi.

Nho sam nam tử xem ra là đầu, hấn ngựa đầu nói: "Chúng ta chính là Phù Thuận Thiên học sinh, ngươi là người phương nào?"

Thời đại này người đọc sách địa vị càng ngày càng cao, dùng lỗ mũi xem người cũng không phải một, hai ngày.

Mấy tên này đại khái là nhìn thấy Mã Tô thi đậu tú tài, cảm thấy mọi người có thể bầu vuu bầu vuu quan hệ, cho nên biết tin tức sau liền gấp gáp.

Mã Tô một lần thành danh, hơn nữa số tuổi rất nhỏ, này ở trên khoa trường chính là một cái ưu thế thật lớn.

Chính là là học lấy lão, thi đến già, năm mười, sáu mươi tuổi còn ở thi tú tài có khối người.

Mà Mã Tô số tuổi đủ khiến hấn thông dong an bài chính mình khoa cử con đường, chỉ cần không có sai lầm, như vậy tương lai của hấn tất nhiên là có hi vọng.

Thời đại này cũng chú ý một cái chấp nổi muốn kịp lúc à!

Bất quá

Phương Tinh nhìn mấy vị này khí thế bất phàm gia hòa, nghĩ thầm chẳng lẽ bọn họ sẽ không có nghe qua Mã Tô xuất thân?

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Trở mặt

Phương Tinh không tiếp lời, để gần như nam tử đều có chút khó chịu, nho sam nam tử khép lại quạt giấy, có chút tức giận nói: "Mã đồng học ở đâu? Ai! Hỏi ngươi đây!"

Gần son thì đỏ, gần mực thì đen, hoàn cảnh này bên trong, có thể ra mấy cái thành tài học sinh?

Phương Tinh cảm thấy có chút bí ai, Đại Minh Triều sau đó phải dựa vào đám này người thống trị, cái kia chơi xong không phải chuyện sớm hay muộn sao?

Hoa Hạ từ xưa tới nay, trừ Tần triều ở ngoài, cơ hồ hết thấy triều hầu như là hoàng quyền không xuống hương thôn.

Mà không chế quản lý những gia nông thôn chính là những này cái gọi là dân làng.

Bọn họ có công danh trên người, cho nên ở cùng bình dân tranh đấu bên trong có thể dễ dàng chiếm thượng phong, cuối cùng đem tâng dưới chót đồng ruộng đều tụ tập ở trong tay của mình, cuối cùng liền dẫn đến lượng lớn mất đất nông hộ đi thuê bọn họ thổ địa cây cấy.

Mà mấu chốt nhất chính là, bọn họ sở hữu các loại tụ tài tư liệu sản xuất, lại công khai không nộp thuế.

Đại Minh Triều kỳ thật chính là hủy ở trong tay bọn họ!

Phương Tinh lắc lắc đầu, xoay người liền đi vào bên trong.

"Thiếu gia!"

Tân Lão Thất muốn hỏi Phương Tinh xử lý như thế nào đám này học sinh.

Phương Tinh khoát tay, không dừng bước nói ra: "Đuổi ra ngoài!"

Giời ạ! Đây tới cửa bộ quan hệ còn dụ ra cảm giác về sự ưu việt tới, một đám người đọc sách đọc được chỉ biết là Tứ Thư Ngũ Kinh cùng tiền tài ngọc thiếu!

"Lớn mật!"

Nho sam nam tử khó thở nói: "Người có tin hay không, ta chuyển một tấm rộng bằng hai đốt ngón tay sợi vào trong, liền có thể cho người cửa nát nhà tan!"

Phương Tinh nghe vậy liền cười, hần nhìn thấy Mã Tô chính nét mặt đầy vẻ giận dữ xông lại, liền cười nói: "Các người đọc một bụng sách thánh hiền, chẳng lẽ chính là học lấy những này?"

"Cửa nát nhà tan!"

Phương Tinh khoanh tay đứng, cảm giác mình đã nhìn thấu lịch sử sương mù.

"Đều cút đi! Khác biệt bản ta!"

Phương Tinh đi, đem cái kia gần như người đọc sách cho tức giận đến cả người run lên liền đi.

"Cuồng đồ!"

"Chư vị huynh trưởng chớ ưu, tiểu đệ ở bên trong có người đấy!"

"Mã đồng học, người tới thật đúng lúc, vừa nãy vị này chính là người nhà của người? Đến cẩn thận mà quản giáo một, hai à!"

Nơi này người nhà không phải chỉ người thân, mà là nói về nô bộc.

Nho sam nam tử lộ ra khéo léo mỉm cười nói: "Mã đồng học, chúng ta hôm nay tới vì người chúc, có thể Ngu Huynh ở trong này phải nhắc nhở người một chuyện nghị "

Một mặt thành thật với nhau, nho sam nam tử lấy tiền bối thân phận nói ra: "Mã đồng học, chúng ta chính là tú tài, sau lần đó cho là lấy vừa làm ruộng vừa đi học làm trọng, tuy nhiên muốn quản giáo tốt người nhà à! Bằng không Đại tông sư nơi đó có thể không tốt bàn giao, người nghe ta nói, năm kia thì có như thế một vị tú tài "

Mã Tô nghiêm mặt, phát tay cất ngang lời hần, hướng về Phương Tinh bóng lưng vãi chào đến, sau đó đứng dậy nói ra: "Chư vị hiền đạt, ta Mã Tô bất quá là đáng người bình thường, như không phải ân sư giáo dục, tại sao ta Mã Tô hôm nay!"

Trong nháy mắt gần như nam tử biểu tình đều đại ra, nửa buổi nho sam nam tử mới chỉ vào vào bên trong viện Phương Tinh hỏi: "Mã đồng học, người nói đó là người "

"Chính là ta ân sư!"

Mã Tô cau mày nhìn mấy người này nói ra.

"Xi!"

Đáp án này quá làm người chần kinh, bởi vì Phương Tinh mặc quần áo thích tự tại, cho nên ở trong thôn trang trước giờ đều là cái gì thoải mái mặc cái gì, dẫn đến ngoại nhân rất khó phân biệt ra thân phận của hắn tới.

Nho sam nam tử biết mình mấy người đắc tội người thăm, vội vàng liền bỏ cứu nói: "Mã đồng học, Huyện Học Trương Giáo dụ có thể ở chờ người đấy!"

Lời này xem ra rất là không liên hệ, hơn nữa còn có nhắc nhở Mã Tô ý tứ, có thể lén lút nhưng là đang chất vấn thân phận của Phương Tinh.

Ta chính là nhắc nhở người, chớ bị người vị kia 'Ân sư' cho lừa.

Lúc này người đọc sách đều chú ý một sư thừa, chờ người vào triều làm quan sau, những quan hệ này chính là liên hệ mọi người một chiếc võng, có thể thủ hộ giúp đỡ một cái lưới lớn.

Người Mã Tô luôn không khả năng làm một cái hương dã Thôn Phu liền không muốn tấm võng này chứ?

Nho sam nam tử cảm giác mình thực sự là quá cơ trí,

Một câu nói bên trong liền ngầm chứa mấy tầng ý tứ, tin tưởng lấy Mã Tô thông minh, nhất định sẽ làm ra lựa chọn tốt nhất.

Mã Tô chấp tay nói: "Đa tạ các vị, còn Trương Giáo dụ nơi đó, ta ngày mai tự nhiên sẽ đi."

Lời này có chút đuối người ý tứ, để gần như nam tử đều có chút không phục, trong đó cái kia tóc mai điểm bạc nam tử quát hỏi: "Mã đồng học, xin hỏi tôn sư người phương nào?"

Đây là muốn đả khạc người, nếu như Phương Tinh chỉ là cái không có danh tiếng gì gia hỏa, như vậy coi như là trở mặt, truyền đi cũng là Mã Tô không phải.

Mọi người tới vì người chúc, sau đó phát hiện vị này 'Ân sư' có chút kỳ lạ, liền liền nhắc nhở người, có thể người lại có thể không cảm kích!

Mã Tô phát tay áo lạnh nhạt nói: "Ân sư tục danh là Phương Tinh."

"Phương Tinh? Là ai?"

Mấy cái tuổi trẻ học sinh đều có chút hồ đồ, chỉ có cái kia tóc mai điểm bạc nam tử ở hồi ức cái này có chút quen thuộc.

Mã Tô chấp tay nói: "Các vị, hôm nay không đúng dịp, đắc tội!"

Nói xong hắn xoay người rời đi, để mấy người này không khỏi lâm vào cứng lên.

Ngọa Tào! Người Mã Tô lại có thể nói trở mặt liền trở mặt, thật coi mình là thiên tài à!

Cho tới Phương Tinh, vậy là ai?

"Chư vị, xem ra chúng ta hôm nay tới không phải lúc à! Thảo chủ nhân gia ngại, vậy còn chờ gì?"

Có người liền khó chịu kiến nghị mọi người lập tức lách người.

Nho sam nam tử trong lòng có chút tiếc nuối, nghĩ đến Phương Tinh vừa nãy có chút ngậy đại biểu hiện, liền cười lạnh nói: "Chúng ta đi, huệ phong lâu, ta mời khách!"

Tân Lão Thất vừa nãy là sợ đắc tội người đọc sách, cho Phương Tinh gây rắc rối, cho nên vẫn ở nhường nhịn, lúc này biết Phương Tinh thái độ sau, hắn đương nhiên sẽ không khách khí.

"Một đám đọc sách đọc gốc cái kia cái gì nát Nho, cút nhanh lên trứng! Đừng chậm trễ ta cọ rửa sàn nhà."

Giời ạ! Đây là chê chúng ta đã đứng địa phương bản sao?

Thật thật sự nếu mà nhẫn được thì còn gì không thể nhẫn à!

Ngay ở mấy cái tú tài chuẩn bị mở mang phun thời gian, nho sam nam tử lại nhìn thấy Tân Lão Thất chính một mặt không có hảo ý rút ra nửa thanh Đường Dao, nhất thời chính là một cái giật mình.

Cái kia nửa thanh lưỡi dao dưới ánh mặt trời phản chiếu lợi mang, khiến người ta tin tưởng này tuyệt bích là một thanh đao tốt.

Nho sam nam tử không dám đi đánh cược Tân Lão Thất động tác kế tiếp, cho nên chỉ phải oán hận dẫn người đi.

Một nhóm người chửi mắng trách móc đi cửa lớn, nhìn những Nông Hộ đó nhóm ở bên ngoài làm thành một vòng, mà những kia người vợ nhóm chính đang nấu cơm, náo nhiệt không được.

"Hương đã thất phu! Không biết mùi vị!"

"Chờ về thành, mọi người đi trước Trương Giáo dụ nơi đó một chuyến!"

Đây là muốn cho Mã Tô thượng nhân được.

Một nhóm người đi ra Phương gia trang, gần như chiếc xe ngựa đang đợi đợi.

Chính đáng mọi người chuẩn bị lên xe thời gian, cái kia tóc mai điểm bạc nam tử đột nhiên hô: "Hư hỏng!"

"Cái gì hư hỏng?"

Người đàn ông trung niên vỗ một cái bắp đùi của chính mình, mặt lộ vẻ vẻ áo não: "Cái kia Phương Tinh chính là chúng ta tiền bối à!"

"Cái gì tiền bối? Người chẳng lẽ văng đầu chứ?"

Nhỏ sam nam tử vốn là có chút lòng dạ, tuy nhiên chịu không được lần nữa mất mặt, liền liền mặt lạnh quất.

"Mau tới xe, chúng ta kịp lúc vào thành!"

"Nơi này thú vị chết! Đi nhanh lên đi!"

Không ai nguyện ý tiếp theo ở lại đây hóng gió, chính là mọi người lại nhìn thấy người đàn ông trung niên trên mặt càng ngày càng khó coi.

"Vị kia năm đó thiếu niên trướng cử!"

"Năm đó hắn ở ta phủ Bắc Bình chính là có thiên tài danh tiếng, tên nổi như cồn à!"

"Nếu như không phải là bởi vì Phương Hồng Tiệm mất chức liên lụy hắn, chúng ta lúc này hắn là tới chúc mừng hắn cao đậu Tiến sĩ!"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bị người nhìn chăm chăm

Trong thư phòng bầu không khí có chút chặt, Mã Tô chính một mặt thấp thòm nhìn Phương Tinh, sợ hắn nổi nóng.

Phương Tinh cầm trong tay một quyển toán học giáo tài, mí mắt vẫy một cái: "Người cảm thấy sư phụ bất cận nhân tình sao?"

"Không!"

Mã Tô căng thẳng giải thích: "Lão sư, ngài đối với ta ân trọng như núi, ta làm sao dám làm ngỗ như vậy à!"

Nếu như không có Phương Tinh về mặt kinh tế trợ giúp, Mã Tô dự đoán cũng phải đói bụng đi thi, càng không nói đến còn có tất cả đầy đủ thi cụ.

Hơn nữa Phương Tinh bút ký cho Mã Tô càng to lớn hơn trợ giúp. Học tập bá học tập bút ký tại sao đáng giá? Cũng là bởi vì bên trong dòng suy nghĩ.

Từ Mã Tô đi thi, đến hắn thi đậu tú tài, vẫn luôn là Phương Tinh ở lo liệu hết thảy, cho nên nói là ân trọng như núi thật không quá đáng.

Phương Tinh gật đầu, vui mừng nói ra: "Mấy người này ta xem qua, đều là mắt cao hơn đầu, bọn họ đây là nhìn người tuổi trẻ, nghĩ tới trước biện pháp quan hệ. Chính người muốn châm chước, thầy tốt bạn hiền rất trọng yếu, có thể một chút dối trá xã giao đồng dạng trọng yếu."

Mã Tô gật đầu nói: "Vâng, bất quá mấy người này bình thường đối với ta cùng những kia hàn môn tử đệ đều tương đối nhẹ coi, này bọn tiểu nhân, ta lại sẽ không quan hệ gì tới bọn hắn!"

Phương Tinh cười nói: "Chúng ta làm người muốn có điểm mấu chốt, nhưng cũng không thể đi làm đạo đức bệnh thích sạch sẽ giả, như thế sẽ làm người nừa bước khó đi, cho nên sau đó người còn phải học hội giao thiệp với người, chỉ phải nhớ kỹ phu diễn hai chữ có thể."

Mã Tô chưa từng người hỏi thăm đến muôn người chú ý, trong lòng cũng là đi qua một đoạn gian nan lịch trình, mà Phương Tinh đúng lúc gỡ để hấn cũng âm thầm cảnh giác, đem những kia lằng lằng đều để qua một bên.

"Đi thôi, nên buông lỏng thời điểm liền buông lỏng, trước hết để cho Tân Lão Thất đưa người đi bái kiến Giáo Dụ, sau đó trở về lại mừng công."

Mã Tô ngần ra, hấn cảm thấy Phương Tinh làm lão sư, nên loại trừ chính mình Giáo Dụ, cũng không định đến Phương Tinh lại có thể ngay lập tức muốn chính mình đi gặp Giáo Dụ.

Này

Phương Tinh làm sao không biết người này nghĩ cách, hấn cười nắc: "Lão tử không phải là cái kia loại người hẹp hòi, cút nhanh lên trướng!"

Mã Tô rõ ràng ra ngoài, căn cứ Tân Lão Thất đánh xe đưa hấn đi ra ngoài, dọc theo đường đi những Nông Hộ đó nhóm đều ở la hét tú tài công, cũng được thơm lây bầu không khí để hấn trong lòng hơi động.

Bán hộp hóa trang việc vẫn là căn cứ Phương Kiệt Luân đơn độc tiếp nhận, ngày gần đây Phương gia trang chi phí không nhỏ, cho nên hấn liền dứt khoát theo Mã Tô cùng nhau vào thành, chuẩn bị lại bán lượng cái hộp.

Phương gia trang khoảng cách Bắc Bình thành chỉ có bảy, tám km khoảng cách, còn chưa tới bữa trưa thời gian, ba người liền vào thành, hẹn cẩn thận cuối cùng điểm tập hợp sau, Phương Kiệt Luân cùng Tân Lão Thất rồi cùng Mã Tô tách ra.

Phủ Bắc Bình là Chu Lệ long hưng chi địa, cho nên đặt được không ít chăm sóc. Đi ở sum suê trên đường cái chẳng những có người Hán, tương tự cũng không có thiếu ngoại tộc người.

Phương Kiệt Luân công lấy cái bao đồ, trước tiên đi vào một nhà tiệm trang sức.

"Triệu lão bản, lâu không gặp."

Ngồi ở phía sau quầy hàng người đàn ông trung niên nghe vậy ngẩng đầu, không khỏi vui vẻ nói: "Phương Đại Ca, ta chính là chờ người hàng đều phải đội diện!"

Từ khi Phương Kiệt Luân bán hai cái hộp hóa trang cho vị này Triệu lão bản sau, rất nhanh sẽ căn cứ hấn ra tay bán trao tay cho hai vị quý phụ, kết quả khen ngợi như nước thủy triều.

Mặc dù nhiều đếm quyền quý đều đi theo Chu Lệ đi Ứng Thiên Phủ, có thể ở lại Bắc Bình như cũ không ít, mọi người bình thường đương nhiên cũng sẽ mở mang nằm bò thể tiệc rượu cái gì, liền cái kia hộp hóa trang liền nổi danh.

Người suy nghĩ một chút cái kia trường hợp: Làm một đám Quý Phụ Nhân ngồi cùng một chỗ, trò chuyện các loại đề tài thời điểm, một vị Quý Phụ Nhân lấy ra hộp hóa trang tới bỏ trang. Làm cái kia diện khéo léo kính thủy tinh phản chiếu ra tia sáng chói mắt, đem người chiếu hiện rõ từng đường nét thời gian, ước ao ghen tị liền không thể tránh khỏi phát sinh.

Liền vị này Triệu lão bản tiệm trang sức liền nhận được khá nhiều đơn đặt hàng, có thể Phương Kiệt Luân đang bán ra hai cái sau hãy thu tay, để Triệu lão bản đều muốn đâm cái tiểu nhân tới nguyên rửa cái này không chịu nhiều lượng cho hàng gia hòa.

Trà thơm dâng, điểm tâm dọn xong, Triệu lão bản hể cười nói: "Phương Đại Ca, hôm nay có thể có hàng?"

Phương Kiệt Luân ngồi ở trên ghế, sau người chính là cầm đao mà đứng Tân Lão Thất,

Hấn coi bỏ bao quần áo nói ra: "Triệu lão bản, loại này hộp hóa trang là nước ngoài vật, rất khó chiếm được, cho nên nơi này của ta cũng chỉ có hai cái."

"Ai nha! Không thể nhiều tiến một chút sao?"

Triệu lão bản một bên oán giận, một bên kiểm tra hộp hóa trang, khi hấn xem đến trong gương chính mình thời gian, không khỏi dậm chân nói: "Phương Đại Ca, hiện ở vật này chính là nổi danh, người có bao nhiêu ta đều có thể muốn à!"

Phương Kiệt Luân không bị gây ảnh hưởng nói ra: "Xin lỗi, trên biển sóng gió lớn, làm hai người này cái hộp, đánh đổi quá to lớn."

Thuận lợi giao hàng tiền bạc sau, Tân Lão Thất công lấy bạc, căng thẳng đi ra tiệm trang sức.

Phương Kiệt Luân cũng có chút bận tâm, mãi đến tận ở cửa thành nơi đó sẽ cùng Mã Tô sau khi, lúc này mới đem trái tim lơ lửng buông ra.

Nâng Vĩnh Lạc hoàng đế phúc, những năm gần đây Người Mông Cổ cũng không lớn dám vào vào Trường Thành tới cướp giật, cho nên ngoài thành trị an vẫn là tương đối không sai.

"Tiểu Mã, hôm nay có thể thuận lợi?"

Phuong Kiệt Luân hí mắt nhìn bên ngoài, cùng Mã Tô trò chuyện những người đọc sách kia đề tài, mãi đến tận Tân Lão Thất hô một tiếng.

"Quân gia, mặt sau có người nhìn chăm chăm chúng ta đây!"

Hả?

Phuong Kiệt Luân vén rèm xe lên, quả nhiên thấy mặt sau rất xa treo một con ngựa một người.

Đây là ở trái bàn vẫn là

Phuong Kiệt Luân trong đầu trong nháy mắt đã nghĩ đến các loại khả năng, hần cau mày nói: "Tân Lão Thất, chúng ta nhiều cái nói."

Mã Tô có chút sốt sắng, làm xe ngựa vòng tới một con đường nhỏ ít dấu chân người sau, người kia còn chặt chẽ theo thời gian, liền càng khẩn trương.

"Quân gia, tên kia vượt qua cùng càng gần!"

Tân Lão Thất đã nhảy xuống xe viên, cảnh giác nhìn phía sau.

Phuong Kiệt Luân có chút lơ mơ, hần biết, đây là muốn động thủ điếm báo.

Làm sao bây giờ?

Chính đáng Phuong Kiệt Luân nghĩ đối sách thời điểm, Mã Tô lại cắn răng nói: "Phuong quân gia, lão sư ta đã nói, gặp nơi đường hẹp đừng giả thắng! Động thủ đi!"

Phuong Kiệt lúc đó là dùng câu nói này tới cổ vũ Mã Tô tốt cuộc thi. Khoa cử chính là cầu độc mộc, có thể tình huống này so cầu độc mộc càng thêm nguy hiểm.

Trở lại Phuong gia trang, ba người ngay lập tức liền đi tìm đến Phuong Kiệt.

"Thiếu gia, ta hại người."

Tân Lão Thất lấy ra một cái túi vải, có chút kinh hoàng thỉnh tội.

Túi vải bên ngoài đều bị máu tươi nhuộm đỏ, Phuong Kiệt cau mày nói: "Xảy ra chuyện gì?"

"Thiếu gia, chúng ta lúc trở lại, có người một đường theo, cuối cùng Tân Lão Thất một đao liền chặt đứt tay của đối phương, sau đó người kia liền cười ngựa chạy."

"Phải không?"

Phuong Kiệt vuốt cằm, nói ra: "Đi bán hộp hóa trang muốn nhúng tay vào gia cùng ta biết, xem ra đây là có người ở cấm điếm à!"

Hộp hóa trang đại biểu lợi ích không chỉ là tiền bạc, còn có cái kia cái gọi là 'Nước ngoài' phương pháp, một khi nắm giữ đường dây này, như vậy sau đó muốn không phát tài cũng khó khăn à!

Là ai đó?

Phuong Kiệt nhìn thấy ba người biểu tình đều có chút kinh hoảng, liền cười nói: "Đừng để ý tới hần, lập tức tới ngay thời gian, chúng ta trước đi ăn cơm."

Tối đó tiệc cơ động rất là náo nhiệt, cuối cùng lấy Mã Tô bị quá chén làm kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đây chính là các người buộc ta

Phương Tinh không đem bị tập kích việc nói cho Trương Thực Tuệ, ngày hôm sau cứ theo lẽ thường đi ra dò xét.

Tân Lão Thất sau một đêm liên quên lo lắng, rút cọng cỏ ở trong miệng cắn, cười khúc khích xem con gái của chính mình đang cùng mấy đứa trẻ ở cái lộn.

Nông Hộ hài tử trước giờ đều sẽ không nâng niu, toàn bộ Trang Tử đều là bọn họ sân vui chơi.

Sương sớm dần dần tiêu tan, rộng lớn tầm mắt để lòng người bên trong một thoải mái, có thể Phương Tinh lại nhìn thấy một nam tử chính đi tới.

Theo khoảng cách gần hơn, nam tử dáng dấp càng ngày càng rõ ràng, hần ăn mặc một thân quần áo màu bảo lam, mang 'Lục Hợp nhất thống mũ', cách đến thật xa liền chấp tay nói: "Chính là Phương Hiếu Liêm trước mặt?"

Người này trên lỗ mũi có viên đen lớn nốt ruồi, vừa nói chuyện hãy cùng mấp máy lên, nhìn có chút làm ác.

Phương Tinh gật gù, đứng tại chỗ, chờ người này đến gần sau, mới phát hiện cái kia đen lớn nốt ruồi mặt trên còn có mấy cây dài dài lông.

"Phương Hiếu Liêm, có thể hay không mượn bộ tâm sự?"

Người này cười lên khoe miệng hội cong lên, có thể trong mắt nhưng không có một tia nhiệt độ.

Phương Tinh cười ha ha, cảm thấy người này có chút ngốc thiếu, xoay người rời đi.

Tự giới thiệu đều không có, còn muốn tâm sự với ta, ta tán gẫu em gái người à!

"Phương Hiếu Liêm, nghe nói người hộp hóa trang bán rất tốt à!"

Phương Tinh đột nhiên quay đầu, lạnh như băng nhìn chằm chằm người này: "Ngày hôm qua chính là người người?"

Người này mỉm cười nói: "Bỉ nhân Tân Mạnh Học, muốn mời Phương Hiếu Liêm nhường ra một con đường."

"Đường?"

Phương Tinh ngăn cản rút đao đi ra Tân Lão Thất, thân nhiên nói: "Chủ nhân của người là ai ta không có hứng thú biết, còn các người muốn con đường mình tới bờ biển tìm đi."

Tân Mạnh Học tươi cười rạng rỡ nói ra: "Phương Hiếu Liêm, có câu nói hoà thuận thì phát tài mà! Mọi người cùng nhau phát tài không phải rất tốt sao? Ăn một mình có thể hội nổ tung bụng!"

Lời nói đến mặt sau đã là mang theo băng cặn bã, Phương Tinh bình tĩnh hỏi: "Người nói xong?"

Tân Mạnh Học gật đầu, hần chắc chắn Phương Tinh đang hỏi thăm quá thân phận của chính mình sau, nhất định sẽ thỏa hiệp.

"Vậy thì nhanh lên đi thôi!"

Phương Tinh nói xong cũng đi về phía chủ viện đi, sau người Tân Lão Thất nhìn gần Tân Mạnh Học, từng bước một bức hần lùi tới tuyến đường chính bên cạnh.

"Ồi!"

Bị Tân Lão Thất sát khí chấn nhiếp, Tân Mạnh Học bất tri bất giác lùi tới biên giới, kết quả chân trượt, thân thể một ngã ra sau, liền cũng ở trong ruộng.

"Phi! Cút nhanh lên!"

Tân Lão Thất chán ghét mắng, sau đó mau mau nạp đao vào vỏ, đuổi theo Phương Tinh.

"Phương Tinh!"

Tân Mạnh Học cắn răng cắn lợi bò lên, nhìn đi xa Phương Tinh oán hận nói ra: "Nho nhỏ cử nhân, vẫn là tội quan sau khi, lão tử có biện pháp trừng trị người!"

"Thiếu gia, việc này phiền phức!"

Phương Kiệt Luân vội vàng gấp gấp, nghe tên Tân Mạnh Học sau, thì có chút mặt ủ mày chau nói ra: "Cái này Tân Mạnh Học, trước kia là cái Lạn Đồ Quý, chỉ vì hần sẽ xem người ánh mắt, cuối cùng bị Phủ Thuận Thiên thôi quan Thường Diệu cho coi trọng, từ nay liền thành Thường Diệu thủ hạ một con chó, bắt ai kẹp chặt ai!"

"Thường Diệu? Hần là ai người?"

Phương Tinh hỏi.

Quan trường người sau lưng không người như Phương mao lân giác, mà có thể ở đã nội định vì thế sau Kinh Thành Phủ Thuận Thiên làm thối quan, nếu như nói Thường Diệu sau lưng không người, đánh chết Phương Tinh đều sẽ không tin tưởng.

"Thiếu gia "

Phương Kiệt Luân có chút kinh hoàng nói ra: "Cái này Thường Diệu, có người nói có người đệ đệ ở Thần Sách vệ."

"Thần Sách vệ?"

"Là lão sư."

Mã Tô biết giáo viên của chính mình có chút quên mất chuyện lúc trước, cho nên liền giải thích: "Thần Sách vệ chính là Hán vương vệ đội."

Hán vương! ?

Phương Tinh một cái giật mình, hẳn nhớ tới vị này Hán vương trong lịch sử lưu lại 'Công tích vĩ đại' .

Hán vương Chu Cao Hi, sử ghi tàn bạo thích giết chóc, nhưng vũ lực đồng dạng là tuyệt luân. Chu Lệ thanh quân trác đại nghiệp liền nhờ có đứa con trai này. Ở một lần nguy cơ bên trong, Chu Cao Hi cứu vớt Chu Lệ, Chu Lệ vượt hẳn lưng nói ra: "Người muốn nỗ lực à! Đại ca người thân thể không được tốt."

"

Lúc này Chu Cao Hi chính là rất được Chu Lệ yêu thích thời điểm, vì thế hẳn còn không hề đất phong, ngưng lại ở Nam Kinh, muốn mưu cầu tranh cướp Thái Tử vị.

Ta nói! Làm sao sẽ bị người như thế cho coi trọng đây?

Phương Tinh bình tĩnh thần, vị kia Hán vương không phải là dễ chọc à!

Nhưng lúc này Phương Tinh nhưng không có viện binh, nhìn Phương Kiệt Luân thấp thòem lo âu biểu tình, còn có Mã Tô cái kia nắm chặt hai đấm, hẳn cần rằng nói: "Việc này ta biết, tạm thời bình tĩnh đừng nóng!"

Chờ sau khi hai người đi, Phương Tinh ở trong thư phòng ngồi yên, mãi đến tận bữa trưa.

Chủ viện có cái hậu viện, nơi này là Phương Tinh vợ chồng tư gia Tiểu Viên lâm, bình thường trừ quét tước vệ sinh cùng tu bổ ở ngoài, không có người khác đi vào.

Phương Tinh đem cửa sau khép lại, không nhìn vườn hoa nhỏ bên trong những kia hoa cỏ cuối cùng xán lạn, từ trong ba lô lấy ra một cây cung nỏ.

Đây là một cái màu đen cung nỏ, T tên chữ hình, trung gian mũi tên máng kéo dài tới phần sau nơi tay cầm, mà ở tay chuôi phía trên, một con ống ngắm đột ngột xuất hiện ở cái này vũ khí lạnh thời đại.

Phương Tinh chân có chút mềm, nỗ lực hít sâu sau, hẳn mới ôm một khối dài tám ván gỗ đi tới vườn hoa nhỏ ở giữa nhất bờ.

Đem tám ván gỗ dựa vào ở trên một thân cây đại thụ, Phương Tinh chậm rãi đi trở về, đi thẳng đến bên kia.

Lúc này hai bên khoảng cách có chừng bảy mươi mét, khí trời tốt, gió nhẹ.

Thế đứng, dùng sức cho cung nỏ thượng huyền, để vào màu đen mà trắng kiện cung tên.

"Ta không muốn trở thành một cái hung ác gia hỏa, đây đều là các người buộc ta!"

Phương Tinh dùng ống ngắm bao lấy tám ván gỗ, ở mặt trên đã bị ký hiệu bút họa ra một cái tiểu nhân.

Ngừng thở, cực lực ổn định hai tay, Phương Tinh bóp cò súng.

"Vút!"

Cung tên trong nháy mắt liền phá không mà đi.

"Thôi đi!"

Tám ván gỗ lung lay, ở tiểu nhân trên lỗ mũi, cái kia mũi tên phần sau còn đang rung động.

Cái thành tích này theo đạo lý hẳn là không sai, có thể Phương Tinh chỉ là lác đầu, bất mãn nói: "Ta ngắm trúng chính là cổ họng, làm sao bắn đến trên

mũi đây?"

Lần nữa thượng huyền, lần nữa bắn

"Thôi đi thôi đi thôi đi!"

com chiều Phương Tinh tay có chút phát run, Trương Thục Tuệ ân cần hỏi han: "Phu quân, chính là đồn cùi một mẻ?"

Buổi chiều Phương Tinh chính là dùng đồn cùi có lưu tại hậu viện, cuối cùng chỉ chém hơn mười nhánh, hơn nửa mặt trên đều là lỗ thủng, đều bị Phương Tinh tự mình cửa ải vào trong bếp.

"Ta không có chuyện gì."

Phương Tinh nỗ lực không chế hai tay, kẹp cục kho thịt dê, kết quả ở trên nửa đường rơi đến trên bàn.

Trương Thục Tuệ sáng giọng: "Phu quân, ta tới đi."

Liền Phương Tinh liền hưởng thụ đến com tới há mồm đãi ngộ, còn buổi tối làm sao rửa ráy, hẳn còn phải lại cân nhắc một chút.

Buổi tối, Phương Tinh cùng Tân Lão Thất cùng nhau ở Trang Tử bên cạnh tân bộ, Phương Tinh trong tay còn cầm cái song ống tre đồ vật, có chút dày.

Lúc này ánh nắng chiều đã hạ xuống, Phương gia trang trong ngoài, trừ chủ viện cùng cái kia mảnh Nông Hộ khu dân cư ở ngoài, lại không có chút sáng ngời.

Tân Lão Thất có chút nhàm chán vuốt nhẹ chuỗi đao, này cây đường đao ở trong lòng hẳn địa vị đã siêu việt vợ của chính mình Hi Muội, chỉ đứng sau con gái đại nữ.

"Có thể chém đứt cây sắt bảo đao à!"

Tân Lão Thất nhìn thấy Phương Tinh thỉnh thoảng đem cái kia song ống tre đồ vật nâng đến trước mắt, sau đó chậm rãi xem hướng bốn phía.

Thiếu gia đây là đang làm gì đó?

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trạng thái căng thẳng, chuẩn bị ra ngoài

Đầu thu trời mưa khiến lòng người sinh phiền muộn, nơi xa dãy núi cũng bị sương mù bao phủ, mịt mù giống như tiền cảnh.

Phương Tinh đứng cạnh cửa sổ, nghe Phương Kiệt Luân nói gần nhất động tĩnh.

"thiếu gia, đi mua sắm Hoa Nương bị người cho đánh."

"Hoa Nương thế nào? Bọn họ là ở nơi nào ra tay?"

Việc này ở Phương Tinh nằm trong dự liệu, chỉ là hẳn không nghĩ tới Tân Mạnh Học người lại có thể hội đối với một người phụ nữ động thủ, điều này làm cho hẳn một lần nữa nhận thức cái thời đại này làm việc điểm mấu chốt.

Phương Kiệt Luân phẫn nộ nói ra: "Hoa Nương mặt đều bị đánh sưng, thiếu gia, mấy ngày nay trong nhà sợ là muốn ăn thiếu một chút."

Lời này ý tứ Phương Tinh minh bạch, chính là nói Hoa Nương muốn nghỉ ngơi điều dưỡng mấy ngày, hơn nữa ra ngoài mua sắm cũng chỉ có thể là tạm dừng.

"Không quan trọng, nơi này của ta còn có chút rau xanh cùng loại thịt, mười ngày nửa tháng có thể kiên trì cư trú."

Phương Tinh hững hờ nói ra, đồng thời lấy ra một ống thuốc mỡ.

"Cái này người giao cho Hoa Nương, mỗi ngày hai lần, tốt đến nhanh. Còn có, cầm năm lượng bạc cho Hoa Nương, làm cho nàng rất nghỉ ngơi điều dưỡng."

"Vâng, thiếu gia."

Phương Kiệt Luân rất vui mừng, tuy rằng Phương Tinh không có đưa ra phương án giải quyết, có thể nhưng không có hoang mang, hơn nữa còn đứng lúc an ủi bị thương Hoa Nương.

Chờ Phương Kiệt Luân sau khi đi, Phương Tinh mới phát hiện mình đã đem trong tay bút lông đều bóp đứt.

"Đừng!"

Mấy ngày nay Phương gia trang người có chút lòng người bàng hoàng, bởi vì Phương Kiệt Luân truyền lời, tất cả mọi người đều không cho ra ngoài, khuyết thiếu đồ dùng hàng ngày trực tiếp đến chủ viện đi lĩnh.

Tuy rằng lĩnh chút dầu muối không dùng tiền, có thể ở loại này trạng thái hạ, không thể không để Nông Hộ nhóm ưu sầu lo lắng, lo lắng mới quá không bao lâu ngày thật tốt lại đến cùng.

"Phu quân, chẳng lẽ là "

Trương Thục Tuệ có chút bận tâm, mà Tiểu Bạch thì là vô điều kiện tin tưởng Phương Tinh.

"Không có chuyện gì, ăn cơm đi."

Phương Tinh gấp một khối ức gà thịt cho Trương Thục Tuệ, sau đó nhẹ nhõm nói ra: "Nghe bọn họ nói, gần nhất Lương Hương bên kia xông tới mấy cái bọn cướp chuyên nghiệp, Hoa Nương chính là bị bọn họ cho đánh, chúng ta vẫn là cẩn thận một chút cho thỏa đáng."

Tiểu Bạch vừa nghe thì có chút hoảng, "Thiếu gia, trước kia những Mông Cổ Thất Từ đó thường thường lên lút mò vào biên quan, thuận nghĩa bên kia gần như thôn xóm đều bị tẩy quá!"

Cái gọi là "Tẩy", chính là chính thôn xóm bị thanh lọc quét sạch sẽ, tới thiểu cũng đến chết một nửa người.

Trương Thục Tuệ có chút mê man nói ra: "Chính là ta nghe nói, từ khi hoàng thượng năm kia viễn chinh thảo nguyên sau khi, những kia mã phi đều tiêu thanh âm tìm tích, làm sao còn có à!"

Phương Tinh buông đĩa xuống, giơ tay đem dính vào tiểu bạch kiểm thượng hạt cơm cho thu hạ tới, sau đó thông thả ung dung múc canh, "Ta xem đại khái là trên thảo nguyên ngày không được tốt quá đi, này nghèo chính là sinh biến, những người kia đều là làm thổ phi làm nướng chiều, luôn cảm thấy cướp tới so sánh nhanh."

"Vậy liền đánh bọn họ!"

Tiểu Bạch nắm chiếc đĩa, trừng mắt mắt hạnh quát.

"Ăn cơm của người đi, buổi tối đi ngủ sớm một chút, cẩn thận bị cảm lạnh."

Trương Thục Tuệ để Tiểu Bạch mặt đều đỏ, sau lần đó liền cúi đầu ăn cơm.

Chờ sau khi ăn xong, Phương Tinh tò mò hỏi: "Tiểu Bạch đây là làm sao?"

Tiểu Bạch hội thẹn thùng, sự phát hiện này để Phương Tinh đều quên sắp gặp phải nguy cơ.

Trương Thục Tuệ cũng là mặt đỏ đỏ, không chịu nói ra nguyên nhân.

"Chẳng lẽ là "

Phương Tinh nâng chén trà, ngửa đầu mò ra tương tượng, trong nháy mắt vô số ý nghĩ lóe qua.

"Sẽ không là có thể nàng còn nhỏ à!"

Trương Thục Tuệ vừa nghe liền gấp, bởi vì Phương Tinh thái độ đối với Tiểu Bạch có chút tùy ý, hơn nữa cũng đã sớm nói rõ, ở Tiểu Bạch mười sáu tuổi trước sẽ không cùng nàng viên phòng, cho nên Trương Thục Tuệ cũng là đem hỗn nhiên chân chất Tiểu Bạch cho rằng không rành thế sự muội muội, liền

Đợi buổi tối đi ngủ thời gian, Trương Thục Tuệ mới nói ra nguyên do, nhất thời để Phương Tinh cả kinh đều quên tiếp theo động tác.

Sáng ngày thứ hai, ở trong sân rửa mặt thời gian, Phương Tinh luôn nhìn chăm chăm Tiểu Bạch xem.

Tiểu Bạch mơ mơ màng màng híp lại mắt đánh răng,

Chờ phát hiện Phương Tinh ánh mắt sau, liền kỳ quái hỏi: "Thiếu gia, người như thế xem ta làm gì?"

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy người rất tinh thần."

Phương Tinh nói quanh co sau khi đi qua, không khỏi lắc lắc đầu, thậm chí dài nói: "Chẳng lẽ cổ nhân đều là như vậy trưởng thành sớm sao?"

Ăn xong bữa sáng, Phương Tinh theo thường lệ đi dò xét, đi tới Nông Hộ khu dân cư thời gian, hẩn nhìn thấy vô số ánh mắt nghi hoặc.

Tuy rằng Phương Tinh dùng mã phi có tạm thời ổn định Nông Hộ nhóm, có thể giấy không gói được lửa, nếu như phong tỏa thời gian kéo dài xuống, những này Nông Hộ nhóm sớm muộn hội gặp sự cố.

Trở lại chủ viện, vào cửa trước, Phương Tinh nói với Tân Lão Thất: "Về nhà chuẩn bị một chút, buổi tối theo ta ra ngoài một chuyến, ăn chuẩn bị đầy đủ một điểm"

"Vâng, thiếu gia."

Tuy rằng không biết Phương Tinh dụng ý, có thể Tân Lão Thất lại theo thói quen không lo lắng, trực tiếp liền về nhà chuẩn bị đồ vật.

Cho tới là món đồ gì, vậy sẽ phải xem tối nay đi ra ngoài là làm gì.

Tiếp theo Phương Tinh liền gọi đến quản gia, lấy ra một tờ thiệp mời, bàn giao nói: "Buổi tối ta xảy ra đi, nếu như hừng đông trước ta không trở về, người liền bẩm báo Thiếu Phu Nhân, lập tức mang theo các nàng đi tìm Trần Tiêu, hiểu chưa?"

Phương Kiệt Luân tiếp lấy thiệp mời, làm sao có không hiểu, cho nên hẩn phản đối nói: "Thiếu gia, chúng ta có thể đi báo quan à!"

Có thể lời này liền Phương Kiệt Luân chính mình cũng cảm thấy không thể tin, đối phương chính là Phù Thuận Thiên thôi quan, mà này thôi quan không phải khẩn yếu nhất, mấu chốt là

"Hán vương gần nhất rất là xuân phong đắc ý, có người nói liền Hoàng Thái Tôn đều suyết chút nữa bị đánh hẩn một trận "

Sợ dọa hồng này cái trung thành tuyệt đối lão gia nhân, Phương Tinh châm chọc nói ra: "Chúng ta chỉ là chuyện vặt, một khi chọc giận Hán vương, Phương gia trang, bao quát mọi người đều sẽ không còn tồn tại nữa!"

Đến hiện tại, Phương Tinh đã không tin cái gọi là 'Thương lộ', nếu như chỉ là làm này con không tồn tại thương lộ, như vậy Thường Diêu đều có thể lấy cường chế thủ đoạn, trực tiếp dùng 'Buôn lậu hải ngoại' tội danh đem mình bắt lại.

Phải biết, thôi quan thì tương đương với là pháp viện Viện Trưởng, hơn nữa là tập thẩm vấn cùng phán quyết làm một thể quan chức.

Tuy rằng thôi quan chỉ có thể hạch phán trọng hình trở xuống tội danh, có thể một khi bị bắt vào, uống nước lạnh đều sẽ chết người à!

"Lão tử không muốn đi chống đối! Vậy liền tới đi!"

com chiều ăn hết sức phong phú, Phương Tinh tự mình làm thịt bò kho tàu, ở Trương Thục Tuệ cùng Tiểu Bạch giặt mình trong ánh mắt, hẩn dẫn đầu com nước xong, sau đó liền đi phòng trong.

"Thiếu gia đây là làm sao?"

Tiểu Bạch có chút không hiểu hỏi.

Trương Thục Tuệ miễn cưỡng cười cười, "Có lẽ là mấy ngày nay mệt mỏi đi."

Tiểu Bạch vừa nghe lời này, khuôn mặt nhỏ lập tức liền đỏ.

Có thể Trương Thục Tuệ lúc này đã chẳng quan tâm những này, nàng buông đầu xuống, cũng theo sát đi.

Đi vào, Trương Thục Tuệ liền nhìn thấy Phương Tinh ở thao túng một cái kỳ quái bao. Cái này bao có hai cái gói to, nhìn đáng sợ hẩn là dùng cho lưng ở trên lưng dùng.

Phương Tinh nghe tiếng bước chân, trở về đầu nói ra: "Thù Huệ, đừng lo lắng, ta chỉ là tối nay phải đi ra ngoài một bận."

"Người đi ra ngoài làm gì? !" "

Trương Thục Tuệ mặt đều trắng, nàng bắt lấy Phương Tinh đang chuẩn bị kéo lên ba lô khóa kéo tay nói ra: "Không phải có mã phi sao? Ngài tại sao còn muốn đi ra ngoài?"

Phương Tinh nhìn trên mặt kia lo lắng, liền vỗ vỗ nàng tay nhỏ, động viên nói: "Không phải một mình ta, còn có Tân Lão Thất, lấy thân thủ của hẩn, chẳng lẽ người còn lo lắng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lấy thân là mối

"Ta không cho ngươi đi!"

Trương Thục Tuệ cầm Phương Tinh tay, nói cái gì đều không buông ra.

Phương Tinh cười khổ nói: "Thù Huệ, chẳng lẽ ngươi liền nhớ chúng ta ngồi ở nhà chờ chết sao?"

Trương Thục Tuệ cắn môi dưới, trong mắt thủy quang doanh doanh: "Không!"

"Cái kia không phải kết sao?"

Phương Tinh cây cung nỏ giả bộ vào trong túi, liền chuẩn bị đứng dậy, nhưng lại bị Trương Thục Tuệ bị ôm chặt.

Bên tai lời nói mang theo tuyệt vọng cùng chán chờ, có thể cuối cùng vẫn là chuyển thành kiên định.

"Phu quân, nếu không ta ta liền trở về, tìm ta chị dâu."

Từ khi Phương Tinh đi tới nơi này sau khi, bởi không muốn đi đụng chạm Trương Thục Tuệ bị trừ tộc vết sẹo, cho nên hắn chưa bao giờ hỏi qua nhà mẹ đẻ của nàng.

Có thể Trương Thục Tuệ đột nhiên liền nhắc tới nàng chị dâu, nhìn tới...

Cảm giác được Phương Tinh thân thể có chút cứng ngắc, Trương Thục Tuệ vội vàng nói: "Phu quân, không phải như ngươi nghĩ, lúc đó là đại ca ta không ở Bắc Bình, mà chị dâu ta nhiếp với hoàng thượng uy nghiêm, lúc này mới không cho ta..."

Phương Tinh thân thể buông lỏng, xoay người ôm chặt Trương Thục Tuệ, cười nhẹ nói: "Thù Huệ, ta là ngươi trọng phụ, một trọng bên trong, ta liền muốn phụ trách cuộc sống của ngươi cùng an nguy, hơn nữa ngươi muốn nhìn chồng mình từ nay biến thành một cái nhát gan gia hỏa sao?"

Phương Tinh đi, Tiểu Bạch bị hắn khí thế trên người chấn trụ, vội vàng liền vọt vào phòng ngủ, kết quả lại nhìn thấy Trương Thục Tuệ chính hôn bay phách lạc ngồi ở trên giường, mà trong tay nàng còn nắm bắt một chiếc kéo.

Nhìn thấy Tiểu Bạch đi vào, Trương Thục Tuệ ánh mắt hoạt động dậy, sau đó thần nhiên nói: "Tiểu Bạch, ngươi cũng chuẩn bị một chút đi."

Tiểu Bạch ngây ngốc hỏi: "Chuẩn bị cái gì?"

"Cây kéo vẫn là dao găm, tùy tiện ngươi, muốn dây thừng cũng được."

"Chúng ta liền ở ngay đây chờ, chờ đến hừng đông."

Đi đến trong đại viện, Phương Tinh nhìn thấy quân gia, cũng nhìn thấy Tân Lão Thất. Nhất làm cho hắn bất ngờ chính là, Mã Tô lại có thể cũng ở đây, hơn nữa trong tay còn cầm một con dao cùn cùi.

"Các ngươi làm cái gì vậy?"

Phương Tinh nhìn Phương Kiệt Luân trong tay bằng gỗ trường mâu, có chút dở khóc dở cười hỏi.

Phương Kiệt Luân biểu tình có chút dữ tợn, hắn múa may một chút trường mâu, hung hãn nói: "Thiếu gia, ai muốn muốn động ngươi, phải hỏi trước một chút ta trường mâu!"

Mà Mã Tô không lên tiếng, chỉ là nắm dao bỏ cùi tay gần xanh lè.

"Đều trở về đi thôi, có ta cùng Tân Lão Thất liền đủ."

Hai người này một cái là 45 tuổi, có thể ở niên đại này đã xem như lão hủ, mà một cái khác thì là chưa trưởng thành, vũ lực giá trị hạ thấp đến làm người

cảm động.

Mã Tô không bị gây ảnh hưởng, trong mắt đứa bé này kiên định để Phương Tinh run lên trong lòng, cuối cùng hắn chỉ đến nói với Phương Kiệt Luân: "Quản gia, trong nhà cần người trấn thủ, lúc cần thiết còn phải dựa vào người bảo vệ những gia phụ nữ trẻ em, người, lưu lại!"

Phía sau cùng tình dừng vì hắn thoát tịch tướng mạo uy hiếp, lúc này mới thoát khỏi Phương Kiệt Luân.

Trầm mặc lên xe ngựa, Mã Tô nhìn Phương Tinh chính đem một cái khéo léo, tròn tròn đồ vật cột vào cung nỏ phía trên, cùng cái kia đồng dạng là tròn tròn đồ vật cũng cùng một chỗ, liền đánh vỡ trầm mặc.

"Lão sư, ngài vì sao không báo quan?"

Vấn đề này để Phương Tinh có chút ngạc nhiên, hắn dùng sức bó chặt dây nhỏ, quay về trong xe mở ra cái kia tiểu đèn pin.

Một tia sáng trắng liền từ đèn pin bên trong tụ quang đi ra, đem Mã Tô giặt mình.

"Khác biệt nói ra."

Phương Tinh điều chỉnh mấy lần đèn pin vị trí, cuối cùng mới thoả mãn lấy ra cung tên.

Nhìn thấy Phương Tinh không trả lời vấn đề của chính mình, Mã Tô quật cường tiếp theo hỏi: "Lão sư, ngài vì sao không báo quan?"

"Hắc! Người cái này đơn thuần tiểu tử!"

Phương Tinh vừa giận vừa buồn cười nói ra: "Người kia là Phủ Thuận Thiên thôi quan Thường Diệu chó săn, thôi quan là làm gì, chẳng lẽ người "

Mã Tô sững sờ, chợt liền rộng đồ mặt nói ra: "Chính là lão sư, coi như là Thường Diệu không hợp pháp, không phải là còn có hắn Thượng Quan sao?"

Ồi! Cái này trâu tư tưởng cổ quái tiểu tử, thật là khiến người ta đau đầu à!

Phương Tinh trước lấy ra ống dòm hồng ngoại tra xem bốn phía một cái,

Lúc này mới bãi làm ra một bộ giảng đạo giả tư thái nói ra: "Mã Tô, thế giới này không phải người tượng tượng ra tốt đẹp như vậy, chúng ta giả thiết một chút, nếu như báo quan, khẳng định đầu tiên sẽ ở Thường Diệu trong tay, đúng hay không?"

Mã Tô gật đầu, bởi vì Phương gia trang khoảng cách phủ nha gần, coi như là báo danh thuận Y huyện nha đi, dựa vào Thường Diệu mảnh khỏe, cuối cùng nhất định sẽ bị trở lại Phủ Thuận Thiên.

Nhìn thấy Mã Tô gật đầu, Phương Tinh mới nói nói: "Roi xuống Thường Diệu trong tay, người khẳng định cho rằng hắn không dám hạ độc thủ đúng không?"

Mã Tô xem ra mấy ngày nay không ít đi kiểm tra phương diện này tư liệu, cho nên hắn chắc chắn nói ra: "Đúng, lão sư, thôi quan mặt trên còn có mấy tầng, một khi Thường Diệu trái pháp luật, chúng ta còn có thể kiện lên trên, ta liền không tin Phủ Thuận Thiên quan chức đều là cá mè một lứa!"

Phương Tinh bị tức đến suýt chút nữa liền muốn đánh người, cuối cùng vẫn là nhịn không được, giục ngựa tột một cái tát, sau đó mới khẽ quát: "Trên chốn quan trường người là như thế nào, người biết không?"

Mã Tô gật đầu lại lắc đầu, đối với cái này từ nhỏ đã bị mẹ của chính mình bảo hộ hết sức tốt đại hài tử, hắn thực sự là không biết à!

Phương Tinh cũng nghĩ tới chỗ này, cho nên hắn giảm bớt ngữ khí nói ra: "Trên chốn quan trường chú ý chính là một cái việc không liên quan tới mình, treo lên thật cao, chỉ cần đối phương không có xâm phạm lợi ích của chính mình, như vậy cái gì Thượng Quan đều sẽ đối với nào đó một số chuyện làm như không thấy, hơn nữa còn sẽ đem những chuyện này ghi ở trong lòng, chờ đến cần thời điểm, liền lấy ra, hoặc là uy hiếp, hoặc là trao đổi ích lợi..."

Nói tới chỗ này, Phương Tinh lời nói thâm thúy nói ra "Mà tại tất cả khả năng bên trong, chỉ có không có cảm phần sự sô, cũng không có ghét cái ác như kẻ thù."

Nhìn thấy Mã Tô buông xuống đầu, Phương Tinh than thở: "Bởi vì loại người như vậy không thích hợp quan trường, còn không chờ bọn hắn thăng quan, cũng đã bị loại trừ."

Phương Tinh giờ khắc này nghĩ đến Hải Thụy, vị này được xưng là Đại Minh thần kiếm gia hòa, nếu như không phải đạo kia nổi tiếng, chửi mắng Gia Tĩnh Hoàng Đế tấu chương để hắn thanh danh lan truyền lớn, như vậy cái tên này sớm liền không biết bị chôn ở cái nào.

Hải Thụy tại hạ tầng dân chúng bên trong danh tiếng rất tốt, liền Gia Tĩnh Hoàng Đế cũng không dám động hắn. Mà lại chút tập đoàn lợi ích càng vui lưu lại Hải Thụy, có hắn ở đây, liền sống sờ sờ chứng minh hoàng đế là phế vật, hoàng đế là phiền toái, mọi người vẫn để cho hoàng đế gạt rửa ngủ đi.

Cho tới giang sơn của đại Minh, đương nhiên là chỉ có chúng ta chúng chính trần đầy triều 'Quân tử' nhóm mới không chế.

Trong xe ngựa lại trở nên trầm mặc, Mã Tô đang suy nghĩ vừa này Phương Tinh. Dần dần, hắn cảm thấy nhiệt huyết đang dâng trào, hắn muốn hô hoán,

muốn đi Kinh Thành hỏi một chút hoàng đế.

Vì sao lại như vậy? !

"Răng rắc!"

Nhẹ tiếng vang để Mã Tô nhiệt huyết lạnh xuống tới, hẳn lúc này mới nghĩ đến, mình và lão sư giờ khắc này đang chuẩn bị làm một việc trái pháp luật đại sự.

Mã Tô nhìn thấy Phương Tinh lấy ra một cái đèn pin, có thể cái này đèn pin nhìn có chút tà ác.

"Đây là dùng để phòng thân, gặp phải nguy hiểm thời điểm, người trực tiếp mở ra cái này công tác."

Phương Tinh tay bắt tay giáo Mã Tô, hẳn cũng không muốn học sinh của chính mình tới nay chết ở bên ngoài.

"Nhớ kỹ, nhất định phải chống đối tại trên người địch nhân, không cho buông ra!"

Phương Tinh đem gậy điện giao cho Mã Tô, tiếp theo dùng ống dòm hồng ngoại nhìn bên ngoài, trên mặt thì có chút lạnh lẽo.

"Tân Lão Thất, chuẩn bị!"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chặn đường phục kích, đêm tối giết người

"Ồ!"

Vừa tối đen cánh đồng bát ngát thượng, trâu già tiếng kêu đặc biệt rõ ràng.

Tân Lão Thất cây đường đao cẩn thận nhỏ ra, sau đó nói nhỏ: "Thiếu gia, ta chuẩn bị kỹ càng."

Phương Tinh cây cung nỏ thả ở bên người, sau đó nói: "Bên trái đằng trước đối phương có hai người, Tân Lão Thất, đem trâu giữ chặt, phía trước khẳng định có cạm bẫy hoặc là khác cơ quan."

"Ồ!"

Trâu xe dừng lại tới, trừ côn trùng kêu to ở ngoài, khắp nơi yên tĩnh khiến lòng người bên trong hốt hoảng.

Phương Tinh kính viễn vọng vẫn luôn ngay trước mắt, hẳn ở đánh cược, đánh cược kẻ địch không dám sử dụng cung tên, bằng không chỉ bằng này bốn phía gió lửa xe bò, lượng cây trường cung liền có thể đem ba người bọn họ đóng đinh chết ở đây.

Cung tên là vũ khí tầm xa, một khi vận dụng, tất nhiên sẽ dẫn tới càng nhiều lửa giận cùng chú ý.

Mã Tô rất hồi hộp, nắm gậy điện trong lòng bàn tay đều là hãn.

Chờ chờ, trừ kéo xe trâu già thỉnh thoảng động động ở ngoài, ba người đều định ở nơi đó, không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, làm Mã Tô cảm giác mình chân đều ngỏi ma thời điểm, liền nghe đến Phương Tinh thấp giọng nói ra: "Kẻ địch động, chuẩn bị kỹ càng!"

Tân Lão Thất kích động cầm Đường Đao, hẳn có lòng tin, mặc kệ phía trước kẻ địch có bao nhiêu, hẳn đều có thể dựa vào này cây bảo đao, đem thiếu gia bảo vệ tốt.

Phương Tinh để ống dòm xuống, nhẹ nhàng cây cung nỏ khiêng đến trước mắt, trong tay thủ sẵn đèn pin nhỏ công tác.

Chậm rãi, đại khái là hai người kia cũng cảm giác thấy hơi không thích hợp lắm, cho nên động tĩnh thì có chút không kiêng nể gì.

Người từ trong bụi cỏ đi qua thanh âm càng ngày càng gần, làm dựa vào Tĩnh quang đều có thể nhìn thấy lưng bóng người mờ hồ sau, Phuong Tĩnh không chút do dự mà mở ra đèn pin.

Một tia sáng trắng đột ngột xuất hiện, lập tức liền bao lại một cái cầm trong tay trường đao nam tử.

Nam tử này bị này gần như thần tích cột sáng cho chấn trụ, sau đó hắn liền nhìn thấy nguồn sáng nơi đó, một cặp mắt đen thui chính lạnh như băng dán mắt vào chính mình.

Phuong Tĩnh cúi đầu, ngấm trúng, sau đó không chút do dự bóp cò.

"Vút!"

Mấy ngày khổ luyện rốt cuộc đạt được báo lại, Phuong Tĩnh thấy rõ ràng cầm đao nam tử trên lồng ngực, cái kia mũi tên cơ hồ tất cả bắn vào đi.

"Àch!"

Nam tử phát sinh rên lên một tiếng, lập tức liền mềm mại ngã xuống.

Một chàng trai khác đối mặt thủ đoạn tấn công như thế này có chút hoảng, hắn không nghĩ tới trong lòng mình học sinh lại có thể sẽ như vậy dữ tợn, liền quyết tâm trong lòng, liền quát nống: "Phuong Tĩnh, ngươi chết chắc!"

Nam tử dùng trường đao che ở nơi cổ họng, bước nhanh xông lại.

Lúc này chạy trốn không thể nghi ngờ là ngu xuẩn, ba so một, hơn nữa Phuong Tĩnh trong tay còn có cung nỏ, nơi này lại là giải đất bình nguyên, trốn đều không có chỗ trốn.

"Tân Lão Thất, động thủ!"

Phuong Tĩnh cúi đầu kéo huyền, hi vọng Tân Lão Thất có thể chậm lại một chút kẻ địch vọt tới tốc độ.

"À!"

Mã Tô cả người run rẩy, đột nhiên bùng nổ ra hô to một tiếng, liền từ trên xe nhảy xuống, đem đang giả bộ cung tên Phuong Tĩnh sợ đến tay run lên, cái kia mũi tên liền thả xiêu vẹo.

Mà Tân Lão Thất càng là giật mình, hắn nhìn Mã Tô xông tới, trong lòng khẩn trương, người liền từ trên cang xe nhảy lên, lẳng không quay về vọt tới nam tử chính là một chém.

"À!"

Mã Tô dưới sự kích động, sẽ cùng thời gian mở ra hai cái công tắc, đèn pin đỉnh lấp lánh hoa lửa, đồng thời một đạo cường quang liền bao lại nam tử con mắt.

Người bị cường quang chiếu cư trú con mắt sau, phản ứng đầu tiên chính là che mắt, nhưng là ở nam tử che mắt thời điểm, ánh đao lướt qua, máu tươi liền phun dũng mãnh tiến ra.

"Phù phù!"

Thi thể ngã xuống đất thanh âm rất nặng nề ngọt ngọt, Mã Tô ngo ngác nhìn, giữa mũi rất nhanh sẽ nghe thấy được một luồng dày đặc mùi tanh.

"Qe!"

Mã Tô ngồi chồm hổm trên mặt đất chảy như điên, mà Phuong Tĩnh cũng không dễ chịu, hắn nhìn xuống nơi cổ họng bắt đầu khởi động, đi qua liếc mắt nhìn.

Hai người nam tử, một người bị Phuong Tĩnh cung tên đâm thủng ngực, tên còn lại bị Tân Lão Thất một đao chém đứt nửa gương mặt, liền bờ vai đều bị gọt sạch hơn nửa,

Máu thịt be bét nhìn khiến người ta làm ác.

Phuong Tĩnh che lỗ mũi nói ra: "Nơi đây không nên ở lâu, mọi người cùng nhau động thủ, kéo bọn hắn vào trong núi đi."

Lúc này trong ngọn núi dã thú không ít, này lưỡng bộ thi thể hiển nhiên là một trận máu mỡ ăn khuya.

Tân Lão Thất đi qua dắt tới hai con ngựa, vui rạo rục nói ra: "Thiếu gia, này hai con ngựa cũng không già, mang về còn có thể sử dụng tốt hơn một chút năm đây!"

Mã Tô cau mày nói: "Thất Ca, này ngựa khẳng định là có dấu ấn, chúng ta vẫn là khác biệt tham điểm ấy tiểu tiện nghỉ đi!"

Phuong Tinh hài lòng nói: "Không sai, Mã Tô, người đi, đem hai con ngựa hệ ở sau xe, cùng nhau mang đi."

Trong đêm đen, xe bò mở mang đến dưới chân núi, Phuong Tinh nhảy xuống xe tới, trước đem bộ kia bị cung tên bắn chết nam tử lôi xuống, sau đó nói với Tân Lão Thất: "Tân Lão Thất, giết người cũng không biết giết cái mông, cái tên này chết khó coi như vậy, liền căn cứ người kéo đi tới."

Tân Lão Thất khà khà nói ra: "Thiếu gia, lúc đó ta không phải lo lắng người kia thương tổn được Tiểu Mã sao, cho nên ra tay liền gấp một điểm, bằng không ta khẳng định là hướng về cái cổ đi."

Ma trúng! Cái tên này là muốn bêu đầu à!

Phuong Tinh đá hấn một cước, sau đó nói với Mã Tô: "Tối nay để người tham dự cũng đã là ngoại lệ, cho nên chuyện kể tiếp người đi xa, liền ở dưới chân núi xem xe."

Một đứa con trai, còn là một có chút không rành thế sự bé trai, lần thứ nhất gặp phải chuyện như vậy, nói không hoảng hốt là giả sử lời nói, cho nên Phuong Tinh nhẫn nhịn làm ác cùng sợ hãi, trực tiếp đem Mã Tô bài trừ tại ngoại.

Mã Tô không ngôn ngữ, chỉ là nín chặt thi thể cổ áo, dùng sức kéo hấn xuống. Làm cái kia khuyết thiếu nửa bên mặt đập vào mi mắt thời gian, hấn rõ ràng con người co rụt lại.

"Được, xem ra ta coi khinh người."

Phuong Tinh vốn là không muốn để cho Mã Tô quá sớm tiếp xúc những này thảo gian nhân mạng việc, có thể chuyện đến nước này cũng chỉ có buông tay.

"Gào gù!"

"Ừc ực!"

Tân Lão Thất gánh bộ thi thể kia đi ở phía trước, Phuong Tinh cùng Mã Tô cùng nhau kéo khác một bộ ở phía sau, nghe các loại dã thú tiếng kêu, hai người không khỏi có chút run chân.

"Thiếu gia, phía trước có người nói chính là lão hồ qua lại địa phương, chúng ta liền bỏ vào này?"

Tân Lão Thất dừng dừng như không đem thi thể thả xuống, sau đó xoay người lại hỏi.

Phuong Tinh cây đèn pin điều xem trọng một chút, lại nhìn thấy một đôi con mắt màu xanh lục, hấn gật đầu nói: "Được, vớt chúng nó vào trong rừng cây, còn có cái kia hai con ngựa, liền thả ở đây."

Vài tiếng phù phù, Phuong Tinh giọng tốt nhất huyền cung nó đi ở phía trước, trung gian là Mã Tô, mặt sau là cầm đao đoạn hậu Tân Lão Thất, ba người cẩn thận dè dặt đi về phía chân núi.

Bóng đêm thâm trầm, dưới ánh sao, xe bò chậm rãi chạy khoảng cách chân núi.

Phuong gia trang chủ trong nhà, Tiểu Bạch nắm đoản đao, sung đỏ cặp mắt nói thầm: "Sớm biết ta nên cùng thiếu gia cùng đi, cho dù chết cũng chết cùng một chỗ, ô ô ô!"

Trương Thục Tuệ chính dưới ánh đèn viết thư, cái kia ngày xưa xinh đẹp chữ viết bên trong nhiều mấy phần sắc bén cùng kiên quyết.

"tiểu lại nhục nhả, đẩy vào nghèo ngõ hẻm, muội đem đi theo phu quân mà đi, tiếc chưa cùng Phuong gia lưu một hậu duệ. Muội chết chính là chết rồi, có thể Hán vương nanh vuốt hung hăng ngang ngược, không gặp thân bại "

"Oanh long!"

Bên ngoài một cái sấm nổ để Trương Thục Tuệ tay run một chút, nàng bình tĩnh thần, tiếp theo viết đến: "Không gặp thân bại, muội đến Cửu U cũng không cam lòng "

"Oanh long!"

Tiếng sấm không ngừng, ngay tiếp đó mưa to liền mưa như trút nước mà tới.

Mưa thu tưới đổ đại địa, một chiếc xe bò ở trong cơn mưa to vọt vào Phuong gia trang.

"Ồ!"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chuẩn bị tự sát Thủ Tiết thê thiếp

"Là thiếu gia!"

Tiểu Bạch chính nước mắt, có thể trong mưa gió một tiếng trâu gọi, làm cho nàng một chút liền đứng lên.

"Àm!"

Đoàn đao rơi xuống đất, Tiểu Bạch cẩn thận nghiêng tai nghe.

"Ồ!"

Là trâu, là đầu kia kéo xe trâu già!

Tiểu Bạch mừng đến phát khóc, chạy như điên vọt vào mưa to bên trong.

"Là thiếu gia, ta không nữa hội nghe lầm, khẳng định là thiếu gia trở về!"

Trương Thục Tuệ tay hơi động, dưới bút liền loạn. Nàng rõ ràng đem viết một nửa giấy vò thành một cục, đang chuẩn bị một lần nữa viết, có thể bên tai lại truyền tới quen thuộc tiếng bước chân.

"Thiếu gia, người có thể coi là trở về, người không về nữa, ta ô ô ô!"

Trương Thục Tuệ chậm rãi đứng dậy, dùng tay chống đỡ bàn, nước mắt không hăng hái chảy xuôi hạ xuống.

Phương Tinh cuốn sách lấy một luồng gió lạnh xông tới, nhìn thấy quay thân đứng Trương Thục Tuệ, tiếp theo liền xem đến trên đất tiểu đao, cùng bày ra trên bàn cây kéo.

Trong nháy mắt, Phương Tinh cảm thấy cuồng hống phát khô, con mắt có chút toả nhiệt: "Thù Huệ, ta trở về."

Trương Thục Tuệ hai mắt đầm lệ mông lung xoay người lại, nhìn toàn thân ướt đầm Phương Tinh, liền chuẩn bị bỏ nhào qua.

"Thiếu gia! Là thiếu gia trở về sao?"

Phương Tinh mở ra hai tay, chuẩn bị nghênh tiếp thê tử vào lòng, có thể bên ngoài ánh lửa cùng với tiếng kêu để hấn hậm hực ngừng ôm ấp.

"Thiếu gia!"

Phương Kiệt Luân mang theo mấy cái hầu nam hướng về đến trong sân, chính hấn lại không kiêng dè kiêng kị xông tới.

"Kiệt Luân thúc, ta rất khỏe."

Đi qua lần này nguy cơ sau khi, mọi người trong lòng đều gần không ít, Phương Tinh cũng là sửa miệng xưng thúc.

"Lão nô không dám."

Phương Kiệt Luân đánh giá Phương Tinh, mãi đến tận không có phát hiện miệng vết thương, lúc này mới buông lỏng một hơi.

"Tân Lão Thất cái kia giết tài đây? Lại có thể chưa cho thiếu gia mang cây dù!"

"Cái này chết tiết Tân Lão Thất, ta "

Phương Kiệt Luân cảm giác mình cử động có chút không thích hợp, cho nên nói thầm suy nghĩ lui ra, có thể Phương Tinh lại gọi cư trú hấn nói ra: "Kiệt Luân thúc, người mang hai bình rượu đi qua, lão thất bên kia cho một bình, còn lại khác một bình người cho ta nhìn chăm chăm Mã Tô uống hết, ít nhất phải uống say."

Phương Kiệt Luân ôm hai bình rượu để đi, Tiểu Bạch mới vọt tới Phương Tinh trong lòng, khóc rồi tỉnh rồi mù.

"Được, thiếu gia ta có thần linh phù hộ, bách tà bất xâm."

Chờ Phương Tinh nửa buổi nghe Tiểu Bạch không có động tĩnh, cúi đầu vừa nhìn, được rồi, nha đầu này lại có thể liền như thế ngủ.

"Ta trước ôm nàng trở lại, trở về rửa ráy."

Phương Tinh đem Tiểu Bạch ôm lấy tới, nhẹ nhàng nói.

Trương Thục Tuệ dùng lòng bàn tay xoa bóp trước mắt, vội vàng đi gọi nha hoàn nấu nước.

Tiểu Bạch liền cư trú ở bên cạnh trong sương phòng, bên trong phong cách nhìn có chút lăm lăm liếc liếc, rồi cùng tính cách của nàng một cái dạng.

Cho Tiểu Bạch che lên chăn mỏng, đóng lại phòng nhỏ môn, Phương Tinh xoay người liền nhìn thấy một mặt thần thức Phương Kiệt Luân.

"Kiệt Luân thúc, chính là có việc?"

Mưa như trút nước, hai người đứng ở dưới mái hiên, cảm thụ cái kia ngày mùa thu mát mẻ.

Phương Kiệt Luân chùi mặt, không biết là muốn quên đi cái gì.

"Thiếu gia, năm đó lão gia chính là cuốn vào Thái Tử một án, bị Hán vương lời gièm pha cho kéo xuống."

Phương Tinh sững sờ, nghĩ thầm vị kia Phương Hồng Tiệm không có trọng yếu như vậy chứ?

Thái Tử Chu Cao Sí tính cách trầm ổn, có quân tử phong thái, chỉ là tính cách có chút mềm mại. Hơn nữa thân thể của hắn béo phì, còn mang theo đủ nhanh, cho nên vẫn luôn không được Chu Lệ thích.

Hiện nay Thái Tử tranh giành có hai cổ thế lực, trong đó quan văn hệ thống phần lớn đều là chống đỡ hiện nay Thái Tử Chu Cao Sí, hơn nữa mấy lần khuyên nhủ muốn thay đổi Thái Tử Chu Lệ.

Mà một cổ thế lực khác, cũng chính là huân quý hệ thống, này một số người phần lớn đều là đi theo Chu Lệ tạo phản làm giàu, cho nên vẫn đều không thích bị quan văn áp chế, bọn họ đương nhiên không thích càng như là văn nhân Thái Tử.

Quan văn không chế đế quốc này vận hành, mà huân quý chính là không chế Đại Minh này chỉ còn bảo trì lực chiến đấu quân đội.

Nếu như Chu Lệ lúc này băng hà, lớn như vậy Minh tất nhiên sẽ phát sinh cùng loại với Tĩnh Nan Chi Dịch thảm sự.

Cho nên đối với này lòng dạ biết rõ Chu Lệ ở đối xử Thái Tử về mặt thái độ có chút ái muội, vừa hi vọng Thái Tử cách này chút quan văn xa một chút, cũng hi vọng càng như là chính mình Chu Cao Hi có thể

Nằm ở trên giường Phương Tinh hào không buồn ngủ, hắn suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn, đồng thời cảm thấy trong bụng dòi sông lấp lút, liền lặng yên rời giường, đến trong hậu viện.

Mưa to qua đi, trong không khí tràn ngập một luồng bùn mùi tanh, rất thanh tân.

Phương Tinh lấy ra một kết bìa, an vị ở dưới mái hiên, một bình một bình uống.

"Oe!"

Nhà vệ sinh bên trong, Phương Tinh nôn đến nước mắt đều đi ra, cái kia sợi máu người mùi hôi thối phảng phất còn ở chớp mũi của hắn vờn quanh.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu đang bị Vũ Lộ làm dịu cả vùng đất, địa khí bốc hơi, sương trắng tràn ngập.

Phương Tinh sáng sớm liền đi vào thành, để trong nhà hai người phụ nữ có chút lóang cuống, liền liền triệu hồi tới Phương Kiệt Luân.

Phương Kiệt Luân buồn rầu nói ra: "Thiếu gia bảo là muốn đến xem bạn cùng trường, thuận tiện mua chút Tây Dương hàng trở về."

"Phải không?"

Trương Thục Tuệ không tin, Phương Kiệt Luân cũng không tin, bất quá Phương Tinh sáng sớm rồi cùng Tân Lão Thất đi, ai cũng không có cơ hội chặn lại.

Bắc Bình ngoài thành, Phương Tinh nhìn cái kia nguy nga tường thành, có chút thần thức nói: "Nơi này hùng cứ U Yến, cũng là Đại Minh phương Bắc cuối cùng một đạo phòng tuyến, bệ hạ quả thật là hùng tài đại lược à!"

Đây là Phương Tinh chân tâm lời nói, nếu như người xem một chút lúc này Đại Minh bản đồ, liền sẽ phát hiện Bắc Bình cơ hồ bị trên thảo nguyên dị tộc nhân vây, một khi Cửu Biên bị đột phá, cái kia bất cứ lúc nào đều là Bình vây Kinh Sư nguy cấp khắc.

Mà này ở Phương Tinh trong trí nhớ đã chiếm được chứng thật, từ Thổ Mộc Bảo biến sau Ngõa Thứ Bình vây Bắc Bình, đến muộn Minh bị Lý Tự Thành công phá, Sùng Trinh Môi Sơn hi sinh cho tổ quốc, lão Chu gia con cháu ngược lại tuân thủ nghiêm ngặt Thành Tổ Chu Lệ niềm tin.

"Thiên Tử thủ biên giới, Quân Vương chết xã tắc."

Đây là một cái bi tráng thời đại, trên thảo nguyên Dị tộc không giây phút nào ở nhìn chăm chăm màu mỡ Đại Minh, có thể Đại Minh chung cuộc là vật lớn kèn cồng, ở nó bản thân không có mục nát trước, cũng không ai dám xem thường tất thắng.

"Thiên tai? Ta xem càng nhiều chính là nhân họa đi!"

Ở giao thú cửa thành sau, xe bò tiến vào Bắc Bình thành. Phương Tinh nghĩ đến Ngõa Thứ vây thành thời gian, Bắc Bình ngoài thành cơ hồ thành Dị tộc đồng cỏ, trong lòng chính là một trận buồn bực.

Con cháu của ta làm sao bây giờ?

Tuy rằng Phương Tinh vẫn không có hải tặc, mà khi hần vừa nghĩ tới con cháu của chính mình bị dị tộc nhân chém giết hầu như không còn thảm trạng sau, một luồng hồn dồi liền ngọt ngào ở trong lồng ngực.

Đến trong thành, Phương Tinh còn cố ý đi chính thi công Từ Cẩm Thành bên ngoài liếc mắt nhìn.

Lúc này công trường còn không nhìn ra tương lai cái kia huy hoàng Hoàng thành đáng đáp, không đếm được phụ dịch phu chính đang bận bịu, Phương Tinh chưa từng gặp tráng kiện đại mộc bị một cái cùn từ rừng sâu núi thẳm bên trong đẩy ra ngoài, vận tới đây thì công cung điện.

"Lão sư, này sức dân đồ đồ tiêu hao ở trong này, với đất nước vô ích à!"

Mã Tô cảm thấy cái này công trình chính là tiêu hao thực lực của một nước, chỉ vì hoàng đế cá nhân hưởng thụ và mặt mũi, quá không đáng.

Phương Tinh cười cười: "Mã Tô, người khác biệt học tập những kia hủ nho, bệ hạ chuẩn bị Định Đô Bắc Bình, chính là vì trực diện dị tộc nhân Bình Phong, cho nên đây là chuyện thật tốt!"

"Thứ yếu, cái gọi là mặt mũi, ở chúng ta Đại Minh, hoàng đế mặt mũi thì tương đương với là Đại Minh mặt mũi, chẳng lẽ người muốn cho bệ hạ ở sơ sai trong cung điện tiếp đãi những kia triều cống giả sao?"

Mã Tô có chút không rõ, hần tiếp thu giáo dục tự nói với mình, quân là nhẹ, dân là trọng.

Chỉ cần dân chúng có thể ăn cơm no, như vậy chính là Nho gia trong ảo tưởng đại trị cùng thịnh thế.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tàn Mạnh Học chết

Bắc Bình thành ngã tư đường ở một đoạn thời gian trước mở rộng quá, Phương Tinh ba người đem xe bò gọi lại ở ngựa xe trong cửa hàng, liền thân nhiên đi ăn điểm tâm.

Phương Bắc yêu thích chính là mì phở, người phía Nam thích cơm, này kỳ thật cùng người yêu thích không nhiều lắm quan hệ, chỉ là bởi vì phương Bắc hiện nay không thích hợp lắm gieo trồng lúa nước mà thôi.

Gọi ba bát mì sợi, còn muốn gần như quả trứng gà luộc, Tân Lão Thất liền từ trong bao đồ lấy ra một bình cây ớt tương.

"Thất Ca, cho ta nhiều điểm."

Mã Tô hiện tại đã thích cây ớt, đặc biệt ăn mì thời điểm.

Phương Tinh nhìn một bình dầu cây ớt bị hai người cho đồ tới không ít, không khỏi cười nói: "Khác biệt cướp, trong nhà nhiều lắm đấy."

Ở cái kia sau phát hiện trong nước trong kho hàng, loại này cây ớt tương cơ hồ có thể ăn vào Phương Tinh chất trai bồi đều ăn không hết.

Hơn nữa Phương gia trang bên trong gieo trồng cây ớt đều này mầm, sau đó càng sẽ không đoạn tuyệt cung cấp.

Người khác ăn mì đều là một cái hương vị, có thể Phương Tinh này một bàn lại nhìn không giống nhau lắm, cho nên thì có người kêu lên: "Chủ quán, dựa vào cái gì cho mì sợi của ta như vậy nhạt!"

Lúc này gia vị, cũng chính là trong truyền thuyết hương liệu rất đắt, cho nên loại này trong quán hương vị thật sự là có chút nhạt nhẽo vô vị.

Bên trong chính nấu mì lão bản thét to nói: "Đó là khách mời chính mình đồ gia vị, chính người thêm giò nước tương đi."

Lúc này đã có nước tương, chỉ là lão bản không lớn bỏ được, chỉ là để tiểu nhị cho hắn thêm một điểm.

Tiểu nhị hết sức đi ngang qua Phương Tinh bên cạnh, mũi của hắn vừa kéo, nhìn lại một chút cái kia màu đỏ canh, trong lòng thì có chút tính toán.

Chờ ăn xong mì sau, Mã Tô đi tính tiền, đây là Phương Tinh yêu cầu.

"Muốn xem thử dân gian các loại sinh hoạt, chẳng những muốn xem thử, hơn nữa còn muốn đi thể nghiệm."

Lão bản không có tiếp Mã Tô truyền đạt tiền đồng, hơn nữa hé cười nói: "Xin hỏi khách quan, không biết loại kia tương liệu là ở đâu mua tiền?"

Mã Tô vừa nghe liền vui cười, chỉ là muốn lên Phương Tinh bàn giao, liền nói nói: "Đó là chính mình làm."

Lão bản vừa nghe lời này, nhìn lại một chút Mã Tô ăn mặc, liền thấp giọng nói: "Tiểu điểm nguyên ý ra tiền mua loại này tương liệu phương pháp phối chế, còn khách quan ra cái giá tiền."

Mã Tô xoay người lại, nhìn thấy Phương Tinh chính cổ vũ nhìn hắn, liền nói nói: "Cáo lỗi cực kì, vật này rất quý giá, nhà ta cũng còn lại không nhiều, chờ sau này có cơ hội đi!"

Đem tiền đồng xếp hạng vết dầu loang trên bàn, Mã Tô liền ngẩng đầu theo Phương Tinh ra mặt quán.

Ra mặt quán, Tân Lão Thất dẫn đường, ba người liền đi thành Bắc.

Chậm rãi đi dạo, Mã Tô bị Phương Tinh xua đuổi đi hỏi các loại đồ vật giá cả, xem đồ tốt còn mua một đồng, chuẩn bị đi trở về làm lễ vật.

Chờ đến buổi trưa thời gian, ba người đã đi tới thành Bắc một cái quán ăn bên ngoài.

"Thiếu gia, chính là nhà này."

Phương Tinh gật gù, trước tiên liền lên lầu hai.

"Khách quan, xin hỏi muốn dùng chút gì? Tiểu điểm hôm nay có "

Tiểu nhị bùm bùm báo tên món ăn, Phương Tinh cảm thấy so những kia tương thanh bên trong lưu nhiều.

Gọi món ăn, còn muốn một bầu rượu, Phương Tinh liền cho Tân Lão Thất một cái ánh mắt.

"Ta đi một chuyến nhà vệ sinh."

Tân Lão Thất thằng này cũng sẽ không nói cái gì thay quần áo, từ trong bọc quần áo lấy ra một cái bình nhỏ, sau đó liền đi ra ngoài.

"Là rượu?"

Mã Tô nghe thấy được cái kia cái bình nhỏ bên trong tỏa ra hương vị, rất thơm.

Phương Tinh nhìn có chút tham Mã Tô, liền cười nói: "Người còn nhỏ, rượu muốn uống ít, bằng không người gan sớm muộn hội gặp sự cố."

Chờ món ăn lên sau khi, Mã Tô nhìn thấy Tân Lão Thất vẫn là không trở về, có thể Phương Tinh lại không có chút nào bất ngờ.

"Lão sư "

Phương Tinh tuy rằng con ngựa lớn tô vài tuổi, có thể ở trong mắt Mã Tô, hắn chính là giáo viên của chính mình, huynh trưởng, thậm chí còn là

Phương Tinh đem trong miệng thịt vụn nuốt vào đi, mới chậm chậm rãi nói: "Tân Lão Thất là đi ra ngoài có việc, tối nay người liền biết."

Mã Tô kiểm chế lại lòng hiếu kỳ, vẫn chờ đến nhanh cơm nước xong, mới nhìn thấy Tân Lão Thất đi tới.

"Thiếu gia, thành."

Tân Lão Thất một mặt hưng phấn, thằng này từ khi tối hôm qua giết chết một kẻ địch sau, liền trở nên hơi khát máu.

Phương Tinh chỉ chỉ trên bàn món ăn: "Mau mau ăn đi, ăn xong chúng ta liền về nhà."

Tân Lão Thất cũng không nói, trực tiếp đem vài món thức ăn áp sát ở trong một cái tô, liền những thức ăn này ăn năm bánh mì loại lớn, cuối cùng đem thịt dê canh đều uống sạch sành sanh.

Đi ở lầu hai trong hành lang, Mã Tô nghe đến bên trong căn phòng truyền tới một trận hưng phấn kêu gào.

"Tới tới tới, hôm nay có rượu ngon, ta Tân Mạnh Học một chọi ba."

Mã Tô con mắt co rụt lại, liền nhìn về phía Phương Tinh.

"Chúng ta đi!"

Phương Tinh biểu tình như thường đi xuống thang lầu.

Hơn một canh giờ sau, lầu hai trong phòng đi ra gần như nam tử, đều là mặt hồng như Quan Công, mắt say lơ lơ mộng lung.

"Lão Tân, tại sao ta cảm giác có hơi hoa mắt đây?"

"Àch!"

Tân Mạnh Học đánh ợ hơi rượu, cười phóng túng nói: "Tối nay đi Tiểu Nam người nơi đó, tuyệt đối đừng tìm sai chỗ à! Ha ha ha ha!"

Gần như nam tử kẻ vai sát cánh, ở mọi người ghé mắt hạ, hướng đi đối diện cái kia gia thanh lâu.

"Chính giữa trưa liền đi thanh lâu, thực sự là thể phong nhật hạ à!"

Có cái đang dùng cơm cỗ giả sau khi thấy, không khỏi vô cùng đau đớn nói qua hiện nay thói đời bại hoại.

Màn đêm buông xuống, trong thanh lâu đột nhiên truyền tới rít lên một tiếng, thanh âm sắc nhọn, mang theo kinh hoàng.

"Người đến à! Có nhân mã thượng phong!"

Mùa thu, Phương gia trang nông hộ nhóm đều công lấy ba lô đi lên núi, chuẩn bị hái chút sơn dã đặc sản.

Phương Tinh an vị ở Tiền viện trên ghế nằm, đối diện bày một cái bàn, Mã Tô chính đang giải đáp đề mục.

"Lão sư, ngài nói dưới chân của chúng ta chính là một cái đại cầu, mà đi còn đang không ngừng xoay tròn, nhưng chúng ta tại sao không có bay ra đi đây?"

Mã Tô có chút nghi hoặc hỏi.

Phương Tinh đem bình trà nhỏ đưa đến bờ môi, ngậy ngất uống một hớp, sau đó nói: "Chúng ta giả thiết dưới chân chính là một cái đại cầu, như vậy mặt trời cùng mặt trăng đương nhiên cũng giống như vậy, đứng hay không?"

Mã Tô gật đầu, trong lòng có chút lan tràn.

Phương Tinh cười nhẹ nói: "Mặt trời lên, mặt trời lặn, ban ngày mặt trời, ánh trăng khuya, nếu như không xoay tròn, như vậy chúng ta chẳng phải là mãi cũng bị mặt trời phơi nắng?"

"Cũng đúng nha!"

Mã Tô không phải ngu ngốc, nhưng hần từ cột tóc đọc sách tới nay, tiếp thu tri thức đều là so sánh truyền thống, mà bá sư Phương Tinh sau, một thế giới hoàn toàn mới đã hiện ra ở trước mắt của hắn.

"Chờ người có cơ hội đi trên biển nhìn, ở trên mặt biển, làm một con thuyền xuất hiện thời gian, đầu tiên nhìn thấy tất nhiên là cột buồm. Nếu như dưới chân của chúng ta không phải đại cầu, mà là trời tròn đất vuông, vậy tại sao không phải đồng thời nhìn thấy chính chiếc thuyền đây?"

"Về phần tại sao không có bay ra đi, người xem một chút trên cây trái cây, làm trái cây thành thực sau đó, vì sao lại rớt trên đất, mà không phải bay lên, hoặc là tại chỗ bất động đây?"

Nhìn lâm vào đến chăm chú suy nghĩ bên trong Mã Tô, Phương Tinh không từ tế cười. Hắn không muốn nhồi cho vịt ăn đường như, đem những kia không thuộc về thế giới này tri thức truyền thụ cho học sinh của chính mình, mà là càng yêu thích dùng dẫn dắt thức đích thực phương pháp, để chính bọn họ đi phát hiện, chính mình đi thăm dò.

"Thiếu gia."

Bình thường Phương Tinh ở giảng bài thời gian, là không người đến quấy rầy, có thể Phương Kiệt Luân vẫn là tới, hơn nữa là sắc mặt nghiêm nghị tới.

"Thiếu gia, Tàn Mạnh Học chết."

Mã Tô thân thể chấn động, mà Phương Tinh thì là lười biếng nói ra: "Hắn chết hẳn, mắc mớ gì tới chúng ta! Ta không lay động rượu chúc mừng coi như là phúc hậu."

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Phương Tinh, người việc phát.

Phương Kiệt Luân tay run lên, nói ra: "Thiếu gia, Tàn Mạnh Học có người nói là chết ở nữ nhân trên người, hơn nữa con mắt đỏ lên, trước khi chết cả người co giật, phun một đồng lớn đồ vật."

Mã Tô dừng lại bút, trong lòng nghĩ đến ngày hôm qua Tân Lão Thất cái kia mang theo hương từ chiếc lọ.

"Đây là uống nhiều, còn mã thượng phong!"

Phương Tinh không chịu trách nhiệm ở chưa trưởng thành đệ tử trước mặt nói qua câu nói như thế này, trong lời nói cười trên sự đau khổ của người khác hương vị nồng nặc để Phương Kiệt Luân chỉ có thể là cười khổ không thôi.

"Chính là thiếu gia." Phương Kiệt Luân nghiêm túc nói: "Theo hiện trường khám nghiệm tử thi nói là mưu sát!"

Phương Tinh ánh mắt cứng lại, sau đó cười cười nói: "Này khám nghiệm tử thi đại khái là người mới đi!"

"Không!"

Phương Kiệt Luân lo lắng nói: "Là thuận Y huyện lão lục, làm ngành này đã có hai mươi năm."

Phương Tinh cười lạnh nói: "Vậy liền là vu oan hãm hại!"

Dùng nạo liệu mentanon ngay trang thành rượu ngon, căn cứ Tân Lão Thất lên vào đến cửa, thừa dịp mở cửa thời cơ, từ nhỏ hai trong tay đổi trước kia rượu.

Mẫu chốt là mentanon trúng độc đừng nói là khám nghiệm tử thi, cho dù là Đại Nội Mật Thám như thường không tra được dấu vết gì.

"Lão sư!"

Mã Tô liên tưởng đến Phủ Thuận Thiên thời quan Thường Diệu, trong lòng một cái hồi hộp.

"Không có chuyện gì, ta chính là cử nhân, bằng hắn Thường Diệu lại hung hăng, chí ít vẫn chưa thể đối với ta dụng hình!"

Phương Tinh như thế an ủi, có thể trong lòng hắn biết, Thường Diệu có rất nhiều loại biện pháp tới chinh hắn, bất luận sinh tử.

Vào học hoàn tất sau, Phương Tinh tìm tới Tân Lão Thất, hai người ở trong nhà mê mê nửa ngày, cuối cùng đi ra chỉ có Phương Tinh.

Trở lại chủ viện, Trương Thục Tuệ cùng Tiểu Bạch đều nghe thấy được Phương Tinh trên người hương vị, có chút giống là nữ nhân dùng.

Trương Thục Tuệ biểu tình có chút bất đắc dĩ cùng âm u.

"Thiếu gia, người đi tìm nữ nhân sao?"

Chỉ có Tiểu Bạch dám như thế trực tiếp hỏi lên.

Phương Tinh nghe một chút tay của chính mình, sau đó cười nói: "Ta ở mê mê chút nữ nhân dùng nước hoa, chờ qua một thời gian ngắn liền có thể sử dụng, Thù Huệ, đến lúc đó người cùng Tiểu Bạch trước chọn, còn lại để Kiệt Luân thúc cầm bán."

Trương Thục Tuệ vừa nghe liền nháo mặt đỏ, cảm giác mình lòng nghi ngờ thực sự là lời nói vô căn cứ.

"Thiếu gia, ta muốn hoa sơn chi hương vị."

Tiểu Bạch không buồn không lo la hét, tách ra chút lúng túng.

Trương Thục Tuệ thừa dịp thời cơ này, mau mau hay dùng khác biệt đề tài tới phân tán lực chú ý.

"Phu quân, trang thượng nhân khẩu càng ngày càng nhiều, có thể đất ruộng nhưng có chút thiếu hụt, ta nhìn một chút, có Nông Hộ đều chuẩn bị muốn phân gia."

Phương Tinh che đầu than thở: "À! Ta lại có thể không phát hiện việc này, thật là đáng chết!"

Phượng Bắc đồng ruộng bản sẽ không có nhiều như vậy hoạt, mà theo Nông Hộ nhân khẩu tăng cường, khó tránh sẽ xuất hiện số vào chẳng bằng số ra tình huống, vốn cho rằng không nháo mâu thuẫn, gia trưởng chỉ phải sớm cho tử nữ phân gia, để tránh một gia đình làm chút ít lợi ích liền nháo không ngừng.

Trương Thục Tuệ có chút mặt ủ mày chau nói ra: "Ta vốn định mua đất, có thể xung quanh đất ruộng đều có chủ, hơn nữa cũng không nhà ai bảo là muốn bán, phu quân, nếu không chúng ta đến những địa phương khác đi xem xem đi."

Ở Đại Minh Triều, phạm là có chút của cải người, trên căn bản đều sẽ không chỉ có một chỗ Nông Trang, chỉ là Phương gia nội tình không được tốt, có thể bảo trụ cái này hơn 300 mẫu địa phương coi như là may mắn.

Phương Tinh con mắt lờ lờ, thông dong an bài nói: "Thù Huệ, người sắp xếp người đi chỗ đó chút nông hộ gia nhìn, nhà ai tình huống kém cỏi nhất, liền từ đâu gia chọn người đi ra."

"Muốn những người này làm gì?"

Trương Thục Tuệ cho rằng Phương Tinh nghĩ đến khác nghề nghiệp, cho nên liền mong đợi hỏi.

Phương Tinh hí mắt ngẩng lại: "Thu mười cái đi, toàn trẻ hơn chàng trai, nếu trong ruộng không nhiều như vậy hoạt, bọn họ ở nhà cũng là lãng phí khẩu phần lương thực."

Mười cái gia đình à! Cái kia hàng năm chính là một số lớn chi ra, Trương Thục Tuệ muốn vào trong ruộng thu vào, thì có chút muốn nói lại thôi.

Phương Tinh nghe lời đoán ý sau, cười ha ha nói: "Không ngại, Kiệt Luân thúc noi đó muốn lượng người giúp đỡ,

Nơi này của ta muốn một cái giặt mình già sai vặt, những người còn lại ta có tác dụng lớn."

"Chính là "

Nghĩ đến sau đó chi tiêu, Trương Thục Tuệ thì có chút phát sầu.

Phương Tinh làm sao không biết nàng đang suy nghĩ gì, liền liền cười nói: "Trong tay ta nước ngoài hàng hóa không ít, chỉ là không muốn huyền não quá lớn, cho nên vẫn luôn là Kiệt Luân thúc ở rải rác bán ra, có thể lợi tức cũng không nhỏ à!"

Lần trước bán hai con hộp hóa trang đến bạc còn không vận dụng, tại này thời đại đã xem như một bút 'Khoản tiền ketchup'.

Trương Thục Tuệ trong lòng an tâm một chút, sau đó liền đi cùng Phương Kiệt Luân cùng nhau thương thảo nhà ai tối nghèo, nhà ai nhân khẩu nhiều nhất.

Cho tới Phương Tinh đang suy nghĩ gì, trừ chính hắn không có ai biết, bao quát Mã Tô.

Có thể Phương Tinh loại này không đánh Nông Hộ khôn cùng thái độ lại đạt được Mã Tô tiến một bước sùng kính, hắn cũng muốn nhìn một chút giáo viên của chính mình sắp xếp như thế nào cái kia bảy cái thanh niên trai tráng.

Thời đại này địa chủ gia cũng không có lương tâm à! Giống Phương gia trang loại này quy mô địa phương, chủ nhà có tới đa bảy, tám cái tôi tớ coi như là xa xỉ, có thể Phương Tinh lại có thể một lần liền muốn thêm thu mười người, loại hành vi này truyền đi, những kia truyền thống địa chủ tuyệt bích hội cười nhạo Phương Tinh bại gia tử hành vi.

Phương Tinh lại chui vào trong kho hàng, đem lần trước đồ vật tất cả thu hồi đi, sau đó ở bên trong ngồi rất lâu mới đi ra.

"Thiếu gia, Phủ Thuận Thiên người đến!"

Mới ra kho hàng, bên ngoài liền truyền tới tiếng bước chân dồn dập, còn có trách thanh âm.

"Người cái tiểu nha đầu này, đây là muốn mặt báo vẫn là sao? Cẩn thận bắt người đi đánh bằng roi!"

Theo một cái hung ác thanh âm, hai cái nha dịch xông tới, nhìn thấy Phương Tĩnh sau, cầm đầu trung niên nha dịch cười lạnh nói: "Phương Tĩnh, ngươi việc phát, theo chúng ta đi một chuyến đi!"

"Thiếu gia!"

Tiểu Bạch lão đảo chạy vào, đầy mặt hoảng loạn che ở Phương Tĩnh trước người.

Sau đó, Trương Thực Tuệ cùng Phương Kiệt Luân cũng tới, hai người càng là vây quanh ở Phương Tĩnh bên cạnh, lại không có cách nào ứng đối.

Phương Tĩnh gạt ra Tiểu Bạch, nhàn nhạt hỏi: "Các ngươi là cái kia nha môn? Lấy sao các loại tội danh bắt ta?"

Trung niên nha dịch cười nhạo một tiếng, nói: "Phương Tĩnh, Phủ Thuận Thiên thường đại nhân đã ở nha môn xin tội ngươi, đi nhanh lên đi!"

Thường Diệu?

Phương Kiệt Luân thân thể chấn động, tiếp theo liền hô: "Đây là kệp tư trả thù, ta muốn đến Ứng Thiên Phủ cáo ngự hình dạng!"

Hai tên nha dịch không cho là đúng đến gần trước, trong tay thiết xích giơ lên, liền chuẩn bị đánh tan Phương Tĩnh người ở bên cạnh.

"Ngươi dám động thủ thử xem?"

Phương Tĩnh bảo hộ ở Tiểu Bạch trước người, đem Trương Thực Tuệ kéo dài tới bên cạnh.

Nha dịch nhìn thấy Phương Tĩnh trong mắt băng lãnh, trong lòng run lên, mới nghĩ đến vị này chính là cử nhân, thậm chí có thể đi mưu quan dự bị người đọc sách, đang không có định tội trước, không phải là bọn họ loại này tiểu quý có thể đụng chạm.

Nhìn thấy hai cái nha dịch cứng ngắt ở chỗ này, Phương Tĩnh xoay người lại bàn giao nói: "Thanh giả tự thanh, Thù Huệ, ta không ở thời gian trong, không cho phép ngươi đi ra ngoài!"

"Kiệt Luân thúc, ngươi nhiều giúp một chút Thiếu Phu Nhân, chú ý, hết thấy lấy ổn định làm thượng, phải tránh hoảng loạn."

"Tiểu Bạch, ngươi chớ lo lắng!"

Phương Tĩnh bàn giao hoàn tất, sau đó liền sửa sang quần áo, thản nhiên dẫn đầu đi ra ngoài.

"Phu quân!"

Trương Thực Tuệ chậm rãi cùng đi ra ngoài, mà Tiểu Bạch từ lâu là khóc không thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đe dọa thất bại

Phủ Thuận Thiên nha môn bên trong, hai người đàn ông trung niên chính bắt động thanh sắc tranh tài.

"Thường đại nhân, không biết ngươi có chứng cứ gì nói Phương Tĩnh giết Tần Mạnh Học? Nếu như không có, cái kia bản quan có thể cố không được đồng liêu tình, này vốn là thánh thượng định!"

Phủ Thuận Thiên Thông Phán nha môn bên trong, Trần Gia Huy bùng chén trà, thông thả ung dung nói ra.

Thường Diệu tuy rằng so Trần Gia Huy thấp nửa cấp bậc, có thể trên khí thế lại không có chút nào yếu, hần cười lạnh nói: "Ta nếu ký phát bắt hán, tự nhiên có tương ứng chứng cứ, ngược lại Trần Đại Nhân ngươi tuyệt đối không thể bởi vì tư tình mà trở ngại tình tiết vụ án à!"

Đây là nói Trần Gia Huy cùng phụ thân của Phương Tĩnh giao tình thâm hậu, có làm việc thiên tư quấy nhiễu Thường Diệu xử án hiềm nghi.

Trần Gia Huy nghe vậy liền cười lạnh nói: "Làm việc thiên tư? Nhưng ta làm sao nghe nói cái kia Tần Mạnh Học chỉ là người Thường đại nhân thủ hạ một con chó đây?"

Thường Diêu khinh thường nói: "Trần Đại Nhân, nơi này chính là Phủ Thuận Thiên, loại này chỉ nghe bằng thuyết tin tức vẫn là không muốn lấy ra tốt mắt à!"

Nếu như có người ở bên cạnh nghe lời nói này, đại khái liền sẽ cảm thấy rất kỳ quái.

Thông Phán tuy rằng chỉ cao hơn Thôi Quan nửa cấp bậc, có thể tại chức quyền bên trên cũng không phải Thôi Quan có thể so với.

Thông Phán thì có chút tương đương với đời sau Phó thị trưởng, có chính mình phân công cùng kiêm chức, hiệp trợ Phủ Doãn (thị trưởng) công tác.

Mà Thôi Quan thì tương đương với đời sau pháp viện Viện Trưởng, chức quyền chỉ một, so Thông Phán sai xa.

Có thể Trần Gia Huy biết, liền Phủ Doãn có lúc cũng phải xem ở Hán vương mặt mũi bên trên, đối với Thường Diêu về mặt ôn hòa, dù cho Hán vương có lẽ không nhớ ra được mình còn có Thường Diêu cái này Thôi Quan môn khách như vậy.

"Thường đại nhân, phạm nhân đã mang tới."

Lúc này một người Thư Bạ ở ngoài cửa hô một tiếng, không có chút nào kiêng kỵ nơi này chỉ là Thượng Quan nha môn.

Thường Diêu trong mắt lợi mang lóe lên, đứng lên nói: "Được, để ta đi xem xem, cỡ này mặt người dạ thú chỉ là làm sao thi đậu cử nhân!"

Trần Gia Huy lạnh nhạt nói: "Khá lắm Thường đại nhân, còn không thăm quá liền cho ta đứa cháu kia định tội, được được được! Ta hôm nay liền nhìn người làm sao bị tra tấn phải nhận bừa. Nha không! Ta đứa cháu kia chính là thiếu niên trúng cử, có ta nhìn chăm chăm, Thường Diêu, chỉ cần ta cháu có cái gì chuyện bất trắc, đánh bạc này thân quan phục, bản quan cũng phải đem người kéo xuống ngựa!"

Cử nhân, đang không có bị học quan khai trừ học tịch trước chỉ là không có thể tra tấn, cho nên Trần Gia Huy để Thường Diêu thân thể cứng đờ, chợt liền cười lạnh ra cửa lớn.

"Đại nhân thẳng đường!"

Một tiếng dài lâu kêu gào, Thường Diêu từ hậu đường đi ra.

"Tùng tùng tùng!"

Tam ban nha dịch gậy chày tại gõ chạm mặt đất, cũng không có loại kia hô lớn uy vũ cảnh tượng.

Phương Tinh đứng ở dưới đường hí mắt nhìn, chờ Thường Diêu sau khi ngồi xuống, hắn nghe đến ngoài cửa có người ho khan, nhìn lại, hóa ra là phụ thân của Trần Tiểu Trần Gia Huy.

Trần Gia Huy cho Phương Tinh một cái an ủi ánh mắt, sau đó liền khoanh tay đứng, mắt lạnh nhìn Thường Diêu làm.

"Đừng! Dưới công đường là người phương nào?"

Thường Diêu vỗ một cái Kinh Đường mộc, quát lên, uy thế kinh người.

Nếu như đổi vào mấy tháng trước Phương Tinh vừa tới khi đó, dự đoán chân đều bị dọa mềm.

Có thể hiện tại Phương Tinh đã sớm cân nhắc quá lợi và hại, chỉ là thân nhiên nói: "Cử nhân Phương Tinh."

Thường Diêu khí thế cứng lại, có chút bị giữ ở giữa không trung hương vị.

Ngoài cửa Trần Gia Huy không khỏi vuốt râu gật đầu, trong mắt tất cả đều là vẻ tán thưởng.

Ở những kia thoại bản tiểu thuyết bên trong, học sinh đối mặt oan khuất đều là hiên ngang凛冽, có lý có chứng cứ, có thể sự thực mọi người đều biết, chỉ cần chỉ là lên công đường, có thể nói chuyện rõ ràng đã là dũng khí hơn người.

Có thể Phương Tinh chẳng những đọc hiểu rõ từng chữ rõ ràng, hơn nữa còn không tự ti cũng không hống hách, cái này liền dường như khó, liền người vậy xem đều liên tiếp gật đầu.

Phương Tinh nhìn Thường Diêu, hơi nhếch khóe môi lên lên, đây là tư tưởng không uống biểu hiện.

Thường Diêu trong lòng tức giận, đặc biệt có người ngoài vậy xem tình huống càng là buồn bực. Hắn vốn định đuổi hết người đi, có thể có Trần Gia Huy vị này Thượng Quan ở đây, hắn cũng không tốt hạ lệnh, bằng không Trần Gia Huy liền có lý do ám chỉ hắn kẹp tư trả thù.

Bất quá Thường Diêu nghĩ đến mới tình ngộ chỉ là người thư sinh,

Trong lòng lạnh rên một tiếng sau, nói ra: "Phương Tinh, hôm kia buổi trưa người chính là đi qua hội tân lâu?"

Dựa theo Thường Diệu phá án kinh nghiệm, phạm là trong lòng có quỷ, một khi hỏi quan tâm nơi, nhất định có thể từ trên biểu tình nhìn ra chút manh mối tới. Cho nên hẳn không sai mục đích dán mắt vào Phương Tĩnh, chỉ muốn tìm tới điểm đáng ngờ cùng kẻ hở.

"Vâng, ngày đó buổi trưa ta chỉ là đi qua hội tân lâu."

Có thể Phương Tĩnh lại làm cho Thường Diệu thất vọng, hẳn không có né tránh, rồi cùng Thường Diệu đối diện hỏi đáp.

"Đức Hoa huynh!"

Nhưng vào lúc này, bên ngoài một trận náo động, tiếp theo Trần Tiêu liền đẩy mặt mò hôi dầu chạy tới, xem cái kia thờ hồng học bộ đáng, quá nửa là mới vừa đạt được tin tức.

Nhìn thấy Phương Tĩnh đứng ở dưới đường, Trần Tiêu liền một vãn tay áo, chuẩn bị vọt vào.

"Khắc khắc!"

Một trận ho khan sau, Trần Tiêu nhìn sang bên cạnh, lập tức liền quy củ đi qua, chỉ là có chút khó chịu nói ra: "Phụ thân, ngài vì sao không đem Đức Hoa huynh giải cứu ra?"

"Ngu xuẩn!"

Trần Gia Huy chửi một câu, sau đó cảnh cáo nói: "Ngươi cho ta yên lành nhìn, khác biệt lắm miệng! Bằng không về nhà có người đẹp ề."

Trần Tiêu uể oải cúi đầu, nhưng lại lại nghe được tiếng bước chân, nhìn lại, hóa ra là Mã Tô.

Mã Tô đồng dạng chỉ là thờ hồng học, hơn nữa trên người tràn đầy bụi bặm.

"cái kia bản quan hỏi ngươi, ngươi vì sao phải độc giết Tần Mạnh Học? Nói! Bằng không bản quan sẽ cho ngươi biết, cái gì là lòng người như sắt, quan pháp như lò!"

"Tùng tùng tùng!"

Tam ban nha dịch diệt uy còn lại bắt đầu đánh, khí tức xơ xác bao phủ ở Phương Tĩnh trên người, nhưng hẳn chỉ là nhún nhún vai, tựa như cười mà không phải cười nói ra: "Xin hỏi đại nhân, ta vì sao phải giết Tần Mạnh Học? Chúng cứ ở chỗ nào?"

Nếu như chỉ là người bình thường, như vậy lúc này Thường Diệu là có thể thét ra lệnh tra hỏi đánh, có thể Phương Tĩnh chỉ là cử nhân, trừ phi hẳn đi mời tới học quan, đem Phương Tĩnh nho sam lột, bằng không cũng thật là không dám động thủ, bằng không hẳn Thường Diệu chính là thiên hạ người đọc sách công địch.

Thường Diệu hừ lạnh nói: "Xem ra ngươi chỉ là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ à! Được! Bản quan thành toàn ngươi, truyền chứng nhân."

Chứng nhân?

Phương Tĩnh cười rất hòa khí, theo ý người ngoài, đây chính là người đọc sách nho nhã, không có chút nào căng thẳng.

Chẳng mấy chốc, hai nam tử sợ hãi rụt rè đi tới, quỳ trên mặt đất hô lớn Đại Lão Gia.

Phương Tĩnh không quen biết hai người này, chỉ là mắt lạnh nhìn Thường Diệu câu hỏi.

"Hai người ngươi có thể nhận ra hẳn?"

Thường Diệu chỉ vào Phương Tĩnh hỏi.

Hai nam tử ngẩng đầu nhìn kỹ Phương Tĩnh, nửa buổi nói ra: "Nhận ra, Đại Lão Gia, người này ngày đó buổi trưa đi chúng ta hội tân lâu ăn cơm, đồng hành còn có hai người."

Thường Diệu sau khi nghe xong cười nói: "Phương Tĩnh, ngươi có lời gì nói?"

Phương Tĩnh không lời nhìn trời, thăm thăm nói: "Xin hỏi đại nhân, vị kia Tần Mạnh Học chính là cùng ta đồng thời ở hội tân lâu dùng cơm?"

"Chính là!"

Thường Diệu trong mắt lấp lánh mèo vờn chuột đắc ý.

Phương Tĩnh như cũ không chút hoang mang nói ra: "Như vậy dựa theo đại nhân phương pháp, ngày đó buổi trưa ở hội tân lâu người đều có hiềm nghi, vì sao chỉ cần bắt ta tới?"

"Lời này có lý."

Trần Tiêu nhếch miệng nói ra: "Nếu như Thường đại nhân hôm nay chết ở trên đại đường, chúng ta chẳng phải chỉ là đều là người mang tội giết người?"

Trần Gia Huy quát: "Câm miệng!" Có thể về mặt của hắn lại bán đi hắn.

—— nói thật hay à nói thật hay!

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Ta giết người, người cần ta à!

Thường Diêu bị Trần Tiêu cho gần gần chết, nhưng hắn biết, dưới con mắt mọi người, chính mình khó thực hiện mưu tính, liền hắn ngưng thần nói ra: "Vậy người hôm kia vào thành vì sao?"

Đây là hết biện pháp sao?

Phương Tinh cười to trong lòng, "Nghe nói tương lai Hoàng thành mệnh mông uy nghiêm, liền đã nghĩ đi liếc mắt nhìn, đại nhân, có vấn đề sao?"

Àch! Thường Diêu rất muốn nói có vấn đề, bởi vì người Phương Tinh ăn nhiều mới sẽ cảm thấy một mảnh tùm la tùm lum công trường có thứ đáng xem, có thể lời này hắn không dám nói, bằng không liền Hán vương đều bảo vệ không được hắn.

"Có thể người vì sao phải đi thành Bắc?"

Thường Diêu cảm thấy đây là một chỗ đột phá, cho nên liền lạnh cười hỏi.

Phương Tinh lười biếng nói ra: "Đại nhân, chẳng lẽ mỗi người đi đâu cũng phải muốn có lý do sao? Cái kia ta cho người biết, ngày đó ta cảm thấy thành Bắc phong quang không sai, cho nên muốn đi đi dạo."

Lời tuy bại hoại, có thể Phương Tinh ánh mắt nhưng là lạnh như băng nhìn Thường Diêu.

Tần Mạnh Học chính là ta giết, người cần ta à!

Thường Diêu bị cái ánh mắt này cho bị phỏng, hắn tóm lấy Kinh Đường mộc đã nghĩ vỡ xuống, có thể cuối cùng lại chậm rãi thả xuống.

"Đại nhân, ta cùng cái kia Tần Mạnh Học ngày xưa không oán, ngày nay không thù, không biết đại nhân là nghe ai lời gièm pha, lại có thể coi ta là hung thủ giết người, hôm nay ở trước mặt mọi người, còn đại nhân trả công đạo cho ta."

Phương Tinh cao giọng nói ra, thái độ nhưng là hùng hổ dọa người.

"Đúng, nhất định phải tìm tới cái kia vu cáo gia hòa, tiểu gia ta muốn sống qua hắn!"

Nhìn thấy bạn tốt đã thoát khỏi nguy hiểm, Trần Tiêu lau đi trên trán mồ hôi dầu, chèn ép nói.

Lão sư, người là giỏi lắm!

Mã Tô nắm chặt nắm đấm, hắn nhớ kỹ Phương Tinh thông dong, cho dù là ở Thường Diêu uy hiếp hạ, hắn như cũ bảo trì chính mình đáng vẻ, cũng không có cho kẻ địch một điểm thời cơ lợi dụng.

Tam ban nha dịch đều có chút buồn bực, nghĩ thầm Đại Lão Gia là làm sao, lại có thể đang không có chứng cứ xác thật tình huống đã bắt tới Phương Tinh, hiện tại quả thật có chút cười hô khó xuống à!

Mà Thường Diêu nhưng trong lòng là âm thầm kêu khổ, hắn vốn tưởng rằng Phương Tinh cũng chính là một cái nhất gan học sinh, dọa nạt hai cái liền chịu thua, cũng không định đến này người thư sinh nhưng là chậm biếm xem thường chính mình.

Đúng, chính là chậm biếm!

Phương Tinh ánh mắt rõ ràng biểu đạt ý này, hơn nữa còn hung hăng ám chỉ Thường Diêu —— Tần Mạnh Học chính là ta làm hết, có bản lĩnh

ngươi đã bắt ta à!

Làm sao bây giờ?

Ngay ở trước mặt vây xem chứng kiến Trần Gia Huy trước mặt, Thường Diệu có chút ma móng.

Bắt lại? Cái kia Thường Diệu tin tưởng, Trần Gia Huy ngay lập tức sẽ đi Phủ Doãn nơi đó cáo trạng, hơn nữa đem tin tức lan rộng ra ngoài.

Có thể nếu như không tráo, chẳng những là Tần Mạnh Học chết vô ích, hơn nữa chính mình uy tín cũng hội bị đá kích.

Hán vương từ trước đều là dùng trong quân phương pháp tới quản lý thủ hạ, thành công chính là có công, thất bại không hỏi lý do chính là chịu tội. Thường Diệu làm Hán vương môn hạ không thể nào bắt mắt người, một khi thất bại, như vậy

Nghĩ đến Phủ Thuận Thiên trên dưới đối với mình bất mãn, Thường Diệu dữ dằn cười nói: "Nếu như ta nói có chứng cứ đâu?"

Đại sảnh bầu không khí đột nhiên căng thẳng, Mã Tô con mắt đều đỏ, môi mấp máy, liền chuẩn bị vào trong.

"Đừng nhúc nhích! Thiếu gia tự mình có sắp xếp!"

Mã Tô cả kinh, quay đầu liền nhìn thấy Tần Lão Thất.

Tần Lão Thất trên người còn có vài nữ nhân mùi nước hoa, Mã Tô khịt khịt mũi, bất mãn nói: "Lão sư đều như vậy, ngươi còn có tâm sự đi tìm nữ nhân?"

"Khác biệt nói mò, thiếu gia có việc muốn ta đi làm."

Tần Lão Thất nói thầm, sau đó liền nói nhỏ: "Ngươi yên tâm, thiếu gia khẳng định không có chuyện gì."

Mã Tô cắn răng nói: "Lão sư đương nhiên không có chuyện gì! Bằng không ta liền "

Dưới công đường Phương Tĩnh chính cân nhắc nhìn Thường Diệu, nghĩ thầm chẳng lẽ ngươi chuẩn bị chơi với ta tàn nhẫn? Tốt lắm, ta liền xem ngươi là có hay không có gan này!

"Đại nhân, học sinh tự hồi bình sinh không làm ác việc, hôm nay chỉ do chính là tai bay vạ gió, nếu như đại nhân thật sự có chứng cứ, vậy ta Phương Tĩnh bó tay chịu trời!"

Phương Tĩnh nói năng có khí phách,

Đề đường ở ngoài người đều lâm vào phần chân.

Thường Diệu gò má đang run rẩy, làn môi khép mở, đã nghĩ đem Tần Mạnh Học cùng Phương gia ân oán nói ra, có thể vừa nghĩ tới Tần Mạnh Học sau lưng chính là mình, hấn do dự.

Phương Tĩnh cười híp mắt hỏi: "Đại nhân, còn chỉ rõ, ta chờ xem chứng cứ đâu!"

Thường Diệu không nói lời nào, Phương Tĩnh lại truy kích nói: "Có đạo là người ở trong nhà ngồi, họa từ trên trời tới, ta rất muốn biết, là ai nói ta giết người, càng muốn biết, là ai nói có ta giết người chứng cứ!"

Lời này chính là phản kích, người Thường Diệu không phải nói có chứng cứ sao, vậy liền lấy ra, không bỏ ra nổi tới chính là người ở làm rồi ki cương! Không bỏ ra nổi tới chính là người Thường Diệu có ý đồ riêng!

Thường Diệu cảm giác mình thực sự là xui xẻo tận cùng, hai cái đi chặn giết Phương Tĩnh thủ hạ lại có thể là sống không gặp người chết không thấy xác, mà Tần Mạnh Học càng là không hiểu ra sao chết ở trong thanh lâu, danh tiếng thối đến cực điểm.

Lúc này thậm chí đã là khó có thể làm tiếp, nếu như việc này không có Trần Gia Huy dính líu, như vậy Thường Diệu thật dám mạo hiểm giam giữ Phương Tĩnh, sau đó dùng các loại thủ đoạn, bị tra tấn phải nhận bừa cũng được, trốn miêu miêu cũng được, dù sao một câu nói, chính là muốn đóng đinh Phương Tĩnh.

"Thường đại nhân có ở đó không?"

Ngay ở Thường Diệu tình thế khó xử thời điểm, bên ngoài đi tới một người đàn ông trung niên, trong tay người này nắm quạt giấy, tươi cười rạng rỡ đi tới.

Nhìn thấy người này, Thường Diệu trong mắt có chút không cam lòng, đồng thời cũng có chút vui mừng.

"Thường đại nhân, tại hạ phụng mệnh tới trước, muốn hỏi một chút vụ án này thậm chí làm sao. "

Người đến rất khách khí, nhưng lại ẩn hàm chút chỉ có Thường Diệu cùng Trần Gia Huy biết đến lãnh đạm.

Diện đối với người này, Thường Diệm cũng là cố nặn ra vẻ tươi cười nói ra: "Làm phiền Lưu tiên sinh, xin mời chuyển cáo đại nhân, vụ án này "

Xiển xuyết, Thường Diệm lúc này rất xiển xuyết, có thể ở người đến nhìn kỹ, hẳn chỉ phải cần rằng nói ra: "Điều tra nhưng không tìm được chứng cứ!"

Nói xong Thường Diệm liền đứng dậy, phất tay áo nói: "Lui đường."

"Lão sư!"

"Thiếu gia!"

"Đức Hoa huynh!"

Ba cái bóng người xông lại, Phương Tinh đáp ứng không xuể nhấc tay nói: "Chúng ta đi về trước, ta gọi Hoa Nương làm một bàn thức ăn ngon khỏe không?"

Hoa Nương gần nhất đạt được Phương Tinh không ít truyền dạy, làm món ăn hương vị càng ngày càng tốt, cho nên nghe vậy mọi người đều nhin xuống kích động, dồn dập chen chúc Phương Tinh đi ra đại sảnh.

Đi tới Trần Gia Huy trước người thời gian, Phương Tinh khom người nói: "Một mỗi thức phụ lao tâm, là tiểu chất sai."

Trần Gia Huy vuốt râu gật đầu nói: "Đức Hoa, người sau lần đó làm việc phải cẩn thận, không muốn làm cho người ta bắt được sai lầm, hiểu chưa?"

Đây là bậc cha chú dạy bảo, Phương Tinh thụ giáo nói: "Vâng, sau lần đó tiểu chất làm cẩn thận làm việc."

Hai người đều ngầm hiểu ý không có nói tới Thường Diệm, có thể trong lời nói cảnh giác nhưng là người này.

Trần Gia Huy đến lập tức trở lại, Trần Tiêu nhân cơ hội nói ra: "Phụ thân, ta hôm nay muốn đi Đức Hoa huynh nơi đó, vì hẳn chúc mừng một phen."

Trần Gia Huy khoát tay, vừa đi vừa nói: "Người mà đi, bắt quá không cho say rượu."

"Vâng vâng vâng! Bảo chứng không say rượu."

Trần Tiêu đắc ý triều Phương Tinh nhú nhú mày, một nhóm người liền ra Phủ Thuận Thiên nha môn, thẳng đến Phương gia trang.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Thu gia đình

"Thiếu gia đã về rồi!"

Làm chiếc kia xe bò đến Phương gia trang bên ngoài thời gian, một đứa bé chưa lớn chính mang theo em gái của chính mình đang đùa bòn. Nhìn thấy Phương Tinh sau, hẳn lập tức liền hướng thôn trang bên trong chạy, đem em gái của chính mình đều ném tại chỗ.

"Này nhà ai gặp xui hài tử? Nhìn thấy ta chạy cái gì?"

Phương Tinh xem đến trên đất bé gái liền vui cười.

Bé gái nhìn thấy ca của chính mình chạy, trước hết là sững sờ, sau đó đem trong tay bòn bỏ vào vừa lên tác phẩm: Một gian bòn nhà cửa mặt trên.

Nhà cửa chất lượng xem ra không hề tốt đẹp gì, lập tức liền sập. Tiểu nữ oa miệng một dẹt, mắt thấy là phải gào khóc.

Đang lúc này, một cái tròn tròn, còn có một cái dài nhỏ tay chuỗi đồ vật bị phóng tới tiểu nữ oa trước mắt.

Tiểu nữ oa ngẩng đầu, sóng mắt rung rung, liền nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười.

"Thiếu gia."

"Ăn đi, còn lại để cho người ca."

Phương Tinh đem Kẹo que nhét vào tiểu nữ oa trong miệng, sau đó ôm lấy nàng liền hướng thôn trang bên trong đi.

Mã Tô mấy người ở phía sau nhìn thấy cảnh tượng này đều có chút chấn động, lúc này địa chủ ông chủ cũng sẽ không đối với Nông Hộ khách khí như vậy, đừng nói là ôm nhà người ở, điểm cái đầu liền có thể làm cho Nông Hộ nhóm thụ sủng nhược kinh.

Trần Tiêu ghi nhớ rượu ngon thức ăn ngon, thấy thế liền nói nói: "Đức Hoa huynh đây là bác ái à!"

Mã Tô làm cho thẳng nói: "Này không phải bác ái, Lão Sư nói đây là ở chính mình khả năng cho phép trong phạm vi, để càng nhiều người cảm nhận được sinh hoạt về đẹp."

Tân Lão Thất cũng nói: "Thiếu gia nhà ta nhưng là phải thành thánh!"

Giời ạ! Lời này để Trần Tiêu đều có chút dở khóc dở cười.

Kỳ thật cái gọi là thành thánh, bất quá là Phương Tinh có cảm với Vương Dương Minh ở Minh triều hậu kỳ lịch sử địa vị, cho nên hâm mộ tán dóc vài câu mà thôi, có thể Tân Lão Thất cái tên này coi như là chính mình thiếu gia muốn trở thành thánh.

"Thánh cái gì thánh? Ta còn không nghĩ ra nhà."

Phương Tinh chế giễu một câu, sau đó liền nhìn thấy vô số Nông Hộ đều kéo con đất cái đi ra, nhìn thấy Phương Tinh sau, mọi người đều là một mặt kích động.

"Thiếu gia, người có thể coi là trở về."

"Thiếu gia, vu cáo người người bắt được chưa? Nếu không đợi buổi tối tiểu nhân đi đem nhà hấn cho điểm."

"Thiếu gia, nhà ta trông nhi làm sao đi cùng với người à?"

" "

Phương Tinh đem bé gái thả xuống đi, chờ nàng quay đầu hiếu kỳ nhìn mình thời gian, liền xoa bóp cái kia đỏ hồng hồng khuôn mặt, cười nói: "Mau mau ăn, chớ bị người cho cướp."

Bé gái vừa nghe, liền vội vàng đem Kẹo que tất cả nhét vào trong mồm, trông cái quai hàm đi tìm cầu mẩu thân bảo hộ.

Trương Thục Tuệ cùng Tiểu Bạch cũng cùng nhau xuất một chút viện, Phương Tinh quay về Trương Thục Tuệ hấp háy mắt, sau đó liền chấp tay nói: "Mọi người yên tâm, việc chính là một cái hiểu lầm, đều mau mau về nhà làm cơm đi thôi."

"Tốt nha, về nhà về nhà, bụng đều đói."

Nhìn thấy Phương Tinh không có chuyện gì, tự giác chỗ dựa còn ở Nông Hộ nhóm đều cười vui về ai về nhà nấy, chỉ có cái kia cô bé con bị mẹ của chính mình nắm tay, còn bắt chợt quay đầu nhìn xem Phương Tinh.

"Phu quân!"

Trương Thục Tuệ dẫn Tiểu Bạch, hai người doanh doanh phúc thân, nghênh tiếp chủ một gia đình trở về.

Phương Tinh đưa tay muốn đi sờ sờ Trương Thục Tuệ mặt, cuối cùng vẫn là cười nói: "Thù Huệ, người dặn dò Hoa Nương lập tức làm cơm, hôm nay chúng ta chúc mừng một phen."

Nếu là chúc mừng, như vậy rượu là thiếu không thể.

Ở Trần Tiêu cổ vũ hạ, Phương Tinh cẩn thận lấy ra hai bình xé toang nhãn hiệu rượu đế.

Trần Tiêu tiếp lấy bình rượu, nhìn cái kia tinh trí bình thủy tinh, thờ dài nói: "Quang cái lọ này liền có giá trị không nhỏ, có thể thấy được bên trong rượu là làm sao quý giá!"

Loại rượu này bình lỏng la lỏng lánh, chỉ cần đem bình rượu cầm bán liền có thể làm cho một gia đình áo cơm không lo đến mấy năm, cho nên liền Mã Tô đều mặt lộ vẻ kinh ngạc sắc.

Phương Tinh vịn mở cái nắp, một luồng thuần hậu hương từu nhiều nhiều mà tới.

"Đây chỉ là pha lê, cũng không phải cái gì kỳ trân."

Đối với Phương Tinh tới nói, tiền không là vấn đề, chỉ là vào lần này Thường Diệu ra tay sau,

Hắn thì có chút cẩn thận.

Trong bữa tiệc mấy người uống đến lão đảo xiêu vẹo, cuối cùng tất cả ở khách phòng ngủ.

Phương Tinh lau trán, tiếp lấy Tiểu Bạch truyền đạt đậm đặc trà uống một hớp, nhất thời tinh thần chính là rung lên, nói với Phương Kiệt Luân: "Kiệt Luân thúc, ta là muốn như vậy, sau đó chúng ta đồ vật tận lực bắt được phía nam đi bán, một là người bên kia có tiền, hai là an toàn, chí ít sẽ không bị người cho nhìn chăm chăm."

Phương Kiệt Luân cũng là có chút nghĩ lại mà sợ nói ra: "Ai biết cái kia Thường Diệu sẽ như vậy tham lam, sau đó lão nô tự mình đi, chỉ là trên đường này thời gian hội không thiếu, thiếu gia, ngài đến đứng lên tới mới được à!"

Lời này có chút di ngôn hương vị. Phương Tinh cười nói: "Kiệt Luân thúc, ngươi nghĩ gì thế? Hiện nay lại không cần như vậy."

"À!"

Phương Kiệt Luân coi chính mình lập tức liền muốn xuất phát đi phương Nam, cho nên mới giống bàn giao di ngôn giống như hi vọng Phương Tinh có thể nhiều quần quần thôn trang bên trong việc.

Phương Tinh chỉ vào trên vách tường bản đồ, nói ra: "Phương Nam buôn bán nhiều người, chủ nhà giàu cũng nhiều, chúng ta hiện tại ra hàng lượng khá là nhỏ, trực tiếp bán cho những kia thương đội là được."

Phương Kiệt Luân lúc này mới chợt hiểu ra, sau đó liền đi đón thu cái kia mười tên trang bên trên thanh niên trai tráng.

Mười người, làm mười người này số người, Nông Hộ nhóm đều suýt chút nữa động thủ.

Chủ viện bên ngoài, hai người đàn bà chính chống nạnh mắng nhau.

"Lão nương nói cho người, thiếu gia chính là trên trời Sao Văn Khúc hạ phàm, dựa vào cái gì con trai của người liền có thể đưa tới nơi này, dựa vào cái gì? Ta không phục!"

"Chỉ bằng nhà ta so nhà người con trai nhiều!"

Khác một vị phụ nhân đặc ý nói: "Lão nương có thể không giống người, kìm nén mười mấy năm mới kìm nén ra một đứa con trai tới, người xem một chút, nhà ta năm con trai, ra ngoài đánh nhau cũng không sợ!"

Phương Kiệt Luân thấy cảnh này có chút đau đầu, chỉ phải vội ho một tiếng, sau đó nói: "Lần này là thiếu gia ân điển, nhân tuyển cũng là đi qua nhiều mặt khảo chứng, không quan hệ người chờ liền mau mau về nhà đi."

Đây là đây hòm định luận, cái kia người đàn bà vừa nghe liền không làm, xông lên, đồ bưng cả khuôn mặt hô: "Quản gia, cũng không thể nói như vậy, năm đó thiếu gia còn lúc nhỏ, ta hoàn cấp thiếu gia trích quả trái cây đây, làm sao có thể như các nàng!"

Ngoạ Tào! Nghe tiếng gấp gấp Phương Tinh há hốc mồm.

Liền trích một quả trái cây cho ta, hạp ta phải nhận lấy con trai của người à?

Nhìn thấy Phương Tinh đi ra, phụ nhân này có chút khiếp.

Phương Tinh không phải là Phương Kiệt Luân, hắn nếu như nổi giận, không thể nói được một gia đình đều sẽ bị đuổi ra ngoài, đến lúc đó chỉ có thể đi xin cơm sống qua ngày.

Có Phương Tinh ở đây, sự tình rất nhanh sẽ kết thúc.

Mười cái thanh niên trai tráng đứng ở trong sân, đều cúi đầu, cũng không ai dám nhìn lung tung.

Tân Lão Thất đứng ở phía trước, liền nhìn thấy Phương Tinh mang theo một cây ốm dài gậy gỗ đi ra.

Mười người này đều là Phương gia gia sinh tử, nhìn thấy Phương Tinh sau cùng là chân tay luống cuống.

"Đều dừng lại!"

Phương Tinh quát to một tiếng, sau đó cao giọng nói ra: "Nếu tới đây, vậy các người sinh tử cũng đã cùng trong nhà không liên quan, ta đã nói trước, kẻ từ hôm nay, tất cả mọi người cũng phải cho ta luyện."

"Luyện cái gì đây?"

Phương Tinh nhìn thấy ở ngoài cửa đứng Trương Thái Thuận, liền phát phát tay, tiếp theo sau đó nói ra: "Luyện công phu, luyện làm sao không bị người giết chết!"

"Các tiểu tử, coi như các người gặp may, bắt đầu từ ngày mai, cực khổ của các người ngày liền đến!"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Uống nhiều

"Giải tán!"

Chờ Phương Tinh một phát lời nói giải tán, mười người này đều như được đại xá chạy ra chủ viện.

"Đức Hoa huynh, người đây là muốn huấn luyện gia đình sao?"

Trương Thái Thuận quần áo vẫn là như vậy hào hoa phú quý, bắt quả trên mặt nhưng là có chút phong trần sắc, xem ra gần nhất không ít chạy đi.

Phương Tinh than thở: "Gần nhất gặp phải một số chuyện, giác đến cái mạng nhỏ của chính mình có chút nguy hiểm, liền dứt khoát mình luyện mấy người đi ra, tốt xấu cũng có thể giữ nhà hộ viện cái gì."

Trương Thái Thuận đầu lông mày nhảy một cái, kinh ngạc nói: "Đức Hoa huynh, người còn có thể luyện binh?"

Thời đại này hiểu luyện binh đều là gia truyền uyên bác huân quý, mà những kia luyện binh bí quyết chính là bọn họ lập thân gốc rễ, truyền người bất truyền tức coi trọng.

Cho nên Trương Thái Thuận cảm thấy Phương Tinh có chút ý nghĩ kỳ lạ, chỉ là hắn không tốt khuyên, liền quyền cho là game đi.

"Thái Thuận, làm sao như thế sớm sẽ trở lại?"

Tiến thư phòng sau, nha hoàn phụng dâng trà thơm, Phương Tinh lau trán hỏi.

Trương Thái Thuận lỗ mũi vừa kéo, liền biết buổi trưa Phương Tinh uống rượu, hơn nữa uống vẫn là loại kia rượu ngon.

Bắt quả nghĩ tới chính mình tao ngộ, Trương Thái Thuận sắc mặt tối sầm lại, nói ra: "Trong nhà ta thúc phụ không phục gia gia phân phối, cảm thấy phụ thân ta không xứng tiếp nhận gia nghiệp, khoảng thời gian này huyền não không thể tách rời ra à!"

Phương Tinh uống trà, cảm thấy loại chuyện nhà này là khó nhất nhất định, chỉ có thể an ủi: "Gia sản làm sao phân cách, đây là trường bối việc, người một đứa bé gia gia, thành thành thật thật mà học tập, còn lại mò dìm lú."

Đại khái là cảm thấy lời này sức thuyết phục không đủ, Phương Tinh liền cố gắng nói: "Nam nhi tốt không ăn phân gia cơm, Thái Thuận, tương lai người nếu là không nơi đi, liền đến Phương gia trang tới, có ta một miếng cơm liền đối không tới người."

Lời này rất thành khẩn, đương nhiên là xây dựng ở Trương Thái Thuận không biết Phương Tinh có được lượng lớn vật tư cơ sở bên trên.

Trương Thái Thuận hiển nhiên bị cảm động, hần cúi đầu, thanh âm có chút trầm thấp nói: "Đức Hoa huynh, tiểu đệ gần đây hội vẫn luôn ở tại Phủ Thuận Thiên, còn Đức Hoa huynh thu lưu."

Phương Tinh thờ dài, vỗ vỗ Trương Thái Thuận bờ vai nói ra: "Người tiểu tử này, bắt quả là điếm gia đình mâu thuẫn mà thôi, vậy liền ở lại đây đi."

"Tiểu Bạch, nói cho Thiếu Phu Nhân một tiếng, ở Tiền viện thu thập gần như căn phòng đi ra, để Thái Thuận ở lại."

Bên ngoài Tiểu Bạch vâng lời đi, Phương Tinh cũng một bên lái nhai, một bên đi vào bên trong, trở ra thời gian, trong tay đã có một bộ đệm chân, còn có hai cái chậu nhựa, cùng với rửa mặt dụng cụ.

"Đức Hoa huynh "

Nhìn thấy Phương Tinh lè mè bàn giao những thứ đồ này công dụng, Trương Thái Thuận cảm thấy con mắt có chút cay cay.

"Khóc cái gì!"

Phương Tinh không chịu nổi nam nhân mềm yếu, liền nói nói: "Gia gia ngươi còn chưa có chết đây, còn chưa tới phiên ngươi thúc thúc đương gia, chỉ cần phụ thân ngươi biểu hiện khá một chút, nhà này nghiệp người khác cũng đoạt không đi!"

Dựa theo hiện tại luật pháp, con cả bình thường đều sẽ kế thừa hơn nửa gia nghiệp, con thứ chỉ có thể lĩnh chính mình phân đến cái kia một phần, sau đó tự lập môn hộ.

Trương Thái Thuận tiếp lấy đệm chân, có chút luống cuống tay chân đi Tiền viện.

Chờ một lát sau, Tiểu Bạch một đường cười trộm đi vào, đi tới Phương Tinh sau người kì kèo nói ra Trương Thái Thuận chuyện xấu.

"Thiếu gia, cái này Trương Thái Thuận liền giường đều sẽ không phò, vậy mình cái giường làm cho cùng ở gà đường như."

Phương Tinh cảm thụ sau đầu mềm mại, không khỏi có chút rục rã rục rịch, bất quá nghĩ đến Tiểu Bạch tuổi tác, cuối cùng chỉ phải đếm lấy ngón tay chờ đợi trời tối.

Buổi tối tự nhiên là bày ra mâm cỗ, một đạo bình phong chia làm nam nữ lượng bàn.

Uống chưa bao giờ uống qua rượu ngon, liền Mã Tô đều hưng trí bừng bừng viết bài thơ, ngược lại đưa tới Trương Thái Thuận vỗ tay bảo hay.

"Lão sư, ngài cảm thấy thế nào?"

Mã Tô ở độ tuổi này chính là cần đại nhân cổ vũ thời điểm, cho nên Phương Tinh sẽ theo khẩu trợ giúp vài câu, sau đó nghiêm mặt nói: "Thi từ chung cuộc là Tiểu Đạo, thương thức có thể, không thể lưu luyến."

Mã Tô đứng dậy khom người thụ giáo.

"Vâng, đệ tử sau lần đó làm nặng kinh nghĩa."

Trương Thái Thuận cảm thấy Phương Tinh có chút quá nghiêm khắc,

Cũng không định đến Phương Tinh lời kế tiếp để hấn càng là lơ mờ.

"Kinh nghĩa?"

Phương Tinh cân nhắc nói ra: "Món đồ kia chỉ là cái nước cò đầu, nắm đến khoa thi quan khiếu liền đủ."

Trương Thái Thuận giữa lòng mây dần dần nhả lại, sau khi uống một hớp rượu, dựa vào cảm giác say hỏi: "Đức Hoa huynh, chẳng lẽ ngươi không coi trọng kinh nghĩa sao?"

Thời đại này liền Thái Tử cũng phải học tập kinh nghĩa à! Huống chi vô số người đọc sách đều đem Tứ Thư Ngũ Kinh tôn sùng là chí lý, Thánh Nhân một câu nói hận không thể tách ra vò nát đi leo lên lý giải.

Có thể Phương Tinh lại có thể đem kinh nghĩa cho rằng chùi đít giấy, dùng một lần liền ném. Lời này nếu như truyền đi, Phương Tinh tuyệt bích sẽ trở thành người đọc sách đối thủ một mất một còn.

Phương Tinh thân nhiên nói: "Kinh nghĩa có thể làm gì? Có thể trị quốc? Vẫn là có thể chữa bệnh!"

Mã Tô mặc dù biết giáo viên của chính mình có chút ly kinh bản đạo, có thể lại không nghĩ rằng hắn đã đối với Nho gia chán ghét đến trình độ như thế này.

Mà Trương Thái Thuận thì là ở cười khỏ, hấn cụp mắt nói: "Đức Hoa huynh, xin hỏi ngươi đối với Nho gia thấy thế nào?"

"Nho gia?"

Phương Tinh uống đến hai chập choạng, dựa vào tửu hứng liền bắt đầu sôi nổi phương pháp.

"Nho gia đối với Hoa Hạ đại nhất thống là có trợ giúp, ở Nho gia dưới ảnh hưởng, an ổn là tất cả mọi người lựa chọn, chỉ cần có thể còn sống, có hi vọng còn sống, dân chúng đều sẽ không làm âm ỉ, cho nên cái này cũng là vì sao Hoa Hạ phân lâu tất hợp trọng yếu nguyên nhân."

Không có phản kháng tinh thần, đây chính là Nho Gia tư tưởng hạ quốc dân trạng thái.

"Cái này chẳng lẽ không phải chỗ tốt sao?"

Trương Thái Thuận thay Phương Tinh rót rượu, sau đó con mắt toả sáng hỏi.

"Chuyện tốt? Ha ha!"

Phương Tinh cạn ly, sau đó bật nói: "Nho gia tư tưởng đối với đại nhất thống là chuyện tốt, đối với kẻ thống trị cũng là chuyện tốt, có thể ở hậu bối lần nữa xuyên tạc hạ, cắt xén dân tộc tiền thủ tư tưởng, cái này chẳng lẽ cũng là chuyện tốt?"

Nói qua Phương Tinh chỉ vào Trương Thái Thuận cười nói: "Ngươi và ta đều là vừa đến lợi ích giả, theo lý ta không nên nói Nho gia nói vậy, có thể ngươi biết không? Còn tiếp tục như vậy, loạn trị tuần hoàn liền sẽ không ngừng trình diễn, mãi đến tận dị tộc nhân mở ra tàu thủy, dùng đại pháo đánh gãy dân tộc này cột sống, Thần Châu từ nay ngã một cái hết gượng dậy!"

Phương Tinh hí mắt thờ dài, hần phảng phất sau khi thấy tới dị tộc nhân kiên thuyền lợi pháo, dùng đạn pháo mở ra cái này lão đại quốc gia biên giới, mà mục đích bất quá là bởi vì bọn họ cảm thấy mạo dịch tỉ lệ nhập siêu quá lớn, muốn dùng quạ * mảnh tới triệt tiêu tỉ lệ nhập siêu mà thôi.

Lúc đó Anh quốc nữ vương còn lo lắng đánh không lại thứ khổng lồ này, ai biết đại gia hỏa này nhưng là con hổ giấy, đâm một cái là rách, kết quả Liệt Cường nhóm đều nhìn thấy, liền đều dồn dập tới cửa chia một chén canh.

"Thà rằng tặng nước bạn, không cùng gia nô à! Ha ha!"

Phương Tinh trên mặt lộ ra vẻ châm chọc, lại như là cái phần thanh giống như nói ra: "Cõi đời này nào có Thiên Thu muôn đời kẻ thống trị, liền nói đại Minh chúng ta, các ngươi có tin hay không, tuyệt đối sống không qua ba trăm năm, phải ở trong loạn trong giặc ngoài âm âm sụp đổ! Sau đó "

"Đức Hoa huynh, ngươi uống nhiều!"

Trương Thái Thuận đứng dậy, giữa lòng mảy một mảnh tức sát nhìn Mã Tô cùng bên ngoài Tân Lão Thất, quát: ", nếu ai dám truyền đi, ta tru hần cửu tộc!"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ác Ma Phương Tinh

Thời khắc này Trương Thái Thuận lẫm liệt đáng sợ, có thể Tân Lão Thất cái này người gốc lại không phản ứng hần, chỉ có Mã Tô so sánh thông minh, hần vội vàng đỡ Phương Tinh về phía sau viện giao cho Trương Thực Tuệ.

"Đây là làm sao?"

Phương Tinh tư lượng theo lý sẽ không như thế dễ dàng tụy, nhưng hần gần nhất áp lực khá lớn, cho nên nhất kích động, liền thành Túy Miêu.

Mã Tô vừa ra tới, liền đối với Trương Thái Thuận thi lễ nói: "Đa tạ Trương Công Tử nhắc nhở."

Vừa nãy nếu như Phương Tinh chỉ là ở Mã Tô trước mặt nói những này, như vậy vấn đề không lớn, có thể hiện tại nhưng có Trương Thái Thuận ở đây, người này có thể hay không

Trương Thái Thuận dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Mã Tô, gật đầu nói: "Vừa nãy ta nghe nói rõ sớm ngươi cũng phải tham gia huấn luyện, đi ngủ sớm một chút đi."

Mã Tô cúi người hành lễ, mọi người liền như vậy tán đi.

Tuy rằng uống say, có thể Phương Tinh rượu đức không sai, thiên còn son đen mà đen thời điểm liền tỉnh, hần nhìn treo trên vách tường dạ quang đồng hồ treo tường, đã là bốn giờ rưỡi.

"Thoải mái!"

Sau khi rời giường, Phương Tinh rửa mặt hoàn tất liền đi Tiền viện, đứng dịp thấy Trương Thái Thuận chính cầm cái kia quân kềm đánh răng đang nghiên cứu. Nhìn thấy mới tỉnh lại, hỏi hần: "Đức Hoa huynh, cái này là cái gì làm?"

"Bạc Hà, còn có chút nhỏ bé viên đạn, có thể thanh khiết hàm răng, thuận tiện còn có thể bảo hộ một chút khoang miệng."

Phương Tinh đuổi cái chặn ngang, sau đó lộ ra hung tợn biểu tình, lấy ra một cái còi.

"Thiếu gia!"

Tân Lão Thất đã xuất hiện, Mã Tô cũng theo từ trong nhà gấp gáp.

Phương Tinh đối với Tân Lão Thất bàn giao nói: "Ta cái còi vừa vang người liền vọt vào, phàm là còn đang ngủ, giống nhau tưới nước! Rời giường tốc độ chậm, cho ta rút!"

Tiếp lấy gây, Tân Lão Thất cười rất đắc ý.

"Ta cũng là quân sự."

Phương gia hiện nay quân sự liền hai vị, một vị là quân gia Phương Kiệt Luân, một vị chính là nhà bếp Hoa Nương. Tân Lão Thất cảm giác mình thành công làm người thứ ba quân sự tiềm chất, cho nên đắc ý phi thường.

Phương Tinh liếc chéo Trương Thái Thuận, "Thái Thuận, theo lý người cũng nên cùng nhau thao luyện lên, như thế nào, dám sao?"

Trương Thái Thuận hoạt động đầy mưu tính, tự tin nói: "Đức Hoa huynh, cứ đến đi."

"Được!"

Phương Tinh trong lòng cười thầm, chờ người biết ta chuẩn bị cho bọn họ 'Bữa tiệc lớn' sau, xem người có còn hay không tự tin!

"Tất tất tất!"

Thê lương tiếng còi ở trong tiền viện quanh quẩn, Tân Lão Thất một cước liền đá văng ra những kia thanh niên trai tráng cửa phòng, xoay chuyển ánh mắt, liền hướng về mấy cái còn ở ngay ở o o gia hòa giới một chậu nước lạnh.

Đầu thu Bắc Bình sớm muộn nhiệt độ rất thấp, một chậu nước giáng xuống, mấy tên đều tỉnh cả ngủ mở mắt ra.

"Ôi! Ai con bà nó dám giới lão tử! Ta "

Mấy người đang chuẩn bị rời giường thu thập rót nước gia hỏa, có thể khi bọn họ nhìn thấy Tân Lão Thất chính đầy mặt dữ tợn cảm gây thời gian, trong lòng đã nghĩ lên ngày hôm qua Phương Tinh.

"Tất cả mọi người, nghe tiếng còi sau nhất định phải ở một phần ba khắc bên trong toàn thân mặc ra ngoài, đến muộn ha ha!"

Một khắc đồng hồ ước bằng mười không tới 5 phút, một phần ba chính là bốn phần nhiều tập trung, đối với đám này không đi qua huấn luyện thanh niên trai tráng tới nói thật là có chút chặt.

"Giày của ta đây? Ai nhìn thấy giày của ta?"

"Y phục của ta, ai con bà nó đem y phục của ta lấy đi? Mau mau trả về tới!"

"Nhanh một chút,

Thiếu gia thật là biết đánh người!"

Một đám người thanh niên trai tráng luống cuống tay chân ở mặc quần áo, một người trong đó ở đây giường tìm chính mình quần áo, động tác đã chậm rất nhiều.

"Khốn nạn! Mau chút!"

"Đừng!"

Tân Lão Thất một gây xuống, tất cả mọi người động tác đều nhanh.

"Không được, đã đến giờ!"

Nghe vậy tất cả mọi người, mặc kệ xuyên không mặc, đều hướng về bên ngoài chạy như điên.

Phương Tinh ở nhìn đồng hồ tay, dạ quang đồng hồ tay để Trương Thái Thuận đều có chút mất thềm, có thể theo tiếng bước chân lao ra, Phương Tinh ngẩng đầu.

Mười cái thanh niên trai tráng, có người chỉ xuyên một con giày, có người quần bị đâm thành bết tắc, có người xuyên người khác quần áo, nhón nha nhón nháo, nháo không ngừng.

"Tất tất!"

Tiếng còi vừa vang, mọi người đều yên tĩnh, dựa vào treo trên vách tường đèn lồng, mọi người đều nhìn thấy Phương Tinh cái kia mờ tà ác mặt.

"Không sai, có thể trong thời gian ngắn như vậy tập kết hoàn tất, ta rất vui mừng."

Phương Tinh để mọi người đều buông lỏng một chút.

"Chính là!"

Phương Tinh dùng gậy chỉ vào trên thân những người này, lắc đầu than thở: "Chính là các ngươi nhìn chính mình mặc, còn có, nếu như không phải Tân Lão Thất vào trong quật, các ngươi bây giờ có thể đi ra không?"

Tất cả mọi người đều không nói lời nào, Phương Tinh lúc này mới hí hửng nói: "Trách ta, các ngươi đều là một đám gà mờ, mới sắp rồi đi cha mẹ chăm sóc, quý giá hết sức à!"

Lời này không lớn giống, mọi người đều cúi đầu, sợ bị cử đưa về nhà, cái kia mất mặt thiệt nhiều.

"Tất cả mọi người!"

Bạch! Mọi người lập tức liền đứng thẳng người, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Phương Tinh khoát tay, ra hiệu Mã Tô cùng Trương Thái Thuận đều gia nhập vào, sau đó mới dùng gậy gõ bắt tay tư tưởng, cười lạnh nói: "Tất cả mọi người đều từ cửa xuất phát, theo thôn trang tuyến đường trong bắt đầu chạy, khứ hồi đến chủ trạch làm điểm cuối."

Này rất dễ dàng, dựa theo khoảng cách để tính, khoảng chừng cũng chính là năm, sáu km bộ đáng, mọi người chậm chạy chính là.

Tất cả mọi người đều cảm thấy rất nhẹ nhõm, có thể Phương Tinh lại lộ ra như ác ma nụ cười, chỉ vào đã chuyên treo tại ở ngoài đồng hồ treo trên tường nói ra: "Trong vòng hai mươi lăm phút, chạy không tới bữa sáng không thật!"

"À!"

Tất cả mọi người đều học bỏ tức qua tại sao biết loại này 24 thời gian tiêu chuẩn, liền ở trong lòng một đổi, mọi người đều hoảng.

Những người này đều là ôm tới chủ trạch ăn ngon mặc đẹp dự định, nghĩ thâm nhiều nhất chính là làm chút tạp dịch hoạt, cũng không định đến ngày thứ nhất lại có thể chính là như thế tàn khốc.

"Mã Tô số tuổi còn nhỏ, chỉ cho phép chạy đơn bờ, còn Trương Thái Thuận ngươi đến chạy xong!"

Mã Tô ngăn ra, đang chuẩn bị yêu cầu nhất trí, có thể Phương Tinh đã thổi lên cái còi.

"Tính giờ bắt đầu!"

Trương Thái Thuận còn ở ngăn ra, hắn là thường thường luyện võ, có thể loại này chạy pháp vẫn là lần đầu tiên nghe đã nói. Ngay ở hắn cũng sờ thời điểm, Phương Tinh đã như như ác ma bắt đầu rít gào.

"Các ngươi còn ở chờ cái gì? Đều cho lão tử chạy đi!"

Tân Lão Thất cái thứ nhất đi đầu, dẫn mọi người bắt đầu chạy ra ngoài.

Phương Tinh mang theo gậy, từ chân tường bên cạnh đẩy tới một cái xe đạp, nhàn nhả theo ở phía sau.

"Gà mờ, tốc độ của ngươi quá chậm! Mau mau chạy đi!"

Phương Tinh dùng gậy quật tin tức ở phía sau gia hỏa, gác ở xe đạp phía trước đèn pin chiếu sáng lên con đường phía trước.

Kỳ thật không cần chiếu, những này gia sinh tử nhắm mắt lại đều sẽ không đi chệch, có thể Phương Tinh muốn ở ngày thứ nhất cho bọn họ một cái chấn động, cho nên liền vận dụng đèn pin.

"Thật sáng à! Thiếu gia cái kia là món đồ gì?"

"Ngươi con bà nó còn có sức lực nói chuyện? Vậy liền chạy phía trước đi!"

Phương Tinh một gậy liền quật ở người nói chuyện trên lưng, người này gào lên một tiếng sau, mau mau liền chạy đến phía trước, cùng Tân Lão Thất cùng nhau lĩnh chạy.

"Đều chạy đi! Tiết tấu, chú ý nhịp điệu hô hấp, hai bước một hô, hai bước hút một cái, bảo trì lại."

Phương Tinh một bên quật tin tức sau gia hỏa, một bên giáo bọn họ hô hấp phương pháp.

Chạy qua chạy cự li dài đều biết, hô hấp là quan trọng nhất một cái mất xích, một khi hô hấp loạn, vậy ngươi tiết tấu cũng sẽ loạn, thể lực tiêu hao càng

là nhanh rồi tỉnh rồi mù.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thao luyện gia đình

Mã Tô chỉ cảm giác mình phổi đang thiêu đốt, hai chân mềm bất cứ lúc nào đều có thể ngã xuống. Nghe bên cạnh những kia tiếng thở hào hển, hần cắn chặt hàm răng, chặt chẽ cùng sau lưng Trương Thái Thuận.

Mà Trương Thái Thuận cũng có chút thở, hần dĩ vãng có thể chỉ là luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, đối với loại này khoảng cách dài chạy bộ một điểm đều không có trải qua. Lúc mới bắt đầu hần còn cảm thấy là một bữa ăn sáng, có thể theo thời gian kéo dài, liền hô hấp đều có chút khó khăn.

Tân Lão Thất nghĩ đến gần nhất thiếu gia dẫn hần đến thư phòng xem những kia "Tiên Khi", bên trong những người kia ở diễn luyện quyền cước, đều là chiêu chiêu trí mệnh lợi hại thủ đoạn.

"Chạy đi, không cho giảm tốc độ!"

Phương Tinh lại đuổi theo, trong miệng hô quát, gây quật, thật sự buộc đội ngũ tiếp tục tiến lên.

Đệ nhất chuyển tới cùng, chỉ là hoàn thành một phần tư lộ trình, ở Phương Tinh giục giã, tất cả mọi người đều liều mạng chạy về.

Ở chạy về đến chủ trạch lúc trước, Mã Tô bị Phương Tinh lôi ra tới.

"Không cho ngừng, đi từ từ, trở lại liền chuẩn bị sách bài tập."

Mã Tô gật đầu. Sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy đi trở về chủ viện. Hần còn phải chuẩn bị sách bài tập, chờ tối nay muốn dạy những kia thanh niên trai tráng biết chữ.

"Đồ chó đẻ, các người đám này phé vật, đều mau mau chạy đi!"

Những người còn lại, bao quát Trương Thái Thuận ở bên trong, đều bị Phương Tinh truy thành chó.

Rốt cuộc, ở thiên tăng sáng sau khi, tất cả mọi người đều hoàn thành nhiệm vụ, lè lưỡi trở lại chủ trạch Ngoại Viện.

Phương Tinh thấy có người đã ngồi dưới đất, liền hô: "Không cho ngồi, tất cả mọi người đều đứng lên."

Cái gì? Chạy xong còn không cho nghỉ ngơi?

Những này thanh niên trai tráng đều cảm thấy quá ác, có thể mệnh lệnh của thiếu gia bọn họ vẫn là không dám vi phạm, liền đều than thở đứng lên.

Phương Tinh đứng ở phía trước, hai tay nắm quyền, nói ra: "Đều học ta, nắm chặt hai nắm đấm, rất ầm ức, kìm nén đến người không nhận được mới thôi."

Đây là Phương Tinh từ một vị vô căn cứ 'Bộ đội đặc chủng' trên người học lấy, có người nói có thể tăng trưởng sự chịu đựng, còn có tác dụng hay không, dù sao không chỗ hỏng chính là.

Sau khi kết thúc, tất cả mọi người tập trung rửa mặt, sau đó ăn điểm tâm.

Bữa sáng rất phong phú, khối lớn thịt heo, mỗi người một cái trứng gà, mà bánh bao càng là không giới hạn cung cấp.

Những ngày tháng này cũng quá tốt chứ?

Vừa ăn xong vị đắng, tất cả mọi người đều bị này có thể so với năm rồi cơm nước cho kinh sợ, cũng không tiếp tục cảm thấy loại huấn luyện này là dày vò.

Ăn! Dùng sức ăn! Đây chính là mọi người lúc này duy nhất nghĩ cách, liền Trương Thái Thuận đều không ngoại lệ.

Ngày xưa cái kia làm người cau mày đại thịt béo, Trương Thái Thuận vẫn là ăn khỏe miệng chảy mỡ; cái kia bánh bao lớn ngày xưa chỉ có thể ăn một cái, hần ăn bốn cái.

Chờ ợ sau khi ăn xong, vừa bên trên trong thùng lớn còn có canh.

"Tào tía tôm khô canh!"

Tào tía món đồ này trong kho hàng rất nhiều, ở sau đó đều là nuôi dưỡng nhiều lắm, thật lòng không đáng giá.

Ăn xong bữa sáng sau, chính là thời gian học tập, lão sư là Mã Tô.

Trương Thái Thuận chuyển cái băng ngồi ngồi ở Phương Tĩnh bên cạnh, hai người liền ở trong sân phơi nắng, cảm thấy ngày chưa bao giờ có tốt như vậy quá.

"Đức Hoa huynh, người huấn luyện đám này người làm gì dùng?"

"Giữ nhà hộ viện!"

Phương Tĩnh ngay lập tức hồi đáp, đối ai hỏi đều là đáp án này.

Còn lại chương trình học Trương Thái Thuận tự nhiên là không cần tham gia, cho nên hần không thấy chính là, văn hóa khóa sau, những này thanh niên trai tráng đều căn cứ Tân Lão Thất dẫn đội, ở thôn trang một nơi hẻo lánh tiếp theo huấn luyện.

Cầm nã cách đấu, thân thể chỗ yếu nhận thức, cuối cùng chính là đao pháp cùng Trường Thương Trận liệt.

Mà càng tàn khốc huấn luyện sẽ bị an bài sau một tháng, chờ những này thanh niên trai tráng thân thể thích ứng huấn luyện sau khi, những kia vật liệu tốt liền bắt đầu.

Trương Thái Thuận ở Phương gia trang quá hết sức thích ý, mỗi ngày buổi sáng luyện tập, sau đó chờ Mã Tô giáo xong văn hóa khóa sau, liền căn cứ Phương Tĩnh truyền dạy các môn học tri thức.

Mà khi hần một ngày nào đó xem đến trong thôn trang người, đặc biệt những hài tử kia nhóm đều đang nghe Mã Tô giảng bài thời gian, nhất thời liền đối phương tỉnh lau mắt mà nhìn.

"Đức Hoa huynh,

Chẳng lẽ người không sợ những người này mở mang trí tuệ sau khi, sẽ trở thành Phương gia trang không ổn định nhân tố sao?"

Không ổn định nhân tố cái từ này vẫn là Phương Tĩnh gần nhất giảng bài thời gian nói, Trương Thái Thuận lúc này mượn tới cũng là rất thỏa đáng.

Phương Tĩnh thân nhiên nói: "Ngu dân giả ngu xuẩn nhất, người xem cổ kim lịch sử, cái nào triều đại không phải ở ngu dân, nhưng cuối cùng làm sao?"

Bản về ngu dân, Đại Minh Triều cũng không lạc hậu, chẳng qua còn kém rất rất xa sau đó cái kia lưu phát không để lại đầu Man Tộc chính quyền.

Phương Tĩnh tựa như cười mà không phải cười nói ra: "Người có phải là cho rằng, chỉ cần dân chúng đều bé ngoan, cái gì đều không nghĩ, như vậy là tốt nhất, đúng không?"

Trương Thái Thuận cứng lại, có chút quẫn bách nói: "Đức Hoa huynh, Khổng Tử nói, dân khả sử do chi, bất khả sử tri chi. Nay thiên cổ không biến đổi cực kỳ hiểu được vậy!"

Lão phu tử có lẽ liền là ý này, có lẽ thực sự là bị hậu nhân xuyên tạc, Phương Tĩnh không đi tranh luận, chỉ nói là nói: "Xem một cái quốc gia cùng dân tộc tiền đồ, người chỉ cần đến xem nó thiếu niên, ta có một vấn, xin mời Thái Thuận quan."

Phương Tĩnh bút lông tên chữ rất xấu, chính hần giải thích nói là tỉnh táo sau liền quên những kia bút pháp.

Trương Thái Thuận liền ở bên cạnh nhìn, dần dần, ở này xấu xí bút lông tên chữ bên trên, hần nhiệt huyết sôi trào.

—— thiếu niên trí tuệ chính là quốc trí tuệ, thiếu niên giàu có chính là quốc giàu có, thiếu niên cường chính là quốc cường thiếu niên hùng với thế giới, chính là quốc hùng với thế giới.

—— mặt trời đỏ mới lên, đạo đại quang; sông xuất phục lưu, ào ra mệnh mông; Tiềm Long đằng uyên, vẫy và móng tung bay; mới sinh hồ rít hang, bách thú chấn động hoảng sợ

—— mỹ tai, ta thiếu niên Trung Quốc, cùng thiên bất lão.

—— tráng tai, ta trướng cử quốc thiếu niên, cùng quốc không giới hạn!

Buông ra trong tay bút lông, Phương Tĩnh hoạt động đầu nhức cổ tay, sau đó yên lặng giả bộ cái bức, xoay người rồi đi.

Trương Thái Thuận vốn là thiếu niên, đang nhìn đến bản này ảng hùng văn sau khi, không khỏi nhiệt huyết sôi trào, mà khi hấn ngẩng đầu nhìn đến thư phòng trên vách tường mang theo một bức tên chữ sau, không khỏi đến gần vừa nhìn.

—— là thực tế!

—— tri hành hợp nhất!

—— học để sử dụng!

Trương Thái Thuận không phải ngu ngốc, cho nên đang yên lặng trầm tư sau khi, trên mặt liền lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Đây là giả bộ cái bức. Mới tỉnh ngộ tổng kết một chút đối với đệ tử cơ bản yêu cầu, thuận tiện còn 'Đánh cắp' vị kia tâm học Thánh Nhân một câu nói.

"Là thực tế, vậy thì yêu cầu chúng ta không muốn coi thành đùa ngốc, trên thư viết cái gì mọi người sẽ tin cái gì, người khác nói cái gì chính là cái đó. Bất cứ sự vật gì, ở chính mình không có cuối trước, không muốn dễ dàng có kết luận, bảo sao hay vậy là đáng buồn nhất kẻ ngu si!"

Phương Tinh hiện tại càng lúc càng thích ứng lão sư nhân vật, đối mặt mấy chục người, hấn chậm rãi mà nói.

"Mà tri hành hợp nhất, vậy thì yêu cầu mọi người đem học lấy đồ vật, cùng trong lòng cuối cùng lý niệm kết hợp với nhau, cuối cùng dùng hành động tới thực hành nó."

Phương Tinh không muốn cầu những người này đi làm Thánh Nhân, càng không muốn bọn họ sau đó đi làm nhà triết học, cho nên liền đem câu nói này xuyên tạc một phen.

Cấp dưới đều tập trung tinh thần đang nghe, có vài cái còn ở ghi chép, trong đó liền bao quát Trương Thái Thuận cùng Mã Tô.

"Cuối cùng chính là học để sử dụng, cái này cũng là ta đối với các người yêu cầu."

Phương Tinh khoanh tay đứng, dây cột tóc tung bay theo gió, nhìn hơi có chút "Trích Tiên" phong thái.

"Học để sử dụng, vậy thì muốn xem các người học tập chính là cái gì, bất luận là đồ vật gì đều có chỗ cần dùng, nói thí dụ như toán học, "

Phương Tinh blah blah nói một đồng lớn, cấp dưới đều là hết sức chuyên chú.

Thời đại này cũng sẽ không có cái gì đại Nho khắp nơi bài giảng, hơn nữa Phương Tinh quan điểm mới mẻ mà giàu có có sức thuyết phục, cho nên liền Trương Thái Thuận đều là thoăn thoắt nhanh chóng ghi chép.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Cự tuyệt cùng vào thành

Trương Thái Thuận mấy ngày nay có chút trầm mặc ít lời, thỉnh thoảng còn thích đến Nông Hộ nhà đi vòng một chút, tra hỏi một chút khó khăn.

Mà chờ Tần Lão Thất giáo dục những gia thanh niên trai tráng luyện công thời gian, có lúc hấn cũng sẽ ở bên cạnh nhìn, thậm chí còn sẽ cùng Tần Lão Thất tranh tài một phen, chỉ là một lần cũng không thắng quá.

Tần Lão Thất không thể không nói chính là một cái kỳ tài luyện võ, ở học tập Phương Tinh dùng video phương thức chuyên dạy cho hấn những gia tranh đấu kỹ sau, Trương Thái Thuận đã là đấu không quá ba hiệp.

"Người thất bại."

Tần Lão Thất nhẹ nhàng buông ra Trương Thái Thuận cánh tay, sau đó nghiêm nghị đối với thanh niên trai tráng nhóm nói ra: "Vừa nãy đều nhìn rõ ràng sao?"

"Rõ ràng!"

Thanh âm rất chính tề, Tân Lão Thất thoả mãn gật đầu nói: "Tốt lắm, kế tiếp chính là ghép thành đôi luyện tập, mọi người đều mang tốt đồ bảo vệ, còn có chính là ra tay chú ý đúng mực."

"Người này trời sinh chính là muốn lên chiến trường."

Trương Thái Thuận xoa bờ vai đi tới Phương Tinh bên cạnh tấm tắc lấy làm kỳ.

Tân Lão Thất bình thường nhìn có chút ngây ngốc, mà khi hắn đứng ở huấn luyện viên vị trí sau, một sợi hơi thở ngưng trọng liền đột nhiên mà sinh.

Phương Tinh cười nói: "Xem như đi, hiện tại Đại Minh quân đội đều là những gia huấn quý nhóm một tay không chế, Tân Lão Thất đi quá nửa là một tú vu lâm, ngày nào đó bị người ám hại cũng không biết."

Trương Thái Thuận gật đầu nhận đồng quan điểm này, phải biết, Phương Tinh chẳng những là giáo những này, còn có thể giáo mọi người một chút chính hấn tổng kết binh pháp.

Đời sau chiến tranh án lệ nhiều không kể xiết, Phương Tinh chính mình trước học tập, sau đó sẽ lý luận suông truyền thụ cho những người này, chính hấn đều cảm thấy có chút vô căn cứ.

Có thể từ khi Trương Thái Thuận nghe qua một chút chiến lược khóa sau, hấn liền cũng không còn thiếu quá Phương Tinh chương trình học.

Cái thời đại này thông tin thiếu hụt, hơn nữa huấn quý nhóm đều đem chính mình binh pháp giấu đi chặt chẽ, chỉ truyền cho con trai của chính mình, dẫn đến binh pháp các loại chỗ thiếu hụt cùng chỉ một.

Phương Tinh không biết chính là, huấn luyện binh phương pháp nếu như truyền đi, hội gọi ra như thế nào náo động.

Trương Thái Thuận đặc biệt tán thành Phương Tinh một câu nói.

—— tướng quân chỉ cần dựa theo thượng cấp mệnh lệnh làm việc, có thể thống soái lại cần có được xem kỹ toàn cục ánh mắt!

"Đức Hoa huynh, sao không như đi tham gia thi Hương, cũng làm tốt ta Đại Minh ra một phần lực à!"

Trương Thái Thuận cảm thấy Phương Tinh liền như thế ngồi xổm ở Phương gia trang, không có tiếng tăm gì tùy ý sinh mạng, là một loại cực đoan không chịu trách nhiệm sinh tồn phương thức.

Hiện nay Đại Minh cục diện chính trị vẫn tính là ổn định, trên thảo nguyên Người Mông Cổ cũng ở năm kia bị Chu Lệ đánh cho tề ra quân, không dám nam cô.

Bất quá theo Mông Nguyên người suy nhược, Ngõa Thử bắt đầu quật khởi, cũng mơ ước Trung Nguyên nơi phồn hoa.

Cho nên Chu Lệ muốn dời đô Bắc Bình, đây là một cái anh minh quyết sách. Trực tiếp ở biên giới Kiến Đô, có thể rút ngắn quyết sách cùng thời gian phản ứng.

Phương Tinh cười ha ha, "Ta người này quen biếng nhác, tiến quan trường quá nửa là bị người hồ nhân vật, dự đoán chưa kịp đến ta phát huy tác dụng cũng đã phai mờ mọi người rồi."

Quan trường chính là cái chảo nhuộm lớn, từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn chỉ là Phụng mao lân giác.

Trương Thái Thuận bắt đắc dĩ cười khổ nói: "Nếu như có người có thể bảo vệ ngươi đây?"

"Vậy cũng không được! Năm kia thì có Tướng Sư đã nói, đời ta liền không phải làm quan mệnh!"

Phương Tinh không chút do dự đoạn tuyệt Trương Thái Thuận cử động chính mình ra làm quan ý nghĩ.

Bất quá nhìn thấy Trương Thái Thuận có chút ưỡ oải đáng đáp, Phương Tinh liền an ủi: "Vạn sự không có tuyệt đối, có lẽ một ngày nào đó bệ hạ muốn mời ta đi làm phụ tá đây, ngươi nói là đi."

Phụ tá không phải quan, chỉ có thể coi là tư nhân trí tuệ túi.

"Đúng vậy!"

Trương Thái Thuận vỗ đùi, cảm thấy ý đồ này thực là không tồi.

"Ngươi liền nói chuyện vớ vẩn đi!"

Chính mình nói lung tung nhạt, có thể Trương Thái Thuận lại còn cảm thấy ý đồ này đúng giờ, này không phải rảnh rỗi cực nhàm chán là cái gì?

Dựa theo Chu Lệ cái kia tính khí, Phương Tinh cũng không dám đi khi hấn phụ tá à! Bằng không sớm muộn đầu khó giữ được.

"Mau mau đi quan sát cây ớt mọc, thuận tiện nhìn những kia heo con đối với thanh để dành thức ăn vừa miệng tính như thế nào.

"

Phương Tinh phải mông liền đi, Trương Thái Thuận hơi giật mình thân, cuối cùng chỉ phải cầm giấy bút đi Nông Hộ nhà.

Cây ớt mọc không sai, nhìn những kia nho nhỏ cây ớt treo ở mặt trên, Trương Thái Thuận ngum nước thì có chút không nhận được phân bố đi ra.

Đồ chơi này tốt, làm cái lẩu, xào rau đều dùng được.

Nếu như đại quân ra biên ải có thể có vật này, mong rằng đối với chống lạnh cũng có chút công dụng đi.

Cho tới rau cải trắng càng là loại đến đầy đất đều là, Phương Kiệt Luân đã chuẩn bị kỹ càng cái bình, sẽ chờ thu hoạch sau ướp muối đồ chua.

Nếu như có đồ chua theo quân, cái kia

"Chỉ còn lại lương khô."

Trương Thái Thuận trên giấy ghi chép, lập tức đi nông gia chuồng heo.

Chuồng heo hương vị không dễ ngửi, bất quá Trương Thái Thuận khoảng thời gian này đã thích ứng. Hắn hỏi thăm bên cạnh Nông Hộ, sau đó lại cũng điếm thanh để dành thức ăn xuống, nhìn heo con nhóm phía sau tiếp trước ở giành ăn, Trương Thái Thuận có chút u buồn.

Như thế loang lỗ đại tài, lại có thể cam nguyện rút ở một nông trang nhỏ bên trong, chẳng lẽ hắn thực sự là đối với Đại Minh nản chí ngã lòng sao?

"Thù Huệ, hôm nay khí trời tốt, chúng ta cùng nhau đến trong thành đi đi dạo đi."

Trở lại nội viện, nhìn thấy Trương Thục Tuệ cùng Tiểu Bạch chính thiêu thừa may vá, Phương Tinh thì có chút băn khoăn nói ra.

"Thật sự?"

Tiểu Bạch vừa nghe suýt chút nữa nhảy dựng lên, trong tay kim khâu may vá cũng vút qua một bên, lắc Trương Thục Tuệ cánh tay, cầu xin nàng nhất định phải đi.

Trương Thục Tuệ nhìn bên ngoài ánh mặt trời có chút ý động, liền nói nói: "Đi ra ngoài có thể, bất quá không cho xài tiền bấy bạ."

Phương Tinh chỉ cần nàng đáp ứng là tốt rồi, nghe vậy lập tức liền gọi tới Tân Lão Thất.

"Kêu lên mấy người, vừa vặn thử xem bọn họ gần nhất có hay không lười biếng."

Vừa nghe có cơ hội vào thành, những kia thanh niên trai tráng đều vây quanh Tân Lão Thất nháo lên, cuối cùng Tân Lão Thất chọn năm người, làm Phương Tinh hộ vệ.

"Đều đi, hôm nay nghỉ."

Phương Tinh vẫy tay, Mã Tô cùng Trương Thái Thuận cũng theo tới.

Một chiếc xe bò chính là xuất hành công cụ, bên trong ngồi Trương Thục Tuệ cùng Tiểu Bạch, Phương Tinh cùng với mọi người bước đi.

"Đức Hoa huynh, mua một con ngựa đi."

Trương Thái Thuận cảm thấy bước đi quá xa, Phương Tinh lại cười nói: "Sẽ có, chờ ta đi nhìn kỹ hắn nói."

Chờ đến Bắc Bình thành thời gian, thời gian đã là gần trưa, mọi người trước tiên tìm một nơi ăn cơm, sau đó liền bắt đầu ở Bắc Bình trong thành đi dạo.

Đến chợ phía Đông sau, những Lâm Lang đó khắp nơi hàng hóa để Tiểu Bạch đều không dời nổi mắt, lôi kéo Trương Thục Tuệ liền chen vào.

"Các ngươi xem trọng."

Phương Tinh bàn giao vài câu, sau đó rồi cùng hai cái gia đình đi một nhà Giang Nam thương nhân mở tiệm phở.

"Khách quan nhưng là phải mua đồ?"

Chường quỳ nhìn rất khôn khéo, Phương Tinh lắc đầu nói: "Không, ta là có vài thứ muốn mời chường quỳ nhìn."

"Ồ!"

Chường quỳ vừa nghe, còn tưởng rằng Phương Tinh là coi nơi này là hiệu cầm đồ, cho nên thái độ lập tức chuyển lạnh.

Phương Tinh không cho rằng chày từ gia đình trong tay tiếp lấy bao quần áo, thông thả ung dung lấy ra một cái đồ vật tối, nhất thời chường quảy con người liền rút một đoạn.

"Đây là Lư Ly?"

Lóng la lóng lánh ly thủy tinh thả ở trên quảy, Phương Tinh nhàn nhạt cảm quá chường quảy chén trà bằng sứ, rót nước trà ở bên trong.

"Trà ngon lá à!"

Phương Tinh nhìn cái kia ở bên trong nước đứng thẳng lá trà, không đi ca ngợi chính mình chén nước, ngược lại là khen ngợi lên lá trà.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Gia đình đệ 1 lần động thủ

Chường quảy gọi là Viên Nam Giang, năm nay 51 tuổi, có thể tính là Thương Hải lão tướng, có thể đang nhìn đến cái thủy tinh này chén sau, hẳn bày ra tốc độ để Phương Tinh cho rằng hẳn mới mười tám tuổi.

" BÌNH BÌNH BÌNH!"

Nháy mắt cửa hàng môn đều bị giam thượng, Viên Nam Giang trong mắt hết sạch lóe lên, bùng lên ly thủy tinh.

Hai cái gia đình có chút sốt sắng, tay đều vươn đến bên eo, nơi đó có cách tính giáo thụ mộc làm Song Tiết Côn.

Phương Tinh lùi cười dài tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn Viên Nam Giang dùng các loại phương pháp tới nghiệm chứng cái thủy tinh này chén thiết giả.

Gỗ quá, người qua, thậm chí còn dùng bóng nước sôi quá, Viên Nam Giang bật người dậy, đánh đắm hậu vệ, thân nhiên nói: "Khách quan nhưng là muốn bán ra cái này Lư Ly?"

Gian thương à gian thương!

Phương Tinh bữu môi khinh thường, lúc này là có pha lê, bắt quá màu sắc màu sắc rực rỡ, hơn nữa giá cả còn quá quý, càng không nói đến dùng pha lê làm thành cái chén.

"Viên chường quỷ, người suy nghĩ một chút, cho dù là nước trà vẫn là từ dịch, làm rót vào này cái cốc bên trong sau, bùng ở trong tay, cái kia cảnh tượng, chà chà!"

Viên Nam Giang râu mép run run, nhìn thấy chính mình giả vờ thân nhiên không có tác dụng, liền thân nhiên nói: "Khách quan muốn định giá bao nhiêu?"

Phương Tinh lắc đầu nói: "Người nói, nếu như thoả mãn ta liền đem cái chén ở lại chỗ này, sau đó có lẽ còn có lần nữa, nếu như không hài lòng, ha ha! Nghe nói cách vách cái kia nhà tiền vốn chính là..."

"Mời khách quan yên tâm, ta Giang Nam cửa hàng tiền vốn sẽ không thấp hơn bất luận người nào!"

Viên Nam Giang trong mắt tinh mang bắn ra bốn phía, sau đó duỗi ra năm đầu ngón tay.

Phương Tinh lắc lắc đầu, duỗi ra một đầu ngón tay.

Viên Nam Giang than thở: "Khách quan có biết thủy tinh?"

"Chén thủy tinh sao? Ta biết."

Phương Tinh đương nhiên biết chén thủy tinh, đồ chơi kia xem ra cùng ly thủy tinh gần như, có thể trong suốt qua muốn thiếu một chút, hơn nữa gia công khó khăn càng làm cho người hồng mắt.

"Hi!"

Viên Nam Giang có chút đau đầu, hần thắp giọng nói: "Khách quan có biết Diêm Thương?"

Phương Tinh trong mắt thật nhiều ý cười, "Đương nhiên, cái thủy tinh này chén đến những địa phương kia, tin tưởng có thể làm cho quý Hiệu Buôn yên lành kiếm một bút."

Viên Nam Giang rất thông suốt, nói thẳng chính mình chuẩn bị đem cái thủy tinh này chén bán cho những kia đại diêm thương.

Mình triều Diêm Thương đều là có tiền chủ, nhiều tiền làm sao bây giờ? Vậy liền khoe của chứ.

Liền đủ loại khoe của thủ đoạn liền bị người nghĩ ra được, ăn ở đi lại không một không bao.

Phương Tinh chắc chắn nói ra: "Làm một cái lông la lông lánh ly thủy tinh xuất hiện ở trong bữa yến tiệc thời gian, Viên chương quý, tin tưởng ta, những kia đại diêm thương hội điên cuồng dâng tới Giang Nam Hiệu Buôn."

Viên Nam Giang gật đầu nói: "Có thể đến tiếp sau..."

Mắc câu à!

Phương Tinh lập tức liền khó khăn nói: "Viên chương quý, loại này cái chén là nước ngoài đồ vật, có người nói ở cái kia gọi là gì Venice địa phương xuất ra, một năm cháy ra đồ vật hơn nửa đều đi những dị tộc kia người hoàng cung."

Viên Nam Giang thờ dài nói: "Phải a! Lão phu thời trẻ cũng nghe người ta nói quá, ở phương Tây có một nơi, nơi đó Lưu Ly có một không hai, đáng tiếc tạo pháp nhưng từ chưa lộ ra ngoài quá."

Đương nhiên không lộ ra ngoài. Phương Tinh cười thầm, lúc này Đại Minh cũng không có Cẩm Hải, ở Ninh Ba, Tuyên Châu, Quảng Châu đều có Thị Bạc Ty. Mà Viên Nam Giang đại khái chính là một cái nào đó cái gia tộc người thay mặt, gia tộc này tham dự Hải Mậu, cho nên đối với phương Tây ít nhiều gì biết điểm da lông.

"Một năm mấy cái?"

Viên Nam Giang mình trần ra trần, trực tiếp nói: "Một cái cùng mấy cái giá cả khẳng định là không giống nhau."

Gian thương!

Phương Tinh biết Viên Nam Giang là muốn lợi ích sử dụng tốt nhất, cho nên liền nói nói: "Nói không chừng, cũng có thể có hai, ba cái."

Viên Nam Giang nghe vậy liền nhẹ nhàng nói: "Tám trăm, không thể nhiều hơn nữa."

Phương Tinh một chút suy xét liền gật đầu nói: "Được, thế nhưng ta có cái yêu cầu."

"Mời nói."

Hoàn thành này bút tờ khai sau, Viên Nam Giang mình có thể phân đến không ít chỗ tốt, cho nên hần cũng cười híp mắt nói ra.

Phương Tinh vuốt ra đầu ngón tay, "Không cho quý Hiệu Buôn đề cập thụ hàng người, nếu như ta ở bên ngoài nghe có người nói cái này hàng là ở Bắc Bình tiến, hoặc là nhắc tới Bắc Bình người kia, như vậy sau lần đó ta tuyệt không cùng quý Hiệu Buôn hợp tác."

Loại này làm hộ khách bảo mật cách làm rất phổ thông, Viên Nam Giang đương nhiên sẽ không có dị nghị, lập tức liền lấy ra Ngân Phiếu.

"Đây là hồi thông Tiền Trang Ngân Phiếu, gấp phiếu tức bộ."

Phương Tinh tiếp lấy tám tám ngân phiếu, gật đầu nói "Không thành vấn đề, hi vọng chúng ta lần sau còn có thể tiếp theo hợp tác."

Lúc này quan phương cũng có Ngân Phiếu, được kêu là tiền giấy, danh dự đã là càng ngày càng kém.

Đi ra Giang Nam Hiệu Buôn, Phương Tinh nhìn bên ngoài diễm dương thiên, khoe miệng nhếch lên, hô: "Phương Cửu, Phương Thập, chúng ta đi."

Này mười tên gia đình ở chính thức thông qua bước đầu tán thành sau, Phương Tinh cứ dựa theo hiện tại quen thuộc, trực tiếp cho bọn họ đình phía trên họ, chỉ là hần có chút lười, liền hay dùng con số tới bài danh.

Mà lúc này Trương Thực Tuệ mấy người lùi đưng tới phiền phức.

"Có người trộm đồ vật của ta!"

Ở một nhà tiệm trang sức bên ngoài, làm Tiểu Bạch một tiếng duyên dáng gọi to sau, hai tên gia đình liền xông tới, trực tiếp liền bắt được một cái nhỏ gầy nam tử.

"Ôi ai nha! Mau buông tay!"

Nam tử ánh mắt giảo hoạt, bị bắt giữ sau cũng là một mặt oan ức, "Ta không trộm, ta là tới mua đồ."

Mà người vây xem trung gian, có ba đại hán cũng yên lặng đứng ra, một người trong đó dùng không cho nghi ngờ ngữ khí nói ra: "Buông hắn ra."

Tiểu Bạch rộng đỏ mặt nói ra: "Chính là hắn, vừa nãy trộm đi ta mua Ngân Sai."

Tuy rằng từ trong nhà đi ra thời gian nói không mua đồ, có thể Trương Thục Tuệ vẫn là chịu không được Tiểu Bạch mài, cuối cùng mua cho nàng một cây trâm bạc, cũng không định đến mới từ tiệm trang sức bên trong đi ra liền bị người đánh cắp, điều này làm cho Tiểu Bạch lửa giận cơ hồ có thể đốt xuyên toàn bộ Bắc Bình thành.

Mã Tô đứng ra nói ra: "Trộm không trộm, soát người liền biết."

"Dựa vào cái gì? Các ngươi dựa vào cái gì lục soát ta thân!"

Nam tử gầy nhỏ lập tức liền la lên: "Mọi người tới xem một chút à! Những này nông thôn đến nhưng bắt nạt người à!"

"Làm gì chứ? Mau thả ta ra huynh đệ, bằng không lão tử nhưng là phải động dao à!"

Ba đại hán đều lấy ra tiểu đao, người vây xem đều hít vào một ngụm khí lạnh, mau mau né tránh chút, nhưng lại không nỡ kể tiếp náo nhiệt.

"Bên đường cầm đao, này tội lớn vậy! Động thủ!"

Ngay ở Trương Thục Tuệ cùng Tiểu Bạch có chút hoảng sợ thời điểm, Tân Lão Thất nhưng là quát lên một tiếng lớn, tiếp theo cũng chỉ gặp ba cái gia đình xông tới.

Tay không còn dám cùng chúng ta động thủ? Ngốc thiếu!

Ba đại hán cười gằn nắm chặt trong tay đoản đao, chuẩn bị cho đám này người nhà quê thả lấy máu.

Có thể nhanh gần người thời gian, ba cái gia đình trong tay lùi ma thuật giống như nhiều lượng khúc cây gỗ, chính tề một tiếng hô quát sau, cái kia gậy gỗ liền linh hoạt rút đánh tới.

Trương Thục Tuệ có chút bận tâm này vài tên gia đình, đang chuẩn bị gọi người đi báo quan, vừa vặn sau đột nhiên nóng lên, tiếp theo Phương Tinh thanh âm truyền tới.

"Thù Huệ, chớ căng thẳng."

Phương Tinh liền đứng ở nơi đó, ở sau người hắn, Phương Cửu cùng Phương Thập chính nắm ba con ngựa.

Chỉ thấy ba cái gia đình không nhìn cái kia ba thanh đoản đao, cây gậy trong tay vừa kéo, tiếng hét thảm bên trong, đoản đao rơi xuống đất.

"Chụp xuống!"

Tân Lão Thất ra lệnh một tiếng, ba cái gia đình thành thạo đem đôi thủ bắt, ép trên đất.

"Được! Thân thù khá lắm!"

Phương Tinh chính tự đắc, lại nghe được sau người khen hay thanh âm, nhìn lại, một cái mập mạp người đàn ông trung niên chính căn cứ hai cái đại hán phù xuống xe ngựa tới.

Lập tức mười mấy thường phục đại hán liền đem người chung quanh xua đuổi đi, Phương Tinh trong lòng một cái hồi hộp, sau đó khua tay nói: "Lão thất, giao bọn hắn cho tuần phủ quân sĩ."

Lúc này năm thành binh mã ty người đã tới, tiếp lấy phạm nhân sau, còn muốn đem Phương Tinh mấy người mang đi, có thể người đàn ông trung niên một người tùy tùng đi qua thì thầm vài câu, chỉ thấy những người kia lập tức đi ngay, tốc độ nhanh chóng, phảng phất nơi này chính là Long Đàm Hồ Huyệt.

Chương 39: Người phải... Thái Tôn?

Bốn phía đột nhiên trở nên trống rỗng, người xem náo nhiệt đều bị năm thành binh mã ty người đuổi đi.

Người đàn ông trung niên da dẻ có chút trắng, bất quá bước đi có chút khó khăn, khi hắn thờ hồn hèn đi tới Phuong Tinh trước người thời gian, đột nhiên chấp tay, ôn hoà cười nói: "Chính là Phuong Tiên Sinh ngay mặt?"

Phuong Tinh ngần ra, vội vàng đáp lễ nói: "Chính là sinh sau."

Nam tử ánh mắt lướt qua Phuong Tinh, nhìn về phía không nói một lời Trương Thái Thuận, trên mặt có chút sùng nịch, cũng có chút vẻ bất đắc dĩ.

Trương Thái Thuận ở dưới loại ánh mắt này chỉ phải đứng ra, khom người nói: "Phụ thân."

Hắn là Trương Thái Thuận lão ba? Chính là cái kia Trương Thái Thuận trong miệng, bị huynh đệ của chính mình đè ép hết hơi con cả?

Phuong Tinh mau mau lui qua một bên, đem sân bãi để cho hai cha con họ.

"Phuong Tiên Sinh, chẳng biết có được không nói chuyện?"

Có thể nam tử nhưng chỉ là sờ sờ Trương Thái Thuận đỉnh đầu, liền cười hỏi.

Phuong Tinh cảm giác mình thực sự là gặp xui, chỉ phải nói: "Như không chê, có thể đến Phuong gia trang nghỉ chân một chút."

"Có thể."

Nam tử tùy ý đáp ứng nói, trong lời nói tự có một cỗ ung dung hoa quý khí.

Liên một nhóm người lên xe, hướng về Phuong gia trang mà đi.

Chờ đến Phuong gia trang sau, nhìn phụ thân của Trương Thái Thuận xuống xe có hết sức sức, Phuong Tinh cau mày nói với hắn: "Người thân thể của phụ thân có chút vấn đề."

Trương Thái Thuận gật đầu, cười khổ nói: "Những năm nay cũng không biết xin mời bao nhiêu quá đại phu, có thể chung cuộc phải..."

Phuong Tinh nói ra: "Phải a, có người uống nước đều sẽ béo, đây là ghen, rất khó chữa trị."

Lời này để sau khi xuống xe nam tử nghe, hắn cười híp mắt nói ra: "Chính là, thân thể của ta chính như Phuong Tiên Sinh từng nói, gầy à không!"

Phuong Tinh đối với này người đàn ông trung niên rất có hảo cảm, cho nên liền nhắc nhở: "Ngài đây là bệnh, cho nên hằng ngày ẩm thực còn phải lấy thanh đạm làm chủ, ăn nhiều rau xanh, ăn ít thức ăn mặn thịt béo, như vậy bệnh biến chứng hội ít một chút."

"Bệnh biến chứng?"

Phụ thân của Trương Thái Thuận hứng thú rất cao, chờ Phuong Tinh mang theo hắn cùng Trương Thái Thuận tiến thư phòng sau, hắn vội vàng liền hỏi: "Xin hỏi Phuong Tiên Sinh, này bệnh biến chứng là vật gì?"

Phuong Tinh kiếp trước mẫu thân tốt xấu cũng là bác sĩ, cho nên hắn nói ra: "Ngài thân thể này là mập hư nhược, lâu dài sau khi, nội tạng chắc chắn sẽ bị hao tổn, hơn nữa nếu như nhét vào thức ăn mặn cùng thức ăn kích thích quá nhiều, trong máu dầu mỡ quá cao, huyết áp cũng sẽ kéo lên, đến lúc đó không cẩn thận sẽ... Oành!"

Lúc này nói cái gì tam cao đều là vô nghĩa, cho nên Phuong Tinh cuối cùng dùng một cái nỗ mạnh thanh âm làm phần cuối.

"Lớn mặt!"

Lúc này canh giữ ở cửa nam tử kia đột nhiên hô một tiếng, thanh âm sắc nhọn.

"Thái Tử quý thể là người có thể nghị luận sao? Còn không mau mau xuống thỉnh tội!"

Àm!

Lần này tới phiên Phuong Tinh nỗ mạnh, hắn bị nỗ thành chóng mặt, đầu tiên là nhìn một mặt hồ thẹn Trương Thái Thuận, nhìn lại một chút cái kia một mặt ôn hoà trắng ngần mập mạp.

Ngoa Tào!

Trách không được thẳng này gọi là Thái Thuận.

Cái gì chó má Thái Thuận, rõ ràng chính là Thái Tôn!

Đây chính là Hoàng Thái Tôn à!

Chu Chiêm Cơ, người thật là ác độc! Lại có thể cho lão tử đào hầm!

Mà vị này mập mạp liền càng nổi tiếng, làm hoàng đế mới một năm liền đồn đãi thả * muốn mà chết gia hỏa.

—— Chu Cao Sĩ!

Nhìn thấy Phương Tinh nửa buổi còn không quỳ xuống, cửa nam tử liền tròn mắt nhìn, chuẩn bị lại đây.

Chu Cao Sĩ phát phát tay, nam tử lập tức liền khom người trở ra, chỉ là ở cửa nhìn chăm chăm Phương Tinh, chỉ lo vị này sẽ làm ra chuyện người sự tình tới.

Phương Tinh giác đến trong đầu mình một mảnh hồ dán, hần chậm chạp nói: "Cái kia cái gì... Ta sẽ không quỳ à!"

Chu Cao Sĩ cười ha ha, cho Trương Thái Thuận một cái ánh mắt, sau đó nói: "Phương Tiên Sinh nói chỗ nào lời nói, nhanh mau mời ngồi."

Lúc này còn không phải mấy trăm năm sau, cái kia động một chút là đến quỳ xuống, tự xưng nô tài mà không được niên đại, cho nên Phương Tinh cử động cũng không phải là đại nghịch bất đạo.

Phương Tinh hồ đồ lơ mờ ngồi xuống, sau đó theo thói quen hô: "Tiểu Bạch,

Dâng trà, tốt nhất trà!"

Có thể Tiểu Bạch lù không nghe thấy, bởi vì ngoài thư phòng diện đều bị người vây một vòng, ai đều không thể tới gần.

"Người kia là ai? Làm sao ở nhà chúng ta còn bá đạo như vậy!"

Tiểu Bạch cắn môi hồng, có chút nóng lòng muốn thử muốn thăm dò một chút, lại bị Trương Thực Tuệ cho giữ chặt.

Trương Thực Tuệ sắc mặt hơi trắng bệch, nằng thắp giọng nói: "Đó là quý nhân, người chớ đừng can quấy."

Tiểu Bạch không phục nói: "Đất cỡ nào?"

Trương Thực Tuệ nghĩ đến cái kia tên béo trắng, liền khó nén giữa lòng mây ưu sầu: "Rất đất, Phù Thuận Thiên bên trong quý nhất."

Mà trong thư phòng, đã có lượng gã thái giám đem nước trà đưa vào.

Phương Tinh không hiểu trà, cho nên chỉ là giả vờ giả vịt uống một hớp, sau đó kéo dài ngắn kéo, ở một tên ánh mắt lợi hại thái giám nhìn kỹ, lấy ra một bình nước trái cây.

"Ha ha, đây là nước trái cây, Điện hạ không ngại nếm thử."

Phương Tinh ngắn kéo lại như là bách bảo nang, hần lại từ giữa điện tìm ra ba con cốc giấy, cũng nước trái cây vào trong.

"Điện hạ! Không thể..."

Này gã thái giám xem ra là phụ trách Chu Cao Sĩ xuất hành an toàn, cho nên vội vàng liền muốn ngăn cản.

"Không ngại, Phương Tiên Sinh vẫn còn tin được."

Chu Cao Sĩ rất có khiến người ta thần phục khí chất, nếu như không phải thân thể của hần quá béo, dự đoán căn bản cũng không có hần cái kia lượng người đệ đệ chuyện gì.

Mân một cái sau, Chu Cao Sĩ khen: "Không sai, chua chua ngọt ngọt, rất ngon miệng."

Dứt lời hần đối với thái giám bàn giao nói: "Trở về để phòng ăn người học một ít."

"Vâng."

Phương Tinh rất có ánh mắt đem còn lại nước trái cây lại rót một ly, để tên thái giám này nhớ kỹ loại này hương vị, thuận tiện cũng coi như là thử độc.

Chu Cao Sĩ uống mấy cái nước trái cây, lúc này mới lau chùi miệng, ánh mắt ở trong thư phòng lượn một vòng, đặc biệt ở cái kia biểu ngữ thượng đình lưu một chút.

"Phương Tiên Sinh, ngó lên cơ ở trong này quấy rầy một lúc lâu, không biết Quý Phủ có thể có bất tiện?"

Phương Tinh vội vàng nói: "Cái kia Thái Thuận rất là hiếu học, mỗi ngày đều cùng gia đình cùng đi ra làm, tính cách Quả Nghị, còn giúp ta cho gia đình giảng bài, làm sao chính là quấy rầy đây!"

Chu Cao Sí nghe vậy cười rất ôn hoà, có thể cái kia gần như gã thái giám khoe miệng đều ở cơ giật.

Giời ạ! Người lại dám để Hoàng Thái Tôn cho những gia đình kia giảng bài, này truyền đi thực sự là hội dọa hòng cả triều văn võ à!

"Vậy thì tốt."

Chu Cao Sí vung tay lên, gần như gã thái giám liền đi ra ngoài, sau đó hắn mới lộ ra vẻ mệt mỏi.

"Phương Tiên Sinh, bản cung lần này là phụng mệnh tới giam tạo Hoàng thành, ngó lên cơ chỉ là vì ta đi tiền trạm mà thôi, ngày gần đây ta đại khái đều sẽ dừng lại ở Bắc Bình trong thành, còn hi vọng Phương Tiên Sinh vui lòng chỉ giáo."

Phương Tinh lờ mờ.

Chu Cao Sí mặc dù là không được Chu Lệ thích, nhưng hiện nay thật giống Thái Từ chỗ vẫn là rất chắc chắn đi.

Hơn nữa chưa từng nghe nói Thái Từ sẽ đến giám công à!

Chẳng lẽ là bị ta cho Hồ Điệp?

Chu Chiêm Cơ có chút lúng túng nói: "Đức Hoa huynh, tiểu đệ lần trước ở Ứng Thiên Phủ đắc tội nhị thúc."

Mịa nó!

Trách không được sẽ như vậy.

Phương Tinh thế mới biết, hóa ra là bị Chu Chiêm Cơ cho Hồ Điệp.

Có thể Chu Chiêm Cơ nếu như không có gặp phải chính mình, cái kia lúc này hai cha con họ nên còn ở Ứng Thiên Phủ yên lành ngay ở trước mặt Thái Từ cùng Thái Tôn đi.

"Chính là Hán vương tiến lời gièm pha?"

Sự tình đến hiện tại, Phương Tinh biết, chính mình xem như bị triệt để cột vào Thái Từ cùng Thái Tôn trên chiến thuyền, cho nên hắn lập tức liền hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chỉ điểm giang sơn

Chu Cao Sí trên mặt hiện lên một vết tán thưởng sắc, đối Phương Tinh nhạy cảm rất hài lòng.

Chu Chiêm Cơ có chút xấu hổ nói ra: "Lần trước ta ở cửa cung gặp phải nhị thúc, kết quả là dòi đồ việc lên xung đột, cuối cùng bị Hoàng Gia Gia cho phạt chép sách, còn liên lụy "

Than bùn! Phương Tinh có chút đoán mò quyền, chẳng lẽ Chu Cao Hi không ủng hộ dòi đồ? Hắn lại dám phản đối hắn lão từ Chu Lệ ý kiến?

"Ta cho rằng càng sớm dòi đồ càng tốt, có thể nhị thúc lại "

Này đồ vật bên trong Phương Tinh không dám hỏi, đó là lấy họa chi đạo.

Đây là cùng Thái Từ lần thứ nhất gặp mặt, hơn nữa còn rất thân thiết, Phương Tinh cảm giác mình nên muốn làm những thứ gì.

Vắt hết óc sau khi, Phương Tinh xem bốn phía một cái, nói ra: "Điện hạ, sao không như bày tỏ địch lấy yếu, khu hở thôn lang?"

"Giải thích thế nào?"

Chu Cao Sí nhân tình sáng lên, hần từ đảm nhiệm Thái Tử tới nay, cơ hồ chính là bị hai người đệ đệ kéo lại chân sau, mấy lần suýt chút nữa bị phế.

Phương Tinh thấp giọng nói: "Chẳng lẽ Triệu vương liền không đối với vị trí kia có điều mơ ước sao?"

Triệu vương Chu Cao Toại, tính cách so với Vương Chu Cao Hi còn muốn tàn bạo, hơn nữa hoành hành không hợp pháp. Chỉ là thằng này rất thông minh, mỗi lần hãm hại Thái Tử thời gian đều là để Chu Cao Hi xung phong, mình tựa như là cái vô tội bằng quan giả.

Phương Tinh tựa như cười mà không phải cười nói ra: "Điện hạ, có câu nói, chó cắn người mới không gọi à!"

Lời này rất thô tục, Chu Cao Sí đều gượng cười sắc, bất quá chợt hần liền lĩnh ngộ Phương Tinh ý tứ trong lời nói.

Đối với đại vị, Triệu vương Chu Cao Toại sợ là nhiệt tình nhất một cái, bất quá thằng này so sánh âm mà thôi. Nếu như ở hần cùng Hán vương trung gian trêu chọc mấy lần, sợ là chó cắn chó hài kịch trường hợp sẽ xuất hiện đi.

Chu Cao Sí mặt béo rung động mấy lần, cảm giác mình dùng chó cắn chó để hình dung hai người đệ đệ có chút quá.

"Phương Tiên Sinh quả nhiên là từng trải qua người."

Chu Cao Sí nhân nhạ khen một câu, sau đó đề tài liền chuyển hướng triều chính.

Phương Tinh không lờ mờ, hần biết Chu Cao Sí ý tứ, đây là đang thăm dò chính mình cân lượng, nếu như Phương Tinh chỉ là cái nói bốc nói phét đồ, như vậy sau lần đó tuyệt đối sẽ cùng Chu Chiêm Cơ cách khá xa xa, hơn nữa không làm được còn có thể bị giám thị ở lại.

Làm không bị giam lỏng, Phương Tinh chỉ phải tập trung tinh thần nghe.

"sang năm Trịnh Hòa hội lần nữa ra biển, lãng phí không ít à!"

Trịnh Hòa hạ Tây Dương, đây là Phương Tinh từ nhỏ đã nghe qua điển cố, cho nên khi Chu Cao Sí ánh mắt hữu ý vô ý chuyển qua khi đến, hần liền nói: "Điện hạ, học sinh cho rằng Trịnh Hòa động tác này kỳ thật là có lợi ích rất lớn, chỉ là chọn sai phương hướng mà thôi."

"Ồ! Vậy người hãy nói."

Chu Cao Sí ngược lại có chút hứng thú, muốn nghe một chút Phương Tinh là có hay không là có tài học tập.

Có thể Phương Tinh đã quyết định chủ ý, mới mở miệng liền đoạ hần nhảy một cái.

"Trịnh Hòa đội tàu hiện nay chủ yếu là Tuyên uy, thuận tiện cùng ven biển các nước trao đổi chút đặc sản, có thể cùng tiêu hao so ra, đương nhiên là thiệt thòi."

Phương Tinh dùng cái này thiệt thòi tên chữ, Chu Cao Sí vẫn là tán thành. Bởi vì mỗi lần Trịnh Hòa ra biển, chính là Hộ Bộ Thượng Thư muốn thất cổ ngày.

Phương Tinh nói tiếp: "Có thể nơi này lại ủng hộ vô tận của cái, nếu là ta Đại Minh không lấy, nhiều nhất một trăm năm, Châu Âu người sẽ mang theo kiến thuyền lợi pháo đi tới nơi này, từ nay ta Đại Minh rồi cùng hải dương cách biệt!"

Nghiêm trọng như vậy?

Lại nói cùng hải dương cách biệt cũng không phải đại sự gì à!

Chu Cao Sí phụ tử nhìn thấy Phương Tinh một mặt xúc động phần nộ, liền cảm thấy có chút buồn cười.

Phương Tinh cũng không khí, hần từ thư phòng bên trong góc lấy ra một tờ giấy tơi, pho ở trên bàn viết, sau đó dùng tay chỉ nói ra: "Điện hạ mời xem, nơi này chính là Đạm Mã Tích, Trịnh Hòa đội tàu điểm tiếp tế một trong, có thể các người biết không? Không chế nơi này, từ nay vùng biển này chính là ta Đại Minh!"

Chu Cao Sí vô vô cái trán, cảm thấy có chút choáng.

"Không chế vùng biển này, ta Đại Minh có thể mới có lợi?"

Lúc này còn không phải 'Đồng người dư triều' thời đại, cho nên nói lợi ích rất bình thường.

Chu Chiêm Cơ cũng là cẩn thận nhìn bản đồ,

Nhưng là càng xem càng hoảng sợ.

"Đức Hoa huynh, này bức bản đồ đến từ nơi nào?"

Phải biết, ngồi ở chỗ này hai cha con họ chính là nhìn qua rất nhiều thứ Đại Minh bản đồ, có thể chưa bao giờ từng thấy như thế tí mĩ.

Phương Tinh cười ha ha nói ra: "Ta có vài cái bạn bè ở hải ngoại kinh doanh, bọn họ mỗi đến một chỗ liền vẽ sách bản đồ, cho rằng Truyền Gia Bảo."

Mặc kệ hai cha con họ có tin hay không, Phương Tinh mình đã tin, hấn chỉ vào bản đồ nói ra: "Ta Đại Minh bên phải là Xiêm La, nơi này gạo có thể làm cho ta Đại Minh dân chúng không bị đói bụng, hơn nữa thiếc mỏ quặng số lượng khổng lồ. Bên trái nhưng là Lữ Tống(Philippines), Như Phật(Malaysia)."

Phương Tinh chỉ vào nơi này không khỏi tinh thần gấp trăm lần, lúc này còn ở vào Đại Minh uy nghiêm hạ những quốc gia này, sau có thể tất cả là người Hoa đại địch, bao quát hiện tại Đạm Mã Tích.

"Ở bên này, hương liệu chính là của cải, hơn nữa còn có nhiều loại có thể cung cấp cho ta Đại Minh nguyên liệu, một khi bị Châu Âu người khổng chế lại, ta Đại Minh nguy rồi!"

Chu Cao Sí một bên nhìn phần này tí mĩ đến không tưởng nổi bản đồ, một bên nghe Phương Tinh giải thích, dần dần cau mày nói: "Chính là ta Đại Minh cách đại dương mà nhìn, làm sao đi lấy những tư nguyên này?"

Phương Tinh vừa nghe liền đến sức, "Khổng chế à! Ta Đại Minh chỉ cần khổng chế trên biển, sau đó là có thể thông qua di dân, dùng ta Đại Minh người tới khổng chế những quốc gia này của cải, cuối cùng liên tục không ngừng phụng dưỡng bản thổ."

Chu Chiêm Cơ cũng là hỏi: "Đức Hoa huynh, chính là khai phá những thứ đồ này cần đại lượng dân chúng, cái này cần muốn tạo bao nhiêu thuyền à!"

Phương Tinh lắc đầu nói: "Không cần, từ từ đi có thể."

"Từ từ đi?"

Vị này chính là không rõ triều chính đi, từ từ đi, chờ người từ từ đi, trong triều đã sớm đổi chủ ý.

Phương Tinh bật nói: "Ta nói khổng chế là trước dùng ta Đại Minh quân đội khuất phục, sau đó điều động bản xứ thổ dân làm ruộng đào mỏ, cuối cùng dùng lợi ích điều động Đại Minh dân chúng di dân. Nhiều nhất mười năm, ta Đại Minh liền có thể khổng chế cư trú khỏi này khổng lồ địa phương."

"Có thể này quá mức tàn bạo!"

Chu Cao Sí, vị này trong lịch sử nhân quần quả nhiên là phản đối.

Phương Tinh phẫn nộ, hấn nhớ tới những cái được gọi là nhân, liền cả giận nói: "Nước đồng minh quốc chính giữa, dân tộc cùng dân tộc chính giữa, từ đâu tới nhân? Nếu như có, những dị tộc kia làm sao hội vọt vào Trung Nguyên, dùng dao mổ đem ta người Hán giết đầu người liên tục!"

Đây là một coi dị tộc nhân làm chuyện vật gia hỏa, Chu Cao Sí phụ tử lập tức liền cho Phương Tinh có kết luận.

"người dùng cái gọi là nhân đi đối xử bọn họ, có thể có cơ hội, người nhìn bọn họ hội lấy cái gì mà đối đãi ta Đại Minh!"

Phương Tinh suýt chút nữa liền mắng câu hủ nho, may là thu nhỏ miệng lại nhanh, bằng không hôm nay cũng thật là không cách nào thiện.

Người bên ngoài nghe được trên người phát run, cảm thấy Phương Tinh thực sự là ở tìm chết.

"năm đó Đường triều thời gian, đối xử ngoại tộc chính là gần tìm gần phỉ, có thể sau đó ra sao? An Lộc Sơn nâng kỳ một hô, những kia ngoại tộc người lập tức liền giết tiến Trung Nguyên."

"Tống Triều đây? Luôn cảm thấy dị tộc nhân chỉ cần dùng tiền liền có thể làm được, liền tiền cống hàng năm hàng năm có, có thể cuối cùng làm sao? Liền hoàng đế đều bị bắt!"

P/s: hm... truyện này nghi ngờ quá.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cũng vừa là thầy vừa là bạn

Ăn xong cơm tối, Chu Cao Sí liền mang theo Chu Chiêm Cơ trở lại.

Thái Tử đương nhiên được ở chỗ an toàn nhất, cho nên Chu Cao Sí trở lại nơi đóng quân sau, liền kêu nhi tử tiến thư phòng.

"Cái này Phương Đức Hoa thật bén nhọn à!"

Nghĩ đến Phương Tinh ngôn luận, liền Chu Cao Sí đều giác đến áo lót của chính mình có chút ướt.

"Ồ trong mắt hần, phạm là đối với dị tộc nhân giảng nhân nghĩa đại khái đều là hủ nho đi!"

Chu Cao Sí là cỡ nào nhân lực, đương nhiên nhìn ra được Phương Tinh lời ngấm.

Chu Chiêm Cơ cười nói: "Phụ thân, Đức Hoa huynh chỉ là đối với ta Đại Minh tương lai có chút bi quan."

"Ồ! Phải không?"

Chu Cao Sí ngược lại không nghĩ tới, lại có thể có người vào lúc này không coi trọng Đại Minh tương lai.

Thật là to gan à!

Chu Chiêm Cơ nói ra: "Hần lý luận chính là, theo ta Đại Minh nhân khẩu tăng trưởng, cùng với thổ địa thôn tính chuyển biến xấu, nếu như có chút gì thiên tai nhân họa, tất nhiên đầu tiên là trong nước loạn xạ bất nháo, sau đó trên thảo nguyên dị tộc nhân sẽ tiếp theo nhập quan, hủy diệt ta Đại Minh."

"Như vậy à!"

Chu Cao Sí gõ bàn, nửa buổi mới nói nói: "Hần nói ngược lại có chút chỗ thích hợp, bất quá "

Tuy nhiên làm sao hai cha con đều biết, vậy liền là giờ khắc này ở Ứng Thiên Phủ vị kia Vĩnh Nhạc Đại Đế, ở phía dưới mí mắt của hần, Chu Cao Sí cũng không dám làm động tĩnh gì đi ra à!

Năm đó Giải Tân cũng là bởi vì một chuyện nhỏ không có chờ Chu Lệ viễn chinh trở về lại báo cáo, mà là đi tìm Thái Tử Chu Cao Sí, kết quả là bị Chu Cao Sí nắm lấy cơ hội tiền lời gièm pha, bị giam bắt giữ đến nay.

Nghĩ tới những thứ này, hai cha con đều là tương đối không nói gì.

Phụ tử chính giữa ngờ vực đến cái trình độ này, để Chu Cao Sí cái này Thái Tử cũng là làm nom nớp lo sợ, chỉ lo ra một điểm làm lỗi bị tóm lấy, đến lúc đó chính là toàn gia bị phế kết quả.

Lặng im một lúc lâu, Chu Cao Sí mới cười nói: "Người này kiến thức ngược lại uyên bác, nếu như nhà ta chỉ là quan lại người ta, vậy ta sẽ không hứa hẹn với hần học tập những thứ đồ này. Nhưng người lại sinh ở Thiên gia, cũng là không cần bị những quy củ này cho khung cư trú, hơn nữa ta nghe nói hần liền vũ việc cũng hiểu?"

Nhắc tới cái này, Chu Chiêm Cơ hưng phấn nói: "Phụ thân, ngài không biết, Đức Hoa huynh thân thủ huấn luyện một nhóm gia đình, chính là ngài nhìn thấy cái kia mấy cái, thân thủ thực sự là đến à!"

Mấy cái thân thủ không tệ gia đình, đối với Chu Cao Sí vị này Thái Tử tới nói chỉ là câu chuyện cười, có thể Chu Chiêm Cơ nói tiếp: "Ta đặc biệt thích hần một môn công khóa, gọi là chiến lược."

"Chiến lược?"

"Đúng! Nước đồng minh quốc, dân tộc cùng dân tộc chính giữa tranh chấp, chính là chiến lược một trong."

Mà Phương Tinh giờ khắc này đang uống rượu, cùng Trần Tiêu cùng uống.

Trần Tiêu hiển nhiên cũng không quen biết thân phận của Chu Cao Sí, bất quá hần như cũ cảm giác được người này thân phận bất phàm.

Đối mặt Trần Tiêu lòng hiếu kỳ, Phương Tinh chỉ là tùy ý phụ diễn, thậm chí nói chuyện này không cho nói đi ra ngoài, bằng không toàn gia đều có đại họa rơi đầu.

Chờ lên giường sau, ngay ở Phương Tinh mơ mơ màng màng thời điểm, liền nghe đến trong ngực truyền tới một thanh âm.

"Phu quân, đó là Thái Tử, đúng không?"

Phương Tinh cảm giác say trong nháy mắt liền bay hơi hoàn tất, hần cúi đầu, trầm giọng nói: "Làm sao người biết?"

Biết Chu Cao Sí thân phận người càng ít càng tốt, Phương Tinh vốn tưởng rằng liền tự mình biết, cũng không định đến

Trương Thục Tuệ thăm thăm nói ra: "Ta trước kia gặp Thái Tử, khi đó hắn còn không béo như vậy."

Ta đi! Phương Tinh có chút choáng, bất quá nghĩ đến Chu Cao Sí thân dân thái độ, cũng là cho rằng bình thường.

"Chính là tai họa sao?"

"Sẽ không!"

Phương Tinh rất tự tin nói ra, hắn có chính mình thủ đoạn bảo mệnh, kém cỏi nhất cũng có thể chạy trốn tới hải ngoại đi.

Đêm khuya, Phương Tinh chậm rãi đứng dậy, không làm kinh động đến Trương Thục Tuệ, sau đó liền đi tới hậu viện, bỗng dưng liền biến mất ở tại chỗ.

Trong không gian, những kia kho hàng vẫn là bảo trì nguyên dạng, mà ở cao ốc văn phòng phía dưới, dừng lại mấy chiếc xe, có xe đẩy, cũng có Motorcycle,

Thậm chí còn có xe buýt.

Phương Tinh cười xe đạp đi bên tàu bên kia, ở nơi đó, trước kia có một cái quốc dân đội cảnh vệ đóng giữ

Sáng ngày thứ hai, làm Phương Tinh lẻ loi đứng gia đình trước mặt thời gian, cảm thấy có chút phiền muộn.

"Đức Hoa huynh, chờ chút!"

Nhưng vào lúc này, bên ngoài truyền tới thờ hồng học thanh âm, tiếp theo liền nhìn thấy Chu Chiêm Cơ xông tới, sau người theo mấy người đại hán, đều tự giác lưu ở ngoài cửa.

Chu Chiêm Cơ bình ổn hô hấp, hỏi: "Đức Hoa huynh, tiểu đệ không có tới trễ chứ?"

Phương Tinh giả vờ giả vịt nhìn đồng hồ tay, khoe miệng mỉm cười đều sắp không chịu được nữa.

"Không muộn, mau mau vào đội đi."

Chu Chiêm Cơ đứng ở trước đội ngũ, Tân Lão Thất vốn định đẩy ra hắn, có thể tưởng tượng đến Phương Tinh thái độ đối với hắn, liền nhịn xuống.

"Tất tất!"

Tiếng còi vừa vang, Chu Chiêm Cơ liền đầu lĩnh chạy ra ngoài đi, đi ngang qua gần như người thị vệ thời gian cũng là mắt không nhìn nơi khác.

Vài tên thị vệ cũng không dám thất lễ, vội vàng hãy cùng ở đội ngũ mặt sau cùng nhau chạy.

"Các tay mơ, mau mau chạy cho ta lên!"

Phương Tinh tinh thần, từ vừa nãy có chút uể oải không phấn chấn, đến hiện tại như là đánh máu gà giống như cuồng tảo.

Mà chạy ở trước đội ngũ Chu Chiêm Cơ cũng là khoe miệng hơi vênh, cảm thấy chạy đi rất dễ dàng, đặc biệt nghe Phương Tinh gào thét sau càng là như thể.

Cũng vừa là thầy vừa là bạn sao?

Cái cảm giác này thực là không tồi à!

"Đừng!"

"Chạy mau! Chậm không thịt ăn!"

Gần như người thị vệ đều là lần thứ nhất tham gia Phương gia trang thể dục buổi sáng, chờ chạy đến một nửa thời gian, cự ngụ nhưng đã tụt lại phía sau.

"Cô đại nhân, chúng ta chúng ta này mặt chính là ném à!"

Một người thị vệ thờ hồng học đối với đồng bạn bên cạnh nói ra.

Cổ Toàn cảm giác mình chân đều mềm, hắn lôi kéo ống bễ nói ra: "Vậy liền, vậy thì nhanh lên à!"

Một đám người Tổng Kỳ, thí Bách Hộ lại có thể không chạy nổi một đám người Nông Hộ, đây thực sự là vô cùng nhục nhã à!

Mấu chốt là này chút bọn gia đình mỗi người đều công lấy một cái túi lớn, có người nói có chừng mười cân nặng.

Mất mặt à!

Cổ Toàn muốn gia tốc đuổi tới, có thể cuối cùng chân mềm nhũn, liền ngã nhào trên đất.

"Vậy ai? Mau mau bò lên!"

Phương Tinh vô dụng đèn pin, chỉ là ở đầu xe trói cây đuốc nhỏ, ánh sáng nhạt hạ thấy không rõ lắm người, đi tới chính là một gậy.

"Đừng!"

Cổ Toàn bị này một gậy rút cơ hồ muốn giết người, có thể Phương Tinh vẫn còn không tha thứ hô: "Đuổi theo sát, bằng không lão tử lập tức sẽ chào người xem!"

Cổ Toàn nhục nhã hổ thẹn theo sau, chờ chạy xong toàn bộ hành trình sau, hất cả người mềm nhũn dựa vào ở trên tường, nhìn Chu Chiêm Cơ chính cùng với mọi người ngưng thần nắm tay.

"Ăn điểm tâm đi!"

Xuân Sinh một tiếng hét to, hét thầy gia đình đều vây đi qua, dựa theo trình tự lĩnh dùng.

Cổ Toàn đương nhiên cũng ở trong đó, bắt quả hân cùng mấy người đồng bạn bởi vì không tuân thủ trật tự bị khinh bỉ.

Ăn chén lớn thịt băm mì sợi, mỗi bát lại còn có cái nấu trứng, loại này cơm nước để Cổ Toàn mấy người cũng là có chút hâm mộ.

Ăn xong bữa sáng sau chính là văn hóa khóa, vừa lúc tới phiên Chu Chiêm Cơ giảng bài, vốn Phương Tinh đã làm Chu Chiêm Cơ không đến, chuẩn bị gọi Mã Tô trở lên một ngày.

"Không Tử nói, học tập mà thời gian tập, há chẳng vui ru "

"Không Tử nói, học tập mà thời gian tập, há chẳng vui ru "

Cổ Toàn liền đứng cửa, nghe thanh âm bên trong cảm thấy rất cực kỳ hâm mộ.

"Đại nhân, những người này chính là Điện hạ tự mình giảng bài à!"

Cổ Toàn rên một tiếng, hân đương nhiên biết, nếu như sau đó trong những người này có tiền đồ, liền hướng về phía gấp gờ, tiền đồ bất khả hạn lượng à!

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: So với ta soái còn dám tới trộm cá

Chim bói cá kêu to, nhẹ nhàng bay qua mặt sông, bắn lên một chuỗi gợn sóng.

Phương Tinh lần thứ nhất cười ngựa, có chút nom nớp lo sợ căn cứ Tân Lão Thất nắm, chậm rãi ở trên bờ sông tản bộ.

"Thiếu gia, ngài làm gì không đi trên đường lớn kị đây?"

Tân Lão Thất cảm thấy bờ sông đường quá hẹp, hơn nữa có chút không bằng phẳng.

Phương Tinh ở trên lưng ngựa ngồi thẳng thân thể, cảm giác rất hài lòng nói ra: "Người biết cái gì! Ở trên đường lớn nếu như ngựa sợ làm sao bây giờ?"

Chậm rãi tản bộ, chờ Phương Tinh quá đủ nghiệm sau, mới cảm thấy cái mộng cùng bắp đùi bên trong có chút không thoải mái.

Trước mắt dương liễu là lướt, sáng sớm, có thể bờ sông cũng đã có người đang câu cá.

Phương Tinh xuống ngựa, sau đó chạy đi xem một chút.

Câu cá người thích nhất xem giò cá của người khác, nếu như cá ít, vậy mình cảm giác về sự ưu việt liền tự nhiên mà sinh ra. Nếu như cá nhiều, tâm lý hội cay cay.

Rầm một tiếng, giò cá nhấc lên, bên trong có ba cái cá, đều là nửa cân một cái.

"Ồ! Đây không phải Phương huynh sao?"

Phương Tĩnh ngần ra, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện vị này không phải Phương gia trang người.

"Gi kia, người vị nào?"

Phương Tĩnh có chút khó chịu, tới gần Phương gia trang đoạn này con sông chính là hấn tài nguyên, bên trong một con cá, một con tôm đều là của hấn, có thể người này lại có thể liền lui tới đây, là cô ý chứ?

Nam tử một thân tơ lụa, mày kiếm mắt sao, thân hình cao lớn, so với hấn, Phương Tĩnh liền thành làm nền nhân vật.

Nam tử đứng dậy, mỉm cười nói: "Tiểu đệ Lý Mậu, đang cùng Phương huynh là hàng xóm."

"Hàng xóm?"

Phương Tĩnh nhìn bên phải Nông Trang, có chút bất ngờ nói ra: "Chính là Lý Đại Nhân nhà?"

Nam tử chấp tay nói: "Tiểu đệ Lý Mậu, cha ta chính là Phủ Thuận Thiên Tri Sự."

Phương Tĩnh nha một tiếng, có chút không lo nhìn cái kia giò cá.

Nhìn thấy Phương Tĩnh không nói lời nào, Lý Mậu cười nói: "Phương huynh, hôm nay mạo muội tới cửa, chẳng biết có được không quấy rầy một chén trà đây?"

Trà em gái người à!

Phương Tĩnh lắc lắc đầu, thần nhiên nói: "Xin lỗi, nơi này của ta còn có một số việc, lãnh đạm."

Nói xong hấn xoay người rời đi, Tân Lão Thất dắt ngựa ở phía sau, giọng ồm ồm nói ra: "Nơi này là Phương gia trang."

"Phải a! Nơi này là Phương gia trang."

Lý Mậu tươi cười rạng rỡ nói ra, tiếp theo hấn rất nhanh sẽ đem trong giò cá cá thả.

Là một người thông minh, có thể Phương Tĩnh lại không muốn cùng người như thế giao thiệp với.

Về đến nhà, Phương Tĩnh liền tìm tới Phương Kiệt Luân tra hỏi Lý gia sự.

"Không giao tình."

Phương Kiệt Luân mấy ngày nay chính dạy dỗ phân cho mình hai cái gia đình, cho nên rất bận.

"Không giao tình?"

Phương Tĩnh vuốt tron cằm, có chút phán đoán nói ra: "Chẳng lẽ thằng này là có mục đích?"

Phương Kiệt Luân không quản mục đích gì, chỉ là có chút khó chịu nói ra: "Thiếu gia, lúc đó người kết hôn thời điểm, ta chính là phải thiệp mời."

"Không có tới? Vẫn là nói có quà mừng!"

Phương Tĩnh cảm thấy mọi người đều là hàng xóm, dù sao cũng phải có một dạng đi.

Phương Kiệt Luân đầu lung lay, kinh thường nói: "Lúc đó Trương Công Tử trang thượng còn đưa mười lượng bạc, có thể Lý gia? Hừ hừ! Coi như không có chuyện này!"

Phương Tĩnh cả giận nói: "Vậy hấn còn dám đến Phương gia trang tới câu cá? Lão thất!"

Tân Lão Thất lập tức liền chạy vào, Phương Tĩnh phân phó nói: "Người đi xem xem, nếu như cái kia Lý Mậu chính ở chỗ này, liền cho ta đuổi hấn đi!"

Tân Lão Thất lập tức liền mang người đi, hấn cảm thấy Lý Mậu rất quá đáng, dung mạo so với thiếu gia nhà mình anh tuấn, có thể lại còn dám đến trộm cá, thực sự là tàn nhẫn đến cực điểm à!

Có thể chờ Tân Lão Thất đến bờ sông thời gian, mới phát hiện chỉ còn dư lại một cái cần câu, liền giỏ cá đều ở nơi đó.

"Thu!"

Tân Lão Thất cảm thấy tịch thu ăn cắp công cụ bình thường hơn hết.

Biết được Lý Mậu lưu, Phương Tinh thực sự là kẻ lừa đảo, liền quyết định đi xem xem thôn trang thượng tình huống.

Sau người theo hai cái gia đình,

Trong mắt tất cả đều là màu sắc rực rỡ hoa màu, Phương Tinh cảm thấy trong lòng một mảnh an bình, liền vừa nảy canh cánh trong lòng đều quên.

So với ta soái, người còn dám tới trộm cá, tìm chết đây đây là!

Nông Hộ nhóm rất nghe lời, ở những kia trở nên trống không trên đất, lúc này đã đủ loại cây ớt, mà ở những kia bên trong góc, rau cải trắng đã là rất trắng kiện.

Nửa thanh nửa đỏ cây ớt nhìn lại như là hoa cỏ, Phương Tinh cười đối với theo tới Mã Tô nói ra: "Chờ thu hoạch sau khi, có thể phơi khô cây ớt, cũng có thể cùng rau cải trắng cùng nhau làm thành đồ chua, như vậy chúng ta mùa đông thì có rau xanh ăn."

Mã Tô vuốt cây ớt, giác đến giá trị của chính mình thực sự là không chỗ nào không biết, lại có thể có thể đem nước ngoài thực vật biến thành gia vị.

"Ồ!"

Phương Tinh bốn phía vừa nhìn, phát hiện Chu Chiêm Cơ không ở, liền hỏi: "Cái kia Thái Thuận đây?"

Hiện nay Phương Tinh còn không chuẩn bị đối xưng hô, bằng không hẳn thực sự là không biết nên gọi tên gì.

Hoàng Thái Tôn?

Nói như vậy hẳn thà rằng đem tên kia đuổi ra Phương gia trang đi, cũng không muốn cả ngày lễ độ cung kính.

Mã Tô gật đầu một cái nói ra: "Hắn nói muốn vào thành đi làm ít chuyện, tối nay trở về."

Trương Thái Thuận gần nhất có chút bận rộn, đại khái là muốn đi giúp cha của hắn, Đại Minh Thái Tử Chu Cao Sí giám công.

Chính nói qua Chu Chiêm Cơ, liền nhìn thấy một con ngựa bay nhanh xông lại. Chờ gần thời gian, mới phát hiện liền là người này.

Chu Chiêm Cơ lần xuống ngựa, còn chưa kịp nói chuyện, Phương Tinh liền cười nói: "Người đây là bị nhà ai cô nương cho truy?"

Chu Chiêm Cơ mang theo roi ngựa, thở phì phì nói: "Ta mới đến cửa trang khẩu, liền bị cái kia cái gì con trai của Tri Sự ngăn cản, tức giận đến ta suýt chút nữa liền quát hắn gần như roi."

Phương Tinh cười ha ha, nhưng trong lòng lại biết Chu Chiêm Cơ không phải cái kia loại người tàn bạo, như vậy

Lý Mậu, ma tủy! Người lại dám nói xấu ta, người chờ!

Chu Chiêm Cơ khí tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, hắn nhìn cái kia ừng hồng cây ớt, mừng rỡ hỏi: "Đức Hoa huynh, hiện tại có thể thu sao?"

Phương Tinh cũng không lớn biết, bất quá vẫn là giả bộ nói: "Còn phải chờ một chút, chờ cây ớt đều đỏ, là có thể thu."

Chu Chiêm Cơ trong mắt hết sạch lóe lên, "Đức Hoa huynh, loại này cây ớt có không cung cấp trong quân, ta nghĩ ở Cửu Biên đều cần vật này tới chống lạnh đi."

Phương Tinh có chút không tình nguyện nói: "Đương nhiên có thể, chỉ cần đến tiếp sau quy mô đi tới, trực tiếp đem hạt giống đưa đi là được."

Chu Chiêm Cơ cho rằng Phương Tinh là một vị phẩm hạnh cao thượng ân sĩ, cho nên căn bản không nói chuyện tiền.

Bất quá Thường Phạt rõ ràng là tương lai hoàng đế chuẩn bị tố chất, cho nên Chu Chiêm Cơ có chút như đầu nói ra: "Đức Hoa huynh, chính là người lại không muốn chức vị, vậy cũng làm sao bây giờ?"

Phương Tinh hai tay chấp sau lưng, đã đem trên lưng quần áo đều vò thành một cục dưa chua.

Lão tử vào lúc ấy coi chính mình không chỗ dựa à! Cho nên mới không dám đi làm quan, nếu như sớm biết người người này thân phận, ta sợ con chim à!

Bất quá đối ý việc Phương Tinh sẽ không đi làm, cho nên hắn giả vờ nhẹ như mây gió nói: "Bất nghĩa giàu có mà quý, cho ta như mây bay à!"

Cái này bức giả bộ hết sức được, chỉ ít Chu Chiêm Cơ đều là một mặt kính nể.

"Đức Hoa huynh, ngươi yên tâm, đây là công lao của ngươi, nếu ai dám cướp, ta cái thứ nhất không đáp ứng!"

Phương Tinh lòng tay ra, hần giả ý nói: "Cần gì chứ! Ta bản bố y, không cầu Văn Đạt, chỉ cầu cái an lòng mà thôi."

Làm bộ trang bức cảnh giới tối cao chính là cả chính mình đều tin tưởng, cho nên Phương Tinh vung tay lên, "Đi, khóa còn chưa lên đây!"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tuyên truyền thực dân

"Dưới chân chúng ta đại địa chính là một cái từ trường, chẳng những là hút lại chúng ta, đồng thời cũng hút lại vạn vật, bao quát chúng ta hô hấp đến không khí."

"Đại Minh quốc thổ nhìn như rất lớn, có thể ở toàn bộ thế giới mà nói, chỉ là một góc nhỏ địa."

Phương Tinh tay trên địa cầu nghỉ mặt trên xoay một cái, liền đem Đại Minh cái kia một mảnh đất đồ chuyển qua tới.

"Các ngươi xem, Đại Minh ở trong này, mà thông qua lục địa, chúng ta có thể thu hoạch đến mảnh lớn thổ địa, nơi này thổ địa tuy rằng hoang vu, có thể ta nói cho các ngươi biết, vùng đất này phía dưới chôn dấu có thể cung ta Đại Minh đời sau con cháu dùng hoài không cạn tài nguyên, lúc này không lấy, cái kia ở trên sách sử diện, Đại Minh những người thống trị đều là ếch ngồi đáy giếng gia hỏa!"

Nghe Phương Tinh nói đến ếch ngồi đáy giếng, Mã Tô không khỏi liếc Chu Chiêm Cơ một chút, hần chính là biết vị này thân phận, có chút bận tâm lời này hội chọc tức Chu Chiêm Cơ.

Có thể Chu Chiêm Cơ chỉ là làm bút ký, có vẻ rất chăm chỉ. Hần nghĩ tới chính mình phụ thân mấy ngày hôm trước.

"Ngó lên cơ, vị này Phương Đức Hoa chính là cái làm ngư sử liệu, chỉ là học thức của hần lại không thể bị lãng phí ở chỗ đó, ngươi mà ở chỗ của hần nhiều học tập, chờ sau này "

Cái này sau đó là cái gì, Chu Cao Sí phụ tử đều là ngầm hiểu ý.

"mà quay đầu, ta Đại Minh đối mặt chính là biển rộng mênh mông."

Phương Tinh chỉ vào bị bóp méo quá mô hình địa cầu, lấp lánh hữu thần nói ra: "Không cần phải sợ biển rộng, ở biển rộng bên kia, vô số, chưa bao giờ bị người phát hiện thổ địa đang chờ ta Đại Minh đi phát hiện, đi chinh phục, đi gieo trồng, đi thu hoạch!"

Chu Chiêm Cơ giờ tay lên, đạt được Phương Tinh sau khi đồng ý mới hỏi: "Đức Hoa huynh, đã là ta Đại Minh giống ngươi nói ra được đi thực dân, có thể mấy đời sau khi, thuộc địa nhân tạo phản đây?"

Vấn đề này rất bén nhọn, cũng rất hiện thực, có thể Phương Tinh chỉ là cười ha ha, liền nói nói: "Sự tình bao giờ cũng có hai cái diện, ngươi chỉ nhìn thấy tiêu cực một mặt, lại không thấy tích cực một mặt."

Phương Tinh chỉ vào những kia đại lục nói ra: "Đã là thuộc địa người muốn tạo phản, nhưng bọn họ là người nào?"

Chu Chiêm Cơ đáp: "Vậy bọn họ chính là phản nghịch!"

Mã Tô lại đâm chiều nói ra: "Lão sư, bọn họ là người Hán!"

"Đúng!"

Phương Tinh một chút mặt mũi cũng không cho Chu Chiêm Cơ, "Các ngươi xem, nơi này chính là Châu Âu, bọn hần lúc này đã bắt đầu Văn Hóa Phục Hưng, từ bỏ những kia cấm cố tư tưởng tai hại, đã bắt đầu phóng nhãn xem thế giới."

Chu Chiêm Cơ nhìn khối này diện tích không lớn địa phương, thì có chút khinh thường nói: "Như vậy nhỏ địa phương, đã là phát triển lên, đối với ta Đại Minh tới nói cũng chỉ là ghè lở nhanh."

Giờ ả! Phương Tinh bị tức đến phảng phất sau khi nghe thế nào đó cô gái.

—— cắt mũi đại quốc gia!

"Đùng đùng đùng!"

Phương Tinh dùng thước dạy học gõ bàn, cả giận nói: "Năm đó Hung Nô có bao nhiêu người? Đã từng thống trị Hoa Hạ Mông Nguyên có bao nhiêu người? Hiện ở trên thảo nguyên đã quật khởi Ngõa Thử có bao nhiêu người? Nói chuyện!"

Mã Tô rụt rụt cổ, nhìn Phương Tinh giận không kiềm được đáng đáp không dám hỏi đáp.

Chu Chiêm Cơ chống chế nói: "Chính là những Europa đó người hiểu cười ngựa bắn cung sao?"

Phương Tinh giận quá hóa cười, "Ta nhớ kỹ trong quân là có Hòa Thương chứ?"

"Có, còn không ít."

Chu Chiêm Cơ chính là từ nhỏ đã bị Chu Lệ mang đi vào trong quân bồi dưỡng, đối với trong quân vũ khí như lòng bàn tay.

Lúc này Đại Minh hỏa khí kỳ thật không yếu, mấy lần Bắc Chinh bên trong, hỏa khí đều lập được đại công.

"Vậy nếu như kẻ địch của chúng ta đều là dùng Hỏa Thương đây? Người cảm thấy ta Đại Minh quân đội có thể thắng sao?"

Chu Chiêm Cơ có chút do dự, nửa buổi mới nói: "Chính là Hỏa Thương chung cuộc bất ổn, đại quân giao chiến thời điểm, trên căn bản đều là phiên toái."

Cái gọi là đại quân, chính là chỉ mấy vạn người đại chiến, vào loại thời điểm này, hiện nay vẫn là lấy kỵ binh làm chủ.

Phương Tinh thân nhiên nói: "Lúc này Hỏa Thương tầm bắn không xa, hơn nữa trực trặc thường phát, có thể nếu như Hỏa Thương tầm bắn cùng ổn định tính tăng cao đây?"

Chu Chiêm Cơ có chút ngạc nhiên,

Đại khái là chưa bao giờ nghĩ tới này một tra.

"Thợ thủ công ả!"

Phương Tinh lắc lắc đầu, cay đắng nói ra: "Trước kia không có móng ngựa, không có yên ngựa, cho nên kỵ binh chịu đến rất lớn hạn chế, nếu như dựa theo người hiện tại dòng suy nghĩ, đại khái cũng chính là chấp nhận tình huống này đi tác chiến đi!"

Chu Chiêm Cơ có chút quần bách gật đầu.

"Tiến thủ tư tưởng ả! Ta biết người có tiến thủ tư tưởng, có thể Đại Minh quân đội cần chính là không ngừng đổi mới hỏa khí, làm một ngày nào đó, chúng ta hỏa khí có thể gánh vác những Ngõa Thử đó kỵ binh xung kích thời gian, ta cho người biết, cho đến lúc này, ta Đại Minh chính là Nhật Bất Lạc Đế Quốc!"

Nhìn hai cái hồ đồ học sinh, Phương Tinh cười nói: "Biết cái gì gọi là Nhật Bất Lạc sao?"

Chính tề lắc đầu, Phương Tinh nói như đinh chém sắt: "Ta đã dạy các người, Địa Cầu ở quay chung quanh mặt trời vận chuyển, mặt trời lên, mặt trời lặn, mặt trời chậm rãi từ đông đến phía tây chiếu đi qua."

Những này Mã Tô cùng Chu Chiêm Cơ đều biết, bọn họ cho rằng Phương Tinh ở hâm lại.

Có thể Phương Tinh lại một mặt cuồng nhiệt, "Khi ta Đại Minh ranh giới khắp toàn cầu sau khi, mặt trời mãi mãi cũng hội chiếu rọi ở chúng ta quốc thổ thượng, đây chính là Nhật Bất Lạc!"

Trong thư phòng rất an tĩnh, Mã Tô cảm giác mình cả người đều ở toả nhiệt, trong óc tất cả đều là Nhật Bất Lạc cái này khái niệm. Hắn lén lút xem Chu Chiêm Cơ một chút, phát hiện người này cũng không tốt đi nơi nào, so với mình còn kích động.

Nhật Bất Lạc ả!

Chưa từng học qua địa lý cùng thiên văn người đương nhiên không biết cái này khái niệm.

Chu Chiêm Cơ cảm giác mình đầu có chút choáng, hắn nhìn cái kia cái địa cầu nghi, nghĩ đến nếu như mặc kệ mặt trời nếu như chuyển động, luôn có Đại Minh quốc thổ bị nó chiếu rọi, loại này vinh dự để hắn có chút không thể chờ đợi được nữa.

"Thiếu gia, ngài sắp tới phía trước đi xem xem đi!"

Nhìn thấy Chu Chiêm Cơ bị chính mình mê hoặc nhiệt huyết sôi trào, Phương Tinh đang chuẩn bị rèn sắt khi còn nóng đẩy ra thực dân kế hoạch, có thể gấp gáp nha hoàn lại làm cho bầu không khí như thế này biến mất.

"Ta không phải đã nói không cho "

Phương Tinh giận dữ, hần sớm có quy tắc đứng ở đó: Ở hần giảng bài thời gian, nếu như không phải hết sức khẩn cấp việc, không cho người ngoài đến thư phòng tới.

Nha hoàn cũng là một mặt kinh hoàng, nhưng lại kiên trì nói: "Thiếu gia, tiền sảnh tới hai người phụ nữ, Thiếu Phu Nhân đều bị "

Cái gì?

Phương Tinh vừa nghe, câu nói vừa dứt liền chạy.

"Chính các người ôn tập, nhớ kỹ làm cùng nhau thực dân cùng kinh tế văn chương, trở về ta kiểm tra."

Phương Tinh thở hồng hộc chạy đến tiền sảnh, người còn chưa tiến vào, liền nghe đến một người phụ nữ ở tùy ý cười to.

"Ồ! Ta nói Thiếu Phu Nhân, người đàn ông này nào có không tham tình nha! Hơn nữa ta xem nhà người phu quân cũng chính là một người thiếp thất, này nói ra nhưng là sẽ bị hư hỏng Thiếu Phu Nhân danh tiếng à!"

"Nói vậy!"

Tiểu Bạch thanh âm vừa nghe chính là khó thở.

"Thiếu gia nhà ta mới không phải loại người như vậy đây!"

"Chà chà! Người đàn ông này có yêu cầu, chẳng lẽ còn muốn cùng người phụ nữ nói sao? Cho nên à, việc này còn phải dựa vào thu xếp, ngài nhìn ta mạng đến cái này thế nào? Thủy linh linh lại như là một cái hành lá, chỉ cần tiếp đi vào, bảo chứng để Phương thiếu gia thoả mãn, còn có thể trợ giúp Thiếu Phu Nhân ngài Cổ Sủng đây!"

Phương Tinh đã nghe không vô, tăng tăng giậm chân một cái sau khi liền đi vào.

Trong tiền sảnh lúc này phân biệt rõ ràng, Trương Thục Tuệ ngồi ở trên chủ vị, chính không có biểu tình nghe nữ nhân nói chuyện.

Mà Tiểu Bạch thì là phòng má, nhìn đáng đáp hận không thể đem cái kia ăn mặc màu xanh lá áo ngoài nữ nhân xinh đẹp xé nát.

"O! Đây là chánh chủ tới."

Trung niên nữ nhân đứng dậy, chuyển chuyển trên trán bảo hộ trán, một cái miệng chính là bà mối khí tức.

Phương Tinh nhìn cái kia dụ dỗ khí mùi phần bé gái, cau mày nói: "Các người là người phương nào? Chính là Phương gia ta mời tới?"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ta không ăn vụng à!

Dụ dỗ bé gái trộm liếc Phương Tinh một chút, dần dần mặt lộ vẻ vẻ hài lòng.

Phương Tinh hiện tại không phải là loại kia thư sinh tay trái gà không chặt, hần lợi dụng trong kho hàng thời gian tiện nghi, thường thường ở bên trong rèn luyện, cái gì đều luyện. Nếu như coi hết y phục xuống, như vậy liền sẽ thấy sáu khối cơ bụng.

"Phương thiếu gia, ta là Thành Tây Lục Bà, lần này là bị người ủy thác, chuyên môn cho ngài đưa mỹ nhân tới."

Trung niên nữ nhân cười híp mắt nói ra.

Phương Tinh nhìn thấy Trương Thục Tuệ một mặt thần thờ, liền thần nhiên nói: "Ai để cho các người tới?"

Lục Bà ngẩn ra, sau đó lại hé cười nói: "Người kia nói là bằng hữu của ngài, hẳn cùng ngài là hàng xóm đây!"

Ngọa Tào!

Lý Mậu, người con bà nó đây là cho lão tử thượng nhân được đây!

Nhìn thấy liền Tiểu Bạch cũng không nhịn được hướng về chính mình mắt tròn trắng, Phương Tinh trong lòng kêu to oan uổng đồng thời, cũng là lạnh như băng nói ra: "Phiền phức người chạy một chuyến này, bất quá ta "

"Không phiền phức, không phiền phức."

Không chờ Phương Tinh nói xong, Lục Bà liền cười nói: "Phương thiếu gia xin yên tâm, tiền này đều là đưa cho quá, ngài liền mở tiệc tiệc rượu, này Tiểu Tinh liền vào cửa."

Phương Tinh che đầu quát: "Lão tử không có cưới vợ bé dự định, đều đi ra ngoài!"

Trương Thục Tuệ biểu tình biến đều không thay đổi, dưới cái nhìn của nàng, nam nhân chính là như vậy, mới mẻ thời điểm biết dỗ người, mà khi có mỹ nhân sau, vậy thì chỉ nghe người mới cười, cái nào nghe Cự Nhân khóc à!

Chỉ có Tiểu Bạch, nàng nghe Phương Tinh đuổi người sau, liền mau mau xông tới nói ra: "Không nghe thấy thiếu gia nhà ta sao? Đi nhanh lên, quay đầu nói cho người kia một tiếng, liền nói hần quý kẻ để thiếu gia nhà ta nhìn thấu, sẽ chờ xui xẻo!"

Lục Bà nụ cười có chút cứng ngắc nói ra: "Phương thiếu gia, ngài sẽ không là "

"Ta không có nói sai, đi nhanh lên, không đi nữa ta có thể đóng cửa thả chó à!"

Phương Tinh giờ khắc này có chút hối hận không nuôi chó, bằng không trực tiếp liền thả chó đi ra, cái gì Lục Bà cũng phải quỳ.

Tuy rằng không chó, có thể Tân Lão Thất không phải là ngôi không, cái tên này đeo Đường Dao, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm hai người phụ nữ, trong nháy mắt, Lục Bà liền quyết định tạm thời tránh mũi nhọn.

"Phương thiếu gia xem ra là không hài lòng à! Vậy ta trở lại lại chọn một cái con gái rượu tới."

Lục Bà vừa nói, một bên chân không chạm đất lôi kéo cô gái kia chạy.

Người đi, có thể bầu không khí lại không lớn đúng. Phương Tinh đang chuẩn bị giải thích một, hai, có thể Trương Thục Tuệ đã đứng dậy, hơi phúc sau người, liền mang theo không lớn tình nguyện Tiểu Bạch đi.

Trong tiền sảnh Phương Tinh không lời nhìn trời, than thở: "Lão tử trâu ai chọc ai? Này thật đúng là tai bay vạ gió à!"

Tân Lão Thất cũng rất không lời, bởi vì hần cảm giác mình đối phó lượng cô gái yếu đuối thật sự là quá mất mặt.

Sau đó Phương Tinh giảng bài đều có chút mất tập trung, không còn nữa lúc trước đồng dạng, để Mã Tô cùng Chu Chiêm Cơ đều là phán đoán nửa ngày, cuối cùng sau khi xuống lớp, mới từ lúc ăn cơm không nhìn thấy hai cái nữ chủ nhân tình trạng bên trong biết chút ít manh mối.

"Đây là cãi nhau?"

Chu Chiêm Cơ lúc này đã khai huân, đã là đi tới Bắc Bình, có thể bên cạnh hần như cũ có hai cái sát người cung nữ.

Phương Tinh một bữa cơm ăn chính là không tư không vị, ngược lại tiện nghi Chu Chiêm Cơ cùng Mã Tô.

Cơm nước xong, Phương Tinh liền vội vàng chạy đi chủ viện, nhưng lại ăn cái bẻ môn canh.

"Thù Huệ, người nghe ta nói, việc này là cách vách Lý Mậu làm ra tới, người nếu không mở cửa, ta có thể đi tìm hần liều mạng à!"

" "

Nhiều lần uy hiếp cùng yếu thế, ở toàn bộ Phương gia trang đều ngủ sau, Phương Tinh mới có thể vào nhà.

Vào trong nhà liền không nói nhiều, Phương Tinh trực tiếp ôm chặt Trương Thục Tuệ, một trận dần vật hạ xuống, rốt cục sau cơn mưa trời lại sáng.

Cho dù là sóng mắt kiều mị, có thể nữ nhân bao giờ cũng muốn nhân cơ hội áp chế.

"Phu quân, ngày nào đó người cảm thấy thiếp thân hoa tàn ít bướm, cũng không lấy cái gì người mới, chỉ cần một lá thư hòa ly."

Phương Tinh gắng gượng mí mắt, nói lầm bầm: "Cấp độ kia có tôn tử lại nói."

Trương Thục Tuệ trong đêm đen trợn mắt lên,

Trong lòng vẫn ở tính toán tôn tử vào lúc này.

Ngày hôm sau, Phương Tinh đang chuẩn bị mang theo mấy cái gia đình đi tìm cách vách xui xẻo, nhưng lại bị vợ vàng gấp gấp Chu Chiêm Cơ mê đi.

"Cái gì? Người muốn cho ta đi quản những kia thợ thủ công?"

Phương Tinh đây mới là trợn mắt lên, trong lòng mừng thầm đồng thời, cũng đối với mình chút thời gian trước nói sẽ không đi làm quan cảm thấy có chút hối hận.

Chu Chiêm Cơ hi hi cười nói: "Đức Hoa huynh, lần này không phải là để người làm quan, mà là tiểu đệ áp lực quá to lớn à!"

"Người có cái gì áp lực?"

Phương Tinh không vui nói: "Người một ngày ăn ngon ngủ kỹ, còn có hai cái tiểu nương tử cho người làm ấm giường, ta xem người gần nhất đều béo."

"Cái gì?"

Chu Chiêm Cơ vợ vàng dùng tay đi mò mặt, chờ đến cảm giác cùng với bình thường gần như sau, lúc này mới thở dài một hơi.

Từ Chu Cao Sí bắt đầu, gia tộc này người đều sợ béo lên, đều sợ cuối cùng liền bước đi đều cần người diu đỡ.

Biết rõ chính mình không béo sau, Chu Chiêm Cơ mới nói nói: "Đức Hoa huynh, tiểu đệ nói thật đi, lần này ta Hoàng Gia Gia yêu cầu ta ở Phù Thuận Thiên đem thợ thủ công nhóm tất cả tập hợp lên, chuyên môn chế tạo binh khí, chờ đợi Bắc Chinh thời cơ."

Ta đi, Phương Tinh choáng cực kỳ, hần thì thảo nói: "Có thể binh khí rèn ta không hiểu à!"

Cái này Phương Tinh không dám đánh cam đoan, cho nên hần chuẩn bị cự tuyệt.

Có thể Chu Chiêm Cơ cũng không có cho hần cơ hội cự tuyệt.

"Đức Hoa huynh, tiểu đệ lần này tiền đồ có thể đều ở nơi này."

Đối mặt lay dài không nổi Chu Chiêm Cơ, Phương Tinh trong lòng có chút nóng lòng muốn thử, liền chân chờ một chút.

"Vậy ta chỉ là nhìn à!"

Chu Chiêm Cơ biết vị này cũng vừa là thầy vừa là bạn gia hỏa là cái gì tính cách, cho nên liền cười nói: "Đương nhiên, Đức Hoa huynh chỉ cần mau chân đến xem là tốt rồi."

Phương Tinh có chút nhăn nhó nói: "Chính là "

Chu Chiêm Cơ biết điều nói: "Đức Hoa huynh yên tâm, sẽ không làm lỡ chuyện trong nhà."

Phương Tinh chính là chuẩn bị đem Phương gia trang chế tạo trở thành Đại Minh một viên Minh châu, lại như là đời sau cái kia gần như thôn trang.

"Vậy lúc nào thì đi?"

Chu Chiêm Cơ hé miệng nín cười, hần liền biết, Phương Tinh chỉ cần có sự tình làm, đặc biệt có thể phát huy hần năng lực sự tình, hoặc là hần không hài lòng sự tình, như vậy sẽ không thể chờ đợi được nữa.

Vĩnh Lạc hoàng đế ở Tĩnh Nan Chi Dịch sau khi thành công, đầu tiên chính là ổn định cục diện chính trị, sau khi liền không thể chờ đợi được nữa đi chinh phạt trên thảo nguyên những dị tộc kia.

Lần thứ nhất Bắc Chinh đã ở năm kia kết thúc, Đại Minh quân đội đánh tan Mông Cổ 50 ngàn đại quân, từ nay Mông Cổ bản bộ Thát Đát người liền bắt đầu hướng về Đại Minh Xung Thần tiến cống.

Lần thứ nhất Bắc Chinh thắng lợi kích thích Chu Lệ hùng tâm, cho nên hần không ngừng đang tiến hành công tác chuẩn bị, chờ thời cơ chín muồi sau, hần sẽ khởi xướng lần thứ hai Bắc Chinh.

Biết được Phương Tinh muốn đi quản lý thợ thủ công sau, Trương Thục Tuệ cùng Tiểu Bạch đều vì hần chúc, cũng chúc hần kỳ khai đắc thắng.

Có thể Phương Tinh lại rất u buồn, bởi vì hần đối với luyện kim căn bản không hiểu, vì thế sau khi ăn cơm tối xong, hần lặng yên tiến vào kho hàng.

Trong không gian, Phương Tinh điên cuồng ở những kia trong kho hàng tìm kiếm, cuối cùng ở một cái thùng chứa hàng bên trong tìm tới kính viễn vọng, tất cả đều là nhĩ đồng khoản, chỉ có hai đến sáu lần.

Nhìn màu hồng phấn cùng màu đen làm chủ kính viễn vọng, Phương Tinh cười hắc hắc, sau đó dùng công cụ mở ra một cái, đem hai cái thấu kính xem lại xem.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Thằng này là ai? Lại dám đối với Hoàng Thái Tôn vô lễ

Trời còn chưa sáng, Phương gia trang chủ trong viện một trận dần vật.

"Tiểu Bạch, phu quân chén nước đây? Mau tìm tìm."

Trương Thục Tuệ lại như là con của chính mình chuẩn bị đi xa giống như chuẩn bị, mà Phương Tinh thì là có chút buồn ngủ.

Tối hôm qua hắn ở trong kho hàng tìm kiếm rất lâu, còn là không tìm được kim loại tinh luyện kim loại cùng gia công bộ sách.

"Tốt chưa? Ta lại không phải đi thi, tối nay sẽ trở lại."

Phương Tinh nhìn thấy Mã Tô đã đến, liền hơi không kiên nhẫn tiếp lấy chén nước, sau đó vội vàng liền đi ra ngoài.

"Phu quân."

Trương Thục Tuệ đuổi theo ra đi hô: "Phu quân, bữa trưa ta gọi người đưa cho người."

Đây là khi ta không lớn lên vẫn là cái gì?

Phương Tinh cảm thấy Mã Tô đang cười trộm, liền khoát tay nói: "Không cần bận việc, ta mang theo bạc còn sợ không địa phương ăn cơm?"

Phương Tinh đi, Trương Thục Tuệ cùng Tiểu Bạch đều đứng bên cạnh cửa, cảm thấy rất cô độc.

Một gia đình bên trong nam nhân rất trọng yếu, nhưng vào rất nhiều thời điểm đều không thể phát hiện loại này trọng yếu, chỉ có khi hắn sau khi rời đi, loại kia thất lạc cùng trống rỗng cảm giác mới hội xông tới trong lòng.

Mà Phương Tinh thì là có chút thông khí cảm giác, thượng cái kia thốt gọi là Đại Bạch Bạch Mã sau, hận không thể lập tức liền đuổi đến trong thành.

Mà Mã Tô rất bị kích, hắn muốn đi Quan Học, chỉ phải ngồi trên thôn trang bên trong đi mua sắm xe bò.

Chân trời màu tím dần dần tiêu tan, Phương Tinh nhìn thấy xe bò chậm chậm tốc độ, liền không chịu nổi tính tình nói ra: "Ta đi trước."

Hai chân một giáp, Đại Bạch mã thượng liền chạy vội ra ngoài.

Có lẽ là hồi lâu đều không có ở đây sao rộng rãi trên đường chạy như điên quá, Đại Bạch có vẻ rất hưng phấn, lắc đầu, thỉnh thoảng còn nhẹ hí.

Làm Phương Tinh đuổi đến ngoài thành thời gian, mới phát hiện mình tới sớm, cửa thành còn chưa mở.

Chờ cửa thành mở mang thời điểm, Phương gia trang chiếc kia xe bò cũng vừa hay chạy tới, đánh xe gia đình nhìn Phương Tinh có chút uể oải đáng đáp, chỉ phải nghiêng đầu qua, chỉ lo chính mình vận vẹo bộ bị thiếu gia nhìn thấy.

Phương Tinh cơ hồ là vọt vào cửa thành, sau đó mới chậm rãi đi Thành Nam, nơi đó chính là mới nhất xưởng công tượng công trường.

Đến Thành Nam, ở một mảnh cái hẻm nhỏ mặt sau, chính là xưởng công tượng công trường.

"Thật lớn địa phương!"

Chiếm diện tích rất lớn trên công trường tất cả đều là lều, mà cửa đứng hai cái cầm đao quân sĩ lại có thể ở ngủ gà ngủ gật.

"Phía trước người phương nào?"

Phương Tinh chính cân nhắc hai người này cái kia khoa trương tư thế ngủ, Chu Chiêm Cơ liền từ phía sau tới.

Hai cái quân sĩ lập tức liền lau đi ngum nước, đứng thẳng người, trong nháy mắt liền biến thành tinh thần hăng hái uy vũ sĩ.

Chu Chiêm Cơ cười ở đó thẩm sắc trên lưng ngựa, nhìn tinh thần sáng láng. Phía sau của hắn theo hai vị quan viên, trong đó Phương Tinh quen thuộc nhất chính là Trần Gia Huy.

Hai người gạt đầu ra hiệu, sau đó Trần Gia Huy lại đây âm thầm giới thiệu: "Đức Hoa, vị này chính là Công Bộ lang trung Thượng Đức Toàn, lần này là chuyên môn phụ trách binh khí chế tạo, làm thúc ta chỉ là từ giữa hiệp trợ thôi."

Trần Gia Huy chức vụ là Thông Phán, kết quả phân công nhưng là phân đến thợ thủ công quản lý, vị trí này ngược lại chất béo rất đủ, có thể cái này đại công trường cũng không phải hắn có thể đưa tay.

"Trần Thông Phán, vị này chính là?"

Thượng Đức Toàn có một cái râu dài, hắn vuốt râu hỏi.

Làm Chính Ngũ Phẩm Công Bộ lang trung, Thượng Đức Toàn có thể dùng loại thái độ này cùng Trần Gia Huy giao thiệp với.

Phương Tinh cảm thấy người này ánh mắt có chút cân nhắc, liền chấp tay nói: "Học sinh Phương Tinh, Phủ Thuận Thiên làm ruộng."

"Làm ruộng? Thú vị!"

Phương Tinh cũng sẽ không quản hắn thú vị không thú vị, cùng Chu Chiêm Cơ trao đổi cái ánh mắt sau khi, một nhóm người liền nối đuôi nhau tiến vào xưởng công tượng.

Lúc này nơi này thợ thủ công nhóm cũng đã khởi công, gõ thanh âm cơ hồ chính là chỗ này giọng chính,

Hừng hực lều bên trong, mấy cái thợ thủ công chính chế tạo đại đao, vừa thượng còn bày đặt một cái nồi nấu quặng. Một cái thợ thủ công múc một muỗng nước thép lăm ở trên lưỡi dao.

Xưởng công tượng người phụ trách Lý Kỳ hé cười nói: "Điện hạ mời xem, đi qua thép tốt tưới đỏ, cây đao này đã là thành,

Tuy không nói chém sắt như chém bùn, có thể chặt đầu nhưng là dễ dàng."

Phương Tinh đối với loại này vũ khí lạnh không có hứng thú, chỉ là phụ diễn liếc mắt nhìn.

Sau đó chính là cung tên chế tạo, nơi này có ngao keo bong bóng cá, có chế tạo dây cung

Phương Tinh vẫn là không có hứng thú, điều này làm cho Chu Chiêm Cơ có chút không rõ, lập tức liền lôi kéo Phương Tinh tìm một chỗ nói chuyện.

"Đức Hoa huynh, chẳng lẽ ta Đại Minh binh khí có tỳ vết hay sao?"

Dựa theo Chu Chiêm Cơ đối Phương Tinh giải, nếu như không phải khinh thường, như vậy Phương Tinh cũng sẽ đưa ra chút kiến nghị tới.

Phương Tinh không trả lời, nhưng là trực tiếp chạy về phía cách vách lều.

Nơi này là súng bắn chim chế tạo, Phương Tinh vào trong thời gian, đứng dịp thấy nhiều tên thợ thủ công chính chế tạo nòng súng.

Nòng súng bị cố định ở trên giá treo, dài dài bốn lạng thép trùy phần sau chính là một cái bánh gỗ lớn người, bánh xe gỗ trên có tay chuỗi, lay động tay chuỗi sau, bốn hình chớp liền chậm rãi chuyển động.

Đây chính là nguyên thủy máy khoan à!

Bất quá làm Phương Tinh nhìn thấy cách đó không xa có cái thợ thủ công ở dùng thép tôi bản quyền đánh thời gian, trong lòng liền mát nửa thanh.

Lý Kỳ đối với cái này hỏa khí lều không phải rất thích, hắn tùy ý giới thiệu: "Điện hạ, những này thép tôi bản sẽ bị quyền đánh thành ống tre, tiếp theo hàn rèn, lại dùng bốn hình chớp đánh chui thùng thùng lỗ hồng bóng loáng, cây này nòng súng là được."

"Bên kia còn có nhiều loại hỏa khí rèn, Điện hạ, chúng ta đi bên kia xem một chút đi?"

Đối với Hoàng Thái Tôn đến, Lý Kỳ có chút kinh hoàng, lo lắng những này thợ thủ công lại đột nhiên làm khó dễ.

Lúc này thợ thủ công có không ít đều là cư trú làm công tượng. Cái gọi là được làm công tượng, chính là để thợ thủ công tạm thời phụ tịch ở Phủ Thuận Thiên.

Nhưng những này cư trú làm công tượng đài ngộ rất kém cỏi, hơn nữa thời gian làm việc rất dài, còn muốn chịu đựng quan lại trách mắng cùng cất xén, còn thật là tầng thấp nhất một cái giai cấp.

Chu Chiêm Cơ nhìn về phía Phương Tinh, phát hiện Phương Tinh chính nhìn chăm chăm một cái hơn ba mươi tuổi thợ thủ công ở xem.

Cái này thợ thủ công màu da ngăm đen, chỉ thấy hắn dùng tay ở cái kia mới vừa gia công xong bốn lạng thép trụ thượng sờ một chút, liền đối với đồng bạn nói ra: "Vẫn được, bất quá có chút chềch, ta trước gõ một cái."

Cái này bốn lạng thép trụ chính là dài hơn mũi khoan, có thể người này dùng tay một màn, lại có thể liền biết cái này mũi khoan có hay không gấp khúc.

Giời ạ! Đây mới là Đại Tượng à!

Vài tiếng gõ sau, thợ thủ công lần nữa dùng tay sờ một chút, hài lòng nói: "Được."

Nhân tài à nhân tài!

Phương Tinh nhìn cái này thợ thủ công ánh mắt mang theo nóng cháy, để Chu Chiêm Cơ có chút dấm chiêu.

"Hoàng thái tôn điện hạ đến, còn không quý nghênh?"

Lúc này Lý Kỳ hô to một tiếng, cái này lều bên trong mấy chục tên thợ thủ công lập tức liền kinh hoàng quỳ trên mặt đất, Phương Tinh nhìn thấy vừa nãy vị này thợ thủ công thậm chí đều quỳ ở một chỗ phế liệu thượng, máu tươi lập tức liền từ chỗ đầu gối nhô ra.

"Mau mau lên à!"

Phương Tinh thấy thế liền đi nâng dậy cái kia thợ thủ công, còn đối với Chu Chiêm Cơ hô: "Mau mau tìm thầy thuốc tới!"

Ngọa Tào! Thằng này là ai vậy?

Nhìn thấy Phương Tinh lại dám đối với Hoàng Thái Tôn hô quát, tất cả mọi người đều lờ mờ.

Hoàng Thái Tôn nên trừng trị hắn chứ? Tội thiếu phải đánh hai mươi côn.

Có thể Chu Chiêm Cơ lại theo tới, ngay ở mọi người cho rằng hắn là muốn làm diện trách cứ Phương Tinh thời gian

"Mau gọi người tới!"

Chu Chiêm Cơ gấp giọng hô, lập tức liền là một chỗ kính mắt mảnh vỡ.

Hoàng Thái Tôn, này chiêu hiền đãi sĩ cũng quá mức đi!

Phải biết, tượng hộ là đệ tiện nhất một cái giai cấp, dù cho quốc triều xác lập sĩ nông công thương giai tầng, nhưng trên thực tế tượng hộ địa vị là thấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Giận không kiềm được

Thượng Đức Toàn bám vào chính mình yêu như sinh mạng chòm râu, trong lòng nhắc lên sóng to gió lớn.

Người kia là ai?

Mà Trần Gia Huy cũng có chút giật mình, hắn biết Chu Chiêm Cơ thường thường ở Phương gia trang học tập, cũng không định đến Phương Tinh lại có thể hội coi Hoàng Thái Tôn là làm người bình thường.

Mà trong những người ở đây, tối thấp thỏm chính là Lý Kỳ.

Chu Chiêm Cơ cùng Phương Tinh nâng dậy cái này thợ thủ công, sau đó nói: "Không vội vã, yên lành nghỉ ngơi điều dưỡng."

Thợ thủ công có chút kinh hoàng cả người đang run rẩy, đối với hắn mà nói, một cái nho nhỏ nha dịch liền có thể làm cho hắn cửa nát nhà tan, có thể có thể, Hoàng Thái Tôn lại có thể thân thủ nâng dậy tới, hơn nữa còn nhẹ lời an ủi.

Đây là biến thiên sao?

"Điện hạ, ta, ta còn có linh hoạt muốn làm à!"

Người này không phải ở lập dị, Chu Chiêm Cơ phán đoán đã định, liền nói với Thượng Đức Toàn: "Cho hắn kỳ nghỉ, tối thiểu mười ngày."

Loại yêu cầu này đối với Thượng Đức Toàn tới nói chỉ là cái chút lòng thành, hắn bài trừ về mỉm cười, "Hoàng thái tôn điện hạ như vậy chiều hiền đãi sĩ, người còn không mau mau mau mau gửi tạ?"

Phương Tinh cau mày xem Thượng Đức Toàn một chút, từ vừa nãy trong giọng nói, hắn biết Thượng Đức Toàn vốn là muốn để cái này thợ thủ công quỳ xuống tạ ân, có thể làm thời nghĩ đến chuyện vừa rồi đó, lúc này mới sửa miệng.

Chu Chiêm Cơ đương nhiên cũng nghĩ đến, cho nên hắn thân nhiên nói: "Vậy hãy để cho người đưa hắn về nhà."

Phương Tinh nghĩ đến trên chốn quan trường mưu tính, liền nói nói: "Người an tâm dưỡng thương, sau đó có người cho người mặc tiểu hài liền nói cho ta, ta làm cho người chủ!"

Ta nói!

Lý Kỳ ở trong lòng mắng Phương Tinh một câu, hắn vừa nãy chính là đã nghĩ kỹ, cái này thợ thủ công lại dám ở Hoàng Thái Tôn tới thị sát thời điểm ra chỗ sơ suất, vậy còn có cái gì nói, chờ Hoàng Thái Tôn vừa đi, lão tử cần phải để người biết Mã Vương Gia có vài con mắt!

Có thể Phương Tinh lại ngăn chặn chỗ sơ hở này, để Lý Kỳ trong lòng hận lực phi thường bất mãn.

Nhưng hắn lại không nghĩ rằng Phương Tinh đã là lý kỳ sự phản nộ, nhìn thấy vẻ mặt của hắn, Phương Tinh lên trừng mắt hỏi hắn: "Người là cảm thấy hắn là dân đen sao? Vẫn cảm thấy người so với bọn họ cũng cao hơn nhất đẳng?"

Lý Kỳ biểu hiện có chút mờ mịt, hắn không nghĩ tới Phương Tinh sẽ như vậy tới chất hỏi mình, bất quá nhiều năm phản xạ có điều kiện để hắn nói ra: "Bọn họ không phải dân đen, vậy ai là dân đen!?"

Trường hợp yên tĩnh, tất cả mọi người đều ở nhìn Phương Tinh, ở trong mắt bọn họ, thợ thủ công quả thật chính là dân đen, cả một đời, bao quát con cháu đều là dân đen.

Chẳng lẽ vấn đề này còn có nghiên cứu kỹ cần phải sao?

Có thể Phương Tinh cho rằng rất tất yếu, hắn một cái cầm lấy một con nòng súng, chuyển hướng bốn phương, thần sắc châm chọc nói ra: "Nếu như không có bọn họ, vậy các người nói cho ta, ai tới chế tạo những binh khí này? Ai? Chẳng lẽ là các người những này cái gọi là quân tử sao?"

Lều bên trong lặng ngắt như tờ, Chu Chiêm Cơ biết Phương Tinh đã bắt đầu phản nộ, làm không bị nằm cũng dính đạn, hắn chỉ phải cúi đầu nghĩ trong chuyện này quan khiếu.

"Các người, các người đọc Tứ Thư Ngũ Kinh, các người thi đậu tiến sĩ, rất trâu bút chứ?"

Đương nhiên, chúng ta đương nhiên trâu bút.

Tiến sĩ xuất thân Thượng Đức Toàn nghĩ tới chính mình gian khổ học tập mười năm gian khổ.

Lý Kỳ nghĩ tới chính mình khoa cử không được, cuối cùng trở thành Trọc Quan gặp xui cảnh ngộ.

Chỉ có Chu Chiêm Cơ, hắn đã lúc ẩn lúc hiện đoán được Phương Tinh vì sao phản nộ.

"Có thể ở trong mắt của ta, các người chính là một đồng phân!"

Phương Tinh bị cái này giai cấp nghiêm khắc thế giới cho chọc giận, cùng là người Hán, có thể có người cao cao tại thượng, có người ngã xuống bụi bặm, bị cho rằng rác rưởi.

Phương Tinh nâng dậy thấp thỏm lo âu thợ thủ công, lạnh nhạt nói: "Ở trong mắt ta, các người thậm chí ngay cả hắn một đầu ngón tay đều không thể so sánh với!"

Àm!

Phương Tinh để không khí của hiện trường bị kíp nổ.

Mấy chục tên thợ thủ công đều ánh mắt nóng rực nhìn Phương Tinh, nghĩ thầm người kia là ai? Nếu như hắn có thể làm xương công tượng quân sự, như vậy cuộc sống của mọi người nhất định sẽ dễ chịu không ít.

Mà Thượng Đức Toàn cùng Lý Kỳ thì là bị chọc giận.

Lý Kỳ cả giận nói: "Xin hỏi các hạ người phương nào? Có từng vào học?"

Vấn đề này hỏi rất hay à!

Thượng Đức Toàn vuốt râu cười thầm,

Cảm thấy cái này Lý Kỳ cũng khá, mấy ngày hôm trước muốn thay đổi ý nghĩ của hắn, hiện nay đã tiêu tan không thấy tung tích.

Phương Tinh cười lạnh nói: "Ta hơn ba năm trước kia chính là cử nhân, nếu không là không ưa người bức này người, Kim Bảng mặt trên sớm đã có tên của ta, người là cái quái gì à!"

Sách!

Lời này để Thượng Đức Toàn có chút kem chà răng, bởi vì Chu Chiêm Cơ ở đây, cho nên Phương Tinh tất nhiên là có thể tin.

Phương Tinh nhìn tướng mạo nhiều nhất chỉ có hai mươi tuổi, có thể hai mươi tuổi người trẻ tuổi, ở hơn ba năm trước kia chính là cử nhân, này

Mà Lý Kỳ thì là có chút ước ao ghen tị, hắn năm đó cũng là đã tham gia khoa cử, hơn nữa còn là Chu Nguyên Chương làm Nam Bắc khoa cử sự tình đại khai sát giới không lâu sau.

Ở quan phương quy tắc ngầm bên trong, đem phương Bắc sĩ tử tỷ số trúng tuyển tăng cao đến tương đương trình độ sau, hắn vẫn không có thi đậu, sau đó liền như vậy vắng lặng. Cuối cùng vẫn là cắn răng một cái, quản gia sản bản của cái lấy tiền mặt một nửa, dùng cho khôi thông con đường, lúc này mới có thể ở Công Bộ tìm công việc.

Chu Chiêm Cơ mỉm cười nhìn tình cảnh này. Đi tới nơi này, có thể Thượng Đức Toàn bằng mặt không bằng lòng, mà Lý Kỳ lại có thể cũng dám ở ngay trước mặt hắn tự tìm phiền phức.

Ha ha, lần này để cho các người biết cái gì là Cuồng Sĩ!

Đúng, ở trong mắt Chu Chiêm Cơ, Phương Tinh chính là một cái Cuồng Sĩ.

Bất quá bất đồng chính là, cùng cái khác không có bao nhiêu thành tựu Cuồng Sĩ so sánh với, Phương Tinh cuồng liên có vẻ đáng quý.

"Đây chính là tấm lòng son à!"

Chu Chiêm Cơ nghĩ đến cha của chính mình đối Phương Tinh hạ kết luận, không khỏi âm thầm gật đầu.

Phương Tinh nhìn thấy Thượng Đức Toàn vuốt râu không nói, mà Lý Kỳ chỉ là sầm mặt lại, liền nói nói: "Không có bọn họ, các người xem như cái gì? Không có bọn họ chế tạo ra binh khí, ai tới bảo vệ Đại Minh!"

Lý Kỳ nghe vậy, cảm giác mình tìm tới Phương Tinh trong lời nói lỗ hổng, liền cướp lời nói nói: "Cũng không có chúng ta người đọc sách, bọn họ lại xem như cái gì?"

Ở người đọc sách trong mắt, mình mới là xuất sắc nhất, mà những người khác căn bản không cách nào đánh đồng.

Cho tới thợ thủ công, cái này Hoa Hạ trong lịch sử đều là địa vị thấp giai tầng, ở người đọc sách trong mắt, nhiều nhất cũng chính là cái cái bò.

Cái gì là cái bò?

Chính là cần phải người thời điểm, liền đề người một cái, mà không cần người thời điểm, liền cảm thấy người hôi không nói nổi, dù cho cái kia mùi thúi là chính hắn phát ra.

"Ha ha ha!"

Phương Tinh ngửa đầu cười to, một lúc lâu mới thăm thẳm nói ra: "Nông dân có thể làm ruộng nuôi người, thợ thủ công có thể tăng cao hiệu suất sinh sản, có thể bảo gia vệ quốc, thương nhân cũng có thể lưu thông có hay không, có thể các người thi sao? Các người có thể làm gì?"

"Chúng ta có thể thượng báo Quân Vương, hạ phủ lê thứ!"

Thượng Đức Toàn chung cuộc là không cách nào đứng ngoài quan sát, cho nên liền ngạo nghễ nói.

Phương Tinh khinh thường nói: "Chi bằng các người đọc những kia thư? Ta xem đừng nói là quản lý Đại Minh, có thể lo tốt chính các người tham dự đã là tổ tiên tích đức!"

Này vừa nói, tất cả mọi người đều không thể phản bác.

Năm đó Đại Minh lúc khai quốc, những kia quan lại đều là người đọc sách, nhưng cuối cùng những người đọc sách này để Chu Nguyên Chương thất vọng.

Tham hủ mọc lan tràn chính là khi đó Đại Minh khắc họa, cho nên Chu Nguyên Chương cuối cùng cũng là không thể nhìn được, trực tiếp liền lột da sung thảo, muốn dùng tối dữ dằn thủ đoạn tới ách chế trụ cái này thế.

Cuối cùng hấn thành công, Hồng Vũ thời kì, Đại Minh tham hủ là tối thiểu.

Nhưng hấn cũng thất bại, bởi vì hấn là dựa vào cá nhân uy vọng ở thúc đẩy trận này phản * hủ * vận * động, cuối cùng miễn không người vong chính tức.

Người đọc sách đen lịch sử cũng không ít à!

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Đây chính là thợ thủ công lực lượng

"Người tên là gì?"

Nhìn thấy Thượng Đức Toàn cùng Lý Kỳ đều là một mặt âm trầm, Phương Tinh trong lòng một cái giật mình, lập tức liền nghĩ đến kẻ sách ứng đối.

Bị thương thợ thủ công kinh hoàng nói: "Lão gia, tiểu nhân gọi là Chu Phương."

"Chu Phương? Tên rất hay! Cùng chúng ta bệ cái kẻ tiếp họ."

Phương Tinh đối với Chu Chiêm Cơ hỏi: "Có thể giúp hấn thoát tịch sao?"

Chu Chiêm Cơ từ nhỏ đã trải qua rất nhiều trường hợp, biết Phương Tinh đây là ẩn xót xa chỉ tâm phát tác, hấn đương nhiên cũng nguyên ý tiêu trừ Phương Tinh phần nộ.

"Việc nhỏ mà thôi."

Phương Tinh nghe vậy liền nhếch miệng cười nói: "Lão thất."

Tân Lão Thất ở phía sau theo, vừa nãy cũng đã bị Phương Tinh ngôn luận cho dọa hổng, nghe tiếng lập tức liền lao ra.

"Thiếu gia."

Phương Tinh ánh mắt khinh bỉ quét qua Lý Kỳ cùng Thượng Đức Toàn, nói ra: "Người dẫn hấn trở lại, sau đó hấn chính là Phương gia trang người."

Thượng Đức Toàn sắc mặt bất biến, chỉ là nhưng trong lòng đang suy nghĩ Phương Tinh lai lịch.

Một cái thợ thủ công, đối với Công Bộ tới nói chỉ là con kiến, có thể Phương Tinh lai lịch cũng rất nặng muốn, đây là tin tức lớn.

Mà Lý Kỳ hiện ra nhưng đã hận Phương Tinh, bất quá bị vướng bởi Chu Chiêm Cơ ở đây, cho nên ở nhẫn nhịn mà thôi.

Chu Chiêm Cơ nhìn thấy sự tình chấm dứt, liền phát tay phân phát mọi người, sau đó cùng Phương Tinh đi tỉnh thất.

Cái gọi là tỉnh thất, kỳ thật bất quá là Lý Kỳ phòng làm việc mà thôi.

Phương Tinh nhìn bên trong hào hoa xa xỉ trang sức, không hề che giấu nói ra: "Thái Thuận, phải dựa vào bức này người, người còn muốn biến nơi này thành Bắc Chính binh khí căn cứ sao?"

Chu Chiêm Cơ cũng là âm thầm thờ dài, mặc kệ ở trên giấy lót cửa sổ chiếu ra bóng người nói ra: "Phù Thuận Thiên rồi kinh thành xa xôi, có thể làm gì!"

Phương Tinh cũng nhìn thấy bóng người, hắt đi qua, trực tiếp đẩy mở cửa sổ, nhìn ở bên ngoài ngáy người như phồng tiều lại, cười lạnh nói: "Người nghe có ích lợi gì? Vấn đề cho chủ nhân của người tới đi."

Tiểu lại cả kinh, nhất thời liền tè ra quần đi ra ngoài, kết quả ở ngưỡng cửa nơi đó hạ một ngã, hàm răng đều khải rơi mấy viên.

Phương Tinh cũng không đóng cửa sổ hộ, sau đó liền nghe đến Chu Chiêm Cơ cười nói: "Đức Hoa huynh, giờ khắc này người còn cho rằng lương thực là ta Đại Minh đệ nhất việc quan trọng sao?"

"Đương nhiên."

Phương Tinh thân nhiên nói: "Đây một khóa ta còn không cho người nhóm trái qua."

"Cái gì khóa?"

"Thiên văn!"

Nơi này không hào phóng liền, cho nên Phương Tinh chỉ là nói đơn giản nói: "Từ Tống Mạt bắt đầu, này lão thiên gia cũng đã bệnh, tiến vào Tiểu Băng Hà thời kì, khí trời sẽ biến thành lạnh giá vô thường, ở rất nhiều nơi, nông hộ hội hạt thóc cũng không thu được, thà rằng ăn luôn loại lương, cũng không muốn gieo hạt."

"Tại sao?"

Chu Chiêm Cơ cảm thấy quá khó mà tin nổi, năm đó hắn cùng Chu Lệ đi ở nông thôn, đã từng từng thấy nông hộ đối với loại lương quý trọng trình độ, chuyện này quả là chính là coi như trên bảo à!

Có thể Phương Tinh lại còn nói nông hộ nhóm hội ăn luôn loại lương, đây cũng quá vô căn cứ đi!

Phương Tinh than thở: "Bởi vì loại lương trồng xuống, khả năng thu hoạch đồ vật còn kiếm không trở lại, kẻ ngu si mới hội loại đây!"

Sau đó, Phương Tinh cũng không muốn nhiều lời, chỉ là có chút buồn bã ừ ừ nói ra: "Chỉ tới đây thôi."

Trở lại Phương gia trang, Phương Tinh chuyện thứ nhất chính là đến xem vị này gọi là Chu Phương thợ thủ công.

Chu Phương đến hiện tại đều còn coi chính mình là đang nằm mơ, cho nên đang nhìn đến Phương Tinh sau, hắn chỉ là không ngừng mà nói đến vợ con của chính mình.

Phương Tinh gật đầu nói: "Người yên tâm, từ lúc bắt đầu, người nhất gia từ đều là Phương gia trang người."

"Kiệt Luân thúc, cho Chu Phương một nhà an bài xong chỗ ở, ngay ở chủ trạch."

Phương Kiệt Luân sững sờ, cảm thấy Phương Tinh có chút chuyện bé xé ra to. Phải biết, chủ trong nhà ở người, trừ Phương Tinh một nhà ở ngoài, cũng chỉ có Phương Kiệt Luân, gia đình cùng nhà hoàn, cùng với mới vừa chuyển tiến vào Mã Tô mẫu tử.

Lúc này vào ở chủ trạch, liền nói rõ người người này đã bị chủ nhà coi trọng.

Cái này Chu Phương có bản lĩnh gì, thiếu gia lại có thể sẽ như vậy coi trọng hắn.

Đợi buổi chiều Chu Phương thê tử cùng con trai đến Phương gia trang sau khi, liền bị kinh sợ.

Chủ trạch rất lớn, ở gần nhất còn xây dựng thêm quá, nhiều gần như tiểu viện, mà Chu Phương nhà liền phân đến một tiểu viện.

Tiểu viện không quan trọng, mấu chốt là bên trong dụng cụ đầy đủ mọi thứ.

Chu Phương bảy tuổi con trai Chu Nguyên Phương nhấc lên một cái inox bồn, đem nó đỉnh đến trên đỉnh đầu, quay đầu cười đùa nói: "Nương, người xem ta."

Chu Liêu Thị nhìn trước mắt những này xa lạ dụng cụ, cái nào còn có thể để ý cái này hư đồn con trai, nàng nhìn trên vách tường cái kia chiếc gương, không khỏi dùng tay lấy mái tóc thuận thuận, trong lòng nhưng là một trận lo lắng.

Chính là là lễ hạ với người, tất có điều cầu, chu Liêu Thị lo lắng chồng mình có phải là cuốn vào đến thần bí gì sự kiện bên trong.

Dàn xếp tốt Chu Phương một nhà, Phương Tinh cũng không vui đi nhà xưởng, mỗi ngày chỉ là ở nhà giảng bài, có thời gian liền câu cá.

Qua mấy ngày, Chu Chiêm Cơ rốt cục vẫn là không nhịn được hỏi: "Đức Hoa huynh, người vì sao đối với những kia thợ thủ công như thể nhìn với con mắt khác đây?"

Ta còn tưởng rằng người có thể chịu bao lâu đây?

Phuong Tinh oán thầm, sau đó nói: "Sĩ nông công thương, sĩ cái giai tầng này là vô liêm sỉ nhất, cũng là nhất khiến kẻ thống trị thích giai tầng."

Chu Chiêm Cơ nghĩ một hồi, gật đầu đồng ý Phuong Tinh cái nhìn. Trong bóng tối bổ sung một câu: Là tương đương một phần sĩ tử cũng không có sĩ, mà không phải toàn bộ.

"Mà nông liền không cần phải nói, cho dù là lại quá mấy trăm năm, bọn họ vẫn là quốc gia trụ cột vững vàng, thiếu không được."

Phuong Tinh nghĩ đến mấy trăm năm sau rung chuyển, thì có chút không kim lòng được.

"Mà thương nghiệp, cái giai tầng này vào thời điểm nào đó so sĩ càng vô liêm sỉ, bọn họ truy đuổi lợi nhuận, chỉ cần có đầy đủ lợi nhuận, như vậy bọn họ nguyện ý phụng dĩ tộc nhân vi phụ, cho dù là vì thế lật đổ chính mình quốc gia cũng sẽ không tiếc."

Quan điểm này là hiện nay chủ lưu, bất quá Phuong Tinh nói thương nhân có thể lật đổ quốc gia, Chu Chiêm Cơ cảm thấy có chút quá cao nhìn bọn họ.

"Cho tới công, cái giai tầng này là kẻ thống trị coi thường, nhưng là thúc đẩy xã hội phát triển chủ lưu lực lượng, bất kỳ giai tầng cũng không sánh nổi lực lượng."

"Đức Hoa huynh, ngươi đây cũng quá quá chuyện giạt gân chứ?"

Chu Chiêm Cơ cảm thấy Phuong Tinh là có chút bệnh tâm thần, lại có thể đem thợ thủ công địa vị khiêng đến so sĩ tử cao hơn nữa.

"Không, ta đây là nói thấp."

Phuong Tinh từ trong ngăn kéo lấy ra một cái khéo léo dây cốt thức món đồ chơi xe, mau chóng dây cốt sau, đem xe đặt lên trên bàn, nhất thời trên bàn sách chính là một mảnh Bình hoang mã loạn.

Không để ý Chu Chiêm Cơ trợn mắt há mồm, Phuong Tinh đem đồ chơi xe mở ra, sau đó chỉ vào bánh răng nói ra: "Đây chính là thợ thủ công lực lượng."

Tiếp theo không cho Chu Chiêm Cơ hỏi, Phuong Tinh lấy ra một cái màu đen kính viễn vọng đưa cho hắn, nói ra: "Ngươi nhìn ra ngoài xem."

Chu Chiêm Cơ có chút buồn bực dựa theo Phuong Tinh dẫn dò đem kính viễn vọng thả ngay trước mắt, sau đó nhìn ra phía ngoài.

Ngốc, Chu Chiêm Cơ ngây người, hơn nữa cầm kính viễn vọng tay còn đang phát run.

Từ thư phòng, Chu Chiêm Cơ thông qua cổng vòm xem đến ngoài cổng Tân Lão Thất, thẳng này đang cùng Mã Tô khoác lác, nước bọt tung tóe, Chu Chiêm Cơ thậm chí đều nhìn thấy kẻ này trên mặt một viên bệnh đậu mùa bệnh đậu mùa, đỉnh còn hơi trắng bệch.

"Đức Hoa huynh, đây là vật gì?"

Phuong Tinh tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt thâm thúy, "Đây chính là thợ thủ công lực lượng."

"Làm đại quân đi xa với mệnh mệnh thảo nguyên thời gian, ngươi thám báo chỉ cần có vật này, liền có thể trước địch phát hiện, cái này công hiệu tác dụng liền không cần ta nhiều lời đi."

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Cây ốt mùa thu hoạch

Tiểu Bạch từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Chu Chiêm Cơ cầm kính viễn vọng ngơ ngác nhìn bên ngoài, liền cười trộm đem nước trà đưa đến trên bàn, sau đó bám vào Phuong Tinh bên tai nói ra: "Thiếu gia, hắn là ngốc sao?"

Phuong Tinh nhìn thấy Chu Chiêm Cơ ở nhìn bên ngoài, liền đập Tiểu Bạch cặp mông một cái tát, ở nàng khuôn mặt nhỏ thiêu đỏ thời điểm, mới thấp giọng nói: "Thiếu nói bậy, mau mau gọi người chuẩn bị bữa trưa đi."

Tiểu Bạch cảm thấy sau người một trận tê dại, vội vàng liền cúi đầu đi ra ngoài.

"Đức Hoa huynh, vật ấy xào đoạt thiên công, cũng là nước ngoài sao?"

Chu Chiêm Cơ rút cuộc để ống dòm xuống, trong lòng chấn động hồi.

"Đương nhiên."

Phương Tinh thưởng thức món đồ chơi xe nói ra: "Châu Âu người, cũng chính là phương Tây người, bọn họ đã tại công nghiệp bước nhanh chân, hiện tại chỉ là những thứ đồ này, có thể chờ đến bọn họ đem đại pháo càng làm càng lớn thời điểm, chờ bọn hắn cây súng kịp làm chuẩn xác mà nhanh gọn thời điểm, Thái Thuận, người nói cho ta, Đại Minh còn có tương lai sao?"

Chu Chiêm Cơ xem trong tay kính viễn vọng, trong lòng âm thầm chấn kinh.

Phương Tinh cũng không muốn tiến một bước kích thích hắn, chỉ là giống tiên đoán giống như nói ra: "Người tin không? Nhiều nhất mấy trăm năm sau đó, khi đó người, chỉ cần cầm một cái khéo léo đồ vật, liền có thể cùng mấy ngàn dặm ở ngoài người trò chuyện."

"Đó là thần tiên sao?"

Chu Chiêm Cơ cảm thấy đây chính là thần tiên thủ đoạn, đại khái là Phương Tinh ức nghĩ ra được.

Phương Tinh cũng không biện giải, chỉ nói là nói: "Ngàn năm trước, ai dám nghĩ đến sẽ có kính viễn vọng?"

Đưa đi tâm sự gánh nặng Chu Chiêm Cơ, Phương Tinh lúc này mới phát hiện bị thằng này đem kính viễn vọng cho thuận đi.

"Thiếu gia, cây ớt tất cả đỏ."

Phương gia trang cây ớt mùa thu hoạch, đỏ hồng hồng một mảnh.

Mã Tô một bên ghi chép sản lượng, một bên cắn một cái cây ớt, kết quả

"Nước, ta muốn nước"

"Ha ha ha ha! Tú tài công muốn uống nước, các người ai có sữa cho hắn một cái!"

Nhìn thấy Mã Tô trúng chiêu, những Nông Hộ đó nhóm đều chế giễu.

Một cái công lấy hài từ hái cây ớt phụ nhân phi một cái nói ra: "Đi tìm bò cái đi!"

Mỗi gia mỗi hộ đều đi ra, liền hái từ đều gia nhập vào thu hái trong công việc.

Phương Tinh đem hiện trường giao cho Phương Kiệt Luân, chính mình cầm hơn mười ớt đỏ liền đi nhà bếp.

Hoa Nương nhìn thấy Phương Tinh xuất hiện bị dọa nhảy một cái, kết quả bị hắn đuổi qua một bên đi.

"Cây ớt xào thịt à!"

Năm đó Phương Tinh ở trong công xưởng thích nhất một món ăn liền là cái này, ăn ngon lại ăn với cơm.

Không ô nhiễm ớt đỏ chỉ là ở trong nước tùy ý rửa sạch một chút, sau đó cắt thành mảnh dài.

Chảo dầu nổi lên, trước hạ gừng tỏi nổ thơm, sau đó trượt vào quá dầu miếng thịt, phiên xào sau để vào cây ớt, thêm canh loãng

Mấy phút sau, một luồng hơi nóng hôi hổi cây ớt xào thịt liền làm tốt.

Liền một cái bánh bao lớn, Phương Tinh hí mắt hưởng thụ, rất nhanh sẽ là đầu đầy mồ hôi.

Xuân Sinh nhìn thấy Phương Tinh ăn được vui mừng, chờ hắn sau khi đi, liền còn lại này điểm cây ớt cũng ăn, sau đó chính là hét lớn nước.

Lý Mậu từ khi năm nay thi đậu cử nhân sau, gần nhất liền ở trên trang học hành chăm chỉ. Nghe tới tở báo cáo sau, liền để quyền sách xuống, tản bộ đi xem xem

Lý gia trang có chút vắng lặng, những Nông Hộ đó nhóm đều không linh hoạt làm, chỉ có thể là đến trên núi đi tìm chút dã thực, chuẩn bị nấp đông.

Cao to anh tuấn Lý Mậu đi đến chỗ nào đều là mọi người chú ý tiêu điểm, hắn đứng chính mình cùng Phương gia trang biên giới nơi, nhìn những kia nông hộ nhóm ở khoan khoái hái cây ớt, liền hỏi: "Đó là vật gì?"

Tôi tớ vò đầu nói: "Tiểu nhân nghe nói là gọi là cây ớt, còn là làm gì, liền Phương gia trang người cũng không biết."

Lý Mậu hồ nghi nhìn những kia đồ hồng hồng đồ vật, nghĩ đến lần trước phụ thân bàn giao mình và Thái Tôn lời kéo làm quen thất bại kinh nghiệm, trong lòng hơi động, liền thừa dịp một cái Phương gia trang người vợ lại đây thời cơ, bải làm ra một bộ nho nhã tư thái hỏi: "Tiểu nương tử, xin hỏi đó là vật gì?"

Cô dâu nhỏ bị Lý Mậu tuần lảng cho đồ bùng mặt,

Có thể theo quạt giấy phương hướng nhìn thấy cây ốt sau, liền liếc chéo hấn nói ra: "Đó là trong trang tử của chúng ta đồ vật, ngươi hỏi thăm những thứ này làm gì?"

Lý Mậu không nghĩ tới chính mình bề ngoài lại có thể không có tác dụng, mà cô dâu nhỏ cũng đã là cảnh giác lui ra phía sau vài bước, trong tay nện y côn giờ lên cao cao, bất cứ lúc nào đều chuẩn bị chạy trốn.

Này gọi ạ so quản doanh quản lý còn nghiêm à!

Có thể càng như vậy, Lý Mậu đối với cái này cây ốt hứng thú liền càng dày đặc.

Một trận tiếng vó ngựa bên trong, Chu Chiêm Cơ trở về.

Phương Tinh sắc mặt cổ quái nhìn Chu Chiêm Cơ đem kính viễn vọng treo tại trước ngực mình, thấy thế nào đều không phối hợp.

"Đức Hoa huynh, tiểu đệ đã bẩm báo cha ta, cha ta hi vọng Đức Hoa huynh không chế xường công tượng, ít nhất phải đem này kính viễn vọng cho làm ra tới."

Chu Chiêm Cơ con mắt có chút phát sung, đây là hấn dọc theo đường đi đều đang đùa kính viễn vọng kết quả.

Phương Tinh vừa nghe liền lắc đầu nói: "Ta đi chừng quán nơi đó không thích hợp, không có cái này danh nghĩa, cấp dưới cũng sẽ không nghe ta."

Như thế vấn đề, trước kia xường công tượng cụ thể người phụ trách Lý Kỳ tốt xấu còn là một Chính Thất Phẩm, hơn nữa người ta vẫn là Công Bộ phái, danh chính ngôn thuận à!

Mà muốn những người kia nghe một cái trắng thân mệnh lệnh, cái này khó khăn có chút lớn.

Chu Chiêm Cơ tâm không chết hỏi: "Có cha ta người bảo đảm, chẳng lẽ còn không được sao?"

Phương Tinh đem trong tay hái xuống cây ốt ném vào trong chậu gỗ, cười nói: "Khó! Bất quá ta ngược lại thật ra muốn thử một chút Hóa Thương chế tác, ngay ở Phương gia trang."

Chu Chiêm Cơ nhú mày, đây chính là cho hấn ra một nan đề.

Dựa theo Đại Minh luật, tư nhân nếu như chế tạo binh khí, hậu quả kia chính là cửa nát nhà tan.

Ở Chu Phương đi tới Phương gia trang sau khi, kỳ thật Phương Tinh thì có ý định này, chỉ là lo lắng bị người tố cáo, lúc này mới nhịn đến bây giờ.

Chu Chiêm Cơ dùng roi ngựa nhẹ nhàng chụp vỗ bắt tay tư tưởng, cuối cùng xúc động nói: "Đức Hoa huynh yên tâm, ta lập tức đi cho Hoàng Gia Gia viết thư, sớm kế hoạch."

Nói làm liền làm, Chu Chiêm Cơ lập tức viết một phong thư, sau đó khiến người ta khoái mã đưa tới kinh thành đi.

Nếu như là Chu Cao Sí viết thư đi, phía kia tình là có thể thu thập châu báu, toàn gia chuẩn bị lưu vong hải ngoại. Nhưng nếu như là căn cứ Chu Chiêm Cơ vị này Chu Lệ sùng ái tôn tử viết thư, vậy hấn cảm thấy còn có thể ngấm nhìn một chút.

Như là đã viết thư, Phương Tinh liền gọi tới Chu Phương.

Chu Phương ở tại Phương gia trang trong nửa tháng này, còn thật là ăn được uống được, trên đầu gối này điểm thương đã sớm được, cho nên nghe Phương Tinh triệu hồi, hấn có chút thấp thỏm tới.

Trong thư phòng ngồi Phương Tinh cùng Chu Chiêm Cơ, Chu Phương vội vàng liền chuẩn bị quỳ, nhưng lại bị Phương Tinh ngăn cản.

Phương Tinh nâng dậy Chu Phương, ý tứ sâu xa nói ra: "Ta Đại Minh chính là quỳ nhiều, đem đại nam nhi tốt huyết tính đều quỳ không. Quỳ trời quỳ đất lay cha mẹ, quỳ Quân Vương, sau đó ở Phương gia trang không ưng thuận quỳ."

Chu Chiêm Cơ có chút dở khóc dở cười nghe lời nói này, hấn biết đây là Phương Tinh ở biểu thị bất mãn.

Chu Phương câu thúc đứng, liền nhìn thấy Phương Tinh lấy ra một tờ bản vẽ.

Đây là một tấm Hóa Thương bản vẽ, chọn dùng cò súng khổng chế ngồi lửa, thuốc thất không lớn. Hơn nữa có thể rõ ràng nhìn ra, nòng súng phần sau, cũng chính là giả bộ thuốc địa phương so phía trước muốn dày một đoạn.

"Đây là vì phòng chuẩn bị nổ thang, mà ta tối chú ý chính là khoan trình tự làm việc."

Phuong Tinh giải thích, bức tranh này giấy chính là hấn vát hết óc mới nghĩ ra được, còn tham khảo hiện nay súng bắn chim cầu tạo.

Chu Phuong có chút do dự nói ra: "Thiếu gia, chỉ là cái này nòng súng quá dày, sợ là chế tạo không dễ."

Chu Chiêm Cơ cũng cảm thấy có chút dày, đồng thời cũng sẽ gia tăng Hòa Thương trọng lượng.

Phuong Tinh tự tin nói ra: "Nhiều nhất mười lăm cân, nếu để cho bọn lính thường thường luyện tập giờ súng ngắm trúng, ta cảm thấy cái này trọng lượng không là vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chế tạo thử hỏa khí

Nghĩ đến hiện tại súng bắn chim thường thường nổ thang, Phuong Tinh liền đặc biệt dùng hai tầng rèn phương pháp tới chế tạo nòng súng.

"Thiết kế một cái bình dài, sau đó ở trên bình dài làm ra một nửa hình tròn dài kênh rạch "

Phuong Tinh lấy ra một tờ giấy trắng viết vẽ ra.

"Tám sắt muốn dài, như vậy là có thể lắp lại rèn, cuối cùng hình thành hai tầng cấu tạo."

Một tầng nòng súng cùng hai tầng đương nhiên không cách nào so sánh được, chỉ là gia công lượng lớn chút, bất quá Phuong Tinh tin tưởng, chỉ cần có thể kích phát ra thợ thủ công nhóm tính tích cực, như vậy những này đều không là vấn đề.

"Việc này căn cứ người bắt đầu, muốn tiền có tiền, muốn người có người."

Phuong Tinh tùy ý lấy ra một cái thép bồng, Chu Phuong vừa thấy con mắt liền sáng.

Phuong Tinh cười nói: "Cái này thép bồng đường kính vừa vặn lấy ra cho rằng quyền bắn súng quân tâm bồng, hiện tại liền giao cho người."

"Thép tốt!"

Chu Phuong chỉ là gõ mấy lần, liền từ trong thanh âm phán đoán cây này thép bồng chất lượng.

Phuong Tinh đứng dậy, nói với Chu Chiêm Cơ: "Kỹ thuật thượng đồ vật căn cứ phía bên ta giải quyết, thế nhưng vật liệu sắt người đến ra."

Chu Chiêm Cơ gật đầu nói: "Không thành vấn đề, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Nếu như Phuong Tinh có thể nghiên cứu chế tạo ra uy lực không lồ Súng Lửa, như vậy công lao này đủ khiến Đông cung phụ tử ở trong quân địa vị thăng một đoạn.

Hiện nay Đông cung phụ tử chỉ là đạt được quan văn hệ thống phần lớn chống đỡ, có thể ở quân đội, những kia huân quý cùng Hán vương năm đó đã từng kẻ vai chiến đấu quá, giao tình không phải là nghĩ. Hơn nữa những năm gần đây theo quan văn hệ thống bắn ngược, những kia huân quý nhóm phát hiện mình lại có thể mơ hồ có bị áp chế xu hướng.

Loại này xu hướng là huân quý nhóm không thể nhẫn nhịn, cho nên bọn họ cũng bắn ngược, hơn nữa cũng thành công. Cho nên chờ Chu Chiêm Cơ tráng niên mất sớm sau, liền phát sinh Thổ Mộc Bảo biến, hàng loạt huân quý hi sinh cho tổ quốc, hơn nữa binh bại trách nhiệm cũng bị đẩy lên huân quý nhóm cùng Vương Chấn trên người.

Đến tận đây, Đại Minh các quan văn rốt cục đột kích ngược thành công, đem huân quý cùng võ quan đề đến góc tường lạc, từ nay lại chưa vron mình.

Cho nên đời sau có một loại thuyết pháp, vậy liền là Thổ Mộc Bảo biến kỳ thật chính là Đại Minh quan văn hệ thống ti mi bày ra một lần hành động, mục đích chính là lật tung cùng mình ngang vai ngang về huân quý hệ thống, vì thế bọn họ không tiếc hao hết Đại Minh cuối cùng nguyên khí.

Chính sự nói xong, Phuong Tinh nhìn Chu Chiêm Cơ cái kia mang theo mí trên con mắt, liền lời nói thăm thía nói: "Người đây là người trẻ tuổi phải biết chỉ huy à!"

"À!"

Chu Chiêm Cơ đang suy nghĩ như thế nào cùng cha của chính mình nói chuyện này, nghe vậy đầu tiên là sững sờ, sau đó mới xấu hổ nói ra: "Đức Hoa huynh, tiểu đệ là ngày đêm suy nghĩ nhà xưởng việc, có thể không giống người, ngày hôm qua buổi trưa còn không tìm được người "

"Khắc khắc!"

Lấy Phương Tinh độ dày da mặt, như cũ bị lời này cho làm cho có chút ngại ngùng.

Ngày hôm qua buổi trưa, hẳn bắt quá là có chút mệt mỏi, liền liền ngủ trưa một hồi.

Nam tử trẻ tuổi mà, mọi người đều hiểu, sau khi tỉnh lại thì có chút hỏa khí, liền rồi cùng Trương Thực Tuệ đóng cửa tiến hành một lần thâm nhập giao lưu. Kết quả hiệu quả không sai, cả ngày đều là tinh thần hăng hái.

Chu Chiêm Cơ đắc ý cười to, sau đó đi tìm chính mình Thái Từ cha đi.

Muốn vật liệu sắt việc này vẫn đúng là trước tiên cần phải đi báo chuẩn bị một chút, bằng không tiểu nhân nói thí dụ như vị kia Công Bộ lang trung Thượng Đức Toàn, còn có vị kia Lý Kỳ, tất nhiên là muốn nhân cơ hội làm khó dễ.

"Cái gì?"

Ở trong xưởng, làm Thượng Đức Toàn nghe Lý Kỳ báo cáo sau, con người đều suýt chút nữa rơi xuống, ngạc nhiên nói: "Hoàng Thái Tôn muốn ở Phương gia trang chế tạo thử Súng Lửa?"

Lý Kỳ đắc ý nói: "Vẫn còn đại nhân, việc này là ta một thủ hạ hỏi thăm được, nghe nói Hoàng Thái Tôn chuẩn bị lấy cái kia Chu Phương làm chủ, chế tạo một khoản kiểu mới Súng Lửa."

"Này "

Người trong quan trường, nghe tới sự tình sau phản ứng đầu tiên không phải đánh giá việc này đối với quốc gia chỗ tốt, mà là muốn trước đánh giá chính mình có thể ở trong chuyện này thu được chỗ tốt gì.

Thượng Đức Toàn vỗ về chòm râu, mâu sắc âm trầm hỏi: "Người cảm thấy việc này dựa vào sao?"

"Vô căn cứ!"

Lý Kỳ cười trên sự đau khổ của người khác nói ra: "Cái kia Chu Phương trước kia ở trong xưởng chỉ là cái kỹ thuật khá một chút thợ thủ công mà thôi,

Loại này thợ thủ công chúng ta nơi này rất nhiều, nếu như dựa vào hắn Chu Phương liền muốn tạo một khoản lợi khí, ha ha! Vậy thì thật là chuyện cười lớn!"

Thượng Đức Toàn hí mắt nghĩ có thể hay không dựa vào việc này đả kích Thái Từ, thuận miệng hỏi: "Người chắc chắn chứ?"

"Đương nhiên."

Lý Kỳ mặc dù đối với Súng Lửa chế tạo chỉ là hiểu biết lơ mơ, có thể cũng không trở ngại hắn dùng chính mình trước kia quản lý xưởng kinh nghiệm để phán đoán kết quả.

Lão tử ở trong xưởng làm nhiều năm, nếu như loại mới hỏa khí tốt như vậy khai phá, lão tử đã sớm thăng quan có được hay không!

"Hừ!"

Thượng Đức Toàn lạnh rên một tiếng, sau đó khoát tay nói: "Nếu như Thái Từ hành văn hạ xuống, vậy liền cho bọn họ, chỉ cần không quá phận, cái gì tài liệu đều cho bọn họ, đến lúc đó nếu như làm không ra thứ tốt tới, ta ngược lại muốn xem xem, này lãng phí tiền tài, chỉ vì một người lòng hiếu kỳ là cái gì chịu tội!"

Lý Kỳ gật đầu liền chuẩn bị đi ra ngoài, có thể Thượng Đức Toàn lại gọi lại hắn, trầm ngâm một chút sau mới nói nói: "Nếu thái tôn diện hạ cũng có hứng thú, cái kia phía bên người cũng động động mà, bằng không người khác có thể hội chỉ trích chúng ta là ngồi không ăn bám à!"

Lý Kỳ nghe vậy đại hỉ, đây là muốn để ta cũng theo khai phá vũ khí mới à!

Đối với khai phá vũ khí mới trung gian cắt mềo, người khác không biết, Lý Kỳ nhưng là lại giải bắt quá, hắn vui rạo rức đáp: "Vâng, đến lúc đó Ty Chức nơi này sẽ có cảm kích đưa lên, còn đại nhân không muốn cự tuyệt mới là."

Thượng Đức Toàn phát phát tay, chờ Lý Kỳ đi rồi, hắn không thể chờ đợi được nữa viết phong thư, ở trong thư báo cho Hán vương Chu Cao Hi việc này, sau đó ở phía sau biểu đạt chính mình không coi trọng việc này thái độ, kỳ vọng đến lúc đó Hán vương có thể mượn cơ hội cho Thái Từ phụ tử một bài học.

Giao thư cho tâm phúc của chính mình, Thượng Đức Toàn mới khẽ hát đi bên ngoài.

Khí trời càng ngày càng lạnh, rau cải trắng rốt cuộc thu hoạch.

Lý Lão Đại từ trong ruộng rau trắng người lên, nhìn chất đầy điền bờ rau cải trắng, trong lòng có chút hoảng hốt.

Phương gia trang trước kia cũng loại rau cải trắng, chỉ là không có hầm, liền ăn không hết ngay ở mùa đông trước chất đống ở trong góc tường, nửa tháng đều không kiên trì nổi.

Có thể ở thiếu gia Phương Tĩnh an bài xuống, năm nay mỗi gia mỗi hộ đều đào đất hầm, dựa theo thôn trang thượng an bài, đem trừ muốn chế tác đồ chua rau cải trắng đều thả vào trong hầm.

Thê tử ở bên cạnh ngăn cản tiểu nhi từ xả lá rau, nhìn thấy chủ nhà có chút hoảng hốt, liền nói nói: "Cha của đứa bé, nhà chúng ta cái bình nên đi lĩnh chứ?"

Lý Lão Đại gật đầu nói: "Hôm qua Thiên quân gia liền nói, tối nay ta đến chủ trách đi lấy."

"Không ngừng đây!"

Thê tử của hán cười nói: "Ngày hôm qua liền thông báo, mỗi nhà đều muốn ra một người, sau đó ở chủ trách chế tác đồ chua, chờ ngâm tốt sau khi, mỗi nhà đều có ba cái bình."

Lý Lão Đại nha một tiếng, liền nói nói: "Vậy người bữa trưa sau liền đi chủ trách, trước học hội làm thế nào đồ chua, sau đó ta lại đi lĩnh ba người kia cái bình."

Buổi chiều, chủ trong nhà là một trận náo động, Phương Tĩnh ngồi ở trên bậc thang, bụng mặt, nhìn Hoa Nương chính hô hoán dạy người làm đồ chua.

"Tay muốn rửa sạch sẽ, cái bình cũng phải rửa sạch sẽ, bằng không hội thối rửa rồi!"

"Chú ý, món ăn nhất định phải thả đầy, còn có, miệng vò nhất định phải châm nước, bảo trì dán kín."

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chẳng lẽ ta thật sự có Vương Bát khí?

Chế tác đồ chua sau khi, khí trời liền đột nhiên chuyển lạnh, theo trận tuyết rơi đầu tiên tiến đến, Phương gia trang bắt đầu yên tĩnh lại.

"Coong! Keng! Keng!"

Chu Phương nơi ở cách vách tiểu viện, lúc này đã bị cho rằng nhà xường.

Thả xuống búa lớn, nhìn cái kia dần dần u ám vật liệu sắt, Chu Phương nhắc lên bình nước uống một ngụm lớn, cả người mồ hôi tuôn như nước.

Vật liệu sắt nếu muốn thành tài, nhiều lần rèn là tất yếu, chỉ có như vậy mới đem bên trong tạp chất cho gõ đi ra, để tài liệu càng tinh khiết.

Nhìn thành hình tấm sắt, Chu Phương nghỉ ngơi một lúc sau, lại bắt đầu rèn.

Một người để hoàn thành những này trình tự làm việc, về mặt thời gian liền quá lãng phí, Chu Phương đi tìm Phương Tĩnh yếu nhân, nhưng bởi vì chuyên nghiệp thợ rèn khó tìm, cho nên tạm thời liền bị mắc cạn.

Mà vào lúc này tiền sảnh bên trong, Phương Tĩnh chính nhìn quỳ trên mặt đất hai cái đại hán ngẩn người.

"Thiếu gia, hai ta là thành tâm bán mình nhập tịch, sau lần đó mặc cho thiếu gia ngài giết chết."

Hai cái đại hán thân hình cường tráng, nếu như không phải Tần Lão Thất cầm đao đứng ở bên cạnh, Phương Tĩnh dự đoán cũng không dám ra ngoài.

"Cái này các người làm sao sẽ nghĩ tới đầu hiến đây?"

Phương Tinh có chút trăm mối mà không được kỳ giải.

"Thiếu gia, hai ta là nhiều thế hệ thợ rèn, nếu như tiến quan doanh, cả đời này đều là Quan Gia nô lệ, thiếu gia, chúng ta thực sự là thành tâm à!"

Hai cái bảy thước đại hán, lại có thể khóc lên.

Ta nói! Chẳng lẽ ta Phương Tinh cũng có Vương Bát Chi Khí? Lại có thể ngồi ở trong nhà thì có Mãnh Sĩ xin vào!

Bất quá Phương Tinh cẩn thận không có đáp ứng trước, chỉ là để Chu Phương tới khảo sát một phen bọn họ chuyên nghiệp tiêu chuẩn.

Làm Chu Phương mừng rỡ như điên nói hai người này đều là quen tay, hơn nữa tay nghề không sai thời gian, Phương Tinh càng lơ mờ.

Này sẽ không là Mật Thám, bởi vì ai cũng sẽ không dùng thợ thủ công tới làm Mật Thám.

Làm không để lộ bí mật, mỗi một nhà thợ thủ công đều ở nghiêm khắc xem trong ống, muốn đi ra ngoài có thể, chờ người trở thành thi thể sau là có thể đi ra ngoài, hơn nữa là bị một tấm thối rửa chiếu cuốn lấy kéo hướng Bãi Tha Ma.

Hơn nữa hai người này đều ký bán thân khế, Phương Tinh giết chết cũng không có người hỏi đến, cho nên Mật Thám hiềm nghi liền rửa sạch.

Phương Tinh có chút hoảng hốt, hẳn cảm giác mình rất khả năng có mệnh trời cổ, bằng không vì sao thiếu thợ rèn thời điểm lập tức đã có người tới bán mình!

Buổi tối, ở trên giường lớn, tập thể hình sau khi, Phương Tinh hỏi còn ở thờ đóc Trương Thục Tuệ.

"Thù Huệ, nếu là nhà chúng ta địa vị cao quý, người ta cảm thấy thế nào?"

Trương Thục Tuệ số dương Phương Tinh cơ bụng, nghe vậy liền thuận miệng nói: "Phu quân, tôn không cao quý không có gì, ta chỉ cần một gia đình hòa hòa mỹ mỹ, không muốn lên lút đều cùng mất gà đen đường như liền thỏa mãn."

Này cá bà nương lại có thể không hề có một chút lòng cầu tiến à!

Uề oải Phương Tinh giận dữ, liền lại yên lành trừng phạt một lần Trương Thục Tuệ, dẫn đến ngày hôm sau đều lên muộn.

"Ha ha ha!"

Ngay ở Phương Tinh hoảng hốt, nghĩ trời cao có phải là muốn để cho mình đi tới Đại Minh biển đổi trời đất thời gian, Chu Chiêm Cơ cái kia tiếng cười quen thuộc truyền vào tới.

Chu Chiêm Cơ tâm tình không tệ, vừa tiến đến liền nói nói: "Đức Hoa huynh, người ta không biết à! Lần này ta nắm chặt xương công tượng sai sự, lại có mấy cái huân quý trong bóng tối biểu thị chống đỡ, ha ha ha!"

Trong bóng tối chống đỡ?

Phương Tinh vò vò cái trán, có một loại cho mình một cái tát kích động.

Ngoa Tào! Đây là người ta trong bóng tối hướng về Hoàng Thái Tôn biểu thị trung thành thủ đoạn, người ta thật sự coi chính mình là con của trời, còn muốn thay đổi triều đại?

Phương Tinh trong lòng có chút âm u, cũng có chút vui mừng.

Hắn vui mừng chính mình không cần đi nhọc nhằn khổ sở tạo phản tranh đấu giành thiên hạ, càng may mắn bảo trụ cái mạng nhỏ của chính mình.

"Đây là chuyện tốt à!"

Phương Tinh cảm thấy nên dùng một bữa tiệc lớn tới chúc mừng việc này, liền com chiều lại là đại cuộn chén lớn.

"Cái này đại loạn hằm ăn ngon!"

Chu Chiêm Cơ hiện tại ở Phương gia rất tùy tiện, hãy cùng ở trong nhà mình giống nhau tùy tiện.

Đây là một đại nồi loạn hằm, bên trong có con cua, cá, tôm bự, Bào Ngư cùng với mới vừa thu hoạch rau cải trắng cột,

Luộc thành một nồi, tươi thơm cực kỳ.

Mã Tô cảm thấy Chu Chiêm Cơ quá phận quá đáng, ở lão sư nhà ăn com lại có thể không giao phí com nước, cho nên khi nhiên không thể để cho hắn ăn nhiều, liền hai người liền cướp thượng.

Mà Phương Tinh không có đi tranh đoạt, chỉ là uống chút rượu, ăn trước mắt thơm cay cua, cảm thấy nhân sinh đến tận đây, không cầu gì khác.

Chờ cơm nước xong, Phương Tinh mới đem cái kia hai cái 'Tự nguyện' bán mình thợ rèn nói cho Chu Chiêm Cơ, sau đó liền nhìn thấy Chu Chiêm Cơ khòe miệng nhếch lên, hiển nhiên là trong lòng cực kỳ khoái ý.

Nhìn thấy khác biệt tâm tình người ta rất tốt, Phương Tinh liền cảm thấy có chút không công bình, liền liền xuống điểm thuốc rửa thuốc.

"Ta xem những này huân quý cũng chính là đang đùa hai con đặt cược xiếc, ai cũng không đắc tội!"

Chu Chiêm Cơ nghe vậy chỉ là cười nói: "Đây là chuyện thường, bất quá còn có huân quý xem trọng phụ thân ta, này liền nói rõ Hán vương một đảng tuyệt đối không phải bền chắc như thép."

Được rồi, lão tử chơi chính trị chơi bất quá người ta!

Phương Tinh bực tức đi ra ngoài tiêu cơm, Chu Chiêm Cơ cũng theo tới.

Bên ngoài tuyết đọng đã rất khả quan, dựa theo Phương gia trang lão nhân lời giải thích, những năm nay Bắc Bình khí trời càng ngày càng lạnh, liền địa lý thu hoạch đều chịu ảnh hưởng.

"Đây chính là Tiểu Băng Hà à!"

Phương Tinh gần bị đông cứng đến bản đằm đường nhỏ, đi tới trang sau bờ sông.

Mặt sông liễu lĩnh mật mù bạch khí, nhìn nhiều mây phản kỳ ảo.

Phương Tinh dùng tay xoa xoa hơi tê tê mặt, xoay người lại nói với Chu Chiêm Cơ: "Cây ớt đã thu, cụ thể làm sao điều khiển, chính người an bài."

Chu Chiêm Cơ nghĩ đến ăn ngon lành cay cua, liền mặt mày hớn hờ nói: "Đức Hoa huynh, vật ấy là nhất chống lạnh, hơn nữa còn có thể khử ứ, ta chuẩn bị trước đưa một chút đến Kinh Thành đi, để Hoàng Gia Gia thử xem, sau đó sẽ thu hạt giống, trước tiên ở ta thôn trang thượng gieo xuống, chờ nhiều sau khi lại phân đến Cửu Biên đi."

Đệt! Chính là ta chỗ tốt đây?

Phương Tinh có chút khó chịu nói ra: "Người ta trong trang từ kia người chính là rất lười, chứ đem cây ớt loại hư hỏng!"

Thôn trang ngay ở Phương gia trang bên trái, nhiều lần hiểu biết sau, Phương Tinh đã đối với trên thôn trang này quản sự tuyệt vọng, cảm thấy Chu Chiêm Cơ chính là đang lãng phí thổ địa tài nguyên.

Chu Lệ sùng ái người cháu này, cho nên ban thường cũng là nói liền không dứt. Một cái thôn trang đối với Chu Chiêm Cơ tới nói thật không phải việc. Lúc này bị Phương Tinh vừa nói như thế, hắn mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, chuẩn bị trở về đầu liền đối người quản sự.

Về đến nhà, Phương Tinh một người đều không nói cho, chính mình lặng lẽ đến hậu viện, mang theo cái bừa nhỏ bắt đầu loạn đào.

Dẫn vật sau một lúc lâu, Phương Tinh mới nhìn trước mắt thành chuỗi khoai tây viên cười khúc khích,

Bởi vì gieo hạt thời gian tới nay, cho nên đến Phương Tinh mới nghĩ tới xem một chút sản lượng.

"Không ít à!"

Lúc đó hắn bắt quả là loại trước mắt này sản bóng rõ lớn nhỏ địa phương, cho nên ở bảo mấy cái hố sau, đại khái sản lượng liền có thể đánh giá đi ra.

"Ha ha ha ha!"

Trong bầu trời đêm bay tới một con chim lớn, kết quả khi đi ngang qua hậu viện thời gian, bị này kinh hãi tiếng cười cho cả kinh suýt chút nữa liền té xuống tới.

"Như thế cao sản lượng, đã là một năm loại một mùa, tuy nhiên có thể nuôi sống một gia đình đi!"

Liền ngày hôm sau sớm trên bàn ăn liền xuất hiện khoai tây kho, mới ra xong làm gia đình nhóm cùng Chu Chiêm Cơ hai người nghe thấy được hương vị sau, không khỏi đều co rúm lỗ mũi, vậy đến bốn lớn bên cạnh.

Chương 51: Ta lại có thể là Anh quốc công em rồi?

Tuy rằng khí trời lạnh giá, có thể bọn gia đình luyện tập thời gian đều là chỉ ăn mặc một thân áo đơn. Lúc này sau khi rửa mặt, cả người nhiệt khí đang dâng, cảm giác trong bụng ở bốn chân.

Phương Tinh không muốn Hoa Nương quá cực khổ, cho nên mỗi ngày cơm tập thể bữa sáng đều là Xuân Sinh ở thu xếp.

Xuân Sinh bắt chuyện một người phụ bếp phụ nhân cho mọi người đánh cơm, cười nói: "Chư vị đại ca, đây chính là thiếu gia đặc biệt chuẩn bị đồ ăn, tên gọi là khoai tây, vật này đỉnh no, hơn nữa vị mềm dẻo, chân thực chính là thứ tốt à!"

Nghe xương to canh ăn mỗi làm được khoai tây kho, nhìn mặt trên bay hơn mười hạt đỏ rực cây ớt, thẳng thức giục biết dùng người ngậm nước chảy ròng.

Chờ mọi người cũng phải, một tiếng khởi động, nhất thời sương sớm bên trong liền vang lên hấp lưu tiếng ăn cái gì đó âm.

Ăn xong bữa sáng, là căn cứ Mã Tô cho bọn gia đình, cùng với bên trên thôn trang bọn nhỏ giảng bài, cho nên Chu Chiêm Cơ rảnh rồi rảnh rồi, rồi cùng Phương Tinh về phía sau nhà.

Đại Minh sau nhà là tuyệt đối tư mật nơi, trừ người chí thân, người không phận sự miễn vào.

Chu Chiêm Cơ ý vào miệng mình ngọt, đem Trương Thực Tuệ 'Hồng đến' coi mình như đệ đệ, lúc này mới có thể ra vào.

Đến sau nhà, Chu Chiêm Cơ liền đi thư phòng, tiếp nối trên địa cầu nghi thượng phát tán Bá Vương Khí.

Phương Tinh tiến phòng ngủ, liền nhìn thấy Trương Thực Tuệ tay thuận cầm một phong thư nước mắt.

"Đây là làm sao? Ai tin?"

Phương Tinh xúm lại liếc mắt nhìn, chỉ thấy ngẩng đầu chính là ta nhị muội hai chữ, nhất thời trong lòng ghen tuông liền tràn ngập ra.

Trương Thực Tuệ lau đi nước mắt, ngửa đầu nói ra: "Phu quân, là đại ca ta tới tin."

"Đại ca người?"

Phương Tinh chưa từng nghe Trương Thực Tuệ đã nói cái kia vị đại ca, cho nên có chút không rõ.

Trương Thực Tuệ thở ra một hơi, chậm rãi nói: "Thiếp thân phụ thân là Vinh Quốc công hựu ngọc."

"Vinh Quốc công, chẳng lẽ người trước kia họ Cổ?"

Phương Tinh có chút lơ mơ, thậm chí đều đưa tay đi mò Trương Thực Tuệ cái trán.

Cho một cái 'Người dừng nghịch' ánh mắt sau, Trương Thực Tuệ mặt giãn ra cười nói: "Phu quân, thiếp thân chỉ là trong nhà Thứ Nữ, phụ thân đi thời gian ta mới sáu tuổi, đến tận đây hãy cùng đại ca cùng Mẹ Cả sống qua."

"Đại ca người là ai?"

Nếu không người mơ ước vợ của chính mình, như vậy Phương Tinh cũng liền buông lỏng.

Trương Thực Tuệ ngạc nhiên, lập tức nghĩ đến Phương Tinh đối với chuyện của ngoại giới vụ thờ ơ thái độ, liền che miệng cười nói: "Phu quân, đại ca ta lúc này đang ở Đài Loan, mấy năm trước mới thụ phong Anh quốc công."

"Anh Anh quốc công "

Phương Tinh chỉ vào Trương Thực Tuệ, trong lòng chấn kinh đồng thời, cũng là muốn lên vị kia Anh quốc công.

Anh quốc công Trương Phụ, phụ thân là Trương Ngọc, cũng chính là bị Chu Lệ xưng là Tĩnh Nan Chi Dịch đệ nhất công thần Trương Ngọc.

Trương Ngọc tại bên trong Tĩnh Nan Chi Dịch chết trận sau, Trương Phụ liền tiếp lấy đỉnh môn lập hộ trách nhiệm, bắt đầu chính mình một đời chinh chiến cuộc đời. Đặc biệt mấy lần viễn chinh Đài Loan, đem An Nam đổi thành Đài Loan Hành Tỉnh, là Vĩnh Lạc thời kì thác thổ đệ nhất công.

Hon nữa Trương Phụ rất được Chu Lệ tin nhiệm, có thể nói là võ tướng cùng huân quý bên trong người số một.

"Ta có chút choáng!"

Phương Tinh che đầu gối ở bên giường. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới vợ của chính mình lại có thể là Trương Ngọc con gái, cho dù là Thứ Nữ.

Thời khắc này Phương Tinh nghĩ đến Phương Hồng Tiệm, vị này trước bộ Lại chủ sự rốt cuộc là dùng chiêu số gì, mới đem Anh quốc công thứ muội cho đính cho con trai của chính mình.

Nhìn thấy Phương Tinh đang ngẩn ngơ, Trương Thục Tuệ không khỏi cười khúc khích, y ở trên vai hắn, ngân nga nói: "Phu quân, năm đó cha chồng đi thời điểm, đại ca ta vừa lúc ở Đài Loan, mà ta vị kia đại tẩu Lý thị lá gan lại nhỏ, liền nhốt ta trong nhà, không cho ta "

Cách xa ở phương Nam Kim Lăng, một mảnh cao nhà độ sâu trong viện, hơn mười nha hoàn chính thủ ở một căn phòng lớn bên ngoài, lặng ngắt như tờ,

Liền nghe đến bên trong nói ra:

"Phụ Nhi tới tin các ngươì đều xem đi?" Một cái già nua giọng nữ hỏi.

Trong phòng, một tấm nệm như Phương Tinh nhìn thấy nhất định sẽ kinh hô làm tác phẩm nghệ thuật trên giường lớn, hai người nha hoàn chính cho gối ở mặt trên Lão Phụ Nhân đầm chân.

Tại hạ thủ bên trái gối một người đàn bà trung niên, nàng nhìn thân hình nhỏ gầy, mong manh không chịu nổi gió.

Mà bên phải gối một người tuổi còn trẻ phụ nhân, nàng nghe vậy liền ôn thanh nói: "Vâng, quốc công gia tin người vợ đã nhìn qua, chỉ là tuệ muội muội năm đó là giận dỗi trốn đi, năm kia quốc công gia đi Tuyên Phủ luyện binh thời điểm còn ném qua bẻ môn canh, xem ra tuệ muội muội trong lòng vẫn là "

Lúc này đối diện nàng trung niên nữ nhân thở hồng hộc nói ra: "Ngươi nói tới ngược lại khéo léo, năm đó Phương Hồng Tiệm liên lụy đến nghịch án bên trong, nếu không là nếu không là ta nắm thời cơ, ta Anh quốc công phủ đã sớm "

Cô gái trẻ tuổi thân nhiên nói: "Tỷ tỷ cũng không cần phải gấp, năm đó vụ án ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá quốc công gia nếu đều viết thư trở về, như vậy chúng ta hay là muốn trước trấn an được tuệ muội muội mới là."

"Được!"

Gối ở trên giường Lão Phụ Nhân đem Ngọc Như Ý đặt ở trên án kỷ, đối với trung niên người phụ nữ nói: "Lý thị, thân thể của ngươi không được, hãy đi về trước nhân rồi chứ."

Trung niên nữ nhân cắn răng đứng dậy, được nha hoàn dìu đỡ phúc thân rồi đi.

Chờ Lý thị sau khi đi, Vinh Quốc công Quả Phụ, Anh quốc công mẫu thân Vương thị mới đứng Trương Phụ Nhị Phụ Nhân Ngô Thị nói ra: "Ngươi không biết, năm đó Phụ Nhi liền có chút bất mãn Lý thị tự chủ trương, kết quả gây ra cái kia vụ việc bê bối. Nếu không là nói như vậy, ta Trương gia cũng sẽ không trên lưng bạc ân quả nghĩa tên tuổi, ai! Đây đều là mệnh à!"

Ngô Thị nhìn bà bà nếp nhăn trên mặt, trong lòng chua xót, liền an ủi: "Bà bà mà an tâm, ta nghe nói tuệ muội muội vị kia phu quân cực kỳ thông tuệ, hơn nữa bây giờ Hoàng Thái Tôn cũng ở theo hần học tập, chắc hần sau đó sẽ có tác dụng lớn đi."

"Quả thật?"

Lão Phụ Nhân vừa nghe, liền triển khai khuôn mặt tươi cười, than thở: "Năm đó các ngươi cha chồng đi thời điểm, tuệ nha đầu cũng mới sáu tuổi, hơn nữa nàng mẹ đẻ mất sớm, ta vừa già thiên mọc lên quan không rất nhiều, liền để nàng theo lung tung sống qua, nghĩ đến nàng là hận ta đi."

Ngô Thị xem đến lão phu người lại có chút bi thương, vội vàng nói: "Nào có việc, năm đó quốc công gia chính là chuyên môn cho tuệ muội muội tìm em rể bực này thiên tài hơn người học sinh, chỉ là người định không bằng trời định, ai biết Hán vương lại có thể sẽ đem nghịch án sắp đặt ở thân gia trên người, đây mới là tai bay vạ gió à!"

Lão Phụ Nhân nghe vậy hơi chút trấn an chút, chẳng qua là nhện không được nói ra: "Những năm nay tuệ nha đầu là làm sao mà qua nổi? Ta làm sao nghe nói nàng đầu tiên là độc thân ở Phương gia trang dật thủ ba năm, này nếu như truyền đi, ta còn mặt mũi nào đi dưới đáy thấy ngươi cha chồng!"

Ngô Thị vẫn là nhỏ hơi nhỏ giọng nói ra: "Bà bà yên tâm, việc này nhắc tới cũng là chúng ta tuệ muội muội phúc khí."

"Ồ! Nói thế nào?"

"Vị kia Phương Công Tử ở thân gia đi sau khi thì có chút cùng nhà chúng ta đại công tử bình thường tật xấu, nhưng là xuất hiện ở hiểu không lâu sau, lại có thể liền khôi phục bình thường. Hơn nữa nghe nói hần học nghiệp, liền Hoàng Thái Tôn đều vào môn hạ của hần, chỉ là bởi vì hai người số tuổi không kém nhiều, sẽ không có cái kia danh thầy trò thôi."

Lão Phụ Nhân hí mắt nhìn tuổi trẻ con dâu, gật đầu nói: "Ngươi là cái tốt, Lý thị thân thể không được, Phụ Nhi lại không thể có con, cho nên oan ức ngươi."

Ngô Thị kinh hoàng đứng lên nói: "Bà bà ở ngoài đạo, người vợ đến Trương gia, cảm giác mình mới là rơi đến trong tổ phúc."

Lão Phu Nhân vỗ tay cười to nói: "Được được được! Các người phải cố gắng ta mới yên tâm, chỉ là Phụ Nhi hiện tại liền một cái con trai, còn người không nhận ra, cho nên các người phải nắm chặt, sớm để ta ôm cháu mới là."

Ngô Thị sau đó còn nói vài món trong nhà việc nhỏ, sau đó liền cáo từ về chỗ ở của chính mình.

Trở lại phòng của mình, Ngô Thị nhìn ngoài cửa sổ tối om om sắc trời, không khỏi thăm thẳm thờ dài.

"Phu nhân, này con nói dối một chuyện ta cảm thấy hay là muốn xem thiên ý à!"

Ngô Thị Vũ Em giải thích: "Quốc công gia những năm nay có thể không ít thị thiếp, có thể trừ vị kia ở ngoài, người thấy có ai lỗi lớn bụng? Cho nên ngài hay là muốn rộng lượng, nên tới thời điểm tự nhiên tới."

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Phú quý như mây bay

Sắc trời sáng choang, có thể Phương Tinh còn ở ngũ nường, hấn đến nay còn không thể nào tiếp thu được chính mình lại có thể là Trương Phụ em rể thân phận này.

Ngày hôm qua Trương Thục Tuệ xem tin chính là Trương Phụ từ Đài Loan gửi tới, trong thư nói hai vị đại tẩu bên trong Lý thị thân thể không được, những năm gần đây vẫn ở nghỉ ngơi.

Đây là để Trương Thục Tuệ người giận ý tứ, sau đó trong thư còn nói thêm, trong nhà đã mở mạng Từ Đường. Bởi vì năm đó trừ tộc một chuyện cũng không Anh quốc công Trương Phụ cho phép, cho nên không làm vào sổ.

Việc này đã triệu tập tộc nhân, cũng báo cho tổ tông.

Ở Đại Minh Triều, dòng họ chính là thiên, bị trừ tộc người đều là hoảng sợ không chịu nổi một ngày. Mà Trương Thục Tuệ là một người nữ nhân, càng là chịu đủ trong đó dần vật, cho nên biết được trừ tộc một chuyện cũng không phải là mình đại ca ý tứ sau, nàng ngày hôm qua đem con mắt đều khóc sưng.

Hơn nữa ngày hôm qua Trương Phụ còn khiến người ta mang đến Ngân Phiếu, làm Trương Thục Tuệ đỏ mặt, thật giống số lượng còn không ít.

"Ồ! Ngân Phiếu đây?"

Phương Tinh nhớ kỹ tối hôm qua Trương Thục Tuệ là vừa khóc vừa cười, hai người đều không đem Ngân Phiếu việc để ở trong lòng, cuối cùng không biết

Phương Tinh vội vàng bò lên, lục tung từng pheo tìm, cuối cùng mới dưới gầm giường tìm tới cái bọc kia Ngân Phiếu phong thư.

Đêm đêm, Phương Tinh khóa miệng co giật, sau đó đem Ngân Phiếu khóa vào đầu giường trong cái rương nhỏ.

Mặc kệ nói hấn là đại nam tử chủ nghĩa cũng được, nói hấn là không phóng khoáng cũng được, tiền này hấn sẽ không động, toàn để cho Trương Thục Tuệ sai khiến.

Sau khi rửa mặt, đi ra sau nhà, Phương Tinh liền nghe đến Chu Chiêm Cơ đang dạy bọn gia đình thanh âm.

Mà ở tiền sảnh, làm Phương Tinh vào trong thời gian, liền nhìn thấy Trương Thục Tuệ chính Tiểu Bạch cùng Phương Kiệt Luân cùng đi tiếp kiến một người đàn ông trung niên.

"Phu quân."

"Thiếu gia."

Nhìn thấy Phương Tinh đi vào, tất cả mọi người đều đứng dậy bắt chuyện.

"Chính là Phương Công Tử ngay mặt?"

Người đàn ông trung niên mỉm cười hỏi. Nét cười của hắn dễ thân, khí chất nho nhã.

"Chính là Phương mô."

Phương Tinh nhìn thấy người đàn ông trung niên trong tay chính nắm Trương Thực Tuệ hồi âm, liền biết người này là Trương Phụ phái tới.

Nếu có thể bị Trương Phụ phái tới đưa thư cùng Ngân Phiếu, như vậy người này tất nhiên là tâm phúc của hắn.

Nghĩ tới đây, Phương Tinh bắt chuyện hắn ngồi xuống, sau đó hai người hàn huyên vài câu.

"Tại hạ Tiết Hoa Mẫn, may mắn đến quốc công gia coi trọng, hiện nay ở Trương gia làm vị tiên sinh."

Người đàn ông trung niên mỉm cười tự giới thiệu mình.

Tiên sinh?

Phương Tinh trong lòng xoay một cái, đã nghĩ đến ngày hôm qua Trương Thực Tuệ nói tới Trương gia việc.

Trương Phụ quyền cao chức trọng, nhưng lại về mặt con nôi dôi có chút gian nan, duy nhất một đứa con trai cũng là trí lực có chút vấn đề, người không nhận ra.

Như vậy vị này phải là phụ tá.

Tiết Hoa Mẫn vỗ về râu ngắn đánh giá Phương Tinh, trước khi xuất phát, Trương Phụ nhưng là phải cầu hắn yên lành nhìn vị này em rể.

Có thể không luận hắn thấy thế nào, Phương Tinh đều là thông dong tự nhiên, hơn nữa không tự ti cũng không hống hách.

Rất hiếm có à!

Phải biết Trương Phụ có một người muội muội tiến cung làm hoàng đế phi tần. Chính hắn cũng là có ba cái con gái, một cái đã tiến cung đến bên cạnh thái tử, hai người khác cũng là ký xuống Huân Thích con cháu. Ở Trương gia nữ nhân bên trong, chỉ có Trương Thực Tuệ bị hứa cho cái gọi là đọc sách hạt giống Phương Tinh.

Mà cái kia hai cái con rể tương lai đến nay nhìn thấy Trương Phụ đều là nom nớp lo sợ, chỉ lo vị này cương trực công chính nhạc phụ giáo huấn bọn hắn một phen.

Phương Tinh nhìn thấy Tiết Hoa Mẫn có chút ý tứ sâu xa cười, liền nói nói: "Tiết tiên sinh nếu đi tới Phương gia trang, vậy liền sống thêm mấy ngày, cũng làm cho Thù Huệ một giải thâm tình."

Tiết Hoa Mẫn sáng sớm xin mời gặp Trương Thực Tuệ, chờ chính là Phương Tinh, chính đang chờ câu này. Lập tức hắn đứng dậy cười nói: "Cố mong muốn vậy, không dám xin mời tại."

Trương Thực Tuệ nhìn thấy Phương Tinh tự nhiên tùy ý cùng Tiết Hoa Mẫn giao lưu, trong lòng âm áp, cảm giác mình này một đời thực sự là tìm tới lương phôi. Mà chờ nâng đi phòng ngủ, nhìn thấy chính mình cái rương nhỏ kia bên trong Ngân Phiếu sau, trong lòng càng là âm áp, cảm thấy bên ngoài cái kia bầu trời âm u sắc đều là như vậy quấy rầy.

Phương Tinh cùng Tiết Hoa Mẫn tán gẫu lên, bất quá làm Tiết Hoa Mẫn nói tới Nho gia học vấn thời gian, Phương Tinh liền chỉ chỉ đầu, cười khổ nói: "Nơi này của ta ở sau khi tỉnh lại cũng đã quên những thứ đó, bây giờ chỉ là làm chút tạp học tập tán gẫu lấy mà thôi, để Tiết tiên sinh bị chê cười."

"Ồ! Cái này ngược lại cũng đúng khiến người ta bóp cổ tay thương tiếc à!"

Tiết Hoa Mẫn mới sẽ không tin tưởng Phương Tinh, hắn cho rằng Phương Tinh chỉ là bị hoàng đế Lô Đình Chi Nộ cho dọa hòng, liền liền rõ ràng ở dưới quê làm một người Tiểu Địa Chủ, cả một đời cũng không muốn tiến quan trường.

Bất quá Anh quốc công quan hệ thông gia bên trong Huân Thích quá nhiều, cho nên cũng là không ngại ra một cái vừa làm ruộng vừa đi học em rể.

Phương Tinh nghe đi ra bên ngoài truyền tới một trận náo động, liền biết đây là trường học tan học, liền đứng dậy an bài nói: "Tiết tiên sinh trước hết nghỉ ngơi hạ xuống, có thời gian liền đến bên trên thôn trang đi một chút, nơi này khác không có, dân phong ngược lại thuần phác."

"Đức Hoa huynh, canh giờ có thể không còn sớm, sao ngươi còn ở làm phiền đây!"

Tiết Hoa Mẫn đang muốn cáo từ, có thể cửa lù đi tới một cái cảm y người trẻ tuổi. Nhìn thấy người này sau, Tiết Hoa Mẫn trong lòng cả kinh, không kịp suy tư trong đó các đốt ngón tay, vội vàng liền quỳ xuống nghênh tiếp.

"Người là người phương nào?"

Đừng xem Chu Chiêm Cơ ở Phương gia là hòa nhả dễ gần, có thể đang đối mặt ngoại nhân thời điểm, khi hắn đem mặt một ban, cái kia sợi kẻ bề trên khí tức liền có thể khiến người ta trong lòng phát run.

Tiết Hoa Mẫn cúi đầu nói: "Bẩm hoàng thái tôn điện hạ, học sinh Tiết Hoa Mẫn, chính là Anh quốc công phủ công văn."

Chu Chiêm Cơ nha một tiếng, gọi hắn đứng dậy.

Chờ Tiết Hoa Mẫn câu thúc đứng ở nơi đó sau, Chu Chiêm Cơ thì có chút không lo hỏi: "Chính là Anh quốc công đề người tới?"

"Về Điện hạ, chính là."

Chu Chiêm Cơ gật đầu nói: "Xem ra Anh quốc công là nhận cô em gái này người?"

Lấy hoàng gia lực lượng, Phương Tinh nhất gia từ nội tình sớm đã bị điều tra cái thông suốt, chỉ là Chu Chiêm Cơ không tốt đưa tay đi quản Phương Tinh việc nhà, cho nên mới nghĩ giả vờ không biết thân phận của Trương Thực Tuệ.

Cái đề tài này không phải là Tiết Hoa Mẫn có thể trả lời, hắn chỉ có thể là cầu viện nhìn về phía Phương Tinh.

Phương Tinh cau mày nói: "Người thiếu quản những việc này, theo ta đến thư phòng tới."

Anh quốc công việc nhà nếu như không phải dính đến vợ của chính mình, Phương Tinh một chút hứng thú đều không có.

Chờ Phương Tinh cùng Chu Chiêm Cơ sau khi đi, Tiết Hoa Mẫn mới dám lau đi mồ hôi trên trán, trong lòng hoảng hốt.

Phương Tinh lại dám dùng bức này ngữ khí nói chuyện với Hoàng Thái Tôn, xem ra hắn cùng Hoàng Thái Tôn tuy rằng không có thầy trò danh phận, nhưng lại có thầy trò sự thật đồn đãi một điểm đều không nghĩ.

Đến thư phòng, Chu Chiêm Cơ nhìn thấy Phương Tinh vẫn là không có chút rung động nào đáng đáp, trong lòng âm thầm kính nể đồng thời, cũng là nhắc nhở: "Đức Hoa huynh, Anh quốc công là quốc triều lương đồng, vũ huân bên trong cọc tiêu nhân vật, Hoàng Gia Gia cùng cha ta chính là đều đối với hắn khen không dứt miệng à!"

Phương Tinh biết Chu Chiêm Cơ lời này là muốn đánh thức chính mình, liền dừng dừng như không nói ra: "Mặc kệ nó, dù sao ta liền như vậy, bất kể hắn là cái gì Anh quốc công Ngô quốc công, nguyện ý nhận ta cái này thân thích, cái kia mọi người liền đi vòng một chút, nếu như không muốn, vậy ta coi như không có chuyện này."

Phương Tinh tỏ thái độ rất là không sợ quyền quý, mà khi hắn nhìn thấy Chu Chiêm Cơ một mặt xoắn xuýt sau, hay dùng tay ở trước mắt của hắn lay động mấy lần.

Chu Chiêm Cơ dở khóc dở cười nói ra: "Đức Hoa huynh, sau đó Ngô quốc công cũng không thể nói lung tung à!"

"Có cái gì không thể nói? Hiện nay trong triều Ngô quốc công là vị nào? Lại có thể đề người như vậy sợ hãi."

Phương Tinh cảm thấy Chu Chiêm Cơ có chút chuyện bé xé ra to.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chấn trụ Tiết Hoa Mẫn

Chu Chiêm Cơ dùng tay bịt mắt, cảm thấy Phương Tinh thực sự là không muốn làm quan, cho nên mới phải quên những này kiêng kỵ.

"Cái kia, lão sư, Thái Tổ Cao Hoàng Đế ở lập quốc trước, từng được phong làm Ngô quốc công."

Ở bên cạnh làm tiểu trong suốt Mã Tô nghe vậy thì có chút bất đắc dĩ, nhìn thấy Chu Chiêm Cơ khó nói, liền giải thích. Hắn một mặt xoắn xuýt, cảm thấy lão sư đại khái là không muốn làm quan, cho nên liền những này quốc triều chuyện quan trọng đều hết sức quên.

Trời thấy, Phương Tinh chỉ là thuận miệng mà ra một câu nói, hần làm sao biết Chu Nguyên Chương đã từng làm qua Ngô quốc công à!

Phương Tinh lúng túng thao túng mô hình địa cầu, cuối cùng liền vô lại nói ra: "Dù sao nơi này liền ba người chúng ta người, vô tâm lời nói, chắc hẳn không lo lắng."

Mã Tô cũng không phải vướng bận, có thể tới phiên Chu Chiêm Cơ liền lúng túng, hần nghĩ thầm, người ngay ở trước mặt người khác chắt nói như vậy thật sự được không?

Đề tài kéo một cái mà qua, Phương Tinh lại bắt đầu theo lệ dạy học. Toán học hiện tại hẳn đã giáo đến đơn giản phương trình, mà vật lý cùng hóa học muốn ăn lực chút, tiến độ rất chậm, này cũng khuyết thiếu dụng cụ thí nghiệm có quan hệ rất lớn.

Mỗi lần giáo xong Chính Khoa, Chu Chiêm Cơ tất nhiên muốn cho Phương Tinh giảng giải một chút địa lý.

Phương Tinh liền tùy ý nói đến Châu Úc. Hần chỉ vào Châu Úc cái kia đại lục, có chút thổn thức nói ra: "Nơi này là một khối cùng ta Đại Minh không xê xích bao nhiêu đại lục, mặt trên nhìn như hoang vu, nhưng lại có phong phú tài nguyên."

Nói chuyện đến tài nguyên Chu Chiêm Cơ thật hưng phấn, hần vội vã không nhịn nổi hỏi: "Đức Hoa huynh, người nói nhanh lên, phía trên này có cái gì tài nguyên là ta Đại Minh dùng được?"

Phương Tinh thân nhiên nói: "Trên vùng đại lục này diện nhiều nhất chính là mỏ sắt, đủ khiến ta Đại Minh dùng mấy trăm năm đều dùng không hết mỏ sắt."

"Vậy cũng không nhiều à!"

Dựa theo hiện nay Đại Minh mỏ sắt sử dụng tình huống, Chu Chiêm Cơ cùng Mã Tô đều cảm thấy không phải rất nhiều.

Phương Tinh khinh thường lườm hai người một chút, "Nếu như dựa theo ta Đại Minh loại này sản lượng, như vậy cái kia mảnh mỏ sắt có thể sử dụng mấy ngàn năm!"

"Mấy ngàn năm?!"

Chu Chiêm Cơ cùng Mã Tô tương đối một coi, liền nằm bò đến trên bàn, nhìn chăm chăm cái kia đại lục không thả.

Phương Tinh âm âm nở nụ cười, liếc một chút nửa mờ trong ngăn kéo cái kia bản địa hiệu được thư, tiếp nối mê hoặc nói: "Mặt trên chẳng những là có mỏ sắt, còn có dầu đen, chì, nhôm, kẽm, kim, ngân "

Nhìn thấy Chu Chiêm Cơ cùng Mã Tô đều ngơ ngác nhìn mình, Phương Tinh bù đào đào: "Những này khoáng vật số lượng dự trữ lớn hơn so với ta Minh nhiều không biết bao nhiêu lần, cho nên mảnh đại lục này các người có thể đem nó cho rằng một toà siêu cấp đại quặng mỏ!"

"Hấp lưu!"

Cùng Đại Minh lãnh thổ diện tích không chênh lệch nhiều đại quặng mỏ?

Chu Chiêm Cơ ngại ngừng lau đi khóe miệng ngụm nước, sau đó liền ngang nhiên nói: "Ta sau đó nhất định sẽ cướp lấy toà này đại quặng mỏ, để ta Đại Minh vĩnh viễn không bao giờ được thiếu mỏ quặng quý hiếm."

Đại Minh hiện nay thiếu nhất chính là mỏ đồng, đệ nhị chính là giàu có mỏ sắt.

Thiếu mỏ đồng, cho nên đến mặt sau bạc mới công khai làm tiền xuất hiện.

Mà thiếu giàu có mỏ sắt, Đại Minh đồ sắt tinh luyện kim loại trời sinh chính là muốn dựa vật thợ thủ công.

Phương Tinh thành thoi nói ra: "Hơn nữa này mặt trên còn có chút kỳ quái động vật, nói thí dụ như chuột túi. Chuột túi trên bụng có cái gói to, bình thường chính là nó hài tử tã lót."

"Như thế thần kỳ à!"

Chu Chiêm Cơ cùng Mã Tô đều ngăn người mê mẩn, nghĩ bực này manh vật nếu có thể nuôi một con, như vậy nên có bao nhiêu thú vị à!

"Máu chốt là mảnh đại lục này hiện nay vẫn không có chủ nhân."

Phương Tinh bỏ lại câu nói này sau, liền mặc kệ hai cái kích động không làm học sinh, đi nhà bếp.

Nếu Tiết Hoa Mẫn đưa tới Ngân Phiếu, như vậy Phương Tinh cảm thấy tất yếu để hần nhìn thấy Phương gia trang cũng không thiếu tiền một mặt.

Làm Anh quốc công phủ công văn, ở có Chu Chiêm Cơ ở đây tình huống, đương nhiên chỉ có thể là căn cứ Phương Kiệt Luân cùng Mã Tô cùng đi ăn cơm.

"Đây là vật gì?"

Khi thấy ở mâm lớn bên trong giương nanh múa vuốt đồ vật sau, Tiết Hoa Mẫn có chút không hạ thủ.

Mã Tô thần thái thông dong giải thích: "Đây là đại tôm hùm,

Chất thịt ngọt ngào mềm mại, công năng bù thân kiện thể."

Phương Tinh lúc đó còn nói có thể tráng dương, có thể Mã Tô chỉ là tên nhóc choai choai, cái nào không biết ngượng nói à!

Tiết Hoa Mẫn ăn một chiếc đùi tôm hùm thịt, cảm thấy thật là đẹp vị, nhưng hần nhay cảm nhận ra được vật này là đại dương vật.

Phủ Bắc Bình mặc dù cách bờ biển không phải quá xa, có thể muốn đem hải sản đưa đến Phương gia trang tới, cái kia giả tiền cũng không rẻ à!

"Đây là đại tôm."

"Đây là rân cá bài."

"Đây là thịt bò kho tàu."

"Đây là xào cây điều."

"Đây là sủi âm chân gà."

"Đây là "

Một bữa cơm ăn tới, Tiết Hoa Mẫn cảm giác mình chính là người nhà quê, đồng thời cũng cảm giác mình Đông Chủ, Anh quốc công Trương Phụ đồng dạng là người nhà quê.

"Những đồ ăn này đừng nói ta chưa từng ăn, có thể thậm chí ngay cả Anh quốc công quý phủ đều chưa từng thấy, vị này Phương Đức Hoa thật đúng là không thể khinh thường à!"

Trâu tụy rằng bị cấm chỉ giết mổ, nhưng đối với huân quý nhóm tới nói, muốn ăn thịt bò cũng không phải việc khó.

Có thể khó liên khó ở đây, Tiết Hoa Mẫn cảm thấy ăn vào thịt bò, lại có thể so ở nước Anh Công Phủ thượng ăn xong thân thiết ăn rất nhiều.

Mà Mã Tô đã đến thư phòng, đối Phương Tinh báo cáo: "Lão sư, hần đã bị chấn trụ."

Phương Tinh uống sau khi ăn xong trà, ha ha cười nói: "Ta cũng không có thiếu đồ vật không có sáng đi ra đây, xem như đi, chúng ta vẫn là lẳng lặng làm giàu."

Mã Tô nín cười gật đầu, hần bây giờ xem như đệ tử thân truyền, có thể ở lão sư trong nhà ăn uống vô kỵ, đương nhiên, sau đó đến dùng một đời để báo đáp phần ân tình này.

Tiết Hoa Mẫn cảm thấy tất yếu đi lên trang đi một chút, giải một chút Phương Tinh ở Nông Hộ nhóm trong lòng địa vị, liền liền thừa dịp không người chú ý, đối thân bố y liền đi ra ngoài.

Đương nhiên, không phải thật không người chú ý, chỉ ít chuyện môn phụ trách hần gia đình liền phát hiện, chỉ là ở báo cáo cho Tân Lão Thất sau, biết việc này Tân Lão Thất dùng một câu tùy tiện hần liền xong việc.

Phương gia trang nông hộ nhóm cũng ở nấp đông, bất quá Phương Tinh không cho mọi người quá thanh nhàn, liền để bọn họ thường thường đi bên ngoài tìm bèo.

Tiết Hoa Mẫn liền đứng tới một cái cổng lấy ba lô, phát sinh một cỗ động vật phân hương vị nam tử.

"Đừng nhúc nhích!"

Lý Lão Đại quát, sau đó đuổi ra trúc giáp, kẹp chặt Tiết Hoa Mẫn dưới chân một đồng ngựa phân, trước say mê nhìn vẫn là ướt át này một đồng, lúc này mới thoả nần phóng tới trong gùi.

Tiết Hoa Mẫn sững sờ, sau đó liền cười nói: "Huynh đệ quý tính?"

Lý Lão Đại vừa nhìn người này lạ mắt, liền không muốn tiếp lời, chuẩn bị đi vòng qua, có thể Tiết Hoa Mẫn lại nói: "Huynh đệ, ta là nhà các ngươi thiếu gia thân thích."

Nha! Là thân thích à!

Lý Lão Đại nghe vậy liền buông lỏng, ở Tiết Hoa Mẫn thịnh tình hạ, hai người vừa đi vừa nói.

"Các ngươi cảm thấy thiếu gia nhà mình thế nào?"

Lý Lão Đại xoạch miệng, còn ở dư vị vừa mới cái kia quả táo thơm ngọt. Nếu ăn đồ của người ta —— kỳ thật hắn không biết, này quả táo chính là thiếu gia nhà mình.

Nếu ăn đồ của người khác, vậy thì liền tùy tiện tán dóc đi.

Muốn không hãy cùng hắn tán gẫu năm đồng tiền đi

"Thiếu gia nhà ta đó là trên trời Sao Văn Khúc hạ phàm, sinh ra đã biết à!"

Lý lão báy nghĩ đến Tân Lão Thất học tập miệng, liền nhảy ra tới.

"Hơn nữa thiếu gia đối với chúng ta những người nông dân này nhà thực sự là được, mấy lần phủ Bắc Bình, ngươi cũng không tìm tới một cái thiếu gia nhà ta như vậy lòng từ bi người!"

"Mấu chốt là thiếu gia nhà ta sẽ không coi khinh ngươi, liền nói nhà ta tiểu nhi tử đi, mỗi lần đụng tới thiếu gia đều sẽ có kẹo ăn, vậy thì thật là ngọt à!"

" "

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thí súng

Phủ Thuận Thiên trong phủ nha, Thường Diệu chính đang làm việc, chuẩn bị đem gần nhất tư liệu tập hợp một chút, sau đó báo lên.

Thường Diệu chữ viết không sai, chỉ ít so sánh tính tốt không ít.

"Lão gia, lão gia!"

Giữa lúc kiểm tra tài liệu, có thể ngoài cửa nhưng có người đang thấp giọng gọi cửa, Thường Diệu cau mày nói: "Đi vào."

Người tới chính là Thường Diệu thủ hạ, hắn vừa tiến đến liền không để ý Thường Diệu mặt đen, vội la lên: "Lão gia, tìm tới bọn họ!"

Thường Diệu ngạc nhiên nói: "Tìm tới ai?"

"Chính là Lý Nhị bọn họ."

"Đừng!"

Thường Diệu trong tay bút lông rơi đến trên bàn, hắn vội vàng hỏi: "Bọn họ giờ khắc này ở nơi nào? Vì sao mất tích những này qua?"

Người đến ưỡn oải nói ra: "Lão gia, chỉ tìm tới Lý Nhị bọn họ quần áo, còn có mấy khối xương. Nếu không là Lý Nhị trên cổ này chuỗi Cầu Nha dây chuyền, căn bản đều không nhận ra."

Thường Diệu hít sâu một hơi, kem chà răng hỏi: "Hiện trường có thể có tranh đấu dấu vết?"

"Không có thứ gì. Lão gia, Lý Nhị hai người mất tích đêm đó, vừa vặn phủ Bắc Bình hạ mưa to, đã là có dấu vết gì, ở nước mưa bên dưới cũng bị rửa trôi."

"Oành!"

Thường Diệu vỗ bàn một cái, hận nói: "Ghê tởm tiểu tặc, ta đi tìm Thượng đại nhân."

Thượng Đức Toàn hiện nay rất nhàn nhã, bình thường chính là cùng tiểu thiếp tại nơi ở tạm thời liếc mắt đưa tình, tâm huyết dâng trào liền đến xưởng đi xem xem, cho nên Thường Diệu đến lúc đó, Thượng Đức Toàn vừa vặn là giấc ngủ trưa mới vừa lên.

"Cái gì? Ngươi nói Phương Tinh giết ngươi người?"

Thượng Đức Toàn một bên tùy ý tiểu thiếp cho mình rửa mặt, một bên hàm hàm hồ hồ hỏi.

Khăn lông lấy ra, lộ ra một tấm đỏ lên mặt, trên lỗ mũi một khối chấm đỏ nhìn có chút dữ tợn.

Thường Diệu chắc chắn nói: "Thượng đại nhân, tuyệt đối không sai, tối đó ta vốn là muốn để hai người kia đi dọa nạt một chút Phương Tinh, cũng không định đến lại bị hấn cho giết!"

Thượng Đức Toàn con ngươi định trụ, thăm thăm nói: "Việc này có thể có chứng cứ?"

Thường Diệu không có gì để nói.

Thượng Đức Toàn giận dữ.

Không có chứng cứ ngươi nói cái beep à! Chẳng lẽ ngươi là chuyên môn tới tiêu khiển ta sao?

Nhìn thấy Thượng Đức Toàn sắc mặt khó coi, Thường Diệu vội vàng nói bổ sung: "Thượng đại nhân, tiểu tặc kia ra tay dữ tợn, nếu như không diệt trừ hấn, sau lần đó Hoàng Thái Tôn có hấn ở bên người, ta lo lắng hội đối với Hán vương đại nghiệp có điều gây trở ngại à!"

"Xi!"

Thượng Đức Toàn không khỏi cười nhạo nói: "Một cử nhân, chẳng lẽ còn có thể lật trời hay sao?"

Khoát tay, ngăn cản Thường Diệu biện giải, Thượng Đức Toàn tự tin nói ra: "Ta đã bày xuống lưới lớn, nếu như thành công, chẳng những có thể bao phủ Phương Tinh con cá nhỏ này, còn có thể làm cho Thái Tử phụ tử mặt mày xám xịt!"

"Keng keng keng!"

Trong tiểu viện điều khiển bếp lò cùng ống bể, một cái thợ rèn chính đầu đầy mồ hôi cổ động ống bể, mà một cái khác trong tay cầm kim sắt, chờ Chu Phương giờ lên búa lớn sau, mau mau liền đem lửa đỏ vật liệu sắt đưa đến trên thớt.

Bị bao bọc tại thép còn bên ngoài hình ống vật liệu sắt bị thả đến trên thớt hình bán nguyệt rãnh bên trong, Chu Phương tại này nước đóng thành băng trong quý tiết, để trần thượng thân, bắp thịt sôi sục múa may búa lớn đánh.

Làm quyền đánh hai tầng nòng súng từ trên bề ngoài nhìn liền thành một khối sau, Chu Phương mới thả xuống búa lớn, một hồi nói ra: "Được, lần này nhất định phải thành công."

Chế tác Súng Lửa ở phía sau người xem ra rất đơn giản, thậm chí một chút nhà xưởng thủ công đều có thể nhẹ nhõm chế tạo ra tới. Có thể ở cái này công cụ nguyên thủy, điều kiện sơ sài niên đại, này thật sự chính là công nghệ cao.

Sau đó chính là cắt đứt hai con dư thừa bộ phận, lại chậm rãi đem trong nòng súng tường chui thành cùng một đường kính, hơn nữa phải tận lực bảo trì bóng loáng.

"Có thể khắc họa rãnh nòng súng sao?"

Phương Tinh tiếp lấy gia công tốt nòng súng, nhìn đen thẫm nội bích, có chút lòng ngứa ngáy khó nhịn hỏi.

Chu Phương thành thật hồi đáp: "Thiếu gia, này rất khó, bởi vì phác họa rãnh nòng súng quá trình bên trong rất khó bảo toàn giấy chứng nhận độ chính xác, phế phẩm suất quá cao."

Tại Phương Tinh truyền dạy hạ, Chu Phương ở trên lý luận tiến bộ quả thực chính là một ngày ngàn dặm.

Phương Tinh gật đầu than thở: "Vẫn là công cụ vấn đề à!"

Hắn muốn tạo Súng Rifle đã rất lâu. Hiện nay Súng Lửa đều là súng không nòng xoắn, có thể súng không nòng xoắn độ chính xác cùng tầm bắn đều không như ý muốn.

Mà tương lai mục tiêu khẳng định chính là quân trong vách khắc họa rãnh nòng súng Súng Rifle, đây là lịch sử đã chứng minh.

Bất quá lập tức nhưng có chút cổ không được.

Phương Tinh cảm còn có ám nhiệt nòng súng nói với Chu Chiêm Cơ: "Ngươi xem một chút, đây chính là hai tầng rèn nòng súng, quân tường dày, chất lượng đều, trừ phi là kẻ điên tại dùng, bằng không trên căn bản sẽ không xuất hiện nổ thang tình huống."

Chu Chiêm Cơ không để ý mất thềm Mã Tô, tiếp lấy nòng súng sau, cầm lấy trên bàn thước xếp, có chút trúc trắc trắc lượng nòng súng trong ngoài tường nhỏ bé.

"Rất chính xác!"

Chu Chiêm Cơ có chút kinh ngạc nhìn về mặt chất phác Chu Phương, đối với vị này bốn gia tay nghề cảm thấy rất hài lòng.

Phương Tinh xem đến trên bàn linh kiện sau, liền nói nói: "Lắp ráp đi, chúng ta thí súng."

Chuyện còn lại không tính phức tạp, chính là cây thương quân khảm nạm tại mộc nâng thượng, sau đó dùng đánh tốt, cùng loại với đình tán đồ vật cố định lại.

Chu Chiêm Cơ có chút nóng lòng muốn thử chờ đợi, có thể nhìn thấy Chu Phương còn tại đem một bộ không biết công dụng trang bị giả bộ ở mặt trên thời gian, không khỏi hỏi: "Đức Hoa huynh, đây là vật gì?"

Phương Tinh cười cười, chờ sắp xếp gọn sau, tiếp lấy Súng Lửa, vịn lên mặt sau cơ cấu, nói ra: "Đây chính là một cái châm lửa trang bị, các ngươi xem, này cái kẹp có thể kẹp chặt một cái ngòi lửa. Vịn lên sau, từ hạ diện có súng không chế. Làm cò súng vịn hạ, ngòi lửa giảm xuống, sẽ nhen lửa dẫn thuốc."

"Ồanh!"

Phương Tinh trong miệng phát sinh một tiếng nổ vang, sau đó mới chính thức bắt đầu thí súng.

Thí súng nhất định phải có hỏa dược, Chu Chiêm Cơ ngày hôm qua cũng đã muốn tới chút ít hỏa dược, bất quá Phương Tinh nhìn thấy những kia hỏa dược sau cũng không hài lòng, liền chính mình gia công một chút.

Hắc Hỏa Dược tốt nhất phương pháp phối chế tại sau đó là thổi rửa phổ lớn, có thể vào lúc này vẫn là tối công nghệ cao. Mà Phương Tinh dựa theo tiêu chuẩn bố trí ra Hắc Hỏa Dược, sẽ chờ lên sân khấu.

Trên bàn bày đặt hai phần hỏa dược, bên trái chính là Đại Minh trong quân đội phương pháp phối chế tiêu chuẩn, cũng chính là Chu Chiêm Cơ mang đến. Mà bên phải thì là Phương Tinh gọi Tân Lão Thất làm, dựa theo mới nhất phương pháp phối chế, nhiều tầng trình tự làm việc sau chế thành viên đạn hình.

Trước nhen lửa ngòi lửa, tiếp theo chứa vào hỏa dược cùng chì đạn, dùng que còi đâm sự thật.

"Thử một chút."

Phương Tinh tuy rằng rất muốn cái thứ nhất thí súng, có thể cuối cùng vẫn là đứng ở bên cạnh, hơn nữa tay phải giả vờ vô ý thức thả bên ngực trái, bất cứ lúc nào đều chuẩn bị ngăn trở bộ mặt.

Chu Phương đề lên hô hấp, ngắm trúng bị xếp đặt tại 100 mét ở ngoài cực lớn mộc bia ngắm, bóp cò.

"Ồanh!"

Một tiếng vang vọng sau, Chu Phương cơ hồ đều phải bị sương khói bao lại.

"Thế nào?"

Chu Chiêm Cơ không chờ hồi đáp, chính mình liền chạy đến bia ngắm bên kia đến xem.

"Lệch lạc rất lớn à!"

Tại đại mộc bia ngắm thượng, chì đạn khoảng cách hồng tâm chếch tối thiểu hai mươi centimet, hơn nữa chỉ là nhọt nhọt khảm nạm tại mộc bia ngắm thượng. Trong này vừa có Chu Phương kỹ thuật bắn súng không được nguyên nhân, có thể nguyên nhân chính nhưng là hỏa dược uy lực không đủ, đến cuối cùng sau, liền xuất hiện lệch lạc.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Phương gia mới cung phụng

Sau đó chính là kiểu mới thí nghiệm.

Ngã vào hỏa dược, bỏ vào chì đạn đâm sự thật, Chu Phương hít sâu, kích động ngắm trúng bia ngắm.

"Oành!"

Tiếng vang cũng không nhỏ, có thể sương khói lùi giảm bớt khá nhiều.

Bất quá những này đều không phải mọi người chú ý tiêu điểm, lần này liền Phương Tinh đều hướng đi bia ngắm.

"Trời ạ!"

Chu Phương chính mình cũng bị cái kia lỗ thùng kinh ngạc đến ngây người.

Mộc bia ngắm thượng xuất hiện một cái lỗ thùng, hơn nửa điểm đạn rơi khoảng cách hồng tâm chỉ kém bảy, tám cái ly mét cự ly, tại loại này độ chính xác hạ, trên căn bản là có thể dùng cho thực chiến.

Chu Chiêm Cơ vượt cái kia lỗ thùng, ánh mắt sáng quắc nói với Phương Tinh: "Đức Hoa huynh, vật ấy chế thành, nguoi công lớn lao yên!"

Phương Tinh trong lòng mừng thầm, có thể trong miệng lui nhẹ như mây gió nói ra: "Cái gì công à! Bất quá là chút tài mọn mà thôi."

Mã Tô ở bên cạnh có chút hồ đồ, nhưng lại không cẩn thận nhìn thấy giáo viên của chính mình khoe miệng hơi vênh.

Lần nữa thí hơn mười súng, chẳng những là thí nghiệm tầm bắn cùng độ chính xác, hơn nữa còn thí nghiệm to lớn nhất giả bộ thuốc, bất quá cái là cây súng kíp kẹp ở cái kim thượng, dùng dây thừng kéo phát bắn.

"Oành!"

"Oành!"

" "

"Oành!"

Một tiếng nổ đằng sau, nòng súng rút cục nổ.

"Tốt!"

Mặc dù là nổ thang, có thể mọi người nhưng là tươi cười đầy mặt, chỉ vì vừa nãy giả bộ hỏa dược lượng có thể nói là chưa từng có ai.

Chu Chiêm Cơ sóng lòng sôi sục đang chuẩn bị khen thưởng cùng hứa nguyện, có thể Phương Tinh lại không ánh mắt lấy ra một tờ Ngân Phiếu, vỗ Chu Phương bờ vai nói ra: "Sau đó nguoi chính là nhà ta cung phụng, làm rất tốt, thiết thòi không nguoi."

Phương Tinh cùng Trương Thực Tuệ phía dưới chia làm quân sự cùng cung phụng, mà cái thứ nhất cung phụng chính là Chu Phương, phần vinh dự này để con mắt của hắn đều đỏ, run rẩy thân thể đã nghĩ quỳ xuống.

"Đừng quỳ, lại quỳ ta nhưng làm Ngân Phiếu thu à!"

Chu Phương nghẹn ngào, xuyên qua nước mắt, cái kia tấm ngân phiếu thượng một trăm lượng chữ để hắn cảm thấy thoáng như mộng ảo.

"Tiếp nối tạo, loại này súng trước tạo nó cái hai mươi thanh."

Phương Tinh bàn giao đến tiếp sau công việc, rồi cùng chưa hết thòm thèm Chu Chiêm Cơ hai người rời đi nơi này.

Đứng cửa, Phương Tinh nhìn mở rộng cửa lớn, có chút không cao hứng nói: "Mã Tô, quay đầu nguoi cùng lão thất nói một chút, khu nhà nhỏ này sau đó không cho người không phận sự ra vào, người vi phạm bắt lại nói!"

Chu Chiêm Cơ gật đầu nói: "Quả thật, một khi bị kẻ thù bên ngoài dò xét tới đây bí mật, ta Đại Minh nguy rồi!"

Phương Tinh cùng Chu Chiêm Cơ đều cảm thấy sau lần đó Đại Minh quân đội nên trang bị này khoản Súng Lửa, trực tiếp cầm trên thảo nguyên Thát đất nguoi, nguoi Ngõa Thử khai đao.

Chu Chiêm Cơ muốn đi cho cha của chính mình báo tin, thuận tiện còn phải viết lá thư nhà, nói sự việc này với Chu Lệ.

Mà Phương Tinh thì là cảm giác mình đã công đức viên mãn, liền rời cùng cầu kiến Tiết Hoa Mẫn gặp mặt.

Tiết Hoa Mẫn xem ra là có ý muốn rời đi, cho nên vừa thấy mặt đã là một cái đại lễ.

"Tiết tiên sinh cần gì như thế."

Phương Tinh cười dài, sau đó phân chủ khách ngồi xuống.

Tiết Hoa Mẫn mấy ngày nay tại Phương gia trang khắp nơi tìm hiểu, hơn nữa còn đến Bắc Bình trong thành tìm quen biết người, tra hỏi Phương Tinh lúc đó ra toà chi tiết, cuối cùng đến ra một cái kết luận.

—— vị này Cô Gia chính là không được, hơn nữa gan rất lớn.

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Tần Mạnh Học tuyệt đối là chết vào Phương Tinh trong tay. Đây không phải có chứng cứ gì, mà là từ ai được lợi góc độ phân tích chiếm được kết quả.

Tối trước, Trương Phụ liền đã thông báo Tiết Hoa Mẫn, nếu như Phương Tinh không thể dùng, như vậy liền bàn giao phủ Bắc Bình quan hệ chăm sóc hần an ổn sống qua ngày có thể, nhưng nếu như Phương Tinh có thể dùng, như vậy

Nghĩ tới đây, Tiết Hoa Mẫn cười nói: "Nhị cô gia có thể có ra sức vì nước chi tâm?"

Nhị cô gia

Phương Tinh lắng nửa ngày, mới nghĩ đến danh xưng này tới nơi. Còn vị kia 'Đại Cô Gia' lúc này chính ở trong hoàng cung, tiếp thu bốn phương làm lễ. Hần bật cười nói: "Ra sức vì nước chúng ta cũng không phải cam người sau, chỉ là ta từ khi bệnh nặng sau khi thi có chút ngày ngò đại đột,

Không hỏng việc đã là may mắn, không dám trễ nải quốc sự."

Tiết Hoa Mẫn ngẩn ra, hần vừa nãy ám chỉ đã đủ rõ ràng, ý tứ chính là Trương Phụ có ý định làm Phương Tinh phó một cái đại lộ.

Làm quốc triều Anh quốc công, lần được Đế vương tin cậy Trương Phụ, nếu như hần mở miệng nói chuyện, Phương Tinh đã là ngu ngốc, tuy nhiên có thể bình ổn đi lên hoạn lộ.

Cho tới thăng quan, cái kia càng là không thành vấn đề.

Huống chi căn cứ Tiết Hoa Mẫn chính mình quan sát, Trương gia vị này Cô Gia có thể không phải người ngu, ngược lại còn rất khôn khéo.

Khôn khéo Phương Tinh, cộng thêm quyền cao chức trọng Trương Phụ, nhiều nhất mười năm, Phương Tinh liền có thể ngồi trên trục thăng phi cơ.

Đổi lại người khác, dự đoán lập tức liền hội viết thư biểu trung tâm, có thể Phương Tinh lại có thể liên cự tuyệt.

"Ạch Cô Gia, đây chính là quốc công gia an bài à!"

Đến cuối cùng, Tiết Hoa Mẫn cũng chỉ có thể cảm Trương Phụ tới ép không thức thòi Phương Tinh.

Ha ha!

Phương Tinh cười cười nói: "Đây không làm Anh quốc công việc, người chỉ cần chuyển cáo hần, ta hiện nay cùng Hoàng Thái Tôn quan hệ rất tốt, hần sẽ hiểu."

Tiết Hoa Mẫn cũng không phải ngu ngốc, trong nháy mắt liền minh bạch Phương Tinh ý tứ.

Cách xa ở Đài Loan trong quân doanh, Trương Phụ đang ngồi ở trong đại trường.

Đài Loan nóng bức, tại này đầu mùa đông bên trong, như cũ không cần ăn mặc Miên Giáp.

Gần nhất nhiệt độ thích hợp, có thể Trương Phụ nhưng có chút cảm tức này không ngừng nghỉ mưa.

Tại nơi như thế này, một khi trời mưa, như vậy chiến sự là có thể ngừng lại, không sau đó quả khó liệu.

Nếu không có chiến sự, Trương Phụ cũng rảnh rỗi. Hần lật xem thông qua trong quân con đường đưa tới thư tín, khi thấy mẹ mình khẩu thuật tới tin sau, liền lâm vào trầm tư.

"Hoàng Thái Tôn lại có thể cam nguyện tại cái loại địa phương đó, chỉ vì học tập học tập?"

Trương Phụ đối với chính trị so sánh miễn cảm, cho nên mới có thể tại sau đó sừng sừng bốn triều mà không ngã.

Hoàng Thái Tôn cùng mình vị kia em rể học tập học tập, này theo Trương Phụ có chút kỳ lạ. Bất quá kỳ lạ không kỳ lạ Trương Phụ không cần để ý, hần chỉ là muốn đến chính mình tình cảnh.

Trương Phụ có hai cái muội muội, Đại muội muội tiến cung hầu hạ hoàng đế, hiện tại đã là Quý Phi. Mà nhỏ một cái, cũng chính là Trương Thục Tuệ. Năm đó hần cảm thấy chính mình vô công thái thịnh, muốn đề phòng hoàng đế học tập Thái Tổ Cao Hoàng Đế đại sát công thần, cho nên liền đem

Trương Thục Tuệ đích thân cho đọc sách có thiên phú Phương Tinh.

Có thể người định không bằng trời định, Phương Hồng Tiệm lại bị liên lụy tiến nghịch án bên trong. Dù cho biết hẳn là bị liên lụy, có thể tại Chu Lệ dưới con thịnh nộ, Trương Phụ cũng chỉ là bảo trụ Phương gia thân gia tánh mạng.

Mà Phương Hồng Tiệm đại khái cũng là một vị người mê làm quan, bị cáo biệt quan sau thì có chút được không, cuối cùng âu sầu mà chết.

Mà khi đó Trương Phụ đang ở Đài Loan, cho nên không với tới được, kết quả Đại Phu Nhân Lý thị có chút nhát gan, cộng thêm lại không ưa Trương Thục Tuệ cái này thứ muối, liên lụy tự chủ trương đi từ hôn.

Cuối cùng chính là Phương Tinh thành chính mình con trai cả như vậy si ngốc, mà Trương Thục Tuệ lùi cấn rằng, tại Lý thị uy hiếp hạ phá nhà mà ra, không tình nguyện đời ý.

Vào ngày hôm nay tinh tảo sau tính cách đại biến, hơn nữa còn vận may cùng Hoàng Thái Tôn cải đặt quan hệ.

Này theo ý người ngoài là phúc vận chuyện tốt, nhưng lại để Trương Phụ có chút hao tổn tâm trí. Hẳn cúi đầu nhìn thư tín, mặt trên nội dung không khỏi để hẳn trong lòng có sự cảm thông.

"nhà ta đã là cực kỳ phú quý, con trai của ta làm giữ mình cẩn thận, chớ để lòng sinh tham niệm"

Trương Phụ ngẩng đầu thở dài, trong lòng một mảnh thanh minh.

Trương gia đã tại hoàng đế nơi đó thu được tín trọng, chẳng những có một người muội muội ở trong cung làm Chu Lệ phi tần, hơn nữa chính mình con gái thứ hai cũng thành Thái Tử nữ nhân, lại liên lụy Hoàng Thái Tôn, này

Hằng quá hóa dở à!

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Kiểm có phát lương thực cùng giúp nạn thiên tai

Nắp đông sinh hoạt vừa thích ý lại tẻ nhạt, liền Chu Chiêm Cơ mỗi ngày học xong sau liền chạy đi xưởng, bảo là muốn xem nhìn đối phương chuẩn bị cái gì lợi khí.

"Phu quân."

Phương Tinh nằm tại mồi vừa chế tạo tốt trên giường, lười biếng tại ngủ gật, mà Trương Thục Tuệ thì là xử lý xong việc nhà sau mới vừa vào tới.

"Phu quân!"

Nhìn thấy Phương Tinh dáng dấp, Trương Thục Tuệ không khỏi khẽ dậm chân chân sen, sắc giọng: "Phu quân, ta có lời muốn nói với ngươi đây."

Phương Tinh liền con mắt đều không tình nguyện mở, "Ngươi nói đi, ta nghe đây."

Trương Thục Tuệ lấy ra một tờ giấy, có chút lo lắng nói ra: "Nông Hộ nhóm tồn lương ta sợ không đủ đến sang năm gặt lúa mạch đây."

Phương Tinh tinh tảo chút, nghĩ đến phương Bắc khí hậu cùng cây nông nghiệp, thì có chút bất đắc dĩ nói: "Như vậy khí hậu hạ, trừ phi là gieo trồng cao sản cây trồng, bằng không ngày khẳng định phải là căng thẳng."

Trương Thục Tuệ rất tán thành, lúc này tại Đại Minh phương Bắc, những Tiểu Địa Chủ đó đều rất gian nan, ăn lập tức thịt đều là chup chup tác tác, càng khỏi nói những Nông Hộ đó.

Cho nên Phương Tinh vì sao có thể đạt được Phương gia trang từ trên xuống dưới ủng hộ, không gì khác, chính là bỏ được cho ăn.

Thời đại này người dục vọng rất thấp, có thể ăn cơm no, đi ra ngoài có một sự kiện có thể che kín thân thể quần áo đã là thịnh thế.

Cho nên nông nhân thời tiết, những Nông Hộ đó nhóm đều sẽ vào trong núi đi tìm chút thay thế lương, để cầu có thể chịu đến năm thứ hai gặt lúa mạch

thời gian.

Cho nên phương Bắc hoang vắng chính là nguyên nhân này —— lương thực không đủ ăn.

Bất quá phủ Bắc Bình xung quanh đất ruộng cũng không tệ lắm, chỉ ít so quan ngoại thu hoạch nhiều.

Phương Tinh nghĩ một hồi hỏi: "Trong nhà chúng ta tồn lương đủ sao?"

Gặt lúa mạch sau khi, đầu tiên chính là muốn giao chủ nhà địa tô, sau đó còn lại mới là chính mình một năm khẩu phần lương thực.

Nói đến đây cái Trương Thục Tuệ ngược lại lo lắng toàn bộ tiêu tán: "Đủ đây, ta hôm qua mới đi nhìn một chút, tối thiểu đủ nhà chúng ta ăn được chút năm "

Thời đại này Tiểu Địa Chủ đều có tích trữ lương thực quen thuộc, chính là sợ thiên tai cùng nhân họa.

Phương Tinh mở mắt ra, kỳ quái nói: "Vậy ngươi còn lo lắng cái gì? Đến lúc đó dựa theo đầu người phát lương thực chứ."

"Vậy có như vậy!"

Trương Thục Tuệ lại lắc đầu nói: "Nhà ta lương thực là ta nhà, không có binh mà vô có đưa cho đạo lý của người khác!"

Không có lòng từ bi nữ nhân!

Phương Tinh ngồi dậy, đang chuẩn bị phê bình vài câu, có thể Trương Thục Tuệ lại nghiêm mặt nói: "Phu quân, thói đời chính là như vậy, nếu như nhà chúng ta mở đầu, sau đó khó tránh sẽ bị ngăn người chỉ trở."

"Phải không?"

Phương Tinh có chút choáng, chi tiết tường tượng sau, mới phát hiện đây chính là hiện nay quy tắc ngầm, ai phá hoại cái này quy tắc, lớn như vậy nhà sẽ hợp nhau tấn công.

Nhưng cũng không thể chính mình ăn ngon mặc đẹp, nhìn Nông Hộ nhóm bị đói bụng đi.

Đây là vấn đề lớn!

Phương Tinh tỉnh cả ngủ đem Trương Thục Tuệ bái kéo lại, ôm nàng thương lượng biện pháp.

Trong phòng rất ấm áp, Trương Thục Tuệ mặt bị này nhiệt khí một kích, có vẻ hồng phấn hồng phấn, nhìn ra Phương Tinh đều quên chính sự.

"Phu quân, ta cảm thấy chúng ta có thể phát cháo."

Trương Thục Tuệ cảm thấy ý đồ này không sai, liền quay đầu muốn thương lượng một chút chi tiết. Có thể chờ nàng vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy một cặp mắt nóng rực con ngươi.

"Ai nha! Phu quân, đừng đây là ban ngày à!"

"Quản nó đây, trời u ám đánh không có việc gì, chúng ta phải đề thân thể ấm áp."

" "

"Các gia các hộ đều người đến à! Thiếu gia có việc muốn bàn giao!"

Trời lạnh, bức này truyền lời sự tình liền giao cho bọn gia đình, liền Phương gia trang bên trong đâu đâu cũng có tiếng gào.

Nấp đông Nông Hộ nhóm đều đi ra, mọi người gom lại chủ nhà bên ngoài, nghe thiếu gia nhà mình đang chỉ điểm giang sơn.

Phương Tinh vội ho một tiếng, nhìn phần lớn người sắc mặt vẫn tỉnh là khỏe mạnh, liền nói nói: "Triệu tập mọi người tới, không vì cái gì khác, chẳng qua là cảm thấy những ngày tháng này thật sự là quá phân tán, cho mọi người tìm linh hoạt làm làm."

Phía dưới Nông Hộ nhóm vừa nghe liền vui cười,

Này đại mùa đông chưa ở nhà, một nhà già trẻ đều đang tiêu hao lương thực, hơn nữa còn là chỉ có vào không có ra, liền chủ nhà tính khí đều lớn không ít.

Chỉ là gần như ông cụ già nhưng có chút nói thầm, nghĩ này đại mùa đông có thể có cái gì linh hoạt làm à!

Phương Tinh mặc kệ phía dưới phản ứng, cứ thế nói ra: "Chúng ta bên trên thôn trang ta luôn cảm thấy thiếu chút gì, tỉ mỉ nghĩ lại à, hóa ra là thiếu quy hoạch!"

"Quy hoạch? Đó là vật gì?"

Ngay sau đó thì có người cảm thấy Phương Tinh nghe không hiểu, đang chuẩn bị hỏi, lại bị xem bãi gia đình đi tới chính là một cuộc.

"Thiếu gia nói chuyện đều thành thật một chút!"

Phương Tinh tiếp tục nói: "Ta nhìn một chút, mỗi nhà ra một người, luân lưu cũng được, đem chúng ta bên trên thôn trang tới gần bờ sông cái kia một tảng đá cho chính, không loại lương thực, chúng ta đào đường loại ngó sen nuôi cá."

Phương Tinh vừa nói, tất cả mọi người đều nói không ra lời, ánh mắt nhìn về phía hắn lại như là nhìn thấy một người điên.

Cuối cùng vẫn là một người lão hán đi ra, đầu tiên là chuẩn bị quý, kết quả bị Phương Tinh hét lại, lúc này mới run run rẩy rẩy nói ra: "Thiếu gia, chúng ta thôn trang bên cạnh chính là sông, không thiếu cá à! Hơn nữa đào đường công việc có thể không thoải mái, sợ là một mùa đông đều làm không xong đâu đây!"

Mùa đông đào đường là tối kỵ, đầu tiên đất cứng, rất khó đào; thứ yếu chính là mùa đông làm việc hiệu suất không cao, lãng phí lương thực.

Có thể Phương Tinh nhưng là quát: "Các ngươi nói ta đều biết, có thể này đường thiếu gia ta là đào định."

Được rồi, ngươi là thiếu gia ngươi nói xem như.

Mọi người đều trầm mặc, chẳng qua là cảm thấy thiếu gia nhà mình có phải là thật hay không biến ngược, cái kia mọi người ngày thật tốt sau đó còn nữa không.

Phương Tinh bất chấp tất cả bàn giao nói: "Mỗi nhà ra một cái lao lực, mỗi ngày lượng cân bột mì, cứ như vậy đi!"

"Thiếu gia điên!"

Phương gia trang đều tại truyền Phương Tinh điên tin tức, lòng người bàng hoàng.

Sau đó Phương gia trang thành một cái đại công trường, mỗi ngày ở trên bờ sông đều là người đến người đi, đào đất vận thổ, có thể bầu không khí nhưng có chút nặng nề.

"Đức Hoa huynh, sao không như chờ đến mùa hạ động thủ lần nữa đây?"

Chu Chiêm Cơ nén cười khuyên nhủ.

Mà Mã Tô nhưng là có khác cái nhìn, hắn gãi cái xeng, ánh mắt lấp lánh nói ra: "Lão sư, ngài đây là có ý sao?"

Phương Tinh cười ha ha, vui mừng sờ sờ Mã Tô đỉnh đầu, sau đó tài bí coi Chu Chiêm Cơ một chút.

"Vẫn là ngươi biết sự phụ dụng tâm à! Không giống có người, không có tim không có phổi."

Chu Chiêm Cơ cười khổ nói: "Ta sai, bất quá Đức Hoa huynh, chẳng lẽ ngươi không biết mùa đông tại phương Bắc động thổ tai hại sao?"

Phương Tinh cười ha ha, "Ta làm sao không biết, ta còn biết trước kia làm tại mùa đông động thổ, còn phải trước dùng củi lửa nếm đất nhường đốt mềm."

"Vậy ngươi còn "

Chu Chiêm Cơ cuối cùng là yên tâm —— nguyên lai không ngược à!

Phương Tinh đắc ý nói: "Này đại mùa đông, ta nghĩ làm điểm việc lại sợ chiêu kiên kỵ, có thể Nông Hộ nhóm lương thực lại chặt, cho nên ta thẳng thần liền tìm có phát lương thực!"

Ngoa Tào! Như vậy cũng được?

Chu Chiêm Cơ giác đến sự thông minh của chính mình lại một lần nữa bị quét mới.

Mã Tô khom người, cảm động nói: "Lão sư từ bi."

Phương Tinh nhìn thấy hai người đều không có lĩnh ngộ được trong đó chân lý, rồi cùng bọn họ ngồi ở bờ ruộng một bên, đem dụng ý của chính mình rí rí nói.

"Ta không thể tặng không lương thực cho bọn họ chứ?"

Chu Chiêm Cơ gật đầu.

"Cái kia không phải kết!"

Phương Tinh ánh mắt sâu xa nói ra: "Từ nhỏ nơi xem, đây là cùng loại với giúp nạn thiên tai cử động, từ đại nơi xem"

"Thái Thuận, nếu như một nơi nào đó phát sinh tình hình tai nạn, cần cứ người đi giúp nạn thiên tai, người hội làm thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: 3 đoạn bản diễn luyện

Mặt sông bắt đầu đóng băng, Nông Hộ nhóm gian nan đào vùng đất lạnh, thò ra khí quần thành sương mù, trong không trung chậm rãi tiêu tan.

Mã Tô đang yên lặng suy nghĩ lão sư vấn đề, mà Chu Chiêm Cơ dù sao cũng là từ nhỏ đã bị Chu Lệ bồi dưỡng được tới, cho nên không chút nghĩ ngợi hỏi đáp: "Giúp nạn thiên tai không ngoài là phát thóc cùng phòng ngừa bệnh dịch, ta trước tiên phát thóc, đồng thời giám sát địa phương quan viên có hay không tham hù, sau đó lập tức phái Y sư khám và chữa bệnh."

"Nói sơ lược, hoàn toàn không có bất lấy trọng điểm!"

Mã Tô há to mồm, hẳn cảm giác mình vị này Hoàng Thái Tôn 'Sư huynh' nói không sai à! Có thể lão sư nói thế nào là không bất lấy trọng điểm đây?

Phương Tinh nhìn thấy Chu Chiêm Cơ một mặt không phục, liền cười lạnh nói: "Những thứ này đều là lời lẽ tầm thường, phát thóc là không giả, phòng dịch cũng không sai, có thể người sai đang không có bất lấy trọng điểm."

Chu Chiêm Cơ mạnh miệng nói: "Đức Hoa huynh, tiểu đệ thỉnh giáo."

Phương Tinh không để ý tới hẳn không thoải mái, chỉ vào những kia tại lao động Nông Hộ nhóm nói ra: "Người quên lòng người cùng nhân tính!"

Chu Chiêm Cơ cũng là trợn mắt há mồm, cảm giác mình thực sự là IQ không đủ dùng.

"Đại tai sau khi, lòng người tất nhiên hội xao động, lúc này người nên tại phát thóc, phòng dịch đồng thời, lập tức tổ chức nạn dân trùng kiến gia viên."

Phương Tinh nghĩ đến đời sau những kia đại tai phương thức xử lý, vậy còn là tại xã hội tổ chức năng lực cường đại, lòng người bình ổn thời điểm, cho nên mới không có gây ra chút không thể thu thập sự kiện tới.

"Người tại gặp tai họa sau khi, tâm tư là phức tạp nhất. Tuyệt vọng, bất lực, hung bạo, những tâm tình này một khi có đốt lửa tình, oanh một chút liền có thể nổ lên!"

Chu Chiêm Cơ ngẫm lại, cảm thấy rất có đạo lý, lúc này mới thành tâm hỏi: "Đức Hoa huynh, cái kia phải làm sao mới giải trừ những nguy hiểm này đây?"

Phương Tinh đứng dậy, cảm thấy trong miệng có chút nhạt, liền ném kẹo cao su vào trong mồm, vừa nhai vừa nói nói: "Rất đơn giản, lấy công cứu nạn! Để bọn họ không có thời gian suy nghĩ những thứ ngôn ngữ kia sự tình, chờ bọn hắn muốn lúc thức dậy, gia viên cũng đã dựng lên, vậy còn nháo cái gì đây? Mau mau về nhà sinh ổ đi!"

"Đức Hoa huynh, người này cùng trước Tổng Sương Quân có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu à!"

Chu Chiêm Cơ nhận tình sáng lên, cảm thấy cái này phân tích cùng xử lý phương pháp thực sự là tuyệt.

Thời Tổng một khi, một khi phát sinh cái gì tai họa, triều đình phương thức xử lý chính là đem nạn dân nhóm tổ chức ra, biến thành Sương Quân, sau đó liền trừ khử đến từ chính nạn dân mầm họa.

"Có thể đó là lời chính! Trước Tổng Sương Quân cuối cùng lại thành kéo suy sụp tài chính đầu sỏ một trong."

Phương Tinh có ý định giáo dục Mã Tô, cho nên liền giải thích hết sức nhỏ.

"Đừng làm cho bọn họ nhân rồi, hơn nữa còn đến để trong lòng bọn hắn có hi vọng, như vậy đã là có cái gì Bạch Liên quỷ phá, những kia nạn dân cũng

sẽ không lên làm."

Đại tai sau khi có họa lớn, chẳng những là chi bệnh dịch cùng trùng kiến, còn có quản lý nạn dân. Mà vào lúc này, một số bình thường không bị dân chúng coi trọng thế lực liền đi ra. Mượn nạn dân nhóm chán chường mà xúc động phần nộ cảm xúc, dễ dàng liền có thể cuốn lên chiến loạn.

Chu Chiêm Cơ đắm chiêu, Mã Tô thì là lấy ra Phương Tinh đưa Bút bi ở trên bàn ghi chép ghi chép.

"Đi, chúng ta nhìn tập bắn đi."

Phương Tinh cảm thấy có chút lạnh, liền thét quát một tiếng, mang theo hai người đi chủ nhà.

Chủ nhà sau ngoài tường, mười tên gia đình chính giờ súng ngắm trúng.

"Đây là tấm gạch?"

Nhìn thấy những kia súng phía dưới đều treo một khối gạch, Chu Chiêm Cơ cảm giác mình thực sự là khai nhãn giới.

Phương Tinh cười nói: "Người đọc sách luyện chữ còn có thể nâng cao cổ tay, giống nhau đạo lý, nếu muốn bảo chứng độ chuẩn xác cùng kéo dài tính, liền cần nhiều luyện, hơn nữa muốn gia tăng khó khăn luyện."

Tân Lão Thất ở bên cạnh giám sát, trong tay đại bổng thỉnh thoảng quật hòng súng càng ngày càng thấp gia đình.

"Nghỉ ngơi!"

Phương Tinh đến để bọn gia đình đạt được nghỉ ngơi ngắn ngủi thời gian.

"Thiếu gia tốt."

Chinh tề một tiếng hô hoán sau, hết thấy gia đình đều tại chỗ ngồi xuống, dùng ấm nước uống nước.

Tân Lão Thất chạy tới, cười ngây ngô nói: "Thiếu gia,

Ngài làm sao tới?"

Phương Tinh nói ra: "Ta đến thăm các người huấn luyện thành quả, như thế nào, bây giờ có thể thử một chút sao?"

"Không thành vấn đề."

Tân Lão Thất tự tin nói ra, tiếp theo hắn liền gọi lên bọn gia đình, đứng xếp hàng thành ba hàng.

"Đây là Mộc Anh chiến pháp!"

Chu Chiêm Cơ có chút hưng phấn nói: "Năm đó kiếm Ninh Vương tại YN thời gian liền dùng phương pháp này tới khắc chế Tượng Binh, không nghĩ tới Đức Hoa huynh lại có thể cũng sẽ!"

Kiểm Ninh Vương chính là Mộc Anh, Chu Nguyên Chương Nghĩa Từ, nhiều thế hệ trấn giữ YN một nhà Thủy Tổ.

Phương Tinh lắc đầu nói: "Kiểm Ninh Vương ba đoạn bắn chỉ là làm không gián đoạn khiếp sợ Tượng Binh, mà ta cái này nhằm vào chính là kẻ địch."

"Thiếu gia, chuẩn bị kỹ càng."

Lúc này Tân Lão Thất đã dẫn người đem bia ngắm đều dựng thẳng lên tới, sau đó nghiêm khắc dựa theo trăm mét khoảng cách bắt đầu xếp thành hàng.

Ba hàng gia đình, hàng thứ nhất bốn người, sau hai hàng đều là ba người, Tân Lão Thất cầm trong tay Đường Dao ở bên cạnh chỉ huy.

Phương Tinh dè dặt máy tính giờ, khoát tay, "Bắt đầu đi!"

Tân Lão Thất Đường Dao giờ lên, sau đó vung bỏ xuống, hô: "Hàng thứ nhất, bắn một lượt!"

"Thình thịch thình thịch!"

Vừa dứt lời, bốn tiếng tiếng súng cơ hồ là không phân tiên hậu truyền tới, tiếp theo sương khói tràn ngập.

Hàng thứ nhất gia đình bắn một lượt hoàn tất sau, chinh tề lui tới phía sau cùng bắt đầu lắp đạn. Mà hàng thứ hai ba tên gia đình lúc này liền đẩy đến phía trước.

"Hàng thứ hai, bắn một lượt!"

"Thỉnh thoảng oành!"

"Hàng thứ ba, bắn một lượt!"

"Thỉnh thoảng oành!"

Ba hàng bắn một lượt hoàn tất sau, trước kia hàng thứ nhất bốn tên gia đình đã sắp xếp gọn chỉ đạn, đi tới phía trước nhất.

"Bắn một lượt!"

"Thỉnh thoảng thỉnh thoảng!"

"Bắn một lượt!"

" "

Làm mười vòng bắn thôi, trước mắt trong không khí tràn ngập khói thuốc súng, cơ hồ không thấy rõ đối diện cảnh tượng.

"Kiểm tra vũ khí!"

Trong khói mù, Tân Lão Thất lớn tiếng hô, lập tức bọn gia đình liền bắt đầu kiểm tra trong tay Súng Lửa, cùng sử dụng que còi bao bọc khăn vải dọn dẹp quần trên vách cận bã.

Một luồng tức sát đồng dạng đang tràn ngập, dù cho chỉ có mười một người, nhưng lại khiến người ta sinh ra không gì địch nổi khí thế.

"Khắc khắc khắc!"

Bị này cổ sát khí ép một cái, lại nghe gay mũi khói thuốc súng, Mã Tô không nhịn được ho khan lên.

Chu Chiêm Cơ giờ lên kính viễn vọng, đại ra nhìn những kia bị đánh nát nát mẻ mẻ bia ngắm, trong đầu huyền tưởng đối mặt kỵ binh xung kích thời gian tình hình.

"Một người đã đủ giữ quan ải, một người đã đủ giữ quan ải à!"

Chu Chiêm Cơ để ông dòm xuống, kích động nói: "Nếu như có vài ngàn tên như vậy quân sĩ, Đức Hoa huynh, trên thảo nguyên dị tộc nhân tuyệt không dám phía Nam dòm ngó!"

Phương Tinh quát đi trước mắt khói thuốc súng, xem trong tay máy tính giờ, có chút không hài lòng nói: "Hỏa lực mật độ còn chưa đủ, nếu như trung gian mắt xích có thể lại nhanh thêm một chút sẽ tốt hơn."

Như vậy còn chưa đủ tốt?

Chu Chiêm Cơ gấp cách xa ở Kim Lăng Thần Cơ Doanh, những kia bọn quân sĩ cũng coi như là thao luyện thành thạo, có thể cùng những này gia đình so ra, liền có vẻ hơi không đáng chú ý.

Phương Tinh nghe vậy lập tức liền cho Chu Chiêm Cơ họa một tấm bản đồ.

"Nếu như trung gian mắt xích có thể tăng tốc, như vậy đã là kỵ binh xông trận, cũng có thể ngăn địch với chiến tuyến ở ngoài!"

"Tiếp nối luyện tập!"

Bỏ lại câu nói này, Phương Tinh mấy người rời đi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Trung tâm gia đình, tầm mắt hạn hẹp quyết định

"Đức Hoa huynh, đem mười người này đều phóng tới thiếu niên trong quân đi thôi."

Mới đi vào Tiền viện, Chu Chiêm Cơ thì có chút thấp thỏm nói ra, hấn lo lắng Phương Tinh hội cho là mình muốn cướp người.

Phương Tinh ngần ra, sau đó vỗ bờ vai của hấn, hài lòng nói: "Ngươi không nói ta cũng chuẩn bị làm như thế, bằng không truyền đi ta từ trên xuống dưới nhà họ Phương đầu dự đoán cũng phải bảo vệ không được!"

Mã Tô phản ứng chậm nửa nhịp, lúc này mới nghĩ đến người bình thường là không cho có được Súng Lửa, một khi bị tố cáo, không nghi ngờ chút nào, rồi đầu đều là nhẹ, không làm được còn có thể bị liên lụy.

Phương Tinh còn có cái lo lắng, vậy liền là thiếu niên trong quân nhân viên tất cả là lương gia người, mà này mười tên gia đình thân phận lại đều là gia sinh tử.

"Thoát tịch đi!"

Ngày hôm sau, Phương Tinh sau khi hiểu rõ, lập tức liền báo tin tức này cho bọn gia đình, sau đó dặn dò: "Việc này không cho tuyên dương, một khi bị ta phát hiện, đừng nói là thiếu niên quân biên chế, Phương gia trang cũng không có các người địa phương!"

"Ồ "

Bọn gia đình đều cùng kêu lên kinh ngạc, kinh hãi nhất thời liền từ đáy lòng nhô ra.

Có thể thoát tịch không tính là cái gì, không làm được còn có thể chết đói, có thể Hoàng Thái Tôn thiếu niên quân liền không giống nhau, nơi đó chính là chức vị à!

Nhìn thấy những người này mừng rỡ, Phương Tinh lập tức liền gọi một chậu nước lạnh.

"Tuy rằng các người ở bề ngoài là thiếu niên quân người, nhưng trên thực tế vẫn là tại Phương gia trang, có không muốn sao?"

"Không có!"

Đối với những này bọn gia đình tới nói, như vậy càng tốt hơn. Có biên chế, hơn nữa còn có thể tiếp nối theo Phương Tinh cái này hào phóng thiếu gia, những ngày tháng này đến cái nào tìm đi!

Cho tới rồi khỏi Phương gia trang, loại ý nghĩ này ai cũng sẽ không có. Đầu tiên cái này biên chế là Phương Tinh tìm tới, một khi sinh biến, hấn đồng dạng có thể đem người từ bên trong đuổi ra.

Hơn nữa những này Nông Hộ nhà người trẻ tuổi cũng không muốn mình làm chủ, đặc biệt tại có cách tính bực này chủ nhà tình huống, không người nguyện ý rời đi.

Vậy chẳng khác gì với là Phương Tinh cho mọi người tìm kiếm chức, bản chức công tác vẫn là gia đình.

"Có thể Thất Ca đây?"

Có cái gia đình tại mừng rỡ rất nhiều, đã nghĩ đến huấn luyện viên của chính mình cùng lãnh đạo.

"Đúng vậy, tại sao không có Thất Ca đây?"

Phương Tinh thoả mãn nhìn thấy những này bọn gia đình nghĩa khí, đang chuẩn bị giải thích một chút, có thể Tân Lão Thất cũng đã bão nổi.

"Ta không sẽ rời đi thiếu gia."

Tân Lão Thất rất muốn rõ ràng, chính mình chính là kẻ ngu dốt, nếu như không có thiếu gia mắt sáng thức châu, như vậy hiện tại hấn còn tại ăn không đủ no cơm ngày bên trong giấy giụa.

Tân Lão Thất ánh mắt kiên định, ngữ khí leng keng: "Ta ngày thật tốt là thiếu gia cho, này làm người à, nên nợ ơn biết trả!"

Tân Lão Thất lời nói chứa đầy hàm ý, gia đình bên trong Phương Lão Tam cúi đầu, cảm thấy rất hổ thẹn.

"Ta, bao quát các người, chúng ta ngày thật tốt đều là thiếu gia cho, cho nên, các người đều nhớ kỹ cho ta, bảo vệ tốt thiếu gia, bảo vệ tốt thiếu gia một nhà, đây mới là trách nhiệm của chúng ta!"

"Ai dám ở trong đáy lòng gian lận, lão tử chém sống hấn!"

Phương Tinh đi, mang theo cảm động cùng không rõ, rời đi cái này huyền ảo luyện tập sân bãi.

"Này có cái gì?"

Phương Tinh về đến nhà liền than ngắn thở dài, kết quả bị Trương Thục Tuệ sau khi biết liền bị chuyện cười.

Trương Thục Tuệ một bên tại chỉ đạo Tiểu Bạch ký vào sổ, vừa nói: "Phụ thân ta trước kia gia đình chính là như vậy, năm đó Tinh Nan Chi Dịch có một cái gia đình lập được đại công, bệ hạ đã nghĩ phong thưởng hần, nhưng hần lại cần chết không làm, chỉ nguyện ý theo nhà ta. Như vậy trung phó nhà ai đều có, không có đi ra ngoài còn có thể bị người khác chê cười đây!"

"Àch "

Phương Tinh lúc này mới phát hiện mình quá quê mùa, liền tại ký vào sổ Tiểu Bạch đều trong trăm công ngàn việc ngẩng đầu lên làm cái mặt quý.

"Đừng!"

Trương Thục Tuệ một cái tát vỗ vào Tiểu Bạch trên ót, chỉ tiếc mài sắt không nên kim quờ trách nói: "Một ngày liền biết quậy, người khác giống như người đại đều sinh em bé, cũng phu quân có thể không quản người!"

"Đừng kéo ta à!"

Phương Tinh nhìn thấy Tiểu Bạch trong mắt là chã ướt át,

Liền mau mau rũ sạch nói: "Nhà người Thiếu Phu Nhân là lời vàng ngọc, Tiểu Bạch à, người liền cần thận học tập đi."

Tiểu Bạch thấy không người chống giữ, liền cụt hứng lật xem sổ sách, nếu như sai, tối nay nàng sẽ không có tâm ái sau khi ăn xong món điểm tâm ngọt —— trà sữa, chỉ cần dùng nước sôi vọt một cái là có thể uống đến mỹ vị trà sữa.

Trương Thục Tuệ cười nói: "Nha đầu này có thể quý tính, hôm trước cầm đồ trang sức khoe khoang nửa ngày, sau đó còn muốn "

"À "

Tiểu Bạch vừa nghe liền đỏ bừng cả khuôn mặt bụng Trương Thục Tuệ miệng nhỏ, sau đó hai người liền cười lăn cười bò.

Trương Thục Tuệ thành hôn tới nay, thân hình dần dần trở nên đầy đặn, mà Tiểu Bạch nhưng là có chút trúc trắc, chẳng qua mắt sáng long lanh, da dẻ trắng nõn.

Hai người cãi lộn nhắc lên cảnh "xuân" để Phương Tinh có chút đáng thẹn phản ứng.

"Gì kia, đừng nghịch quá mức à!"

Phương Tinh có chút chật vật đi, nhìn thấy hần đi lại thời gian không tự nhiên tư thế, Trương Thục Tuệ không khỏi ráng hồng hai gò má , trong mắt sóng nước lưu chuyển.

Phương Tinh nghĩ đến trước kia những kia trong xưởng nữ nhân, sau khi kết hôn cùng trước khi kết hôn hoàn toàn là hoàn toàn bất đồng hai người, bây giờ Trương Thục Tuệ chính là nghiệm chứng cái quan điểm này.

"Đức Hoa huynh."

Chu Chiêm Cơ có chút thờ dốc xông tới, nói ra: "Mới vừa đạt được tin tức, cây ớt việc Hoàng Gia Gia rất hài lòng, chuẩn bị chờ sang năm liền bắt đầu mở rộng."

"Đây là chuyện tốt à! Nhìn người thế nào còn có chút khí huu huu."

Phương Tinh cảm thấy đây thực sự là chuyện tốt, chỉ ít đối với người phương bắc tới nói sau đó liền nhiều một loại chống lạnh đồ ăn.

"Hắc!"

Chu Chiêm Cơ giữa lông mày một mảnh tức sát, lẫn nhiên nói: "Có thể Súng Lửa việc lại bị phủ!"

"Nguyên nhân gì?"

Phương Tinh cảm thấy việc này sợ là hiểu lầm đi, bằng không có uy lực càng lớn Súng Lửa không cần, Chu Lệ chẳng phải là thành đứa ngốc?

Chu Lệ là đứa ngốc sao? Đương nhiên không phải, bằng không hần cũng sẽ không từ chính mình cháu trong tay cướp lấy này giang sơn của đại Minh.

Chu Chiêm Cơ chặt chẽ nắm roi ngựa, hận nói: "Có người nói chiến đao cùng trường thương mới là ta Đại Minh tối tin cậy binh khí, mà Súng Lửa khuyết điểm quá nhiều, hiện nay không đủ để đảm đương chủ lực."

Sau khi nói xong, Chu Chiêm Cơ vốn tưởng rằng Phương Tinh hội giận tím mặt, nhưng hần nhưng chỉ là hai tay ôm ngực, thần nhiên nói: "Không có tiền thù tư tưởng người bao giờ cũng thỏa mãn với hiện tại, hận không thể thanh kiếm đồng thau dùng đến thiên hoang địa lão. Ta Đại Minh chính là người như thế quá nhiều, cho nên mới phải dần dần giậm chân tại chỗ, cuối cùng bị "

Chu Chiêm Cơ buông lỏng một hơi, vừa nẩy hấn lo lắng Phương Tinh còn nói ra cái gì 'Đại Minh nhiều nhất chỉ có hơn 300 năm thiên hạ' những lời như vậy.

Khoảng chừng liếc mắt nhìn, Chu Chiêm Cơ mới nói nhỏ: "Theo ta được biết, đây là có người ở trong đó quấy phá, không muốn nhìn thấy cha ta người ở trước mặt hoàng gia gia có điều tiến thêm "

Phương Tinh con mắt hơi động, bật thốt lên: "Chính là Hán vương cùng Triệu vương?"

"Mười phần chắc."

Chu Chiêm Cơ than thở: "Sinh ở gia đình đế vương chính là như vậy à!"

Ngươi liền lập dị đi!

Phương Tinh lườm Chu Chiêm Cơ một chút, nghĩ thầm ngươi chính là tương lai hoàng đế.

"Chẳng lẽ ngươi còn muốn giống như ta lão bà hài tử đầu giường lò sưởi?"

Chu Chiêm Cơ rõ ràng nói: "Cũng không phải, chỉ là ta cảm thấy một gia đình có thể hoà thuận chung sống chẳng phải là càng tốt hơn? Cần gì cả ngày tìm tìm đối phương lỗi hỏng, những ngày tháng này quá mệt mỏi nha!"

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Quá niên phát phúc lợi

Tuy rằng Súng Lửa thành tích bị phủ định, có thể có cây ốt chiến công, có người nói Chu Lệ đã đang suy nghĩ để Thái Tử hồi cung.

"Đức Hoa huynh, tiểu đệ muốn "

Chu Chiêm Cơ cuối cùng vẫn là chưa có nói ra hấn muốn làm gì, Phương Tinh cũng không để ý, chỉ là để Mã Tô theo Chu Chiêm Cơ cùng đi Bắc Bình thành, tham gia kiểm toán.

"Ta lần này cần đem nhà xường vào sổ tra cái rõ ràng!"

Chu Chiêm Cơ lúc gần đi nổi nóng nói.

Súng Lửa bị phủ sau khi, Thượng Đức Toàn cùng Lý Kỳ đều có chút bất đầu lên mặt, bên ngoài cũng truyền tới Hoàng Thái Tôn cả ngày rồi cùng Phương Tinh này nhà lại bại đánh hấn, hoàn toàn không có mẫn mà hiếu học tư thái tin tức.

"Này hoàng tự khiến người ta lo lắng à!"

Thôi Quan trong nha môn, Thường Diệu đang cùng Thượng Đức Toàn nói chuyện phiếm, nói đến Kinh Thành gần nhất phát sinh việc, hai người cũng không nhịn được cười.

Thượng Đức Toàn ra về, rụt rè nói ra: "Nghe nói bệ hạ gần nhất đối với Thái Tử có chút cái nhìn, mà Hoàng Thái Tôn lại không làm việc đảng hoàng, ta Đại Minh tương lai đáng lo à!"

Thường Diệu cười hắc hắc nói: "Ta Đại Minh tại bệ hạ thống trị hạ chính là như mặt trời ban trưa thời điểm, có thể nếu như hoàng tự không không chịu thua kém, bệ hạ sợ là cũng phải vì khó đi!"

Chu Lệ là một vị hùng chủ, cái này là Đại Minh trên dưới chung nhận thức, có thể nếu như hùng chủ người thừa kế có chút không đứng đắn, cái kia

Thượng Đức Toàn nhìn cửa lớn, sau đó cúi người đi qua, nói nhỏ: "Thường đại nhân, nhân lúc hấn ốm, đòi mạng hấn, chục triệu không thể nuông chiều à!"

Thường Diệu nghe vậy gò má run lên, trong lòng lẩn lộn, biết đây là Thượng Đức Toàn tại điều động chính mình làm chim đầu đàn. Nếu như thành công

còn nói được, có thể nếu như thất bại, Thượng Đức Toàn tuyệt đối sẽ không đuổi ra cứu viện.

"Thượng đại nhân "

Thượng Đức Toàn trong mắt lộ ra một vẻ mặt nghiêm nghị, từ trong hàm răng chen lên tiếng nói: "Thượng đại nhân, Hán vương chính là tại nhìn chúng ta à!"

"Có thể!"

Thượng Diệu không muốn đi mạo hiểm, Thượng Đức Toàn lên đường ra mới nhất tin tức.

"Thánh chỉ đã sắp đến , còn nội dung, chính người suy nghĩ!"

Thượng Diệu mí mắt nhảy lên, biết đây là

Rét đậm khí trời bao phủ toàn bộ phương Bắc, Bắc Bình trong thành ở ngoài đều là bạch tuyết mênh mông một mảnh. Ngay ở này bạch tuyết chiếu rọi hạ, một đám người ngựa ra khỏi cửa thành.

Phương gia trang bên trong, bởi rơi tuyết lớn, cho nên Phương Tĩnh liền gọi ngừng đào đường, đuổi hết mọi người đi về nhà.

Mà Phương Tĩnh chính mình cũng là cùng thế thiếp bao quanh ngồi ở trên giường đất, đếm lấy muốn chuẩn bị hàng tết.

Sắp qua năm mới, liền những kia bán dạo nhóm cũng không muốn đến Phương gia trang tới đi lại, cho nên còn phải là vào thành chọn mua.

"Ta muốn ăn đường, còn có thịt dê sủi cào."

Tiểu Bạch vận lấy thon thả ngón tay đếm lấy.

Phương Tĩnh ôn hòa nói với Trương Thục Tuệ: "Thù Huệ, người đây?"

Trương Thục Tuệ chính ghi chép, nghe vậy liền ngẩng đầu nói ra: "Năm này không ngoài chính là gà vịt cá thịt, phu quân nơi này còn có hải vị, vậy chúng ta chủ yếu chính là chuẩn bị chút rau xanh chính là."

"Có đồ chua à! Còn có hãm bên trong cải trắng, còn có "

Tiểu Bạch vừa nghe ăn liền kích động.

Oa nhi này đại khái là hồi nhỏ bị đói sợ đi.

Phương Tĩnh sờ sờ nàng đầu, thân nhiên nói: "Rau xanh không cần lo lắng, ta đã gọi người đi mua sắm."

Còn có năm ngày chính là quá niên, Phương gia trang nhất thời liền bắt đầu bận túi bụi.

Phương Tĩnh hôm nay đưa tới Phương Kiệt Luân, chuẩn bị phát ít thứ xuống.

Phương Kiệt Luân có chút không nỡ nói ra: "Thiếu gia, ngài xem này mười dặm tám hương thôn, cũng chính là chúng ta bên trên thôn trang mới có loại này ngày sống dễ chịu, đã đủ tốt à!"

Phương Tĩnh lắc đầu nói: "Ta là chủ nhà, ở nhà tình huống tốt thời điểm, tận lực để mọi người đều sống thật tốt, đây là ta bản phận."

Kỳ thật hẳn là lo lắng thời gian hội ở trong kho hàng khô phức tạp dụng, đến lúc đó, những kia lượng lớn đồ ăn đều sẽ trở thành rác rưởi, phát sinh mùi hôi thối rác rưởi.

Lấy lãng phí đi, vậy còn không như lấy ra thu mua lòng người!

Này không phải địa chủ ông chủ suy nghĩ hình thức à!

Phương Kiệt Luân bất đắc dĩ tiếp lấy tờ khai,

Nhìn mặt trên đồ vật không khỏi lông mày đều cau chặt.

"Mỗi người bột mì một cân, nãi em bé cũng coi như."

"Mỗi người thịt heo một cân, nãi em bé cũng coi như."

"Mỗi người quả táo một cái, nãi em bé cũng coi như."

Xem xong tờ khai sau, Phương Kiệt Luân có chút đau lòng nói ra: "Thiếu gia, này tính được chính là một con heo mập thịt cùng hơn 300 cân bột mì à!

Hơn nữa này mùa từ đâu tới quá táo?"

Phương Tinh lúc này mới nghĩ đến tình huống này, hần vội vàng đem tờ khai thượng quả táo rơi mất, suy tính một chút sau, thêm mỗi người năm viên kẹo sữa.

"Được, gọi người đến lĩnh đồ vật."

Chờ Phương Kiệt Luân đi triệu hồi bọn gia đình thời điểm, Phương Tinh vội vàng đem thả ở trong nhà kho quả táo toàn thu, sau đó lại chui vào trong kho hàng, nhọc nhằn khổ sở bắt đầu lột kẹo sữa ở ngoài giấy bọc.

"Lão tử tốt số khổ à! Muốn làm người tốt tới, lại có thể khổ cực như vậy."

Bất quá Phương Tinh vui mừng chính là chính mình chưa hề đem quả táo phát ra ngoài. Tại mùa này còn có nhiều như vậy quả táo, đây chính là nghịch thiên. Mà nghịch thiên thường thường liền đại diện cho ra mặt.

"Ra mặt chim chóc bị súng đánh à!"

Tuyệt lớn đầy trời Phương gia trang bên trong, theo bọn gia đình thông báo đúng chỗ, mỗi một nhà người đều đi ra.

"Nghe nói thiếu gia lại muốn phát đồ vật?"

Một cái dẫn vật nhất định phải đi cho Phương Tinh dập đầu lão Hán hỏi.

"Là đây, thiếu gia lần nào gọi chúng ta đi không phải chuyện tốt."

Khi con trai đỡ lão Hán, trên mặt đều cười lên hoa.

Lão Hán hừ nói: "Chớ đem cái gì cũng làm làm chuyện đương nhiên, không có thiếu gia, chúng ta còn tại sào đầu xuân lương thực đây!"

"Vâng, cha, bất quá chúng ta không đều là người nhà họ Phương sao, tôn tử của ngài cũng là, thiếu gia còn dạy bọn nhỏ đọc sách đây!"

"Tốt như vậy chủ nhà đến cái nào tìm đi, sau đó đều giữ vững tinh thần, nhưng không cho lười biếng!"

Đến chủ nhà bên ngoài, hơn 200 người kín mít đứng ở nơi đó, xem lòng người bên trong hốt hoảng.

Phương Tinh đứng ở trên bậc thang, người mặc một bộ màu đen áo khoác da, mang theo che tai mũ, không cần hoá trang cũng có thể đi biểu diễn Tọa Sơn Điều.

Mà Phương Kiệt Luân liền đứng ở dưới bậc thang, đối mặt mọi người hô: "Lão các thiếu gia, này không phải lập tức liền muốn quá niên sao, thiếu gia nghĩ mọi người đều rất không dễ dàng, lại nói cái này cũng là Thiếu Phu Nhân vào nhà năm thứ nhất, cho nên đã nghĩ để mọi người đều dính dính hi khí."

Phía dưới một tên nhóc choai choai nghe đến đó liền không nhịn được gào lên: "Phương gia gia, thiếu gia phát đường sao?"

"Ha ha ha ha!"

Một câu nói phá tan có chút nghiêm túc bầu không khí, tức giận đến Phương Kiệt Luân khắp thế giới tìm kiếm này hùng hài tử, nửa buổi mới tiếp tục nói: "Cầm thiếu gia đồ vật, sẽ vì Phương gia xuất lực, liền muốn từ từ tôn tôn đều nhớ thiếu gia ân điển, nếu như có ai không biết tốt xấu, muốn làm Bạch Nhân Lang, vậy ta cái thứ nhất trừng trị hắn!"

"Được!"

Mọi người đều đem hai tay tay áo ở trong tay áo, lớn tiếng khen hay.

"Như vậy chủ nhà chúng ta làm sao không ký ân à!"

"Đúng, chờ con trai của ta lớn lên chút, sẽ đưa đến cho thiếu gia làm trâu làm ngựa!"

" "

Một trận náo động, khi thấy Phương Tinh ép ép tay sau, đều yên tĩnh.

Ân xuất phát từ thượng, đạo lý này tại bất kỳ thời đại đều bất quá thời gian, cho nên bức này mời chào lòng người sự tình đương nhiên phải là Phương Tinh chính mình tuyên bố.

Phương Tinh háng giọng, cất cao giọng nói: "Phàm là Phương gia trang người, từ mới ra nường bụng, đến nằm ở trên giường dậy không nổi, có một cái xem như một cái, mỗi người một cân bột mì, một cân thịt heo "

Ầm!

Phương Tinh 'Danh tác' để Nông Hộ nhóm đều hưng phấn không thôi, nhà này nói đang cần cái gì sùi cảo nhân bánh, cái kia nhà nói mừng một vừa vặn vụn lạc bánh thịt, trong nhất thời đều náo nhiệt không được.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Trảo tặc

Lông ngỗng giống như bông tuyết lập tức khiến người ta trên người biến thành màu trắng, có thể điều này cũng không ngăn được Nông Hộ nhóm tâm tình kích động, có vài ông cụ già cũng bắt đầu gọi chính mình hài tử quý xuồng.

"Đều lên!"

Phương Tinh cảm thấy đám này người quá không kỷ luật tính, lời của mình chưa nói xong liền cướp lời nói.

Nông Hộ nhóm đều làm nóng người, một bên ở trong lòng xem như chính mình nên có bao nhiêu bột mì cùng thịt heo, một bên tính toán có phải là tối nay liền mở mạng cái mặt.

"Mỗi người còn có năm viên đường, kẹo sữa!"

Phương Tinh nói xong, liền xoay người vào trong làm vật biểu tượng.

"Còn có đường?"

"Kẹo sữa là món đồ gì?"

Phương Kiệt Luân nhìn thấy đoàn người đều tại lú ra lú rú kêu to, liền quát: "Mau mau đi vào lĩnh đồ vật, muộn không phát! Chính mình về nhà khóc đi!"

Tiến Tiền viện, mọi người mới phát hiện trong sân đã chất đầy đồ vật, từng cái từng cái thịt heo, từng túi phần, còn có cái kia nhìn trắng như tuyết kẹo sữa.

Tân Lão Thất mang theo mười tên gia đình ở bên cạnh giám sát, sau đó căn cứ Phương Kiệt Luân xướng tên, xướng đến nhân gia liền căn cứ chủ hộ đi ra lĩnh đồ vật.

"Tập trung mọi người, nhân khẩu năm, nên lĩnh năm cân bột mì, năm cân thịt heo, hai mươi lăm viên kẹo sữa."

Một người đàn ông trung niên cười ngây ngô đi ra, sau đó còn ngoắc ngoắc tay, đem vợ của chính mình cùng ba con trai gọi tới, một gia đình trước cho ngồi ở dưới mái hiên Phương Tinh đập đầu sau khi, mới lĩnh chính mình đồ vật.

Phương Tinh gật gù, sau đó lại tiếp tục bảo trì uy nghiêm hình dạng ngăn người.

Kỳ thật hắn là không muốn làm này cát tường vật, có thể chẳng những là Phương Kiệt Luân cổ động, liền Trương Thục Tuệ cũng nói đây là chuyện tốt, không cho không đi, lúc này mới chạy đến này lạnh buốt dưới mái hiên tới hóng gió.

Hơn 300, tiếp cận bốn trăm khẩu nhân, hơn 100 gia đình, chờ lĩnh xong sau, Phương Tinh chân đều ma.

Trong sân đồ còn dư lại không nhiều, Phương Tinh đứng dậy, dậm chân một cái nói ra: "Còn lại cứ dựa theo trước đó an bài, mọi người đều lĩnh đi về nhà."

"Đa tạ Thiếu gia."

"Thiếu gia Công Hầu muôn đời."

" "

Làm bọn gia đình, đương nhiên đãi ngộ không giống nhau, làm mỗi người dẫn đồ vật về đến nhà, một nhà già trẻ nhìn những năm đó hàng đều cảm thấy

đây là đang nằm mơ.

Thịt nhào bột phần liền không nói, có thể lại còn có trái cây cùng hải vị.

Cho tới Phuong Kiệt Luân, Tân Lão Thất, Hoa Nương, cùng với mới lên cấp cung phụng Chu Phuong, đãi ngộ đó lại cao không ít.

Hàng tết đều chuẩn bị, toàn bộ Phuong gia trang đều tại vui mừng dào dạt chuẩn bị quá niên.

Bóng đêm thâm trầm, ánh trăng chiếu ở trên mặt đất, bị bạch tuyết phản chiếu ra một mảnh quý dị tia sáng.

Hai cái bóng đen lặng yên mò vào Phuong gia trang, một trước một sau đến chủ nhà mặt sau, một cái ánh mắt sau khi, móc câu liền chuẩn xác trảo ở trên tường.

Nơi này là hậu viện, nhảy xuống hai cái bóng đen tương đối nở nụ cười, hàm răng ở trong đồng tuyết nhìn trắng làm người ta sợ hãi, liền hướng về cái kia sáng quang địa phương đi đến.

Phuong Tinh ngủ hết sức chết, bất quá Trương Thục Tuệ lại rất cảnh giác, khi nàng nghe đi ra bên ngoài có tiếng người nói chuyện sau, liền đẩy đẩy Phuong Tinh, thấp giọng nói: "Phu quân, có người."

Phuong Tinh mơ mơ màng màng mở mắt ra, nghe Trương Thục Tuệ lần nữa nói có người sau, lúc này mới cảnh giác lên.

Từ dưới đáy gối lấy ra một cái đồ vật, Phuong Tinh lại lấy ra đèn pin, lúc này mới ăn mặc giày đi tới cửa.

"Ai?"

Thanh âm bên ngoài ngừng dừng một cái, sau đó liền nghe đến Tân Lão Thất thanh âm.

"Thiếu gia, bắt được hai cái tặc."

Phuong Tinh vừa nghe liền thở một hơi, đem đồ vật trong tay thả vào trong túi, sau đó quay người đối thủ giữ cây kéo Trương Thục Tuệ nói ra: "Không có chuyện gì, là lão thất bọn họ bắt được tặc, người ngủ trước đi."

Đẩy cửa ra, một luồng hơi lạnh tới ngay trước mặt, Phuong Tinh vội vàng đem môn phản thủ đóng lại, sau đó liền nhìn thấy bao bọc chặn đi ra Tiểu Bạch.

"Thiếu gia, ta sợ."

Bạch bạch trên khuôn mặt tất cả đều là kinh hoàng, Tân Lão Thất cùng hai cái gia đình đều quay đầu đi, còn không quên đem cái kia hai nam tử đầu gần như ép vào trong đất tuyết.

Phuong Tinh đi qua,

Sờ sờ Tiểu Bạch mặt, an ủi: "Không có chuyện gì, đã bắt được, người đi cùng Thiếu Phu Nhân ngủ chung đi."

Chờ Tiểu Bạch bao bọc chặn tiến Phòng ngủ, Phuong Tinh mới lạnh như băng đánh giá hai người này tặc.

"Mang tới Tiền viện đi."

Phuong Tinh phủ rưng tóc thượng bông tuyết, dẫn đầu đến Tiền viện phòng chứa củi bên trong.

"Quý xuống!"

Tân Lão Thất một bên gọi người đi bưng chậu than tới, một bên đấm đá hai nam tử.

Phuong Tinh ngồi ở trên đồng củi, hí mắt nhìn hai cái thân xuyên quần áo màu trắng nam tử, cười lạnh nói: "Tuyệt đối đừng nói các người là tới trộm tiền, bằng không ta sẽ để các người biết cõi đời này còn có số chết càng đáng sợ đồ vật."

Hai nam tử tại run lẩy bẩy, trong đó một hán tử mặt đen ngăng đầu hét vang nói: "Chúng ta chỉ là muốn trộm chút đồ ăn dễ chịu năm, Phuong thiếu gia, ngài liền đại từ đại bi thả chúng ta đi!"

Mà một cái khác gầy mặt hán tử thì là đang âm thầm quan sát Phuong Tinh biểu hiện, trong mắt giao hoạt lại bị Tân Lão Thất nhìn thấy.

"Thảo nê mã! Dám lừa thiếu gia nhà ta đây!"

Tân Lão Thất ghét nhất người như thế tình, một cước liền đá ngã lăn gầy mặt hán tử.

"Ôi ai nha! Ôi ai nha! Chúng ta oan uổng à! Chúng ta thật là không có tiền quá niên, cho nên muốn trộm ít đồ về nhà, trong nhà đám con đều còn đói bụng chờ đây!"

Gầy mặt hán tử một bên cầu xin, một bên lạng lẽ cho mặt đen đồng bạn một cái ánh mắt.

"Thật thú vị à! Tại trước mặt ta diễn kịch, chỉ là kỹ xảo của người quá vụng về chút."

Phương Tinh ngáp một cái, khoát tay nói: "Lão thất, ngăn chặn hán miệng, gọi người áp hán vào trong hầm đi, xem trọng hán."

Tân Lão Thất vừa nghe liền dứt khoát tự mình động thủ, hán một cái tay liền nhấc lên tên gậy, nhanh chân hướng về hầm bên kia đi đến.

Còn lại hán tử mặt đen có chút bối rối, Phương Tinh thân nhiên nói: "Nói ra, vậy người còn có thể tội sống khó tha, tội chết có thể miễn, không nói? Vậy người liền chuẩn bị đi béo đi!"

Béo? Có ý gì?

Hán tử mặt đen có chút thần kinh căng thẳng lập tức liền mất đi cảnh giác, sau đó liền nghe đến Phương Tinh đối với trở về Tân Lão Thất nói ra: "Lão thất, dẫn người này đến đối diện sơn thượng, đào hố, lưu cái đầu ở bên ngoài. Thân thể mà liền giữ lại béo, còn đầu, nhìn là lão hổ vẫn là sói sói may."

Tân Lão Thất ngần ra, trong đầu nghĩ đến một cái toàn thân bị chôn dưới đất, chỉ còn dư lại cái đầu lộ ở bên ngoài gia hỏa. Sau đó những kia bụng đói cồn cào đã thủ dòn dập gập gáp, làm bữa này hiếm thấy bữa tiệc lớn mà tranh cướp cảnh tượng, không khỏi đều rùng mình một cái.

"Vâng, thiếu gia."

Tân Lão Thất chỉ biết là không hơn không kém chấp hành Phương Tinh chỉ lệnh, cho nên rồi cùng một cái khác gia đình cùng nhau đem hán tử mặt đen nhấc lên, liền chuẩn bị ra ngoài.

Hán tử mặt đen lúc bắt đầu một mặt kiên nghị, mà khi bị xách khi đi tới cửa, hán liền mạng quay đầu nhìn lại, lại nhìn thấy Phương Tinh trong mắt không có một tia nhiệt độ, nhất thời tâm lý phòng tuyến liền suy sụp.

"Ta nói ta nói, Phương thiếu gia, ta nói "

"Là bên người Thường đại nhân Mao Lợi, chính là hán."

Phương Tinh con mắt hơi động, hỏi tới: "Vậy tôi nay có người tiếp ứng các người sao?"

Vấn đề này để Tân Lão Thất cái cổ đều rụt lên.

Hán tử mặt đen miệng lớn hô hấp, trong tử có sinh cảm giác để hán cảm thấy cơ vòng có chút buông lỏng.

"Có."

"Là ai? Ở đâu?"

Phương Tinh ép hỏi.

"Ta không biết là ai, bọn họ ngay ở Phương gia trang mặt sau trên sông, nơi đó có một con thuyền."

"Trách không được có thể lên vào đi vào, nguyên lai đi chính là đường thủy!"

P/s: tạm ngừng một chút, có biến rồi

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Hoạn Hải Vô Nhai, lúc này lấy lao tù làm thuyền

Bọn gia đình đều lên, mỗi người trên người đều là ba cái bộ —— Súng Lửa thêm Đường Dao, còn có một cái tiểu đèn pin.

Phương Tinh nhìn tề liệt trên mặt đất hán tử mặt đen, ghét bỏ nói: "Liền như người vậy, sau đó quá nửa là Hán gian!"

Một nhóm người bỏ lại bị trời gô, còn đang suy nghĩ cái gì là Hán gian hán tử mặt đen, lặng yên không một tiếng động hướng về bờ sông đi đến.

Gió bắc rít gào, che giấu tốt lắm tiếng bước chân.

Trang sau bờ sông dựa vào một cái đèn buồm thuyền, lúc này thuyền bên trong còn lộ ra một chút ánh sáng, để Tân Lão Thất một chút liền coi thành công.

"Thiếu gia, làm sao làm? Sống hay chết?"

Tân Lão Thất đằng đằng sát khí hỏi.

Phương Tinh đứng trống trải ruộng đồng thượng, cảm thấy có chút mất mặt, còn không bằng trong chốn ô môn lão bà ngủ.

"Không phản kháng đã bắt linh hoạt."

Một nhóm người lặng yên mò đến ven bờ, thậm chí cũng nghe được thuyền bên trong có người tại oán giận khí trời lạnh.

Phương Tinh cầm trong tay Đường Dao, đối với Tân Lão Thất gật gù.

Tân Lão Thất vung tay lên, mang theo hai tên gia đình liền nhảy lên thuyền, mà còn lại gia đình nhóm đều nhen lửa ngồi lửa, hòng súng nhắm ngay này chiếc đèn buồm thuyền.

"Người nào?"

Trong khoang thuyền quát to một tiếng, tiếp theo chính là một trận hỗn độn tranh đấu. Rất nhanh, hết thảy đều kết thúc.

Hai cái mũi bầm mặt sưng nam tử bị mang đến trên bờ, khi bọn họ nhìn thấy Phương Tinh sau, đều trợn mắt lên, có vẻ cực kỳ hoảng loạn.

"Đây là tội gì tới tai!"

Phương Tinh lắc lắc đầu, sau đó nhìn này hai người nam tử bị mang đi.

"Thiếu gia, chúng ta trở về đi thôi."

Tân Lão Thất nhắc nhở.

"Được, trở lại."

Phương Tinh dùng sức xoa xoa mặt, tâm tình liền như thời tiết này không sáng láng.

Trở lại phòng chứa củi, hai nam tử đã thấy chính mình lúc trước bị bắt giữ đồng bạn, trước kia muốn nói mình là tới du ngoạn có đều không nói ra được, chỉ là ngờ ngác chờ xử trí.

"Hắn chính là Mao Lợi!"

Hán tử mặt đen xem như triệt để bội phản Thường Diệu, nhìn thấy Phương Tinh đi vào, hắn cười lấy lòng chỉ ra và xác nhận ra Mao Lợi.

Mao Lợi chồm râu rất thú vị, nhìn lại như là ba con giun ở trên bờ môi xoay quanh. Hắn lúc này đã là tuyệt vọng.

"Ai! Năm hết tết đến rồi, đánh đánh giết giết không khỏe mạnh à!"

Phương Tinh tiếp lấy Tân Lão Thất truyền đạt trà nóng, cảm khái nói ra.

Mao Lợi mấy người vừa nghe đều mặt lộ vẻ vui mừng, có thể Phương Tinh lại dùng chân đá đá trên đất trường đao, thân nhiên nói: "Nhưng ta cũng không thể làm nông phu à!"

Nông phu cùng rắn điên có mấy người này cũng không biết, chỉ là quỷ trên mặt đất, hận không thể Phương Tinh lập tức liền hạ lệnh thích thả bọn họ.

"Các ngươi để ta rất khó khăn à!"

Phương Tinh là thật khó xử, lập tức giết chết này bốn tên thích khách rất dễ dàng, có thể đến tiếp sau lại rất phiền phức.

Chẳng lẽ cứ như thế mà buông tha Thường Diệu?

Không thể!

Phương Tinh không phải loại kia đánh rơi hàm răng nuốt vào bụng người.

Phương Tinh ánh mắt một hồi là bao hàm sát cơ, một hồi lại là thâm trầm khó lường, để gần như tên thích khách tư tưởng lại như là ngồi trên xe cáp treo, chọt cao chọt thấp, lưng đều ướt đầm.

"Thường Diêu vì sao phải giết ta?"

Động cơ! Phương Tinh nghĩ đến giết người động cơ!

Tuy rằng Thường Diêu ba thủ hạ đều bị Phương Tinh giết chết, có thể ba người này đối với Thường Diêu tới nói chỉ là việc nhỏ, hoàn toàn không đủ để Thường Diêu đối với mình sinh ra sát cơ.

Phải biết, một khi ám sát Phương Tinh sự tình bại lộ, như vậy Thường Diêu liền chỉ có thể chờ đợi chết, liền Hán vương cũng không dám cứu hắn.

"Trà giả cùng thu hoạch không được số biến đổi tương ứng à!"

Mao Lợi liếm liếm môi khô khốc, con ngươi cô lơ lơ chuyển động nói ra: "Phương Công Tử ta thật sự không biết."

Phương Tinh liếc chéo người này một chút, khinh bỉ nói: "Vậy ngươi còn có ích lợi gì?"

Lời này dọa đến Mao Lợi, hắn kịch liệt giãy giụa, hô: "Phương Công Tử,

Ta thực sự là không biết à! Lúc đó Thường đại nhân, nha không, là Thường Diêu, hắn liền gọi ta đi tìm mấy người, sau đó đem ngài giết chết, còn nguyên nhân hắn không nói à "

Mao Lợi thanh âm quá lớn, Phương Tinh khoét móc lỗ tai, khua tay nói: "Tất cả mang vào trong hàm đi."

Bọn người sau khi đi, Phương Tinh hào không buồn ngủ đang suy tư chuyện này.

Giết chết bọn họ sao?

Nếu như vậy, thì tương đương với là thay Thường Diêu thoát tra hỏi.

Có thể muốn làm sao mới có thể làm cho Thường Diêu ném trái hậu quả xấu đây?

Thường Diêu một đêm này ngủ ngon, mãi đến tận hừng đông mới tỉnh lại. Hắn ghét bỏ đẩy ra đặt ở trên căn cổ mình con kia trắng kiện cánh tay, sau đó được nha hoàn hầu hạ rửa mặt.

"Lão gia, ngài hôm nay không phải không làm sai sao?"

Thường Diêu thê tử tử trong chăn lộ ra mặt béo phì, đầu tiên là hung tợn trừng nha hoàn một chút, sau đó hào không kiêng kỵ ngồi thẳng thân thể. Đáng tiếc cái kia trắng như tuyết thân thể cũng không có hấp dẫn đến tinh thần hoảng hốt Thường Diêu.

Đi tới thư phòng sau, Thường Diêu gọi tới quản gia hỏi: "Mao Lợi có thể trở về?"

Quản gia cúi đầu đáp: "Lão gia, không có đây, ta thủ một đêm, không thấy bọn họ trở về."

"Hí "

Thường Diêu cảm thấy có chút kem chà răng, hắn đặt ly trà hạ, vội vàng liền muốn đi tìm Thượng Đức Toàn.

"Lão gia, có ngài một phong thư."

Lúc này bên ngoài tiến tới một cái gã sai vặt, trong tay cầm một phần tin.

"Ai tin?"

Thường Diêu một bên tra hỏi vừa mở thư ra phong, tiếp theo thân thể liền cứng đờ.

—— đêm qua phong quang rất tốt, Đạp Tuyết mà đi sao thiếu Thường đại nhân? Thật tiếc!

Thường Diêu cảm giác mình huyết dịch cả người đều bị đông cứng, hắn gian nan xem hướng phía dưới một loạt tên chữ.

—— Thường đại nhân làm quan nhiều năm, chắc hẳn tài sản do làm quan mà có phong phú. Hoạn Hải Vô Nhai, lúc này lấy lao tù làm thuyền!

Đây là Phương Tinh!

Đây tuyệt đối là Phương Tinh bút tích!

Sáng sớm, quân gia nhìn thấy Thường Diệu nắm giấy viết thư tay đang phát run. Hắn cho rằng là quá lạnh duyên cớ, đang chuẩn bị gọi người chuẩn bị ấm tay, có thể vừa ngẩng đầu, lại nhìn thấy cái kia Trương Thanh sắc mặt.

"Lão gia "

Gió lạnh thổi qua, Thường Diệu thân thể ở trong gió run lẩy bẩy. Hắn khom lưng nhặt lên bị gió thổi lạc phong thư, không có biểu tình đi vào thư phòng.

Quân gia ở ngoài cửa đứng ngây, hắn trước kia là Thường Diệu thư đồng, đối với Thường Diệu lại giải bất quá. Khi thấy loại này sắc mặt, liền biết là ra đại sự.

Trong thư phòng tĩnh mịch trầm mặc, quá hồi lâu, cửa mở.

"Lão gia!"

Quân gia vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Thường Diệu cái kia trắng một nửa tóc, nhất thời liền bị dọa mềm nửa thân.

Người nói một đêm đầu bạc, có thể lúc này mới nửa canh giờ không tới, Thường Diệu tóc liền căn cứ đen nhánh toả sáng biến thành tóc trắng xoá.

"Lão gia!"

Thường Diệu ngẩng đầu lên, nhìn cái kia mây đen dày đặc bầu trời, thất thần nói: "Sắp qua năm mới à!"

Quân gia cảm thấy Thường Diệu cử chỉ có chút thất thường, hắn cẩn thận dè dặt nói: "Đúng đấy lão gia, trong nhà hàng tết cũng đã chuẩn bị."

Cúi đầu, Thường Diệu biểu tình có chút cổ quái, sau đó liền phân phó nói: "Gọi phu nhân tới, còn có, đem thiếu gia cũng gọi là tới."

Không bao lâu, Thường phủ bên trong liền truyền tới đau xót khóc, quý phủ người đều thay đổi bạch y.

Mà Phương Tinh lúc này cũng nhận được một phong thư.

"Ai tin?"

Trương Thục Tuệ dùng hàm răng cắn đứt đầu sợi, sau đó nhìn trong tay hà bao, thuận miệng hỏi.

Phương Tinh biểu tình có chút cổ quái, còn mang theo chút cảm tức.

"Chu Chiêm Cơ tên khôn kiếp này! Lão tử tha không hắn!"

Phương Tinh cắn răng cắn lợi mắng, nếu như Chu Chiêm Cơ lúc này xuất hiện tại trước mắt của hắn, như vậy tối thiểu cũng phải là thanh một con mắt.

P/s: hix... rất xin lỗi mọi người nhưng truyện này từ chương 118 bắt đầu nói xấu Việt Nam, đem quân sang Đại Việt tấn công, nhắc đến tên các danh nhân lịch sử cùng với tên tỉnh địa phương nên mình không sửa được hết. phải xin TJ truyện này rồi, ai muốn đọc thì pm mình đưa link, hoặc file gộp, nhưng chất lượng file gộp sẽ khá tệ.

Bạn đang đọc truyện *Mang Theo Kho Hàng Đến Đại Minh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.